

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

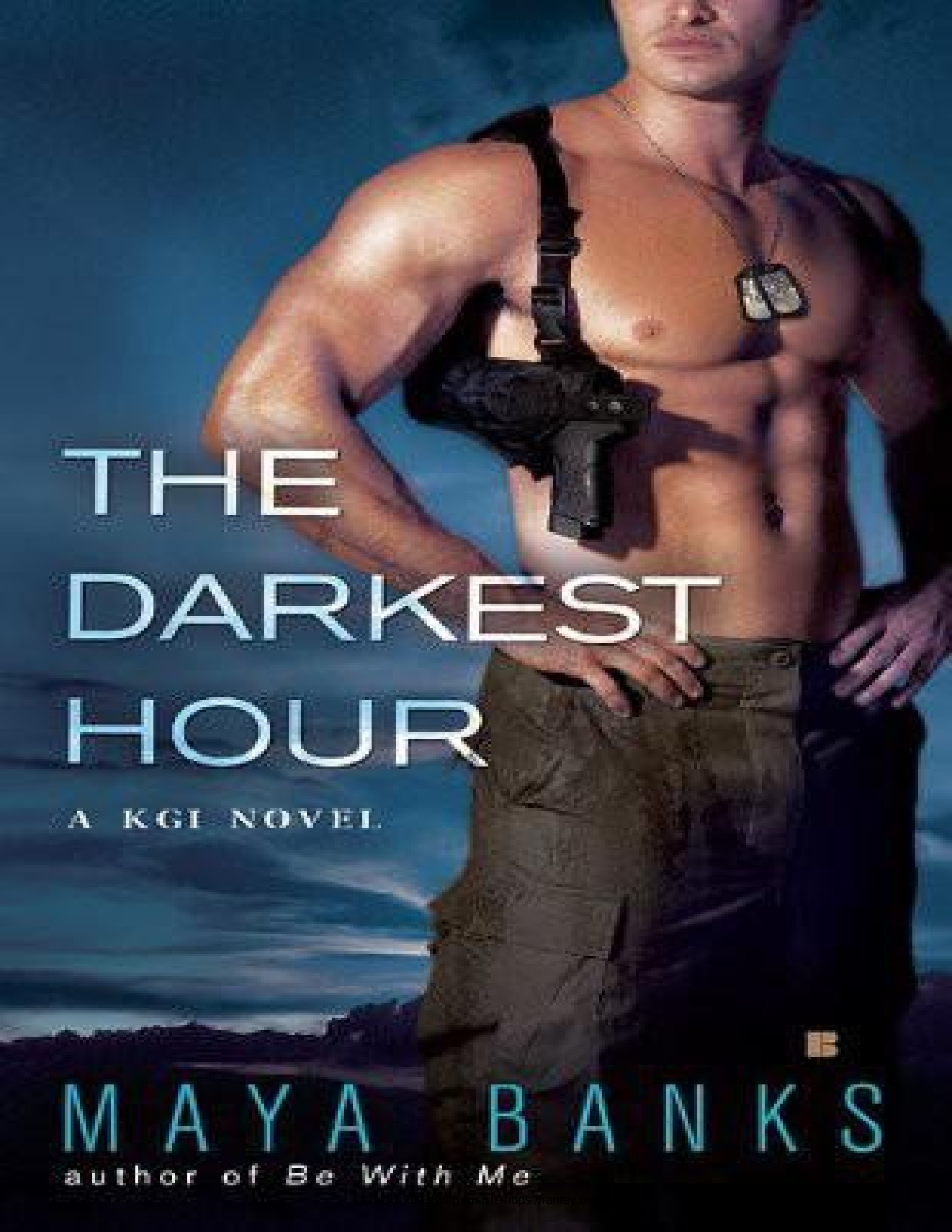
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man with a mustache, wearing a black tactical vest and olive green cargo pants, stands against a blue sky background. A black handgun is holstered on his chest, and a dog tag hangs from a chain around his neck. He has his hands on his hips.

THE DARKEST HOUR

A K&G NOVEL

MAYA BANKS

author of *Be With Me*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[37. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)

[Teaser bölümü](#)

Maya Banks'in romanlarına övgüler

YANIMDA OL

"Üç ateşli adam ve bir şanslı kadın. Kesinlikle bayıldım! Tek kelimeyle harika bir yazım. Yükselişte olan yeni bir yıldız var ve onun adı Maya Banks."

-Sunny, Lucinda, Darkly'nin ulusal çok satan yazarı

TATLI TESLİMİYET

"Yakıcı derecede seksi ve son derece inandırıcı."

-Romantic Times

"Bu hikâye kalbimi birden fazla kez burktu."

-CK²S Kwips ve Kritikler

"İlk sayfadan itibaren hikâyenin içine çekildim ve kelimenin tam anlamıyla son sayfaya kadar okumayı bırakamadım."

-The Romance Studio

"Maya Banks'in hikayeleri her zaman okuyucuları büyüleyen durumlarla doludur, ancak hikayeyi hayata geçiren şey yaşadığınız duygusal çekimdir."

-Romance Junkies

ONUN ZEVKİ İÇİN

"[Bu] okuma zevkinde son nokta. Baştan çıkarıcı, büyüleyici ve günahkâr bir şekilde şehvetli, daha iyi bir antoloji isteyemezdim."

-Joyfully Reviewed

"Duygusal durumlar, sevimli karakterler ve sizi daha fazlası için çaresiz bırakacak çarpıcı hikâyelerle dolu. Merak uyandıran baharatlı romanslardan hoşlanan okuyuculara For Her Pleasure'ı şiddetle tavsiye ediyorum - kesinlikle okunmalı!"
-Romance Junkies

"Tamamen sarhoş edici For Her Pleasure, yakın zamanda unutamayacağınız kitaplardan biri."

-Romantizme Giden Yol

Maya Banks'in Berkley kitapları

ONUN ZEVKI İÇİN
TATLI TESLİMİYET
BENİMLE OLSUN
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA
TATLI AYARTMA

EN KARANLIK SAAT

THE DARKEST HOUR

MAYA BANKS

BERKLE5EN5ATI0N, NEWY0RK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario
M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) Penguin
Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin
bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi
-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg
2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün
ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler,
ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı,
yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole
sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

EN KARANLIK SAAT

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlesele piyasas baskısı / Eylül 2010 Telif hakkı ©

2010 Maya Banks'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir
basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif
hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group (USA)

Inc. şirketinin bir bölümüdür,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-44317-0

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan
The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari
markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

Stephanie Tyler, Jaci Burton, Karin Tabke, Sylvia Day ve Lorelei James'e.

İyi arkadaşlar hayattaki en tatlı zevklerdir. Benim olduğun için teşekkür ederim.

BÖLÜM 1

Bir gece önce yeterince içerse bugün uyuyabileceğini ummuştı. Ama sabah sekizde gözleri açıldı ve güneş ışığı retinalarını kızarttı.

Ethan Kelly bir kolunu yüzüne attı ve günün gerçekliği onu tam karnından vururken orada yattı.

16 Haziran'da.

... gibi son derece klişe bir şey söyleyebilirdi. 16 Haziran, dünyasının geri dönülmez bir şekilde değiştiği gün. 16 Haziran, her şeyin cehenneme döndüğü gün. Gerçek şu ki, bunu çok daha önce yapmıştı.

Komodinden gelen telefon tiz bir sesle çaldı ve onu parçalama isteğini bastırdı. Bunun yerine her bir zil sesinin kafatasını bir buz kıracağı gibi delmesini dinledi.

Ses makul bir süre içinde kesilmeyince uzanıp duvardaki kabloyu çekti. Bu sadece iyi niyetli aile üyelerinden biri olabilirdi ve Ethan'ın bugün isteyeceği son şey sempati duymaktı.

Eğer babası olsaydı, Ethan'a Rachel'ın onun dönüştüğü adamdan hoşlanmayacağı hakkında bir nutuk çekerdi. Hayır, Rachel onun olduğu adamı sevmemişti. Arada büyük fark vardı. Olduğu adamı sevmemişti.

Frank Kelly hayatına devam etme zamanının geldiğinden bahsederdi. Devam etmek. Yeterince yas tutmuştu.

Arayan kardeşlerinden biri olsaydı, KGI için çalışmaya ne zaman geleceği konusunda kışına tekmeyi basarlardı.

Asla deneme.

Dikişlerinden ayrılmış bir kafayla tekrar uyuma şansı olmadığını bildiğinden, yatağın kenarına doğru debelendi ve ayaklarını yere dikti.

Kayıtsızlığı aramıştı ama alkol aleminden geriye kalan tek şey pamuk gibi bir ağız ve kurşun yutmuş gibi hisseden bir mideydi.

Ve hala bugünle yüzleşmek zorundaydı.

Gözleri kapalı, parmaklarını şakaklarına bastırdı ve sonra elleriyle yüzünü kapattı. Avuç içleri göz çukurlarına gömüldü ve sanki görüşünde gezinen bulutu silebilecekmiş gibi masaj yaptı.

Rachel.

Kadının adı yorgun zihninde fısıldayarak gülen, gülümseyen, güzel karısının anılarını çağrıştırdı. Orada kelebekler gibi süzülüyorlardı.

Aynı hızla büzüştüler ve sanki biri kanatlarını ateşe tutmuş gibi siyaha döndüler.

Rachel gitmişti. O

ölmüştü.

Eve gelmeyecekti.

Kendini yataktan kaldırdı ve sendeleyerek banyoya doğru yürüdü. Yansıması onu şok etmedi ve yüzüne su sıçratmak ya da ağzını yıkamak için bir dakikasını bile ayırmadı. İşedi ve tökezleyerek geri çıktı, dili ağzının çatısını tırmalıyordu.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Tercihen onu kusturmayacak bir şey.

Mekanik bir şekilde, çıplak ayakla ahşap zemin üzerinde yürüyerek oturma odasına girdi. Her şey bıraktığı gibiydi. Oda onun kişiliğini yansıtıyordu. Şık, zarif ve derli toplu.

Kaba saba bir serseriydi.

Ağır bir iç çekişle, kendine bir fincan kahve yapmak için mutfığa gitti. Belki de babası haklıydı. Belki de geçmişi geride bırakmanın zamanı gelmişti. Üzgün hayatına devam etmeliydi. Ama onu kendinden uzaklaştırdığı için kendini affedebileceğinden emin değildi.

Kahve makinesinin yanında durmuş, gürültüsünün kesilmesini bekliyordu. Evi satabilir ve daha küçük bir yere taşınabilirdi. Artık sadece kendisi olduğu için evi tutmak mantıklı gelmiyordu.

Her fırsatta onu hatırlamayacağı bir yere gerekiyordu ama bu da kefaretinin bir parçasıydı. O

yaptığı şey bu olsa bile unutulmayı ve bir kenara atılmayı hak etmiyordu.

Fincanını öne doğru itti ve demlikten dumanı tüten kahveyi döktü. Sonra arka güverteye bakan cam masaya doğru ilerledi. Oturdu ve geçen yıl boyunca acı çekmiş olan manzaraya baktı. Rachel ve annesi her ayrıntıyı özenle planlamış, uzun saatler boyunca ekim ve yabani ot temizliği yapmışlardı. Ethan da evde olduğu zamanlarda yardım etmişti.

Sık sık haftalarca ortalıkta görünmezdi, görevlendirmeler hep aniden ve gizli olurdu. Rachel'ı nereye gittiğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmeden bırakıp gidiyordu. Bu şekilde yaşayamazlardı.

Rachel çocuklarını düşürdükten sonra görevinden istifa etmişti. Evli oldukları iki yıl boyunca onu çok hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunu bir daha yapmayacağına yemin etmişti. Ama yapmıştı.

Gözlerini ovuşturdu ve elini çenesindeki üç günlük kirli sakalın üzerinde gezdirdi. Enkaz gibiydi.

Bir şeftali parıltısı gözüne çarptı. Dün aldığı gül vazosuna odaklandı. Bunlar onun en sevdikleriydi. Tam turuncu değil, tam pembe değil, derdi hep. Mükemmel bir şeftali tonu. Onları mezarına götürmeliydi ama o soğuk mermer levhanın üzerinde durup ona kırkinci kez üzgün olduğunu söylemeye dayanabileceğinden emin değildi.

Bu düşünce zihnine kazınır kazınmaz, tiksintiyle dudağını büktü. Gidecekti. En azından bunu yapabilirdi. Ölümünün birinci yıldönümüne kadar geçen haftalarda mezarlığa gitmekten kaçınmıştı. Sorumluluğundan kaçmaya bu kadar istekli olması onu şaşırtmamalıydı. Bunu alışkanlık haline getirmişti.

Elindeki kahve fincanını masanın diğer tarafına itti ve fincanın sıvı etrafa saçıldı. Dağınıklığı görmezden gelerek yatak odasına geri döndü ve bir kot pantolon ile bir tişört giydi. Duş alması ve tıraş olması ama ikisini de yapmaya zaman ayırmıyordu. Eğer görünüşü insanları rahatsız ediyorsa, daha iyiydi.

Havadan sudan konuşmak ve şakalaşmak gündeminde yoktu.

Mutfığa döndüğünde gül vazosunun önünde durakladı. Titreyen parmaklarıyla yumuşak yapraklardan birine dokundu. Rachel'a uzun zamandır çiçek almamıştı. Evliliklerinin ilk yılından beri. Şimdi çiçek alması onun hakkında ne söylüyordu?

Pişmanlık bir insan için yeterince zordu ama yanlışları düzeltmek için hiçbir şey yapamayacağını bilmek katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Vazoyu kavradı, kendinden duyduğu tiksinti midesinde dönen ekşi alkolden daha fazla bulantıya neden oluyordu. Anahtarlarını kaptı ve ön kapıya doğru yürüdü, onun mezarına gitmeye, geçmişle yüzleşmeye ve günle barışmaya kararlıydı.

Kapıyı açtığında bir FedEx teslimatçısıyla yüz yüze geldi. Kendisinin mi yoksa FedEx görevlisinin mi daha çok şaşırdığından emin değildi ama adamın bir adım geri çekilmesine bakılırsa, Ethan onun pek de hoş görünmediğini tahmin ediyordu.

"Sen Ethan Kelly misin?" diye sordu adam endişeyle. "Evet."

"Sizin için bir paket var."

Ethan verandadaki salıncağı işaret ederek, "Bırak gitsin," dedi. Gitmek için sabırsızlanıyordu ve orada elinde bir vazo çiçekle dururken oldukça aptal görünüyordu.

"İmzana ihtiyacım var."

Ethan hırıltıyı kaçmadan yakaladı ve çiçekleri verandanın parmaklıklarına bıraktı. Sabırsızca kalemi işaret etti ve elektronik imzasını el ünitesine karaladı.

"Teşekkürler. İşte paketiniz."

Adam Ethan'ın eline kalın bir zarf tutuşturdu ve aceleyle merdivenlerden geri geri indi. El sallayarak teslimat kamyonetine bindi ve kükreyerek yola çıktı.

Ethan zarfa şöyle bir baktı ama hemen herhangi bir kimlik bilgisi göremedi. Eğildi

eve geri döndü ve onu antredeki küçük masanın üzerine fırlattı. Sonra kapıyı çarptı ve vazoya uzandı.

Ailesinin onlarca yıldır gittiği küçük kiliseye vardığında içi daraldı. Kilise eskiydi, beyaz badanalıydı ve alışılmışın dışında, çakıllı bir yolun üzerindeydi. Mezarlık kiliseye bitişikti ve 1800'lerin sonlarından beri atalarının gömülü olduğu yerdi.

Kamyonetinden indi, yutkundu ve sonra mezarlığı oluşturan çitlerle çevrili araziye giden yıpranmış patikadan aşağı indi.

Güller onun avuçlarında sallandı, birkaç yaprak düştü ve sonra esintiye kapıldı. Çılgınca döndüler ve mermer mezar taşları koleksiyonu boyunca savruldu.

Annesi buradaydı. Muhtemelen bu sabah. Taze çiçekler vardı ve Rachel'in mezar taşı sabah güneşinde parlıyordu.

Rachel Kelly. Sevgili eşim, kız kardeşim ve kızım.

Onu sevmişlerdi. Tüm ailesi ona hayrandı. Kardeşleri onunla alay eder, dikkatli olmazsa Rachel'ı ondan uzaklaştıracaklarını söylerlerdi.

Bağırsakları çalkalandı. Asit yükseldi, göğsünde bir yol açtı. Neden karısına veda ettiği yere geri dönebileceğini düşünmüştü ki? Ailesi o gün onun etrafında toplanmıştı; annesinin eli kolundaydı, babası bir kenarda duruyordu ve her an yıkılıp ağlayacakmış gibi görünüyordu.

nefret ediyordu.

Eğildi ve gülleri mezar taşının yanına yerleştirdi. Gözyaşları gözlerini yaktı ve duygularını serbest bırakmamaya kararlı bir şekilde çenesini sıktı. Ağlamamıştı. Postadan evlilik yüzüklerini aldığından beri ağlamamıştı. Kazadan kurtarılan tek kişisel eşyalar. Güney Amerika'dan dönen küçük bir grup yardım görevlisinin hayatını kaybettiği bir kaza.

Hayır, bir daha ağlamayacaktı. Eğer başlarsa, asla durmayacaktı ve akıl sağlığı üzerindeki zayıf kontrolünü kaybedebilirdi.

Soğukluk ona daha çok yakışıyordu. Ailesinin onun duygusuz olduğunu düşündüğünü biliyordu. Rachel'ın ölümünden ne kadar derinden etkilendiğini kimsenin görmesine izin vermemiştir. Gerçek şu ki, onun anısını kimseyle paylaşmaya cesaret edemiyordu.

Orada durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, Rachel'ın yattığı yere bakıyordu. Tepesinde güneş daha da yükselmiş, acımasızca üzerine vuruyordu. Ama donmuş hissediyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Eğer her şeyi geri alabilseydim, alırdım. Bir şansım daha olsaydı. Seni ne kadar sevdiğimi göstermediğim bir günün geçmesine asla izin vermezdim."

Bir daha asla başka bir şansı olmayacağı bilgisi onu sakat bıraktı. Hayatındaki en iyi şeyi mahvetmiş olduğu gerçeği... çektiği acıyı tarif edecek kelimeleri yoktu.

Bir dakika daha dayanamayarak arkasını döndü ve sert adımlarla kamyonetine doğru yürüdü. Eve dönüş yolu sessizdi. Önündeki yol dışında her şeyi görmezden geldi. Uyuşuklukla başa çıkabilirdi.

Evine geri döndü, kapıyı kapatırken daha fazla sessizliği içine çekti. FedEx paketi kenarda duruyordu ama yanından geçip gitti, şu anda tek isteği bir duş alıp bayat içki kokusundan kurtulmaktı.

Yirmi dakika sonra yatağın kenarına oturdu ve başını öne eğerek çalkalanan midesini yatıştırmaya çalıştı. Duş yardımcı olmuştu. Biraz. Ama başının ağrısını ve midesinin bulantısını geçirmemiştir.

Annesiyle yüzleşmek zorunda olmasaydı, çorbasından içmeye giderdi. Yine de onu akşamdan kalma ve bok gibi görmeyi hak etmiyordu. Bu onu üzecek ve babasıyla onu daha da . Tekrar yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Barış. O sadece barış istiyordu.

Ethan gözlerini açtığı anda oda karanlıktı. Burnundan bir nefes çekti ve midesinin sağlamlığını test etti. Hemen kusma isteği duymadı, bu yüzden bunu bir zafer olarak saydı.

Pencereden bakınca gecenin çöktüğünü gördü. Her nasılsa bütün öğleden sonra uyumayı başarmıştı. Bundan şikâyetçi değildi. Bu, 16 Haziran'ı geride bırakmaya çok daha yakın olduğu anlamına geliyordu.

Yataktan sürünerek çıktığında kasları protesto etti. Mutfğa doğru ilerlerken gerindi ve omuzlarını yuvarladı. Midesi gurulduyordu, bu da olumlu bir işaret olarak algıladığı bir başka şeydi.

Bir sandviç hazırladı, kendine bir bardak su doldurdu ve oturma odasına doğru ilerledi. Işığı yakma zahmetine girmeden kanepeye oturdu ve karanlıkta yemeğini yedi.

Bir an için bir gün önce aldığı içkiyi bitirmeyi düşündü ama bu yarın her şeye yeniden başlayacağı anlamına gelecekti ve sonunda ailesi onun kaçıışından bıacak ve onun için geleceklerdi.

Sandviçinin son lokmasını ağzına atmıştı ki, bakışları küçük fuayedeki masanın yarısına kadar sarkan FedEx zarfını buldu. Teslimatçıyla karşılaşmasını hatırlayınca kaşlarını çatı.

Bardağını sehpanın üzerine bırakarak ağır zarfı almak için yürüdü. Kanepeye döndüğünde mührü yırttı. Lambayı yakmak için uzandı, sonra kanepeye uzandı ve elini sağlam Tyvek zarfın içine soktu.

Farklı boyut ve şekillerde bir yığın kâğıt çıkardı. Bazıları legal boyutta belgelerken diğerleri yarım kâğıt parçalarıydı. Uydu görüntülerine ve GPS koordinatlarına benzeyen çizelgeler ve şeyler vardı.

KGI eşyalarını yanlışlıkla mı almıştı? Elbette kardeşleri böyle bir hata yapmazdı. Tanıdıkları hiç kimsede onun adresi bile olmamalıydı ama bu şeyler resmi görünüyordu. Askeri görünüyordu.

Fotoğraflar vardı. Birkaç tanesi kucağından kanepeye döküldü. Birini eline aldığıında kalbi tekledi ve tüm nefesi acı dolu bir telaşla göğsünü terk etti.

Bir kadının fotoğrafıydı, belli ki boktan bir orman kampında tutsaktı. Ethan tahmin etmek zorunda kalsaydı.

Güney Amerika'da ya da belki Asya'da. Kamboçya gibi bir bok çukuru.

Fotoğraftaki kadının yanında iki adam vardı ve ikisi de silah taşıyordu. Biri kadının kolunu kavramıştı ve kadın korkudan aklını kaçırmış görünüyordu.

Aklından bir testere gibi geçen şey bu değildi. kadın dikkat çekici bir şekilde Rachel'a benziyordu. karısı Rachel. Ölmüş olan Rachel. Az önce mezarlıkta ziyaret ettiği Rachel.

Bu ne biçim bir şakaydı böyle?

Evrak yığınıni karıştırarak mantıklı bir şeyler aradı. Belki de tekme arayan hasta bir heriften gelen bir haha notu.

El yazısıyla yazılmış kısa notla karşılaştığında donakaldı. Dört basit kelimeden sonra yüzündeki tüm kan çekildi.

Karın yaşıyor.

Taşaklarına bir tekmeydi bu. Öfke damarlarında fokurdayan lav gibi kabardı. Notu avucunun içinde buruşturdu ve odanın diğer ucuna fırlattı. Yerde sekerek ilerledi ve televizyonun altına düştü.

Böyle bir numarayı kim ve neden yapar?

Fotoğrafı tekrar kaptı ve sonra bir tane daha. Hepsini topladı, elleri öylesine titriyordu ki resimler bir iskambil destesi gibi dağıldı.

Küfrederek, sehpanın altındaki fotoğrafları toplamak için dizlerinin üzerine çöktü. Bazıları kanepenin altına kaymıştı ve daha fazlası da minderlerin arasına sıkışmıştı.

Kâğıtlar da her yere dağılmıştı. Çizelgeler, haritalar, ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir sürü saçmalık.

gel. Bu pisliğin seni etkilemesine izin verme.

Kendi kendine bunun ürkütücü bir şaka olduğunu söylese de, içindeki öfkeyi kontrol edemiyordu. Umut. Korku. Öfke. Çaresiz öfke. Umut. Onun lanet iradesine karşı. Umut.

Parmaklarını kâğıtların etrafında kıvırdı ve tutuşunun gücüyle onları kırıştırdı. Resimler ona bakıyor, onunla alay ediyordu. Onlar Rachel'dı. Hepsi Rachel'dı.

Daha zayıf, perili. Saçları daha kısa, gözleri daha donuktu. Ama o Rachel'dı. Yakından tanıdığı bir yüz ve vücut.

Bunu kim yapar ki? Neden birisi sırf ölümünün birinci yıldönümünde onunla dalga geçmek için böyle ayrıntılı bir oyun kursun? Ne kazanmayı umuyor olabilirler ki?

Resimdeki korkmuş, kırılgan kadından gözlerini kaçırmak için kendini zorladı çünkü bakmaya devam ederse ve onun Rachel -karısı- olduğunu düşünürse kusacaktı.

Diğer belgeler gözünde bulanıklaştı ve elinde tuttuğu şeyi anlamlandırabilmek için öfkeyle gözlerini sildi. Hissetmediği sakinliği zorladı. Her şeyini harcadı ama duygularını bir kenara bıraktı ve objektif kalabilmek için gerekli olan soğukkanlılıkla belgeleri inceledi.

Her şeyi aceleyle sehpanın üzerine yaydı, sığdırabildiği kadarını yerleştirdi ve sonra geri kalanını kanepenin üzerine dizdi.

Harita onu Kolombiya'nın Venezüella sınırına yaklaşık elli mil uzaklıktaki ücra bir bölgesine yönlendiriyordu. Uydu fotoğrafları küçük köyü çevreleyen yoğun ormanı gösteriyordu - tabii buna köy denebilirse. Bambu ve muz yapraklarından yapılmış bir düzine kulübeden başka bir şey değildi.

Nöbetçi kulelerine ve silahların stoklandığı iki alana özel dikkat . Böyle bir bok çukurunun nöbetçi kulelerine ve küçük bir orduyu destekleyecek kadar cephane ne ihtiyacı olabilirdi ki?

Uyuşturucu karteli.

Kadının fotoğrafına bir kez daha baktı. Rachel.

Kadının adı sinsice zihninde dolaşıyordu.

Ona benziyordu. O olabileceği mantıklıydı. Eğer kalıntılarının alyanslarıyla birlikte eve gönderildiği gerçeği olmasaydı.

DNA testi yapılmamıştı.

Mide bulantısı, fiziksel olarak öğürene kadar karnına hücum etti.

Hayır. Masum bir kadını terörize etmekten çekinmeyen adamlar tarafından kim bilir nelere katlanarak alıkonulan karısının ölümünü gözü kapalı kabul etmesine imkân yoktu.

Sadece kalıntılarıyla birlikte ele geçirildiği varsayılan kişisel eşyalarından kimliği tespit edilebilmişti. Yangın, dış kayıtlarından kimlik tespitini bile tartışmalı hale getirmişti. Patlama önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmişti. Bükülmüş, şekilsiz yüzükler ve bavulunun kömürleşmiş kalıntıları dışında her şey. Enkazda erimiş bir pasaportun yarısı bulunmuştu. Onun pasaportu. Bu onun bindiği uçaktı ve kurtulan olmamıştı. Ethan bunu sorgulamayı hiç düşünmemişti.

Tanrım, karısının ölümünü sorgulamamıştı.

Öfkeyle başını salladı. Kendini kaptırmaya başlamıştı. Başka bir açıklaması olmalıydı. Biri onunla uğraşıyordu. Nedenini bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Kağıtların geri kalanını taradı. Nöbet çizelgesi. Uyuşturucu bırakma programı. Bu da ne böyle? Kesinlikle birileri içeri ellerini kollarını sallayarak girmelerini istemiş gibi görünüyordu. Tuzak diye bağıırıyordu.

GPS koordinatları. Uydu fotoğrafları. Topo haritaları. Kim gönderdiyse çok titizmiş.

Eğer bu gerçekse, bu bilgi bu şakacıları kolay hedef haline getirirdi. İzçiler beş dakika içinde kampı yerle bir edecek bir saldırı düzenleyebilirlerdi.

Karınız yaşıyor.

Televizyonun altında duran küçük, toplanmış kâğıt parçasının gölgesine baktı.

Dört kelime. Sadece dört basit kelime.

İçinde canlanan umuttan nefret ediyordu. Kalbi göğsünün içinde bir matkap gibi gümbürdüyordu. Nabzı o kadar hızlı atıyordu ki başının döndüğünü hissetti, tıpkı bir gece önce çok ucuz bir içkiyle mantıklı düşüncelerini yok ettiği zamanki gibi.

Sadece bu gece taş gibi ayıktı.

Hayır. Hayatta olmaz. Bir yıllık kederin içinden çıkmaya çalışan küçük umut ışığına izin vermeyecekti. Böyle şeyler gerçek hayatta olmazdı. İnsanlara ikinci bir şans tepside sunulmazdı.

İtiraf etmek istediğinden çok daha fazla kez bir mucize için dua etmişti ama duaları cevapsız kalmıştı. Yoksa edilmiş miydi?

" kaybediyorsun," diye mırıldandı.

Sonunda akıl sağlığının son kırıntılarını da kaybediyordu. Yolun sonunda böyle mi hissediyordu? Geriye kalan tek şey aya havlamaya başlamak mıydı?

Ellerini önce yüzüne sonra ensesine sürdü. Sonra bir yol haritası gibi önüne serilen bilgilere baktı. Karısına giden bir harita.

Buna inanmak istedi. Buna inanmak için en büyük aptal olması gerekirdi. Ama bunu kardeşleriyle bile konuşmadan göz ardı edebilir miydi?

Kahretsin, KGI'ı onlar yönetti. Yaşamak için kış tekmelediler. Yapamayacakları bir askeri operasyon yoktu. Bulunmak istemeyen insanları buldular. İnsanları imkansız durumlardan kurtardılar. Rehineleri serbest bıraktılar. Bir şeyleri havaya uçurdular. Kolombiya'nın Bum Fuck bölgesinin ortasındaki bir kartel karakolu KGI gibi bir örgüt için çocuk oyuncağı olabilirdi.

Tanrım, sonunda aklını kaybettiğini düşüneceklerdi. Onu hastaneye yatırırlardı.

Peki ya bu bir şaka değilse?

Bu düşünce onu boğazından yakaladı. Dişleri vardı. Gitmesine izin vermedi.

Bütün geceyi belgeleri teker teker inceleyerek geçirmiş, zihnindeki imgeyi öyle bir hale getirmişti ki uykusunda bile yerleşkeyi görebiliyordu. Her kulübenin nerede durduğunu, nöbetçi kulelerinin nerede konumlandığını çok iyi biliyordu. Ne zaman nöbet değiştirdiklerini, uyuşturucu bırakma programlarını biliyordu. Hatta esirlerini alıp başka bir kulübeye götürdüklerinde bile.

Hazırlıklı olmalıydı. Kardeşleri onun deli olduğunu düşünebilirdi. Öyle düşünseler bile onları suçlayamazdı. Kesin olarak bildiği bir şey vardı. Onlar olsa da olmasa da karısının peşinden gidecekti.

Eğer oradaysa. .. eğer yaşıyorsa ... onu eve getiriyordu.

BÖLÜM 2

Böyle anlar için yazılmış senaryolar yoktu. Orduda geçirdiği yıllar boyunca hiçbir şey onu bu tuhaf olaylara hazırlamamıştı. Göğsünde zonklayan umudu bastırmaya çalışsa da, umut derisinin içinde yaşıyor ve nefes alıyordu.

Ethan kamyonetini kardeşi Sam'in göl evinin garaj yoluna park ettikten sonra Rachel'in nerede olduğuna dair tüm bilgileri içeren zarfı almak için koltuğa uzandı.

Onu gördüklerine şaşıracaklardı. Aslında Sam, Garrett ve Donovan muhtemelen içeride Ethan'ın evine yapacakları baskını planlıyorlardı. KGI adlı özel operasyon gruplarına katılması için aylardır onun peşindeydiler. Hepsi de onu yaşayanlar diyarına geri gönderme planları .

Kardeşlerinin yapamadığını bir FedEx paketi yapmıştı.

İlk kez suçluluk ya da keder dışında bir şey hissetti. Öfkeliydi. Çok, çok kızgındı.

Bu öfkeyi dizginleyip yakınında tuttu, yaklaşan yüzleşme için ona ihtiyacı vardı. Kardeşleri onun aklını kaçırdığını düşüneceklerdi. Yine de tek umudu onlardı, bu yüzden onları Rachel'in hayatta olduğuna ikna etmek zorundaydı.

Kamyonetinden indi ve savaş odasının bulunduğu bitişik arsaya doğru baktı. Sam'in Kentucky Gölü kıyısındaki rustik kulübesinin yanına inşa edilmiş olan bu son teknoloji ürünü, tamamen donanımlı, iki bin metrekarelik bina Kelly Group International'ın ofislerini barındırıyordu.

Ethan'ın ağabeyleri Sam, Garrett ve Donovan'ın fiilen yaşadıkları yerd. Savaş odasında evden daha sık uyurlardı.

Oraya ilk Ethan gitti. Son duyduğuna göre, KGI ekiplerinden biri bir keşif görevi yapıyordu, bu da onun

Kardeşler iletişim odasından fazla uzaklaşmazdı.

Yüksek teknoloji ürünü güvenlik sistemi sayesinde tesise girilemiyordu. Yer iyi huylu ve görünüşte masumdu, Sam de bu yüzden burayı çok sevmişti. Hiç kimse Stewart County kırsalında askeri operasyonlar planlandığından ve yürütüldüğünden şüphelenmezdi.

Ethan tuş takımında durdu ve güvenlik kodunu hatırlamak için çok düşünmek zorunda kaldı. Yapmak isteyeceği son şey yanlış hatırlamak ve kardeşleri tarafından kışına tekme yemektir.

Bir dizi şifreyi girdikten sonra kapı açıldı ve içeri girdi. Sam ve Garrett odanın ortasındaki koltuklara yayılmışlardı, tahmin edilebileceği gibi Donovan da Hoss olarak anılan bilgisayar sistemini yönetiyordu.

Ethan ağzında kararlı bir ifadeyle ilerledi. Zayıf bir pısırik gibi görünmenin ona kazandıracağı hiçbir şey yoktu. Sam Ethan'ı duyunca başını kaldırdı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Garrett'in sehpanın üzerinde duran bacağını tekmeledi ve Ethan'a doğru bir işaret yaptı.

"Cesedini o evden çıkarmanın zamanı gelmişti," diye söylendi Sam.

Donovan sandalyesinde döndü ve şaşkın bakışları Ethan'inkilerle buluştu. "Hey, dostum, seni görmek güzel."

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Garrett açık açık. "En son ne zaman uyudun?"

Ethan hoş sohbetleri ve Garrett'in gözlemlerini görmezden geldi. "Yardıma ihtiyacım var."

Sam'in kaşları birbirine yaklaştı ve dikkatle Ethan'a baktı. Bakışları Ethan'ın görünüşünün her ayrıntısına dikkat ederek bir aşağı bir yukarı gezindi. Konuştuğunda sessiz ama kararlı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Tek yapman gerekenin sormak olduğunu biliyorsun."

Ethan dudaklarını yaladı ve aceleyle her şeyi ağzından kaçırma isteğini bastırdı. "KGI'nin yardımına ihtiyacım var."

Garrett'in ayakları yere çarptı ve yukarı doğru fırladı. "Ne oldu? Başın bir tür belada mı?"

Garrett'in hemen kıllanacağına güvenin. Sam en büyükleri olabilirdi ama Garrett söz konusu aile olduğunda aşırı korumacı bir ayıydı. Rachel'in başına gelenleri öğrendiğinde aklını kaçıracaktı. Özellikle de ona çok yakın olduğu için.

Ethan elindeki kalın zarfa baktı, zihnini şüphe kaplamıştı. Bu delilikti. Kendisi bile buna inanamazken kardeşlerini nasıl ikna edebilirdi? Ama eğer bu doğruysa... eğer kızın hayatta olma ihtimali en ufak bir şekilde bile olsa, bunu öğrenmek için her şeyi göze almalıydı. Başka bir alternatif yoktu.

Midesindeki düğüm daha da büyüdü ve sonunda zarfı Garrett'a doğru itti. Sam koltuktan fırladı ve Garrett'tan önce zarfı aldı. Donovan ve Garrett, Sam bir şeyler çıkarmaya başlarken omzunun üzerinden bakmak için Sam'in arkasına doluştular.

"Bütün bunlar da ne böyle?" Sam çizelgeleri, haritaları ve GPS koordinatlarını karıştırırken sordu. Rachel'in fotoğraflarına ulaştığında Garrett ve Donovan'ın yüz ifadeleri dondu. Sam'in kaşları çatıldı ve Ethan'a baktı. "Bunu nereden buldun?"

"Rachel'in hayatta olduğunu söyleyen bir notla birlikte dün teslim edildi." Ethan, Sam'in elindeki kâğıt ve fotoğraf yığınına işaret etti. "Kanıt buydu."

Sesinin ne kadar sakin olduğuna hayret etti. Ne kadar sakin. Sanki öldüğünü sandığı kadının yaşadığını duymak sıradan bir olaymış gibi.

Garrett acımasızca küfretti ve Donovan . . . üzgün ve anlayışlı gözlerle Ethan'a baktı. Ethan bu bakıştan nefret ederdi. Başını okşayıp iyi bir terapist önermenin bir adım ötesindeydi.

Sam hâlâ fotoğrafları inceliyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Bu Rachel'a benziyor," dedi yavaşça, sanki bunu söylemek, Ethan'ın belgelenebilir biri olmadığını kabul etmek ona acı veriyormuş gibi.

"Rachel," dedi Ethan, sabırsızlığı damarlarında kaynayarak. "İnanın bana, her şeyi yaşadım. Bütün gece ayaktaydım, bütün bunları düşündüm, kendime şunu söyledim

iğrenç bir şaka. Ama ya öyle değilse? Bunu görmezden gelip hiç almamışım gibi davranabilir miyim? Tanrım, eğer yaşıyorsa... eğer bir yıldır cehennem dibindeyse..."

Kendini yeniden kontrol etmeye çalışırken göğsü kabardı. Bu düşüncenin dehşeti kafasında tekrar tekrar canlanırken parmaklarını kısıp açtı. Rachel. Yaşıyordu. Esir tutulmuş ve Tanrı bilir nelere maruz bırakılmıştı.

"Sam, bana yardım etmelisin. Bunun için KGI'ya ihtiyacım var. Başka kime gideceğim? Başka kimse bana inanmaz. Uzun zamandır seninle çalışmamı istiyordun. Bunu benim için yap, bana yardım et ve ben seninim."

Sam küfür etti ve başını salladı. Garrett kaşlarını çatı.

Donovan'ın suratı limon emmiş gibi asıldı. "Bu senin bizimle çalışmaya gelmenle ilgili değil, dostum," dedi Sam.

başladı. "Ben seni bu şekilde manipüle etmezdim. Kahretsin, kafamı toparlamaya çalışıyorum. Rachel'ın bunca zaman sonra hayatta olması kulağa ne kadar uzak geliyor biliyor musun? Bunu biliyorsun, değil mi Ethan? Onun hayatta olduğuna kendini ikna edemedin, değil mi?"

Ethan yüz ifadesini nötr tutmak için mücadele etti. Hırlamak istiyordu, öfkelenmek istiyordu ve lanet , harekete geçmek istiyordu. Şimdi istiyordu. Derisinden sürünerek çıkmak istiyordu. Kardeşleri Rachel'ı kurtarmayı planlamaları gerekirken nasıl bu kadar sakin ve mantıklı bir şekilde karşısında durabiliyorlardı?

"Tanrım, öyle," diye mırıldandı Garrett.

"Ethan," diye başladı Donovan sakin sesiyle. "Bunun muhtemelen bir şaka olduğunu bilmelisin. Hastalıklı bir şaka. KGI'ya karşı kin besleyen biri bile olabilir. Bizi taşaklarımız dışarıda ateş hattına sokmak için Rachel'ı böyle önümüze atmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Sam acımasızca başını salladı. "Bunu kesinlikle olası bir tehdit olarak ele almalıyız."

Ethan öfkeyle patladı. Sam'e çarptı, gömleğini avuçladı ve yüzüne kapandı. "Oradaki benim karım, bir bok çukurunda. İsimsiz bir rehineden ya da politik bir piyondan bahsetmiyoruz.

önemli. Bu Rachel. Yardımanız olsun ya da olmasın, onu almaya gidiyorum."

Sam sakince, "Çek ellerini üzerimden Ethan," dedi. Ethan'a baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. Gözlerinde öfke ya da yargılama yoktu ve belki de Ethan'ı en çok bu rahatsız ediyordu.

Ethan parmaklarını yavaşça çözdü, sonra tiksinti dolu bir sesle Sam'i geri itti. Uzaklaşmaya başladı ama kendini bir baş kilidinin içinde buldu. Garrett'ın kolu boynuna dolandı ve Ethan'ı odanın diğer ucuna doğru itti. Tutuşunu gevşetti ve Ethan'ı kanepeye itti.

Ethan tökezledi ve minderlerin üzerine yığıldı. Sallanarak yukarı çıkacaktı ama Donovan hemen üzerine oturdu.

"Lanet olsun, bırak beni!" Bir şeye, birine vurmak istiyordu. Hızla patlayan ve her geçen saniye kontrolünü kaybettiği öfkesini serbest bırakmak istiyordu.

Sam'in yüzü odak noktasına geldiğinde gözlerini kırptırdı, burunları sadece santimetre aralıktaydı.

"Dinle küçük kardeşim. Rachel'ı o bok çukurunda bırakacağımızı düşünüyorsan, bir daha düşün. Ama ekibimi, yani kardeşlerimi hiçbir istihbarat ya da destek almadan yarı yolda bırakarak riske atmayacağım, anladın mı?"

Ethan gözlerini kapattı. Aptal değildi. Çaresizdi, evet. Aptal, hayır. Karısı bir avuç pislik tarafından esir tutuluyor olsa da, Güney Amerika'daki bir ormana silahlarla dalıp lanet olası bir savaş başlatamayacaklarını biliyordu.

Başıyla onayladı ve Sam'in uzaklaştığını hissetti. Donovan Ethan'ın üzerinden kalktı ve Ethan kanepeden yere yuvarlandı, halı dizlerinin altında yumuşacıktı.

"Steele'e haber vereyim," dedi Garrett. "O ve ekibi Güney Amerika'da bir keşif çalışmasını bitirmek üzereler. O paketdeki koordinatlara dayanarak uydu görüntülerini alabilirim. Eğer bu adamlar bir kulübenin dışına işlemeye kalkarlarsa, aletlerinin büyüklüğünü anlayabiliriz."

Sam başını salladı. "Fotoğraflara ihtiyacımız var. Numaralara ihtiyacımız var. Bu bilgilerin her bir parçasını teyit etmemiz gerekiyor. Biz

Bir pusuya emin olana kadar gitme."

Ethan orada, dizlerinin üzerinde durmuş, kardeşlerinin sakince en iyi yaptıkları şeyi -askeri bir operasyon planlamak-yapmalarını izliyordu. Ancak bu kez isimsiz bir rehineyi kurtarmıyor ya da bir kaçağı kurtarmıyorlardı.

Uyuşukluk onu kavradı. Etrafındaki her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Sert bir el omzunu kavradı ve Ethan, Garrett'in sert bakışlarıyla karşılaşana kadar yüzünü yavaşça yukarı çevirdi.

"Eğer oradaysa, onu çıkaracağız. Bunu biliyorsun, dostum."

Ethan fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Evet, biliyorum," dedi.

Sonra ayağa kalktı, felçli halinden rahatsız olmuştu. "Ne ?" sordu. Bir şeyler yapması gerekiyordu yoksa çıldıracaktı.

Sam ona baktı, tavrı sakindi ama gözleri ona ihanet ediyordu. Sert bir parıltı vardı. Öfke. Ethan'ın bir şeydi. "Bir kurtarma planına ihtiyacımız var. Neden Van'ın yanına gidip birkaç harita çıkarmıyorsun ve arazinin durumu hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmiyorsun? Ben bazı bağlantılarımla konuşurken sen de Hoss'tan uydu görüntülerini indir. DEA'da çalışan bir adamım var, uyuşturucu savaşının ortasında olup olmadığımızı bana söyleyebilir."

Ethan'ın dudakları seğirdi ve Donovan'a yan gözle baktı. "Yani Hoss'a dokunabilecek miyim?" Biraz olsun rahatlamıştı. Sam'e ve KGI'ya güveni tamdı. Dünyanın en parlak askeri beyinlerinden bazılarını çalıştırıyorlardı. Bunu başarabilirlerdi. Yakında. Rachel eve dönecekti. Yakında.

Donovan homurdandı. "Hayır. Dokunmayı ben yapacağım. Sen sadece otur ve izle. Bilgisayarım ile oynamanı istemiyorum."

"Bir aşk ilişkisine ancak bu kadar yaklaşabilir," diye mırıldandı Sam. "Sanırım o şeyi aldığımızda pantolonuna boşaldı."

"Ha ha. Tam bir komedyensin," dedi Donovan Sam'i terslerken. Ethan'a işaret etti. "Gel bakalım küçük kardeşim. Size KGI'nın arkasındaki gerçek beyni göstereceğim. Peckerhead

Ben ona ne zaman ve nasıl yapacağını söylemeden kışını bile silemezdi."

Eylem. Yapacak bir şey. Şu anda, tam şu anda Rachel'ın dehşet içinde ve yalnız olduğu gerçeğini aklından çıkarmasını sağlayacak bir şey. Ve daha da kötüsü, adamın onun için hiç gelmeyeceğini düşünüyordu.

Üç gün sonra, savaş odası tam olarak adı gibi görünüyordu. Tüm yüzeyleri kaplayan şişirilmiş uydu görüntüleri ve haritalar vardı ve hatta bazıları yere yayılmıştı. Donovan bilgisayarın başında oturmuş, Sam uydu bağlantısı üzerinden Steele ile alçak sesle konuşurken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Garrett yüksek planlama masasında Ethan'ın karşısında dururken, ikisi de uydu görüntüleri ve sahadaki adamlarının çektiği fotoğraflarla bir araya getirdikleri kampın resmini incelediler.

Sam geri Ethan başını kaldırdı. "Ne var yok? Henüz kimlik tespiti yapmadılar mı?"

Sam Garrett'in yanında durdu ve fotoğraflardan birini aldı. "Orada her şey sessiz. Çok sessiz. Steele oraya iki gün önce gitti ve ekibiyle birlikte gece gündüz gözetleme yapıyor. Söz konusu kadını iki kez görmüşler."

Ethan öne doğru atılarak avuçlarını masanın üzerine koydu. "Demek orada. Yaşıyor."

Sam tereddüt etti. "Söylediğim bu değil, dostum. O olduğunu bilmiyoruz."

"Saçmalık. Bana Rachel'ın bir yıl önce merhamet görevine gittiği yerde lanet olası bir ikizi olduğunu mu söylüyorsun?"

Garrett ve Sam karşılıklı bakiştılar. "Sadece fazla umutlanmanı istemiyorum Ethan," dedi Sam. "Kadın her kimse, orada kendi isteğiyle bulunmadığının açık olduğu konusunda hemfikiriz ve Rachel'a çok benzemesi, onu kurtarmak için içeri girmemiz için yeterli."

Ethan'ın omuzları rahatlayarak çöktü. "Ne zaman?" diye sordu. Bilgi, veri, uydu fotoğrafları ve Steele'in keşiflerini beklemek için zaten üç gün, acı verici derecede uzun üç gün geçirmişlerdi.

Ve sonra aklına başka bir düşünce geldi. "Beni bu işin dışında bırakmayacaksın." Bu bir soru değildi. Soru falan yoktu. KGI Rachel'ın peşine düşerken o burada kalmayacaktı.

"Dürüst olmak gerekirse bunu düşündük," diye itiraf etti Garrett. "Ama karım söz konusu olsaydı, kimsenin beni görevden alıkoyamayacağını da biliyorum. O yüzden evet, gidiyorsun ama aklını başına toplayacaksın. Bir süredir görevde değildin ve bu işte kişisel bir çıkarın var."

Ethan başını salladı, damarlarında adrenalin dolaşıyordu. "Ne zaman?" tekrar sordu.

"Neye bulaştığımızı tam olarak bildiğimizden emin olur olmaz," dedi Sam. "Steele ekibiyle birlikte sahada. Onları kampın etrafında sıkı bir çember oluşturacak şekilde konumlandırıyor. Kurtarma için bir helikopter ayarlar ayarlamaz, hazırlanıp jetle Meksika'ya uçacağız. Helikopterle Kolombiya'ya gidip ormana ineceğiz. Zor olacak ama yapılabilir."

Garrett'in çenesi gerildi. "Tabii ki yapılabilir."

"Az önce Beavis ve Butt-Head'den bir e-posta aldım," diye seslendi Donovan omzunun üzerinden. "Onlara neler olduğunu anlatacak mıyız?"

Ethan yüzünü buruşturdu. Kelly kardeşlerin en küçükleri olan Nathan ve Joe hâlâ aktif askerdi ve şu anda Afganistan'da görev yapıyorlardı. Ethan, Sam ve diğerlerinin ikizleri KGI'da olup bitenlerden haberdar ettiklerinden emindi ama kardeşlerinin sıcak bir bölgede savaşırken endişelenmeleri ve dikkatlerinin dağılması en son isteyeceği şeydi.

"Hayır," dedi o ve Sam aynı anda.

Sam Ethan'a baktı ve başını salladı. "Rachel'ın hayatta olduğundan emin olana kadar kimsenin umutlanmasına gerek yok."

"Peki babama ne söyleyeceğiz?" Garrett sordu.

Donovan konuşmayı daha iyi dinleyebilmek için koltuğunda döndü.

Sam omuz silkerek, "Ona bunun gizli bir görev olduğunu söylerim," dedi. "Sanki bir düzine görev yapmamışız gibi."

"Evet, ama bizim direnişçinin artık direnmediğini fark ettiğinde ona ne diyeceksin?" Donovan başparmağını Ethan'a doğru sallayarak sordu.

Üç erkek kardeşi de bakışlarını ona odakladığında Ethan rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Garrett, "Sadece artık direnmediğini söyledi," dedi. "Babam bunu duyduğuna çok sevinecek. Ethan için endişeleniyor."

Donovan başıyla onayladı ve tekrar bilgisayara döndü. Uydu bağlantısı bip sesi çıkardı ve Sam alıcıya doğru yürüdü.

"Destegimiz var mı?" Ethan kısık bir sesle Garrett'a sordu. Rachel'ın geri dönmesini, güvende ve kollarında olmasını ne kadar istese de, tehlikeli bir kurtarma operasyonu ile kardeşlerinin hayatını riske atmak istemiyordu. İşler her zaman ters gidebilirdi ve gitmişti de.

Garrett homurdandı. "Sana yalan söylemeyeceğim dostum. Bu tür bir operasyon genellikle çok daha fazla planlama gerektirir. Bunun için hükümetin desteğine ve insan gücüne sahip değiliz. Sam Amca için sözleşme yaparken olduğu gibi telefonu açıp bir şeyler istemek o kadar kolay değil. Eğer Kolombiya ile lanet olası bir savaş başlatırsak, kızıma tekme ve bizi kurtaracak kimse de yok."

Ethan kardeşine bakarken, "Sormamam gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama sormak zorundaydım. Onu orada bırakmamam."

Garrett'ın gözleri soğudu. "Kesinlikle hayır, onu orada bırakmayacağız. Onu geri alacağız, Ethan. Kimse Kelly'lere bulaşamaz."

Ethan bir gülümseme attı ve yumruğunu Garrett'inkine vurmak için uzandı.

Sam geri dönerken, ", gitme geldi," dedi.

Donovan sandalyesinde tekrar döndü. "Yerel haritaları dijital görüntülerle birlikte GPS'lerimize yüklüyorum.

Steele yakalandı. Benim işim ." Ethan öne doğru eğildi. "Ne zaman?"

Garrett ve Donovan da cevap için Sam'e baktılar. "Kırk sekiz saat içinde Meksika'da bize helikopter ayarlayan adamla buluşacağız. Oradan Kolombiya'ya uçacağız, teslimatı yapacağız, Rachel'ı alacağız, sonra da defolup gideceğiz. Rio ve ekibi hâlâ Asya'da ama o da mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Güney Amerika'ya gidiyor. İhtiyacımız olursa o bizim yedeğimiz olacak."

"Yerde kaç kişi olacak?" Ethan sordu. "Steele ve ekibi ... ve biz," dedi Garrett. "Daha fazla bu pislikleri ortadan kaldırmaya yeter."

Ethan arkasına yaslandı ve hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi. Kırk sekiz saat. Bu bir ömürdü ve tek seferde yeterli zaman değildi.

Kardeşlerini soktuğu tehlikeden duyduğu korku içini kemiriyordu ama aynı zamanda Rachel'ı geri getirmek için her şeyi yapardı.

"Bizi yüzüstü bırakmıyorsun, değil mi?" Garrett Ethan'a sordu.

Ethan şaşkınlıkla bakışlarını kardeşine çevirdi. Garrett'ın gözlerinde bir parıltı vardı. Meydan okumaya varan hesaplı bir parıltı.

Garrett'ın bakışlarını kararlılıkla karşıladı. KGI yaptıkları işte en iyisiydi. Rachel'ı kurtarma görevine liderlik etme yeteneklerine sonuna kadar güveniyordu. Kardeşlerinin hepsi orduda görev yapmıştı ve dışarıda kardeşlerinin eline su dökebilecek başka bir belalı yoktu.

Ethan yumuşak bir sesle, "Hooyah," dedi.

Sam gözlerini devirdi. "Benimle donanma saçmalığına başlama, kurbağa çocuk."

Garrett sırtarak, "Oohrah," dedi.

Donovan güldü ve kendi oohrah'ıylayankılandı.

Sam başını salladı. "Neden Nathan ve Joe kardeşlerim arasında tek sağduyulu davranıp benim örneğimi izleyerek orduya katıldılar?"

Ethan, "Onlar aptal olanlar," dedi.

"Evet, peki, bahanen ne?" Garrett sordu. "Donovan ve ben denizci olarak sana çok iyi örnek olduk. Ama hayır, sen denizci olmak zorundaydın. Gerçi küçük denizci kıyafetinin içinde çok güzel görünüyorsun."

Donovan kıs kıs güldü ve Ethan uzanıp Garrett'ın karnına bir yumruk attı. Garrett bir kahkaha atarken iki büklüm oldu.

"Geri dönmene sevindim Ethan," dedi Sam, sesi ciddileşerek.

Ethan başını kaldırıp Sam'e baktı. "Sadece onu geri istiyorum, dostum." "Evet, biliyorum ve onu geri alacağız. Söz veriyorum."

BÖLÜM 3

Etraflarındaki orman yüzlerce yaratıkla canlıydı. Hava o kadar ağır ve yoğundu ki Ethan'ın gözlerinin önünde çizgiler halinde yüzüyordu. Nefes almak neredeyse imkânsızdı. Sıcaklık o kadar bunaltıcıydı ki üzerlerine iki tonluk beton gibi çökmüştü.

Adamlar -ve yalnız kadın- ormanda gizlice ilerleyerek hedeflerine yaklaştılar.

En iyi keskin nişancıları olan P.J. Rutherford pozisyonunu aldı ve tüfeğini uzaktaki nöbetçi kulelerine doğrulttu. İki parmağını kaldırarak batıdaki iki nöbet kulübesinde ikişer adam olduğunu işaret etti.

David Coletrane ya da sadece Cole, P.J.'nin yarım mil önündeydi ve doğudaki iki kuleyi vurmaya hazırlanıyordu. Steele,

P.J. ve Cole'un takım lideri bir yumruk kaldırarak hazır olduğunu işaret etti.

Donovan ve Garrett güneye doğru manevra yaparken gözden kayboldular. Görevleri patlayıcıları yerleştirmek, dikkat dağıtmak ve yollarına çıkan herkesi öldürmektir.

Steele ve ekibinin geri kalanı kuzeyi alacaktı.

Sam ve Ethan önlerindeki derme çatma kampı incelediler ve sazdan yapılmış kulübelerin her birini tek tek ele aldılar. Sam parmağını kaldırıp kuzeydeki üç kulübeyi işaret etti, sonra da Ethan'ı göstererek güneydeki dört işaret etti. Ethan başıyla onayladı ve havai fişeklerin başlamasını beklemek üzere yere çöktü.

Orada oturup kampa hücum etmemek, silahını ateşlememek, el bombaları fırlatmamak ve önüne çıkan her şeyi yerle bir etmemek için eğitiminin her zerresini kullanması gerekiyordu. Yine de bu onun tercihiydi. Bu piçler hiç merhameti hak etmiyordu. Rachel'in nerede tutulduğunu bilmedikleri ve çapraz ateşe yakalanabileceği gerçeği olmasaydı, Ethan planın canı cehenneme der ve köyü yerle bir ederdi.

Sam saatini kontrol ettikten sonra Ethan'a iki dakikalari kaldığını işaret etti.

Ethan'ın bakışları yaprakların ve sarmaşıkların arasında geziniyordu ama Sam'den başka görebildiği tek kişi şuydu P.J. Bir dakika kala korumaları indirecek ve sonra Cole'la birlikte Ethan ve Sam'in yoluna çıkan herkesi öldürecekti.

İlginç bir karakterdi. Sam Ethan'a ondan bahsettiğinde Ethan onun tıknaz yapılı, erkeksi saç kesimi ve dövmeleleriyle köpek gibi görünen bir kadın olduğunu düşünmüştü. Oysa narin görünümlü ve son derece kadınsıydı. Çok yetenekli bir suikastçı olması, yansıttığı imajla uyuşmuyordu.

Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve yüzü kamuflaj boyalıydı. Tüfeğinin üzerine eğilmişti, hedefini bulurken yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Bir dakika kala, Ethan'a ilk atışı yaptığını sadece vücudunun hafifçe kayması söylemişti. İki saniye içinde ikinci atışı yaptı ve sonra tüfeğini diğer nöbetçi kulesine nişan almak için çevirdi.

İki hızlı atış daha yaptı ve başarısını göstermek için elini kaldırdı.

Yirmi saniye kaldı.

P.J. Sam ve Ethan'ın yolunu tüfeğinin görüş alanına alacak şekilde yeniden konumlandı. Beş saniye kalmıştı ve PJ yüzüstü yatmış, tüfeğini kaldırmış ve sabitlemişti.

Gök gürültülü bir patlama yeri sarstı. Çok sayıda ateş topu orman örtüsünün içinden havalanarak gökyüzünde ürkütücü bir yol açtı.

Ethan ileriye doğru hamle yaptı, ormanda yetişen bitkilerin arasından geçip kampın temizlenmiş alanına doğru koşarken silahını kaldırdı.

Ethan ilk kulübeye doğru ilerlerken her iki yanından da makineli tüfek ateşi geliyordu. Sam'in ilerleyişini kontrol etmemişti ve sadece keskin nişancıların işlerini yapmalarını umuyordu.

Karanlığın içinde dizlerini göğsüne çekerek büzüldü. Ellerini bacaklarında aşağı yukarı ovuştururken sürekli bir hareketle ileri geri sallanıyordu.

Onun ilacı. İlacına ihtiyacı vardı. Neredeydiler? Unuttular mı? Kötü bir şey mi yapmıştı? Cezalandırılıyor muydu? İlacına ihtiyacı vardı. Acı, vücudunun üzerinde yanan bir iz bırakarak etini sardı.

Gözlerini kapadı ve daha sert sallandı. Ter omuzlarını yıkadı ve kontrolsüzce titredi. Toprak zemin sert ve soğuktu. Bunaltıcı sığağa ve neme rağmen, soğukluk iliklerine kadar işledi. Cildinin yüzeyinde soğuktan şişlikler oluştu.

Rachel. Rachel. Rachel.

İsmi söyledi, dudaklarında bir ayin. Söylemezse unutacağından emindi ve zaten o kadar çok şey unutmuştu ki.

Benim adım Rachel.

Bu hayati bilgiye tutunmayı başardığında paniğin bir kısmı yatıştı. Acı ve mide bulantısı midesinde kabarak onu düğüm düğüm etti.

Derin nefesler aldı ve düşüncelerine odaklanmaya çalıştı. Burada yaşadığı uzun aylar boyunca onu rahatlatan görüntüyü canlandırmak için gözlerini tekrar kapattı.

Rachel onun adını hatırlayamıyordu. Onun gerçek olup olmadığını bile bilmiyordu ama onu görebildiği sürece hâlâ bir umut olduğuna inanabilirdi.

Onun koruyucu meleği. Parçalanmış zihninin sınırlarında geziniyordu. İri, güçlü, bir savaşçı. Onun koruyucusu.

Neredeydi o?

Kaç gündür burada oturup onun gelip gelmeyeceğini merak ediyordu? Saymayı uzun zaman önce bırakmıştı, geçen zamanı işaretlemek için duvara çizikler atmak çoktan unutulmuş bir oyalanmaydı.

Tanrım, ölecekti. Ona ilaç getirmiyorlardı. İlacı ihtiyacı . Acıya dayanamadı. Korku

Boğazına takılmıştı ve boşuna nefes almaya çalışıyordu. Bu çaba göğsünü yakıyordu.

Daha hızlı salladı.

Büyük bir patlama milyonlarca gök gürültüsü gibi yankılandı. Altındaki zemin sarsıldı ve kollarını başının üzerine attı. Silah sesleri kulaklarında keskin bir şekilde çınladı ve korku onu ölü parmaklarıyla kavradı.

Kulübesinin kapısındaki kilit sabırsızca tıkırdadı ve ardından çok daha yakından gelen bir başka silah sesi kulaklarını deldi. Tam kapı açılırken başını kaldırıp baktı. Güneş ışığı gözlerini kör etmişti ve eğilerek uzaklaştı. Geriye dönüp baktığında, arkasındaki tuhaf turuncu parıltıya karşı silüet halinde bir adam duruyordu.

İri ve yüz hatları ateş, duman ve günlerdir görmediği kadar güneş ışığıyla çizilmiş ve gulyabanileşmişti. Tüm dikkatini ona odaklamadan önce tüfeğiyle odayı taradı.

Tanrım, onu öldürecekti. Sonunda o gün gelmişti. alay ettikleri.

Boğazının derinliklerinde inledi ve kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı.

"Tanrım," diye yemin etti adam. "Rachel, tatlım, sana yardım etmeye geldik. Her şey yoluna girecek."

İrkildi. Onun adını hiç kullanmamışlardı. Karanlık anlarında, bu ismi uydurup uydurmadığını merak etti.

Adam başını yana çevirdi ve taktığı bir tür alıcıya konuştu. "Onu buldum. Üçüncü kulübe. Kuzeyde. Korunmamız gerekecek."

Ona tekrar baktı ve ilerlemeye başladı.

Kollarını başının üzerine attı ve olabildiğince küçüldü. Olacakları görememek için gözlerini kapattı.

Üstündeki adam usulca küfretti ama durdu. Artık onun hareket ettiğini duyamıyordu. Kollarının altından bir göz attı ve adamın kapıya doğru yan durduğunu gördü. Dışarı bakıyordu, profili ateşle aydınlanmıştı.

Birkaç saniye sonra, elinde bir silahla başka bir adam kapıdan içeri daldı. Bakışları hemen kızın üzerine yerleşti.

İkinci adam kaskını çıkardı ve kadının ağzı şok içinde bir karış açık kaldı. Bu adamı tanıyordu. Onu zihninde pek çok kez görmüştü. Ama gerçek değildi, değil mi?

Dikkatle önünde diz çöktü ve elini uzattı. "Rachel, benim, Ethan. Seni eve götürmeye geldim."

Onun adını biliyordu. Koruyucu meleği onun adını biliyordu. Daha sert titremeye başladı, dişleri kafasının içinde yüksek sesle takırdıyordu. Acı onu durmaksızın kemiriyordu. İlacına ihtiyacı vardı.

"İlaç," diye mırıldandı. Konuşmak acı veriyordu. Uzun zamandır yüksek sesle konuşmamıştı. "İlacıma ihtiyacım var."

Ethan kaşlarını çatı ve diğer adama baktı. Sonra uzandı ve yavaşça onun kolunu tuttu. İlk adam ışığın daha fazla içeri girmesi için kapı aralığından çekildi ve kız parıltıdan ürkerek uzaklaştı. Ethan kolunun içi ortaya çıkana kadar bileğini çevirdi.

Bir öfke tıslaması çıkardı.

Kolunu çekti ve ondan yayılan güç karşısında küçüldü.

"Kahretsin Sam," diye mırıldandı Ethan.

Sam dediği adam laneti yineledi ve sonra başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Gitmemiz gerek. Hem de hemen. Helikoptere kadar üç mil yolumuz var ve hâlâ her taraftan ateş altındayız."

Olanlar karşısında şaşkına dönmüş bir halde iki adamın arasına baktı. Onu nereye götürüyorlardı?

Ethan onun yanağına dokundu ve sonra onu da yanına çekerek ayağa fırladı. Acı vücudunu sarmıştı ve yoğun terle yıkaniyordu. Yine de hayatı boyunca hiç bu kadar soğuk hissetmemişti.

"Güven bana bebeğim," dedi Ethan yumuşak bir sesle. "Seni buradan çıkaracağım ama dediklerimi yapman gerekiyor."

Adam onu kucağına alıp itfaiyeci hamlesiyle omzuna atmadan önce başını sallayacak zamanı bile olmamıştı. Beceriksizce

boştaki eliyle tüfeğini aldı ve Sam'in arkasından kapıdan çıktı.

Altındaki zemin baş döndürücü bir şekilde dönüyordu ve adamın omzu, safra yükselip boğazını yiyene kadar karnına acıyla saplandı. Etrafındaki dünya çılgına dönmüştü. Ateş köyün içinde ve ötesinde bir yol açmıştı. Etrafındaki ağaçlara ve yere silah sesleri yağıyordu ve öleceğinden emindi. Şimdi, kurtarılması çok yakınken, her şey bir hiç uğruna olacaktı. Gitmesine asla izin vermeyeceklerdi. Ona çok şey söylemişlerdi.

Birdenbire havada uçmaya başladı. Sırtı yere öyle bir kuvvetle çarptı ki ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıktı. Nefes almaya çalışırken kaslı bir kolu beline sıkıca sarılmış bir şekilde orada yatıyordu. Sürekli olan acı, görüşünde karanlık noktalar dans edene kadar kafasında patladı.

Mide bulantısı nihayet onu ele geçirdiğinde dönmeye çalıştı ama kapana kısılmıştı. Paniğe kapılarak tekmeledi ve çırpındı ama adamın tutuşu onu daha da sıkılaştırdı.

"Şşşt, bebeğim. Ben buradayım. Her şey yolunda."

Sesi onu rahatlattı ve kız onun altında sakinleşti. Ethan onu ayağa kaldırdı ve kız güneş ışığının sürekli akışına alışırken gözlerini kırptırdı.

Onu kaldırdığı gibi aniden geri itti ve büyük kollarıyla başını kapattı.

"çocuğu! Kapak nerede?"

Ethan hızla etrafı tararken, Rachel'ın üzerine yayılarak orada yatıyordu. Lanet olsun, Sam birkaç metre ötede kısıtılmıştı. Ethan tekrar P.J.'in olduğunu bildiği yöne ve Garrett ile Donovan'ın buluşacakları yere baktı.

Sam'i bırakamazdı ama Rachel'ı da korumak zorundaydı. Zor bir seçim. Kardeşi ya da karısı.

Rachel'ın saçlarını yüzünden itti ve gözlerindeki dehşeti fark etti.

"Beni dinle Rachel. Sana söylediklerimi aynen yapmanı istiyorum. Ormana giden şu hafif patikayı görüyor musun?"

İşaret etti ve başını çevirmesini bekledi. Kızın kilitlendiğinden emin olunca tekrar işaret etti.

"Git dediğimde, deli gibi koşmanı istiyorum. Doğruca şu patikadan aşağıya. Ormana gir ve saklan. Orada adamlarım var. Seni bulacaklar."

Kadın dehşet içinde adama baktı ve adam onun yönlendirmelerini anlayıp anlamadığını merak etti.

"Hadi Rachel, bir şey söyle. Bana anladığını söyle. Sam'e yardım etmek zorundayım."

Yavaşça başını salladı. Adam onu bıraktı ve kadın dizlerinin üzerine çökerek etrafına temkinli bir şekilde baktı.

Ethan mikrofonu ağzına götürdü. "Korunmam gerek. Sam'in başı dertte. Rachel'ı sana gönderiyorum, P.J."

Buna karşılık, Ethan'ın ötesindeki alana yoğun bir ateş hattı açıldı. Rachel'ı ileri doğru itti. "Git! Koş!"

Hiç tereddüt etmedi. Bacaklarını ilk kez altına alan bir tay gibi, düzensiz bir şekilde tökezledi ve ormanın daha ağır büyümesine doğru hamle yaptı.

Kadın arkasına baktı ve adam onu görebilecek kadar kendini kaldırdı. Ateş kafa derisini yaktı ve yanmış saçların ve kanın eşsiz kokusunu aldı.

Rachel, kanın ılık bir şekilde boynundan aşağı kaydığını hissettiği sırada dehşet içinde ona baktı.

"Git!" diye bağırdı.

Yere düştü ve elini sağ kulağının üstündeki bölgede gezdirdi. Kanla lekelenmiş olarak çıktı. Saçlarının çoğu hâlâ duruyordu ve vücudunda herhangi bir parça eksik değildi, yani ciddi bir şey olmadığı açıktı.

Kardeşini bulmak için dönmeden önce onun yeşilliklerin arasında kaybolmasını bekledi.

Sürünerek yanına geldi ve Sam ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Kendine sakla," dedi Ethan kısaca. "Seni bırakmayacağım."

"Karınla ilgileniyor olman gerekirdi," Sam ısırarak. "Kıçıma bebek bakıcılığı yapmak değil."

Arkasına sığındıkları metal varillere bir el daha ateş açıldı.

"Lanet olası orospu çocukları," dedi Sam. "Van ve Garrett nerede bu lanet patlayıcılarla?"

Bir patlama yeri sarstı ve her iki adam da etraflarına enkaz yağarken kollarıyla başlarını kapattı.

Ethan sırttı. "Tam orada diyebilirim."

Bir patlama sesi daha etrafı sarınca Ethan ve Sam kaos ortamından faydalanarak siperlerinden fırladılar. Kulaklık Ethan'ın kulağından düştü ve Sam onun önünde, bir kutu yığınının arkasına dalarken mavi bir çizgiye küfretti.

"Cole vuruldu. Lanet olası şanslı bir sekme. Steele onu almaya gidiyor. Dolphin ve Renshaw koruma sağlıyor."

"Rachel ne olacak?" Ethan sordu. "Garrett ve Van henüz ona ulaşamadı mı? P.J. hangi cehennemde?"

Sam yüzünü buruşturana kadar mikrofona bağırdığını fark etmemişti.

"P.J. kışını kurtarmakla meşgul olduğunu söylememi istedi. Rachel'dan iz yok. Van ve Garrett arıyor. Kulaklığına ne oldu?"

"Kaybettim."

"Kahretsin Ethan, vurulmuşsun. Sıkışmış bir domuz gibi kanıyorsun."

Ethan başını kaldırıp kardeşine baktı ve dudağını büktü. "Nesin sen, korkak mı? Ordudan ayrıldığın yıllar seni bir kıza mı ? Ne zamandan beri eksik bir uzuvdan başka bir şey için endişeleniyorsun?"

Sam başını salladı ve omzunun üzerinden bir işaret yaptı. "P.J. onları daha çıkarmadı mı? Burada çamurun içinde yatmaktan bıktım usandım."

Ethan dirseklerinin üzerinde yükseldi ve tüfeğiyle görüş alanını taradı. Pisliklerden biri tam kafasını namlunun üzerinden çıkardığında, P.J. onun gözlerinin arasına bir kurşun sıktı. Lanet olsun, kadın iyiydi.

Ethan, "Rachel'ın yanına gitmeliyim," dedi. Sam başıyla onayladı. "Ben sayınca."

Ethan yuvarlandı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Bir."

"İki."

"Üç."

İki adam kasaların arkasından atladı ve eğilip ormana doğru koşmaya başladı.

P.J.'nin bulunduğu alana vardıklarında etraflarındaki dünya ürkütücü bir sessizliğe büründü. Bu Ethan'ı tedirgin etti.

Birkaç dakika sonra Steele, Renshaw ve Baker, Cole'u da aralarına alarak sendeleyerek büyümeye başladılar. Ethan etrafına bakınırken Sam'in trafiği dikkatle dinlerken elini kulağına götürdüğünü gördü. Ethan'a baktı, yüz ifadesi asıktı.

"Ne?" Ethan talep etti. "Ne haltlar burada?"

Van, Garrett ve Rachel nerede?"

Sam diğerlerine toplanmalarını işaret etti ve Ethan'ın midesindeki düğüm daha da büyüdü.

"Lanet Sam, konuş."

Sam sessiz olunmasını işaret etti. "Tamam, çabuk olmalıyız. Garrett ve Van Rachel'ı arıyorlar. Henüz bir şey bulamadılar. Renshaw, sen ve Baker Cole'u alıp helikoptere geri dönün. Geri kalanınız dağılın. Rachel'ı bulup buradan defolup gidelim."

BÖLÜM 4

MARLENE Kelly banyodan çıktı ve yatak odasının zeminini adımlayarak kocasının oturmuş kitap okuduğu yatağa doğru ilerledi. O yaklaşırken, adam kitabı indirdi ve gözlüklerini çıkardı.

"Endişeli görünüyorsun," diye gözlemledi.

Belli belirsiz bir gülümseme takındı, bunca yıldan sonra adamın hâlâ bariz olanı söyleme becerisine sahip olması onu eğlendirmişti. Kız bütün gün evin içinde dolanıp dururken, onun sezgisel olduğu söylenemezdi.

Örtüleri geri çekti ve çarşafın altına girdi. Yastıklara yerleşirken kollarını göğsünde kavuşturdu ve iç çekti. "Endişeliyim."

Frank yan döndü ve başını avucunun içine yasladı. "Ne hakkında?"

"Ethan."

Nefesini üfledi. "Sonunda kardeşlerine katılmasının iyi olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum. Bir erkeğin tüm eşyalarıyla birlikte o evde kilitli kalması iyi bir şey değil."

"Sadece hazır olmadığı için endişeleniyorum," dedi mutsuzca. "Rachel'ın ölümü onu kötü etkiledi."

"Çocuklarımız ona iyi bakacaktır. Bunu sen de biliyorsun. Sam, Ethan'ın yeteneklerinden emin olmasaydı dışarı çıkmasına izin vermezdi."

"Haklısın, biliyorum. Sadece endişeleniyorum. Onun tekrar mutlu olmasını istiyorum."

Frank onun yanağına dokundu, nasırlı parmakları şakağındaki belli belirsiz kırışıklıkların üzerinde gezindi. "Olacak. Bu zaman alacak."

Alt kattan bir ses duyunca kaşlarını çattı. Doğrulup oturdu, Frank'in eli teninden kaydı. Sonra kocasına döndü. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duymak?"

Öfkeyle oflayıp pufladı. "O ses. Mutfaktan geldi."

Ayağa kalkmaya başladığında sertleşti ve bir elini kızın koluna koydu. "Sen burada kal. Ben aşağı ineceğim."

"Polisi aramalıyız," diye tısladı.

Dolaba doğru yönelirken ona kızgın bir bakış attı. "Muhtemelen sadece bir faredir. Sean'ı boşu boşuna buraya getirmeye gerek yok."

Dolabın içinde kayboldu ve saniyeler sonra elinde bir tüfekte geri döndü.

"Frank, sakın mutfağımı dağıtayım deme!"

Ona el salladı ve kapıdan çıkıp gitti. Marlene telefona uzandı. Tipik Kelly adamı. Her şey ateşli silahlarla çözülebilirdi. Onlara karşı olduğundan değil, ama yeni yaptırdığı duvarlarda bir delik açılmasını istemiyordu.

Telefonu kavradı, en ufak bir ses duyarsa Sean'ı aramaya kararlıydı ve yataktan kalkıp kalkmaması umurunda bile değildi.

"Hey, sen buraya geri dön!" Frank kükredi.

Marlene bir çarpma sesi duyunca irkildi. Frank'in sesini tekrar duyduğunda parmakları telefonun tuş takımına vuruyordu.

"Marlene, buraya gel," diye bağırdı.

Telefonu kulağına götürerek yataktan fırladı. Merdivenlerin dibine vardığında ve köşeyi dönüp mutfağa girdiğinde, önündeki tuhaf manzaraya bakarak durdu.

"Bırakın beni!"

Marlene, Frank mutfağın ortasında onun üzerine otururken yüzüstü yatan ve çığlık atan kıza baktı. Frank elini ovuşturuyor ve her nefesinde küfrediyordu.

"Frank! oluyor burada?"

Frank ona ters ters baktı. "Neye benziyor? Bu küçük cehennem kedisini buzdolabını yağmalarken yakaladım. Kurabiye kavanozunu kafama fırlattı ve kaçmaya çalıştı. Sean'ı ara ve buraya gelmesini söyle."

Marlene hâlâ mücadele eden kıza sertçe baktı. "Kız" uygun bir tanımlamaydı. Neden?

on altı yaşından büyüktü. Sopa gibi inceydi, bir kayanın altındaki kürdan gibi görünüyordu. Marlene'in kolayca görebildiği tek şey, kırk yöne doğru uzanan bir tutam pembe saçtı.

"Frank, bırak onu," diye bağırdı aceleyle ilerlerken. "Ne? Bırakmak mı? Cehenneme gideceğim. Deli kadın öldür beni."

"Onu öldürüyorsun," diye işaret etti. "Senin boyunda bir adam onun üzerinde oturuyor. Nefes alabileceğinden şüpheliyim."

Frank kıza ters ters baktıktan sonra ayağa kalkabilmek için tüfeğin dipçliğini aşağı itti. Ayağa kalkarken boştaki elini kızın sırtının tam ortasında . "Sakın aklına bir şey gelmesin, kızım. Derini saçmalarla doldurmaktan hiç çekinmem."

Marlene gözlerini devirdi ve kocasını kenara itti. "Ona fazla yaklaşma, Marlene, lanet olsun," dedi Frank. itiraz etti. Kızla arasına girmeye çalıştı ama Marlene onun etrafından dolaştı.

"Artık kalkabilirsin," dedi Marlene sertçe. "Ama yerinde olsam bunu yavaşça yapardım. Frank o tüfeği kullanmak için can atıyor."

Kız yavaşça arkasını döndü ve gözlerindeki korkuyu çabucak gizledi. Onun yerini asık suratlı bir meydan okuma almıştı. Yeterince güzeldi ama bir deri bir kemikti. Gözlerinin altında Marlene'in fark edebileceği kadar gölge vardı, muhtemelen yemek yemediği kadar uzun süredir uyumamıştı.

Giysileri, eğer öyle denebilirse, üzerinden sarkıyordu ve saçları muhtemelen tüm pembe boyanın altında güzeldi.

Kalbi bu kız için çarpıyordu. Onun azılı bir suçlu olmadığı belliydi. Elbette Frank ona güler ve kendi iyiliği için fazla yumuşak kalpli olduğunu söylerdi. Oğulları homurdanır ve onun çok fazla sahipsiz hayvan aldığını söylerlerdi.

"Aç mısın?" Marlene sordu.

Kızın gözleri kısıldı. "Hayır, biraz buz almak için buzdolabına giriyordum."

Marlene onun kabadayılığına neredeyse gülecekti. "Bana karşı küstahlaşmanıza gerek yok, küçük hanım. Sizi temin ederim ki öğretmenlik yaptığım yıllar boyunca sizden daha büyük ve daha kötülerıyla karşılaştım ve söylememde sakınca yoksa, bir pire kadar bile korkutucu değilsiniz."

Kız kaşlarını çatarak ona baktı ama Marlene kararlı bir şekilde ellerini kalçalarına koyarak kıza baktı.

"Şimdi, bunu iki şekilde yapabiliriz. Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken sen de terbiyeli bir şekilde oturabilirsin ya da şerifi ararız ve geceyi hapiste geçirirsin. Tamamen size kalmış."

Kızın gözlerindeki umut ışığı neredeyse Marlene'in kalbini kıracaktı. Sonra birkaç adım ötede duran ve yüz ifadesi kavgacı olan Frank'e temkinli bir bakış attı.

"Ona aldırmayın," dedi Marlene öfkeyle. "Havlaması ısırmasından çok daha kötü. Şimdi, bir şeyler yemek istiyor musun, istemiyor musun?"

Yavaşça başını salladı.

"Anlaştık o zaman. Ben ne tür yemek artığımız olduğunu bulurken sen de bara otur. Ve Frank, onun ödünü koparmayı bırak. Ona kaşlarını çatarak baktığın için yutkunamayacak."

Frank içini çekti ama silahını yere bıraktı ve kaşlarını çatmayı denedi. Bu zor olacaktı, çünkü bütün adamları kovulduklarında kaşlarını çatmayı severdi. Oğlanların babalarından aldıkları bir şey vardı.

Kız bar taburelerinden birine doğru manevra yaptı, bakışları Marlene ve Frank'in üzerinden hiç ayrılmadı. En ufak bir tahrikte uçacakmış gibi görünüyordu.

"Şimdi, senin adın ne?" Marlene buzdolabına doğru giderken sordu.

"Rusty," dedi Marlene'in anlamak için zorlandığı bir sesle.

"Güvenlik sistemimi nasıl aştın?" Frank sordu. "Adamlarım üç ay önce kurdular."

Rusty ona muzaffer bir sırıtışla karşılık verdi. "Çok kolay oldu."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Frank. "Bu tam bir para israfı." Rusty başını salladı. "Çoğu davetsiz misafir için değil. Ben sadece elektronik cihazlardan anlarım, hepsi bu."

"Peki neden buraya izinsiz girdin?" Frank şüpheyile sordu.

Rusty rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve gözlerini kaçırıldı. "Acıkmıştım," diye mırıldandı. "Biraz alırsam karşılayabilirmişsin gibi geldi."

"Sahip olduğum her şey için çok çalıştığımı bilmeni isterim." Parmağını ona doğru salladı. "Günümüz gençliğinin sorunu da bu-"

"Frank, lütfen. Sakın başlama," diye araya girdi Marlene. "Ona hazımsızlık çektireceksin."

Birkaç kap çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Sen de bir şey ister misin canım?"

Adam cevap olarak ona ters ters baktı.

Marlene sandviçleri hazırlarken dikkatini Rusty'ye çevirdi. "Kalacak bir yerin var mı, Rusty?"

Rusty dondu kaldı ve gözlerine korku geri döndü. "Evet, tabii ki biliyorum. Evsiz falan değilim."

"Kaldığınız yerde yemek yok mu?" Marlene nazikçe sordu.

Rusty'nin dudakları sert bir çizgi halinde bir araya geldi. Marlene onun önüne iki sandviç koydu ve sonra bir bardak almak için dolaba uzandı.

"Ona biraz buz getir, canım," diye Frank'e talimat verdi.

Frank sinirli görünüyordu ama Marlene'in dediğini yaptı ve bir saniye sonra bardakla geri döndü. Marlene çayı doldurduğunda buzlar çatırdayıp patladı ve bardağı masanın öbür ucuna, sandviçlerden birini yemeye başlamış olan Rusty'ye doğru itti.

Marlene, gördüğü manzara karşısında en az kendisi kadar etkilenmiş görünen Frank'le mutsuz bakışlar alışverişinde bulundu.

"Neden bu gece burada kalmıyorsun?" Marlene teklif etti.

Rusty'nin mi yoksa Frank'in mi daha çok şaşırdığından emin değildi. Frank'i bir bakışla susturdu, sonra bakışlarını tekrar Rusty'ye yöneltti.

"Eee?"

"Neden kalmamı istiyorsun?" Rusty temkinli bir şekilde sordu. "Senden çalmaya çalıştım. Siz ikiniz garip şeylerle ilgilenmiyorsunuz, değil mi?"

Marlene şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sonra Rusty'nin ne düşünüyor olabileceğini anlayınca kalbi kırıldı.

"Hayır, tatlım," dedi nazikçe. "Sana sadece uyuyacak bir yer ve sabah güzel bir kahvaltı öneriyorum."

"Ama neden?" Rusty ağzından kaçırdı.

Sanki ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu, sanki kendisine gösterilen nezaketle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu da Marlene'e çok az şey gördüğünü söylüyordu.

"Çünkü biraz dinlenmeye ve iyi bir yemek yemeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Rusty'nin gözlerindeki özlem Marlene'e bir çekiç gibi çarptı. Tanrım, ama bu çocuk için acı çekiyordu.

"Peki yarın ne olacak? Polisi arayacak mısınız?"

Marlene başını salladı. "Hayır, Rusty. Polis yok. Tabii bizden tekrar çalmaya kalkışmazsan. Bunu yaparsan Sean'ı kendim ararım. Ama kalabilirsin. Yarın ne olacağına gelince, neden bunu sabah sıcak bir kahvaltıda tartışmıyoruz? Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama ayakta duracak haliniz yok."

"Evet, tabii, tamam," dedi Rusty bir lokma ekmeğin etrafında.

"Seni izlemeyeceğimi sanma," diye uyardı Frank.

Rusty'nin burun delikleri alevlendi ama yanıt vermedi.

"Git ve yemeğini bitir, sonra sana odanı göstereceğim. Banyo yapabilir ve Rachel'ın hâlâ bende olan kıyafetlerini giyebilirsin."

"Rachel kim?" Rusty sordu.

Marlene durakladı, ruhuna hüznün çökmüştü. "O benim gelinimdi," dedi sessizce.

Rusty yanlış bir adım attığını hissetmiş olmalı ki konuyu daha fazla uzatmadı. Bunun yerine kalan lokmayı mideye indirdi ve gürültülü bir şekilde çayla bastırdı. Daha sonra kolunun tersiyle ağzını sildi.

Marlene'in gözleri kısıldı ve Frank gerçekten de sırttı. Tahammül edemediği bir şey varsa o da kötü sofrada adabıydı. Oğullarının her biri yıllar boyunca bir noktada onun öfkesine maruz kalmıştı ve sonuç olarak, her zaman kullanmayı seçmeseler bile hepsinin kusursuz görgü kuralları vardı.

Yine de yorum yapmadı. Zavallı küçük civciv muhtemelen çok fazla düzgün yemek yememişti, bu yüzden sofrada adabı bir öncelik değildi.

"Hadi o zaman. Seni yukarı çıkaralım. Sen duştayken ben de sana temiz çarşaf getireyim."

BÖLÜM 5

RACHEL. Adı Rachel'dı. Artık kanıtı vardı. Kulübesinde aniden beliren tuhaf adam ona Rachel diye seslenmişti ve sonra hayal ürünü olmasından korktuğu koruyucu meleği onu kurtarmaya gelmişti. Nihayet.

Ama kurtulduğunu hissetmiyordu. Korkudan aklı başından gitmişti ve baktığı her yerde sadece orman vardı. Umutsuzca kaybolmuştu ve yalnızdı.

Tek başına. Esaret altında değil.

Farkına bu fikir ona şiddetli bir zevk verdi. Artık özgürdü.

Dizlerinin üzerine çöktü, midesi bulanıp guruldadığında neredeyse ağlayacaktı. Avuç içlerini nemli toprağa gömdü ve kuru bir şekilde nefes alırken kendini destekledi.

Uzakta bir hareket duydu ve hemen nefesini tutarak hareketsiz kaldı. Onu geri götürmeye mi geliyorlardı? Orada kalıp onu bulmalarına izin vermek cazip geliyordu. En azından o zaman ilacını alacak ve korkunç acı geçecekti.

Öfkeli gözyaşları göz kapaklarını yaktı. Oraya geri dönmeyecekti. Önce o ölecekti. Ethan onu kurtarmaya çalışırken vurulmuştu. Bu düşünce midesinin yeniden bulanmasına neden oldu.

Kaçmak zorundaydı. Ormanın derinliklerine, her türlü yaratığın av peşinde koştuğu bilinmezliğe gitme fikri onu ölümüne korkutuyordu. Ama kalmak onu daha çok korkutuyordu.

Kendini ayağa kaldırdı. Bir adım attı. Ve sonra bir adım daha. Yer, çıplak ayaklarının altında sıcak ve canlı hissediyordu. Sonunda koşana kadar hızını artırdı.

Acı. Korku. Hangisinin kazandığını söyleyemiyordu. İkisi de onu bunaltmıştı. Rachel dinlenmek için durdu.

destek için ağaç. Midesinde bulantı kabarıırken sallanıp duruyordu.

Her sinir ucu rastgele art arda ateşleniyormuş gibi hissediyordu. Sonsuz bir acı kesik kesik damarlarında dolaşıyordu. Derisi kaşınıyor ve etini tırmalamamak için iradesinin her zerresini kullanıyordu.

Burnundan hava emdi, burun delikleri bu çabayla alevlendi ve etrafındaki sık orman örtüsüne baktı. Gözlerinde yaşlar birikene kadar çaresiz bir panik yaşadı. Nereye gittiği ya da nasıl hayatta kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunaltıcı nemi fark ettiğinde bile vücudunu şiddetli bir ürperti sardı. Yine de içi üşüyordu. Arkasından gelen bir ses onu irkiltip harekete geçirdi. Ne yöne gideceğinden emin olamayarak etrafında döndü. Hangi yönden gelmişti?

Yorgunluk gözlerinin düşmesine neden oldu ama gözlerini kırıştırdı ve kendini ilerlemeye zorladı. Balçık ve Tanrı bilir başka neler ayak parmaklarını emiyordu. Ayak bileğinin üzerinden bir şey kayınca ayağını kaldırdı.

Panik, hayal kırıklığı ve korku içinde çığlık atmaya hazırlanırken, yoğun bir bitki örtüsünün içine daldı. Omzunda bir sancı ve ardından acı, itiraz eden kaslarında ateş gibi patladı. Omzunu mu çıkarmıştı? Acı vücuduna yayılırken nefes nefese orada yatıyordu.

Gözden uzak bir yere gitmesi gerekiyordu.

Yapraklar nemliydi ve yanağına sürtünerek serin bir iz bıraktı. Yaralı kolunu sıkıca göğsünde tutarak diğer eliyle yere vurdu ve toprak örtüsü onu yutana kadar sürünerek ilerledi.

Dizleri birkaç budaklı ağaç köküne çarptı ve aceleyle ağaç gövdesine yaslanıp ısınmaya ve gürleyen nabzını durdurmaya çalıştı.

Sessiz, sessiz olmak zorundaydı. Etrafındaki ormanın kakofonisi arasında bile nefesi kulaklarında bir kükreme gibi geliyordu.

Bacaklarını dikkatlice yukarı çekti ve yaralı kolunu dizleri ile göğsü arasına sıkıştırdı. Kendini

mmkn olduğunca hareketsiz.

Kasları titredi ve zıpladı. Derisi dalgalandı ve vücudunun üzerinde sürünen milyonlarca Şeyi kaŐıma, ovma ve silme dürtüsüyle savaştı. Gözlerini açık tuttu, orada sürünen bir Şey göremeyeceğini biliyordu, ama vücudu zihninin bildiğine inanmayı reddetti.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve dondu kaldı. Gözleri yavaşça soluna doğru kayarak etrafı taradı. Ve sonra onu gördü.

Nefesi boğazında düğümlendi. Ethan'la birlikte olan oydu. Sam. Büyük ve acımasızdı ve bir tüfek taşıyordu. Bakışları etrafı taradı, yüz ifadesi sert ve konsantreydi.

Oh Tanrım, oh Tanrım. Ne yapmalıydı? Adam onu çok korkutmuştu. Onu tanı mıyordu. Ona güvenmiyordu. Yine de adını biliyordu. Ethan öldüğüne göre onu kulübeye geri götürecek miydi? Ona yardım mı edecekti yoksa ondan kurtulmak mı isteyecekti?

Sonra sağında bir parıltı daha gördü. nce hayal gördüğünü sandı ama tekrar baktığında bölgeye doğru ilerleyen adamlar gördü. Zorlukla seilebiliyorlardı, kamuflaj giysileri yoğun örtünün içinde eriyordu.

Sam'den ne kadar korkarsa korksun, bu adamlardan daha çok korkması gerekiyordu. Hepsinin yüzünü çok iyi tanıyordu, onları sonsuz gibi görünen bir süredir her gün görüyordu. Boğazında safra birikti ve o kadar kötü titredi ki dişleri yüksek sesle takırdadı.

Bir kumar oynuyordu. Ethan gittiğine göre, bu Sam denen kişi ona ne olduğunu umursamayabilirdi. Ama ona zarar vermeye çalıŐmamıŐtı ve aynı Şeyi onu kaçıranlar için söyleyemezdi.

Çaresiz korku onu neredeyse felç ediyordu ama yine de titrek ayakları üzerinde doğruldu. Onu uyarmak zorundaydı - Sam tehdidi görmüş myd?

"Sam, !"

Bir taş gibi düştü. Silah sesleri patladı. Adamlardan birinin düştüğünü gördü. Vahşi bir tatmin duygusu onu sardı. Sonra bir silah sesi daha, bu sefer arkasından.

Kollarını başının üzerine atarak yere atladı, zihni durmadan çığlık atıyordu. Orman bir savaş alanına dönüşürken kendini bir şekilde korumak için çaresizce sıkı bir topun içine kıvrıldı ve kendini mümkün olduğunca görünmez kılmaya çalıştı.

Ve sonra top gibi kıvrılmanın aptalca olduğunu fark etti. Kaçması gerekiyordu. Saklandığı yeri çoktan ele vermişti. Onun için gelmeleri an meselesiydi.

Dehşet ona güç verdi, kendini yukarı itti ve olabildiğince hızlı sürünmeye başladı. Başının hemen üzerindeki ağaca bir kurşun isabet ettiğinde irkildi ve kendini bir kez daha aşağı attı.

Etrafında başka mermi sesi duyulmayınca tekrar ilerlemeye başladı, kazandığı her santimde dua ediyordu. Silah sesleri kesilmişti ama bu onu rahatlatmak yerine paniğe sürüklemişti. Artık dikkati dağılmamıştı, peşindeydiler.

Daha hızlı süründü, nefesi göğsünden acı içinde çıkıyordu. Yüzünden ter mi akıyordu, yoksa gözyaşı mıydı?

Cesedi görmeden ona doğru koştu. Çığlık atamayacak ya da adamın öldüğünü fark edemeyecek kadar sersemlemişti. Her yer kan içindeydi ve taşıdığı tüfek hâlâ elindeydi.

Bu adamı tanıyordu. Ondan nefret ediyordu. Ölümü için hiçbir sempati duymuyordu. Sahip olduğunu düşündüğünden daha büyük bir güçle tüfeği adamın elinden aldı ve sürünerek adamın ötesine geçti.

Onu geri almazlar. öldürecek, hepsini.

Cesetten mümkün olduğunca uzağa süründüğünde, soluklanmak için durdu. Yanları ağrıyor, omzu yanıyor ve gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşıyordu.

Boğazına bir hıçkırık takıldı ve hızla yutkundu. Kendine ihanet etmekten korkarak başını eğdi ve

yüzünü serbest elinin içine aldı. Dinlenmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Birkaç uzun dakika geçti, belki de saniyelerdi.

Sonsuzluk gibiydi. Ve sonra onun adını duydu. Adını. En yumuşak fısıltı, bir esintide taşınan. Rachel.

İrkildi ama başını kaldırıp bakmayı reddetti. Ona hiç ismiyle hitap etmediler.

"Rachel."

Bu sefer çok yakındı.

Başını kaldırdı ve tüfeğine sarıldı. Yuvarlandı ve silahını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Tuhaf bir adam ona bakıyordu, ifadesi boştu. Onu sakince süzerken buz mavisi gözleri okunmuyordu. Kadının kendisine silah doğrultmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Kaçmaya çalıştı ama toprak örtüsüne dolandı. En azından parmağını tetikte tutmaya çalışarak silahı ileri itti.

Adamın arkasından başka bir adam belirdi. Sam. Kızla diğer adamın arasına girerken hiçbir şey söylemedi.

"Geri çekil, Steele," diye mırıldandı.

Sam yatıştırıcı bir elini öne uzattı, diğer eliyle de kendi tüfeğini gevşekçe tutuyordu ama tüfeği ona doğrultmak için hiçbir çaba göstermedi. "Rachel, beni dinle. Sana zarar vermeyeceğim. Yemin ederim. Silahını bırak ve benimle gel ki seni Ethan'a geri götüreyim."

Gözyaşları hemen akmaya başladı. Boğazında bir düğüm oluştu ve ne kadar yutkunsu da geçmedi.

Ona güvenilemezdi. Ona yalan söylüyordu. Ethan ölmüştü. Kanı görmüştü. Gitmesi için kısık sesle bağırdıktan hemen sonra düştüğünü görmüştü.

Yüzündeki acı ifadesini zapt ederek beceriksizce ayağa kalktı. Sam rahatladı ve ona elini uzattı ama o ilerlemek yerine geri çekildi, bakışları ne Sam'den ne de birkaç adım ötede duran adamdan ayrılmadı.

Elleri titreyerek, silahı aralarındaki bir bölgeye doğrulttu ve uzaklaşmalarını umdu. Sam'in kaşları bir an için bir araya geldi ve sonra bir adım öne çıktı.

Silahı ona doğru doğrulturken, "Hayır," diye boğuk bir ses çıkardı.

Eli yukarı doğru hareket etti ve geri çekildi, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Rachel," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Tatlım, sana yardım etmek için buradayım. Eve dönme vaktin geldi. Seni seven insanlara. Ailene."

Kalbi sıkışmıştı. Aile mi? Bir aile hatırlayamıyordu. Tek hatırlayabildiği Ethan'dı ve o görüntüler bile belirsizdi. Ne zaman unutmuştu? Tek hatırlayabildiği sonsuz acı ve korkuydu. Ona yapılan iğnelerin getirdiği bulanıklık ve bir doz daha vermek için çok uzun süre beklediklerinde duyduğu sürünme ihtiyacı.

Kısa bir an için tereddüt etti, aile fikrine kapıldı. Bir yuva. Onu seven insanlar. Ama sonra hatırladı. Ethan ölmüştü. Sahip olduğu, hatırlayabildiği tek şey oydu. Başkaları olsaydı elbette hatırlardı. Ailesini unutmuş olabilir miydi?

Kim olduğunu zar zor hatırlıyorsun.

Bu düşünce zihninin dolambaçlı yollarında geziniyor, alay ediyor ve ona akıl sağlığını ne kadar zayıf kavradığını hatırlatıyordu.

Çevresinde bir hareket fark etti ve başını yana çevirdiğinde başka bir adamın Sam ve Steele'e doğru yaklaştığını gördü. Bakışları kızın üzerinde odaklanırken acımasızca kaşlarını çatmıştı. Sam'den daha iri ve acımasız görünüyordu ve onun içine Tanrı korkusu salması gerekirdi ama onda tanıdık, tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı.

Aklını mı kaçıırıyordu?

Adam Sam'in yanında durdu ve Sam zihninde düzensiz görüntüler belirirken hâlâ ona bakıyordu.

"Neler oluyor Sam?" diye sordu kısık bir sesle. "vaktimiz yok. Onu alalım ve

git."

Sam onun elindeki silaha bakarken, "Bunu ona söyle," diye mırıldandı. "Gitmek istemediğini söyleyebilirim."

Siyah bir gökyüzünde çakan şimşekler gibi, paramparça olmuş zihninde rastgele resimler belirdi. Anılar mı? Sam'in yanında duran adam, sadece gülümsüyordu, neredeyse şefkatle. Su. Bir iskele. Onu kaldırdı ve sonra göle fırlattı. Kız çırpınarak yukarı çıkarken adam gülüyordu ve kız da gülüyordu. Mutluydu. Mutlu olmuştu.

Başka bir anı, unutulmaz ve tatlı. Bir kilise. Orta koridorda süzülüyordu. Ethan bekliyor ... ve önündeki adam ... ona eşlik ediyordu. Kızın eli adamın kolunu sıkıca kavramıştı. Adam alçak sesle endişelenmemesini, onun dünyadaki en güzel gelin olduğunu ve kardeşinin dünyadaki en şanslı adam olduğunu fısıldadı.

Garrett. Ethan'ın kardeşi mi? "Garrett?" diye fısıldadı.

Yüzü hemen yumuşadı. Kaşları çatıldı ve gözlerinde bir anlığına neşeye benzer bir şey parladı.

"Evet, Rachel. Benim, Garrett."

Anlık bir kararla onun yanına uçtu, onu diğer iki adamla arasına koymaya dikkat etti. Adam şaşkınlıkla sertleşti ama bir kolunu ona doladı. Kadın kendini onun yanına sıkıştırdı ve Sam'e temkinli bir bakış fırlattı.

"Silahı bana ver, tatlı bezelyem," diye mırıldandı Garrett, silahı onun parmaklarından nazikçe çekip alırken.

Sopa yaralı omzuna değince irkildi ve nefes alış veriş hızlandı. Sam kaşlarını çattı ve ona doğru bir hamle yaptı ama o aceleyle geri , ayakları çalılıklara dolandı. Sırt üstü yere düştü ve acı içinde yere çakıldı.

Garrett anında onun yanına çöktü ve elini koluna götürdü. Sam geri çekildi, kaşları çatılmıştı.

"İyi misin Rachel? Neren yaralı?" Garrett sordu.

"Omzum," dedi. "Kolumu hareket ettiremiyorum. Çok acıyor."

"Muhtemelen çıkık," dedi Sam acımasızca. "Açı eğri ve çok kötü bir şekilde destekliyor."

Sam tekrar ilerleyince kadın geri çekildi. Küfretti ve durdu.

Garrett, "Seni hatırlamıyor," dedi.

"Evet, fark ettim," diye mırıldandı Sam. "Yine de seni hatırlamasına şaşırmadım. En azından bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Yalan söyledi," diye fısıldadı Rachel.

Garrett'in gözleri kısıldı. "Kim yalan söyledi?" "Sam."

Sam'in başı şaşkınlıkla geriye doğru sallandı. "Ben mi?"

Garrett'in eli kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzandı. "Ne hakkında yalan söyledi, tatlı bezelyem?"

Gözyaşları sel oldu ve umutsuzluk iniltisinin kaçmasını engellemek için dudağını ısırды. "Beni Ethan'a geri götüreceğini söyledi ama Ethan öldü."

Hem Garrett'in hem de Sam'in gözleri şok içinde açıldı. Sam nefesini üfledikten sonra onun uzaklaşma çabalarını görmezden gelerek yanına çömeldi.

"Neden Ethan'ın öldüğünü düşünüyorsun?"

"Düştüğünü gördüm. Vurulmuştu. Bana gitmemi söyledi ve sonra yere düştü. Onu gördüm."

Sam gülümsedi. "O ölmedi, Rachel. O huysuz piçi öldürmek için bundan çok daha fazlası gerekirdi. Sadece bir sıyrıktı. Domuz gibi kanadı ama durumu iyi. Yemin ederim."

Bakışları teyit için Garrett'a kaydı, umut göğsünde durmaksızın çarpıyordu. Garrett kısa bir süre başını salladı.

"O şimdi iyi mi?" diye sordu titrek bir sesle. "Nerede o?"

"Seni ona götüreceğim," dedi Sam. "Ama acele etmeliyiz."

Korku boğazına sıçradı ve titremeye başladı. "Beni geri götürmelerine izin verme. Lütfen."

Garrett'in yüzü karardı ve Sam onun yüzündeki çığ şiddet karşısında ürperdi. Sam'in arkasından diğer adam çıktı. Bir an için soğuk gözlerini Sam'e dikti ve

Sonra onun yanına çömeldi. Onun alanına girmedi. Sadece çömeldi ve dikkatle ona baktı.

"Beni tanıımıyorsun Rachel," dedi düzgün bir sesle. "Bana inanmak için hiçbir nedenin yok. Ama sana garanti edebileceğim bir şey var. O piçlerin seni geri götürmesine izin vermeyeceğim. Seni ve Ethan'ı ait olduğunuz yere, eve geri götüreceğim. Anladın mı?"

Sesinde kaya gibi sert bir güven vardı. Korku ve endişesine rağmen onu sakinleştiren sarsılmaz bir güven.

Yavaşça başını salladı. Steele de başını salladı ve aralarına birkaç metre mesafe koyarak ayağa kalktı.

"Bu acıtabilir," dedi Garrett. Aşağı uzandı ve bir kolunu kızın dizlerinin altına soktu. Diğer kolu sırtına doğru kaydı ve acıyan omzunu sarsmamaya çalışarak onu dikkatle kaldırdı.

Garrett'in tuttuğu güvenli yerden Sam'i inceleyerek ona dikkatle baktı. Ethan'a benzemiyordu. Garrett benziyordu ve belki de bu yüzden onu hatırlıyordu. Ethan ve Garrett iri yarı, siyah saçlı, sert vücutlu ve sert yüzlü adamlarken, Sam daha zayıftı ama daha az kaslı değildi. Saçları açık kahverengiydi ama çenesi kare biçimindeydi ve kadının sinirini bozan kararlı bir duruşu vardı. Gözleri soğuk bir maviydi. Steele'inkilere çok benziyordu. Geçilmez buz.

Sanki onun incelemesini hissetmiş gibi, başını kaldırıp baktı. Sihir gibi, o sert gözler yumuşadı ve ısındı. Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu.

"Seni hatırlamıyorum," dedi usulca. "Özür dilerim."

Uzandı ve bir tutam saçını kulağının üzerine sıkıştırdı. "Sorun değil, tatlım. Yapacaksın. Önemli olan seni Ethan'a ve sonra da eve götürmemiz, orada hepimiz seninle ilgilenip seni iyileştirebiliriz."

Garrett yola koyuldu, karışık orman zemininde ilerlerken onu hafifçe itip kaktı. Sam hızla ilerledi, hızlı ve metodik adımlarla bölgeyi tararken silahını kaldırdı. Steele arkadan geliyordu.

"Kim bu 'herkes'?" diye sordu Garrett alçak bir sesle.

"Şşşt, şimdi olmaz," dedi Garrett, sesi düzgün ve azarlayıcı değildi. "Sıcak sudan sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

Başını onun çenesinin altına soktu ve yanağını onun geniş göğsüne yasladı. Yerleştiği anda ihtiyaç, sert ve acımasız bir şekilde ona çarptı. Titremeye başladı. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Teninden terler boşandı ve sürekli kasılmalarla titredi.

Garrett'ın kolları, acı kolundan aşağı fırlayana kadar onu sıkıca sardı. Nefes nefese kaldı ve Garrett hemen kolunu gevşetti. "İlaç," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen, onu almak zorundayım. Ben

öleceğim."

Garrett onun saçlarına doğru, "Ölmeyeceksin," diye fısıldadı. "Sana izin vermeyeceğim. Acıdığını biliyorum tatlım, ama bununla savaşmalısın. Kazanmalarına izin verme. Ethan'ı düşün. Yakında ona kavuşacaksın."

Binlerce böcek vücudunun üzerinde gezinirken gözlerini kapattı. Derisinin üzerinde, giysilerinin altında yuvalanıyorlardı. Çıglık atmamak ve kendini aşağıya atıp onlara saldırmamak, onları etinden temizlemek için elinden gelen tek şey buydu.

"Lanet olsun Sam, çantanda sakinleştirici var mı?" Garrett söyledi.

Yürümeyi bıraktı ve onu kollarının arasına aldı. Birkaç saniye sonra kolunda keskin bir sopa hissetti. Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve sözsüz bir şekilde Garrett'a baktı.

"Sorun yok bebeğim," dedi kalın bir sesle. "Gözlerini kapat. Daha iyi olacak, söz veriyorum."

Adamın yüzü gözünün önünde bulanıklaştı. "Ethan," diye fısıldadı. "Söz vermiştin."

"Uyandığında burada olacak," dedi Sam onun yanında. "Rahatla ve mücadele etme."

Bir an için savaşmaya devam etti, dalga dalga gelen acıya ve vahşi açlığa kendini öylece bırakamayacak kadar kaptırmıştı. Etrafındaki dünya soldu ve gözleri dalgalandı, ama inatla dayanmaya devam etti.

Sıcak bir el önce yanağını, sonra da saçlarını okşadı. Özlem dolu bir iç çekişle, dokunuşa doğru eğildi.

sunduğu rahatlık. Vücutunu uyuşukluk kapladı ve gevşedi.
Ethan.

BÖLÜM 6

MARLENE alışkanlığı olduğu üzere erkenden kalkmıştı. Yıllarca çocukları gitmeleri gereken yere götürmüş, sonra da erkenden kendi işi olan öğretmenliğe gitmişti. Frank de farklı değildi. Son otuz yıldır küçük kasabalarındaki tek nalbur dükkanını işletiyordu ve yağmur çamur demeden haftanın altı günü sabah yedide dükkanı açıyordu.

Rusty'ye baktı, yarı yarıya onu çoktan gitmiş bulmayı umuyordu ama bulduğu şey, yorganını burnuna kadar çekmiş, mışıl mışıl uyuyan küçük bir kızdı. Kapıdan onu izleyen Marlene'in yüz ifadesi yumuşadı. Kızın durumu ne olursa olsun, mutlu bir durum değildi.

Sessizce yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından hafifçe kapattı. Sonra kahvaltıya başlamak için aşağı indi. Bisküvileri fırına koydu, ardından pastırmayı kızartmaya başladı ve irmiği kaynamaya bıraktı. Yumurtaları teker teker kırdı ve bir kâsenin içine bıraktı.

Pazar sabahları oğullarından en azından birinin kafasını içeri sokmaması garipti. Sürekli acıkırlardı ve Pazar günleri Kelly'lerde büyük kahvaltı günleriydi. Bu günlerde evde olduklarından daha çok dışarıda kalıyorlardı. Nathan ve Joe denizaşırı görevlerdeydiler ve Sam, Garrett ve Donovan her zaman KGI için gizli bir görevdeymiş gibi görünüyorlardı.

Ethan rutin olarak evde olan tek kişiydi. Şimdiye kadar. Yumurtaları biraz fazla kuvvetli çırparken içini çekti. Ethan, Rachel'in ölümünden sonra çok sessiz bir hayat sürmüştü. Ailesinden uzaklaşmıştı. Frank onu sadece hırdavatçıya yardım etmek için geldiğinde görüyordu ama o zaman bile çekingendi.

Ve şimdi aniden Sam ile bir göreve mi çıkmıştı? Bu resimde doğru olmayan bir şeyler vardı. "Ve ne olduğunu öğrenmeyeceğimi sanma," diye mırıldandı.

Bu çocuklar her zaman onu kandırabileceklerini düşünmüşlerdi ama hiçbirisi bir şeyi uzun süre saklamayı başaramamıştı.

Merdivenlerden gelen bir ses duyunca başını kaldırdı. Rusty, Rachel'in kot pantolonu ve tişörtüyle, saçları darmadağın ve yüzünde temkinli bir ifadeyle orada duruyordu.

"Günaydın," dedi Marlene neşeyle. "Aç mısınız?"

Marlene'e dikkatle bakmaya devam eden Rusty bara doğru ilerledi. "Yemek yiyebilirim."

"Güzel. Frank birazdan aşağıda olur ve güzel bir yemek yeriz."

Rusty bir bar taburesinin kenarına tünedi ve Marlene'in yumurtaları tavaya dökmesini izledi. Pastırmayı çevirdi ve irmiklerin kaynaması için ocağın altını kısıtı.

"Yumurta sevmem."

"Bunu duymaktan nefret ediyorum çünkü pişirdiğim şey bu. Ya onları yiyeceksin ya da aç kalacaksın."

"Ne zaman gideceğimi bilmek istemiyor musun?" Rusty kavgacı bir tonda konuştu.

"Senden gitmeni istemediğime göre, hayır."

Rusty kaşlarını çatı ve taburenin üzerinde kıpırdandı. "Yani kalmam umurunda değil mi?"

"Senin için endişelenen insanlar olmasından endişe ediyorum. Bana öyle geliyor ki en azından aileme nerede bildirmelisin."

Rusty'nin gözleri buz kesti ve tüm vücudu kaskatı kesildi. "Benim kimsem yok. Zaten umursayan da yok."

Marlene bunu tahmin etmişti ama bir yerlerde onun için endişelenen bir ailesi varsa bu kızı yanına almak istemiyordu.

Tam o sırada Frank merdivenlerden inip mutfağa girdi. Bara dönmeden önce Marlene'in yanağına bir öpücük kondurmak için durdu. Rusty'ye ihtiyatla baktı ama yorum yapmadan yerine oturdu. Rusty tam olarak

Ona da hoş geldin paspası.

İki kurnaz hayvan gibi karşı karşıya geldiler, her biri diğerini beklenmedik bir hamle için izliyordu.

"Yani kalmak istediğini mi söylüyorsun?" Marlene kayıtsızca sordu.

Rusty kaşlarını çatı. "Ben öyle bir şey demedim."

Marlene dönerek tavayı aldı ve yumurtaları bir tabağa kürekle doldurdu. "Frank, bisküvileri getirir misin lütfen?"

Pastırmayı yumurtaların yanına yerleştirdi ve ardından irmiği büyük bir kâseye doldurdu. Her şey bara yerleştirildikten sonra Frank ve Rusty'nin karşısına oturdu ve onlara yemeğe başlamalarını işaret etti.

"Kahvaltıdan mı gideceksiniz?" Marlene bir bisküviye tereyağı sürerken sordu.

Rusty'nin dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Gitmemi istiyorsun, değil mi?"

"Eğer gitmeni isteseydim, bunu söyledim. Lafı dolandıracak biri değilim."

"Doğru anladım," diye mırıldandı Frank.

Ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. Rusty'nin ağzında gülümsemeyi andıran bir şey belirdi.

Marlene Rusty'ye, "Eğer istediğin buysa kalmanı isterim," dedi. "Ama teklifimi kabul edersen, bana karşı dürüst olmak zorundasın. Her konuda. Ve bunun kuralları var."

Frank homurdandı ve Marlene ona tekrar ters ters baktı.

"Onu kurallardan bahsetmeye başlatma," dedi Frank teslim olmuş bir iç çekişle. "Sadece başını salla ve evet hanımefendi de."

Marlene gözlerini Rusty'ye dikti. "Bu senin kabul edebileceğin bir şey gibi mi geliyor?"

Rusty, Marlene'in bakışları altında kıvrandı. Yemeğini karıştırdı ve çatalıyla bir parça pastırmayla oynadı. "Ya fikrini değiştirirsen?"

Marlene çocuğun sesindeki korku ve güvensizliğe tepki vermemek için kendini zor tuttu. Ve o bir çocuktı. Yetişkin olmak için çok çabalayan bir çocuk, ama yine de bir bebek.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, Rusty. Kurallarına uyduğunuz ve evime saygı gösterdiğiniz sürece gayet iyi geçineceğiz."

Rusty uzun bir süre sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi Marlene'e baktı. Sonra yan gözle Frank'e baktı.

"O zaman kalacağım. Şimdilik," diye ekledi aceleyle.

BÖLÜM 7

Lanet olası kulaklığını kaybettiği için Ethan, Donovan'la birlikte yoğun çalılıkları arıyordu. İleride Donovan durdu ve elini kulağına götürdü.

"Tekrar söyle Sam, ."

Donovan onu dikkatle dinleyen Ethan'a döndü.

"Anlaşıldı. Yola çıkıyoruz."

Donovan GPS cihazını kurcaladı, dikkatle aşağıya baktı ve sonra gidilecek yönü belirlercesine yukarıya baktı.

"Ne dedi o?" Ethan talep etti.

"Rachel'ı buldular. Garrett onu geri götürüyor. Bizimle helikopterde buluşacaklar."

P.J. yaprakların arasından sıyrıldı, tüfeği küçük bedenine göre çok büyük görünüyordu.

"İzleri takip edelim," dedi. "Helikopter şu tepenin iki buçuk mil ötesinde. Şu anki yörüngemizde çok zor olacak."

"Daha kolay bir yolu var mı?" Donovan sordu. "Hayır."

Ethan onların en iyi rotayı bulmalarını beklemeden ilerledi.

"Bekle dostum," diye seslendi Donovan. "GPS'i olan ben olduğuma göre, önden gitmeme izin vermek isteyebilirsiniz. Aksi takdirde kendinizi Venezuela'da bulacaksınız."

"O zaman git artık," diye hırladı Ethan. "Zaten yeterince gecikme yaşadık."

Ormanda sessizce ilerliyorlardı, gözleri ve kulakları herhangi bir ses ya da harekete karşı tetikteydi. Sürpriz saldırılarıyla küçük köyü felç etmiş olsalar da hâlâ sayıca üstündüler ve düşman yeniden toparlanmak için zaman bulduğunda KGI'nın kışında olacaktı.

Ethan bu gerçekleşmeden çok önce karısıyla birlikte Kolombiya'dan defolup gitmek istiyordu.

Tüm nefesi göğsünü terk etti ve onu sönük bıraktı. Günün olayları onu yakaladığında hızı yavaşladı. Kıyamet kopmadan önce Rachel'in hayatta olduğunu keşfetmenin keyfini bile çıkaramamıştı. Şimdi bile kardeşlerinin yanındaydı ve onu güvenli bir şekilde helikoptere götürmeleri için onlara güveniyordu. Onlara güvenmediğinden değil. Onlara hayatı ve Rachel'in hayatı pahasına güveniyordu. Ama onun yanında olmak, ona güvence vermek için yanıp tutuşuyordu.

Donovan onunla arasındaki mesafeyi açtığında adımlarını hızlandırdı. Böyle zihinsel bir sapmayı göze alamazdı. Bu onu ve takım arkadaşlarını öldürebilirdi.

P.J.'ye baktı, o da sorunsuz bir şekilde ayak uydurmuştu ve kavgadan rahatsız olmamış görünüyordu.

"Kapak için teşekkürler," dedi.

Teşekkür karşısında irkilmiş görünüyordu. Ona yan yan bakarken at kuyruğu sallanıyordu. "Sorun değil. Bu benim işim."

"Bu senin iyi yaptığın bir iş," dedi içtenlikle.

"Yani bir kadın için."

"Ben öyle bir şey demedim."

Başını çevirdiğinde kızın ağzının kenarlarında bir gülümseme gördü.

"Bunu, kendimi sümüklü böcek gibi hissetmemi sağlamak için bilerek yapıyorsun," diye suçladı.

Omuz silkti. "Sen bir SEAL'sin. Kadınlarla çatışmaya girmeye alışık değilsin. Etkilenmiş olman mantıklı. Cole'dan etkilendiğinden şüpheliyim ve onun işi de benimkiyle aynı."

Onu orada tutuyordu.

"Tamam, yakalandım. Haklısın. Etkilendim çünkü sen bir kadınsın. Gerçekten küçük bir kadın."

Donovan onların önünde kıs kıs güldü. "Hazır öndeyken bırak, küçük kardeşim. Bundan daha azını söylediği için insanların kışına tekmeyi basmıştı."

P.J. Donovan'ın arkasından gözlerini devirdi. "Tahmini varış zamanın var mı, inek çocuk?"

"Ah," dedi Donovan. "Hakaretlerinle beni incittin. Yarım mil daha." İlerideki yamacı işaret etti. "Hemen şurada

ve helikoptere bakıyor olacağız."

"O zaman daha çok yürüyüp daha az konuşmaya ne dersin?" dedi ilerlerken.

Ve yine, serseri bir okul çocuğu gibi özet bir şekilde kovuldu. Kadının bir erkeği bir santim boyunda hissettiren bir yolu vardı.

Donovan ve Ethan birbirlerine eğlenen bakışlar attılar ve hızlarını artırdılar.

Tepeye vardıklarında kirliydiler, terden sıırsıklam olmuşlardı ve Ethan'ın boynu ve gömleği kurumuş kanla kaplanmıştı. Helikopter aşağıda kamuflaj ağıyla örtülü bir şekilde duruyordu.

Donovan mikrofonuna sessizce konuştu ve yavaşça helikopterin etrafını saran adamlar görünmeye başladı.

Ethan, Donovan ve P.J. aceleyle aşağı indiler ve Dolphin tarafından karşılandılar.

Donovan hızlıca, "Bana Cole hakkında bir rapor ver," dedi.

"Helikopterde. Acısını dindirmek için ona bir iğne yaptım. Ricochet. Kurşun hâlâ bacağında. Kosta Rika'da durup Maren'in ona bakmasına izin vermemiz ve orada yakıt ikmali yapabilmeyi ummamız gerekecek."

Donovan başıyla onayladıktan sonra Baker ve Renshaw'ın durduğu yere baktı, bakışları tetikteydi. "Siz iyi misiniz? Başka yaranız var mı?"

Renshaw başparmağını Dolphin'e doğru sallayarak, "Sadece Dolphin," dedi.

"Sana ne oldu böyle?" Ethan talep etti.

Dolphin yüzünü buruşturdu. "Önemli bir şey değil. Birkaç kaburgamı kırmış olabilirim. Patlamalardan birine çok yaklaştım."

"Bu görür," diye mırıldandı P.J..

"Sam, Garrett ve Steele Rachel'la birlikte geliyorlar," dedi Donovan eli kulağından ayrılırken. "Helikopterin örtüsünü kaldırın. Harekete geçme zamanı."

Ekip telaşlı bir faaliyet içine girdi. Ethan yardım etmek için atladı, ancak zihni ona diğerleriyle buluşması için bağıırıyordu. İçinde biriken heyecanı bastırmak için kendini zorladı.

Rachel. Karısı. Onu eve götürüyordu.

"Ethan," diye mırıldandı P.J. onun yanında.

Kız onu dürttüğünde döndü ve kız uzakta bir noktayı işaret etti. Adam onun bakışlarını takip etti ve Garrett'ın kollarında Rachel'la helikoptere doğru yürüdüğünü gördü.

Diğer her şeyi unuttu. Nasıl görüldüğünü umursamadan, başındaki ağrıyı ve kaslarındaki sızıyı görmezden gelerek koşmaya başladı. Önemli olan tek şey ona ulaşmaktı.

Garrett durdu ve Ethan'ın gelmesini bekledi. Sam ve Steele yanlarından geçti ve Sam elini Ethan'ın omzuna koydu.

Sam yanından geçip gitmeden önce, "Onu al ve gel," diye mırıldandı.

"O iyi mi?" Ethan boğazındaki düğümün ardından sordu.

"Sam ona sakinleştirici verdi. Oldukça kötüydü," dedi Garrett bir süre sonra.

Dur.

Ethan onu Garrett'ın elinden aldı ve uzun bir aradan sonra tekrar kollarında hissettiklerine hayret etti. Daha önce hızlı hareket edebilmek için onu omzuna atmış olan Ethan bu kez bu hissi özümsemişti.

Garrett, ", onu helikoptere bindirelim," dedi.

Ethan onu kucağına aldı ve onlar ağı kuyruk rotorundan çekerken helikoptere binmek için yürüdü. Diğerleri yerlerini alırken o da oturdu ve Donovan kokpite tırmandı.

Ethan, Rachel'ın narin yüzüne baktı ve kulübeye girdiğinden beri karısına ilk kez uzun uzun baktı.

Kıyafetleri yırtık pırtıktı, şortu ince ve yıpranmıştı. Tişörtünde çok sayıda delik vardı ve kirden keçeleşmişti. Ayakkabı giymiyordu ve saçları dağınık bir şekilde kafasında sallanıyordu. Ama ona hiç bu kadar güzel görünmemişi.

Duyguları onu ele geçirdi, boğazı şişti ve gözyaşları göz kapaklarını yaktı. Düşünemedi, tepki veremedi, sadece dudaklarını onun alına bastırdı ve ona olabildiğince sıkı sarıldı.

Sam, Garrett'ın yanında ve Ethan'ın önünde yere kayarken, "İtiraf etmeliyim ki şüpheliydim," dedi.

Ethan başını kaldırdığında kardeşinin gözlerinde keder ve pişmanlığın ıslıl ıslıl yandığını gördü.

"Onu çok sevindim."

Ethan başını salladı. "Sana borçluyum dostum. Hepinize borçluyum." "Saçmalık. Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Çok kızgıyım.

Daha erken gelemezdim," diye homurdandı Garrett.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Ethan. "Neden? Neden o?" Başını onun saçlarına gömdü. "Bunları hak edecek ne yaptı ki?"

Sakinleştirici birkaç nefes çekti. Öfke, keder ve suçluluk duygusuyla tamamen delirmek üzereydi. Onun hayatta olduğunu nasıl bilemezdi? Daha fazla kanıt talep etmeliydi. Bunun yerine, karısının bir daha eve dönmeyeceği açıklamasını körü körüne kabul etmişti.

Sam öne doğru eğilerek Steele'in onun üzerinden geçmesine izin verdi. "Önemli olan onu geri kazanmış olman."

Evet. Onu geri almıştı ve onu bir daha elinden almaya çalışan her orospu çocuğunu öldürecekti.

"O iyi mi?" Steele, Sam'in diğer tarafında pozisyon alırken sordu.

Ethan Steele'in kolundaki kanı ve yüzünü buruşturduğunu fark etti. Ethan Sam'e baktı, o da başını salladı. Ciddi bir şey değildi ama Steele yaralanmasından pek memnun görünmüyordu.

Ethan yutkundu ve Steele'in sorusunu yanıtladı. "Henüz bilmiyorum. Sanırım onu uyuşturucuya alıştırmışlar."

Öfke Steele'in çenesini gerdi ve mavi gözleri parladı. "Bir avuç C-4 atıp bu pisliklerle işimizi bitirmeliydik."

P.J. Ethan'ın yanına kayarken, Baker, Renshaw ve Dolphin, ışık gibi sönmüş olan Cole'un yanında olmak için arkaya tırmandılar. Dolphin uzandı ve bir inilti çıkardı. Elini kaburgalarının üzerine koydu.

"Dostum, sanırım bu bok için çok yaşılanıyorum."

Ethan gerginliğinin bir kısmının hissetti. Gerçekler ortaya çıktıkça titremeye başladı.

"Onu benim götürmemi ister misin?" Sam sordu.

Ethan başını salladı ve onu daha sıkı kavradı. Hâlâ bilinci yerinde değildi, Tanrı'ya şükür. Sakinleştirici işini yapmıştı.

Ethan diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Steele omuz silkerek, "Sen de aynı şeyi bizden biri için yapardın," dedi. Bu hareket onu tekrar irkiltti ve elini omzuna götürdü. Ethan parmaklarının arasından sızan kanı görebiliyordu. "Ve gerçek şu ki, bana Rachel'a ne olduğunu söylediğinde, biraz kartel kıcı tekmelemek için can atıyordum. Onun iyi olmasına sevindim."

O iyi miydi? Milyon dolarlık soru buydu. Hayattaydı ama nasıl olduğunu kim bilebilirdi ki? Piçler onu kim bilir ne kadar zamandır uyuşturucuyla vurmuşlardı. Kesinlikle onu bağımlı hale getirecek kadar uzun bir süre. Sam onu bulduğunda uyuşturucuyu bırakmanın sancılarını çekiyordu. Ethan ona başka neler yapmış olabilecekleri üzerinde durmak bile istemiyordu.

Onu hemen bir doktora götürmesi gerekiyordu. Ama önce buradan çıkmaları gerekiyordu. Canlı olarak.

Kanatların vızıltısı ve motorun gürültüsü Ethan'ın söyleyebileceği diğer her şeyi kesti. Saniyeler içinde Donovan yerden havalandı ve ağaçların arasında süzüldü. Uzakta, siyah bir dere halinde gökyüzüne doğru süzülen duman görülebiliyordu. Ethan'ın burun delikleri alevlendi. Keşke Steele'in söylediği gibi yapsalardı ve bir miktar C-4 atıp bu işi bitirmiş olsalardı diye düşündü.

Ethan arkasına yaslandı ve Rachel'ı kendisine daha da yakın olacak şekilde kaydırdı. İkisinin de kirli olması, kokmaları ve üzerlerine bir domuzdan daha fazla kir ve çamur bulaşmış olması önemli değildi. Rachel onun kızıydı. O bir mucizeydi.

Gözlerini kapadı ve yüzünü onun saçlarına gömdü. Göğsünün yavaşça inip kalkması, vücuduna doğru hafifçe hareket etmesi ona çok ihtiyaç duyduğu güvenceyi verdi.

Onu öptü ve dudaklarını başına bastırdı. Ne olursa olsun, bu sefer daha önce yaptığı hataları yapmayacaktı. Onunla geçirdiği her günün değerini bilecekti.

Tek umudu onun geçmişlerini affetmesiydi.

BÖLÜM 8

"Bence Sean da bizimle gelmeliydi," diye homurdandı Frank. "Ve Rusty'yi evimizde yalnız bırakırken ne düşünüyordun? Geri döndüğümüzde bir evimiz olduğu için şanslıyız. Muhtemelen bizi boşa kürek çekmeye gönderdi. Bize doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?"

Köy yolundan kamyonun ancak genişlikte toprak bir patikaya saptıklarında Marlene'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ona güvenimi göstermem çok önemli."

Frank homurdandı. "Güven mi? Kızla daha dün gece tanıştın. Güven kazanılır, Marlene. Kafanı bulutların arasından çıkarmalısın."

Yabani otlar ve yıllardır kesilmemiş çimlerle kaplı harap bir karavanın önünde durduklarında iç geçirdi.

"En azından tüfeği getirmeme izin vermeliydin. Bu insanlar sana arkadaş istiyor gibi mi görünüyor?"

"Frank, dur. bir bak. Rusty buraya ait değil. şaşırtıcı mı?"

Kalbi genç kızın gözlerindeki acı ve güvensizlik için acıyordu. Kendisinden çok daha yaşlı olan gözleri.

"Hadi şu bitirelim," diye homurdandı Frank. "Ve ben güvenli olduğunu anlayana kadar arkamda kalmanı istiyorum, tamam mı?"

Marlene başıyla onayladı ve ikisi de kamyondan indi. Marlene kapısını kapatamadan, tek menteşeyle asılı duran paravan kapıdan bir adam çıktı.

"Her ne satıyorsanız, hiç istemiyoruz," diye seslendi kavgacı bir tonda. En azından Marlene artık Rusty'nin bunu nereden aldığını biliyordu.

Kamyondan uzaklaştı ve geri seslendi. "Rusty hakkında konuşmak için buradayız."

"O aptal bu sefer ne yaptı? Onu beladan kurtaracak param yok, o yüzden şimdi gitsen iyi olur."

O kendi başına."

"O kadarı belli," dedi Marlene nefesinin altından.

Frank onun önüne geçti ve hareketsiz kalması için elini geri çekti. Ve sessiz.

"Siz onun babası mısınız?" Frank sordu.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Velisi onunla konuşmamız gerek."

Adam uzun bir süre baktı ve sonra ellerini yırtık kot pantolonunun içine sokup göğsünü dışarı çıkardı. "O benim akrabam değil. O ve annesi burada benimle yaşıyorlardı ama annesi yine çekip gitti. Ne zaman döneceği ya da dönüp dönmeyeceği belli değil. Kız da onun izinden gidiyor. Gideli bir hafta oldu."

Marlene ani gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı. Bir hafta. Tek başına, yiyeceksiz, korkudan aklını kaçırmış ve geri dönecek bir yeri olmayan bir hafta. Rusty bu konuda yalan söylememiştir.

Frank'in eline uzandı ve ısrarla sıktı. Frank onun parmaklarını yakaladı ve karşılığında bir çekiştirme yaptı.

"Yani onun yasal vasisi değilsiniz."

"Tabii ki hayır. Bu onun işe yaramaz annesi olurdu. İkisinden de elimi eteğimi çektim. İyi ki kurtulduk diyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Frank. Döndü ve Marlene'e kamyona binmesini işaret etti.

"Kim olduğunu söylemiştin?" diye seslendi adam. "Peki Rusty'ye ne oldu?"

Frank onun yanına doğru yürüdü ve adama bakmak için kapısının önünde durdu. "Söylemedim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Tek kelime etmeden önce karavandan iki mil uzaklaşmışlardı. Ve sonra sadece mavi bir çizgiye küfretmek için konuştu.

"Adam vurulmalı," diye homurdandı Frank.

Marlene gülümsemesini dudaklarından uzak tutmak için mücadele etti. Frank'i iyi tanıyordu. İyi bir görüntü sergiliyor olabilirdi, havlaması ısırmasından her zaman daha kötüydü, ama derinlerde, kendisinininki kadar, hatta ondan daha yumuşak bir kalbi vardı.

"Sanırım kalması senin için sorun olmaz."

"İyi kıyafetlere ihtiyacı olacak. Belki onu Clarksville'e alışverişe götürebilirsin. Sonsuza kadar Rachel'ın döküntüleriyle dolaşmasına izin veremeyiz."

Marlene uzandı ve elini onun elinin içine soktu.

RUSTY, Marlene ve Frank bir saat önce ayrıldıklarında tünediği bar taburesinde oturuyordu. Duruşu gergindi, yüz ifadesi rahat değildi. Onlar içeri girdiğinde başını kaldırdı ama bakışlarıyla karşılaşmamak için başını eğdi.

Marlene umutsuzca ona sarılmak istedi. Çocuk muhtemelen çok fazla sarılmamıştı ama Rusty'nin buna tahammül edeceğinden emin değildi. Vücut dili geri çekil, dokunma diye bağırıyordu.

Bunun yerine barın etrafında yürüdü ve çantasını tezgâhın üzerine koydu. Frank bir şey söyleyecekmiş gibi arka planda durdu ama sonra nefesini üfledi ve iki kadını yalnız bırakarak uzaklaştı.

Rusty sessizliğe daha fazla dayanamamış gibi yumruklarını sıktı ve Marlene'e baktı, gözleri meydan okumayı haykırıyordu. En iyi "umurumda değil" hırıltısını takınmıştı.

"Peki, Carl'la konuştun mu?"

Marlene başını salladı.

"Konuştuk."

Rusty omuz silkti. "O zaman sanırım sana Sheila'nın kaçtığını ve beni umursamadığını söylemiştir."

"İlk kural. Ağzından çıkana dikkat et. Oğullarımın bu tür konuşmalarına tahammül edemem, senin de etmene izin vermeyeceğim."

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ama başka bir şey söylemedi.

"Sana yalan söylemeyeceğim, Rusty. Carl tam da senin ondan beklediğin şeyi söyledi ama bunu kendi kulaklarımla duymam gerekiyordu. Sana kalacak bir yer teklif ederek yasal bir karmaşaya girmediğimizden emin olmalıydım."

"Evet, Carl'ın umursadığını söylemesinin tek yolu, bu işte onun için bir şey olmasıydı. Eğer paran olduğunu düşünseydi, onu almak için beni kullanırdı."

Marlene iç çekti. "Artık Carl için endişelenmene gerek yok. Sana bunun sözünü veriyorum. Hâlâ annenle ilgili bir sorun var ama o köprüyü de zamanı geldiğinde geçeceğiz. Şimdilik burada kalıyorsun. Yapacağımız ilk şey düzgün kıyafetler almak için alışverişe çıkmak olacak."

Rusty ona şüpheyle baktı ama Marlene onu görmezden geldi ve devam etti.

"Bir de okul meselesi var. Ağustos ayında başladığında eğitime devam etmeni ve bitirmeni bekleyeceğim."

"Okul çok sıkıcı," dedi gözlerini devirerek.

"Senin gibi zeki bir kız için bundan şüphem yok, ama bu onu daha az gerekli yapmaz. Liseyi bitirmezsen asla üniversiteye giremezsin."

"Üniversite mi?" Güldü, sesi acı ve alaycı geliyordu. "Benim gibi bir kız üniversitede ne yapacak? Param yetmez ve bu sicilimle asla giremem."

"Kayıt mı?"

"Evet," diye mırıldandı. "Önemli bir şey değil. Bir kez islahevine gönderildim."

"Ne için?"

Çenesi yukarı kalktı ve gözlerinde ateş parladı. "Taciz."

Marlene gözlerini kapadı ve bu çocuğun önünde yıkılmamak için kendini zor tuttu. Gözlerini tekrar açtığında, Rusty'nin yüzüne yansıyan öfkeyi gördü. Marlene'in merhametini takdir etmemişti.

"Olan oldu. Geçmişini değiştiremeyiz ama geleceğini değiştirebileceğimizden emin olabiliriz. Okula gideceksin ve çok çalışacaksın. Mazeret yok."

Hafif bir kayma oldu ve Rusty taburesinde biraz solmuş gibiydi. Marlene tezgâha yaslandı ve Rusty'nin ellerini kendi elleriyle kapatarak şansını denedi.

"Zor bir hayat yaşadığınızdan ve pek çok insanın sizi hayal kırıklığına uğrattığından şüphem yok. Bu sefaletin içinde debelenip kurban olarak kalabilirsin ya da kaderinin kontrolünü eline alıp her şeyi tersine çevirebilirsin. Seçim size kalmış. Ben yapamam

Sen yapacaksın, ben yapmayacağım. Frank ve ben sana fırsat sağlayacağız ama sen daha iyisini istemelisin."

Rusty Marlene'in ellerine baktı, gözleri zorlukla dökülmüş gibi görünen gözyaşlarıyla parlıyordu. "Bunu neden yapıyorsun? Senin bundan çıkarın ne?"

Marlene nazikçe, "Herkes bir şeyi kendi çıkarı için yapmaz," dedi. "Ayrıca, senin mezun olup üniversiteye gittiğini ve bir şeyler başardığını görmek de benim için bir kazanç olacak."

"Yani kalabilir miyim?" diye sordu umutla. "Kalabilirsin."

Marlene çantasını tekrar eline aldı ve arabasının anahtarlarını aradı. Garaj kapısına doğru yürüdü ve sonra dönüp Rusty'ye dik dik baktı.

"Orada öylece oturmayın, ."

Rusty tabureden kalktı ve ellerini endişeyle pantolonunun paçalarına sürttü. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana kıyafet ve ayakkabı almak için. Belki bu arada saçına da bir şeyler yaparız."

Rusty kaşlarını çatı ve elini savunmacı bir tavırla uzun saç tellerinin üzerinde gezdirdi. "Saçımın nesi var?"

Marlene kuru bir sesle, "Pembe bir horoz gibi görünmenin sakıncası yoksa hiçbir şey," dedi. "Bugünlerde çocukların moda hakkında tuhaf fikirleri olduğunu biliyorum ama inanın bana, bu görünüm asla iyi bir fikir değil."

Arabayı geri çektiklerinde hava kararmıştı. Frank onları kapıda karşıladı ve taşıdıkları çantaları aldı. Rusty'yi görünce bir an duraksadı.

Marlene gülümsedi ve Rusty'ye döndü. "Seni tanıyamayacağını söylememiş miydin?"

Rusty bilinçsizce başını eğdi ve yerin onu yutmasını istiyormuş gibi görünüyordu. Özgüveni yerlerde sürünüyordu ama Marlene'e kalsa özgüvenini yeniden kazanacaktı.

"Güzel görünüyorsun," dedi Frank huysuzca. "Bir serseri gibi değil de genç bir hanımefendi gibi."

Rusty bu ters iltifat karşısında gerçekten de sırtıttı. "Bagajda başka çantalar da var," dedi Marlene. mutfağa doğru yürüdü.

"satın mı alıyorsun?" Frank ofladı pufladı.

"Neredeyse. Rachel'la alışverişe gittiğimizden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzından kaçarken ağzı titredi. Frank kapıdan çıkarken onun kolunu sıktı.

"Rachel'a ne oldu?" Rusty sordu. "Ondan daha önce bahsetmiştin."

Marlene iç çekti. "Oğlum Ethan'la evliydi." "Boşandılar mı?"

"Hayır. Bir yıl önce öldü," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. Rusty rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Üzgünüm."

Marlene gülümsedi. "Olma. Ethan'a her zaman hayata devam etme zamanının geldiğini söylüyorum ama sonra kendi tavsiyelerime kulak asmıyorum."

"Onu çok seviyordun."

Bu bir soru değil, kesin bir ifadeydi. "Evet, söyledim."

Frank çantaların geri kalanıyla birlikte telaşla içeri girdi ve Marlene Rusty'ye döndü.

"Pekâlâ genç bayan, bavullarınızı boşaltmanız gerekiyor. En iyisi yukarı çıkın ve eşyalarınızı yerleştirin. Son taraftaki banyo senin banyon olarak kullanılacak. Aldığımız tüm makyaj ve saç malzemeleri ile yatma vaktine kadar kıyafet ve kozmetik ürünlerini düzenleyeceksin."

Bir an için Rusty hareket etmedi. Bir ayağından diğerine geçerek rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sonra Frank'e ve nihayet Marlene'e baktı.

"Teşekkürler. Ah, yani ... şey teşekkürler."

Marlene onun kolunu okşadı. "ederim."

BÖLÜM 9

Donovan helikopteri sıradan taş binanın yanındaki çıplak toprak alana indirdiğinde, beyaz önlüklü bir kadın eliyle yüzünü siper ederek aceleyle dışarı çıktı.

Sam arabadan atlayıp kadına doğru eğilerek koşarken Ethan Rachel'ı daha da yaklaştırdı. Dr. Maren Scofield. Onun adını kardeşlerinden duymuştu. KGI onu yoğun bir rehine krizi sırasında kurtarmıştı. Hayatta kalan tek kişi o olmuştu. Daha sonra Afrika'yı terk etmiş ve Kosta Rika'nın yoksul, kırsal bir bölgesinde kliniğini kurmuştu.

Sam bir süre sonra Dr. Scofield'la birlikte döndü ve yaralıları incelemek için başını helikopterin içine soktu. Cole'u işaret etti.

"Önce onu içeri alın. Ön muayene odasına." Bakışları önce Rachel'ın, sonra Dolphin'in ve Steele'in üzerinde gezindi. Önce Steele'i işaret etti. "İkinci muayene odası." Sonra Dolphin'i işaret etti. "Onu arka tarafa götürün. Taşınabilir bir röntgen cihazım var. Kaburgası kırılmış mı bakacağım."

Cole homurdandı ve başını salladı. Dolphin de hareketsiz kaldı.

Steele sert bir sesle, "Önce Rachel'la ilgilen," dedi.

Dr. Scofield şaşkınlıkla Rachel'a, sonra da kararlılıklarını ölçer gibi adamlara baktı. "Gerçekten de önce kurşun yaralarına bakılması gerektiğini düşünüyorum."

Cole elini kaldırdı, alnının kırıışmasından acı duyduğu belliydi. "Rachel önce gelir."

Dr. Scofield omuz silkti ve Ethan'a baktı. "Onu içeri getirin." Sam'e döndü. "Adamlarını muayene odalarına götür yoksa hiçbir uzuvları kalmayacak. Eğer çürürlerse, bu benim suçum değil. Geri kalanınız beklerken arka tarafta duş alabilir."

Sam sırtıttı ve Ethan'a dışarı çıkmasını işaret etti. "Onları içeri alacağız, Maren. Donunu düğümleme."

Dr. Scofield kaşlarını çatarak Sam'e baktı ama Ethan onun gözlerinde parıldayan şefkati görebiliyordu.

Ethan Rachel'ı sıkıca tutarak aşağı indi. Kliniğe doğru yürürlerken Dr. Scofield eğildi ve sonra Ethan'a baktı. "Ne zamandır bilinci kapalı?"

"Ona sakinleştirici verdik," dedi Ethan. "Böylesi daha kolay oldu."

Dr. Scofield küçük odalardan birine doğru ilerledi ve Ethan'a Rachel'ı muayene masasına yatırmasını işaret etti. Stetoskobu yukarı kaldırırken, doktor gözlüklerinin üzerinden Ethan'a baktı.

"Bana onun durumunu özetlemeni istiyorum. Sonra ben işimi bitirirken sen de diğerleriyle birlikte duşa girebilirsin."

Ethan tereddüt etti. Rachel'ı burada yalnız bırakmak istemiyordu. Ya uyanıp paniğe kapılırsa?

Dr. Scofield'ın ifadesi yumuşadı. "Uzun sürmez, sonra tekrar içeri gelebilirsiniz. Muhtemelen uyanmayacaktır bile."

Ethan isteksizce Rachel'ın durumu hakkında bildiği her şeyi ona anlattı. Ki bu pek fazla bir şey değildi. Bitirdiğinde, Dr. Scofield başıyla onayladı ve gitmesini işaret etti.

Odadan çıktı ve Sam'i koridorda diğer ekip lideri Rio ile konuşurken buldu.

Ethan yaklaştığında Rio başını sallayarak, "Ethan," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Ethan onun elini sıktı. "Senin burada ne işin var?" Sam kuru bir sesle, "Ben de tam aynı şeyi soruyordum," dedi.

Rio sırtıttı. "Size bir hediye getirdim. Yeni bir helikopter. Dışarıdaki helikopter, üzerindeki kurşun delikleriyle istemediğiniz kadar dikkat çekecek. Kolombiya hükümetinin böyle bir helikopterin ulusal güvenliği ilgilendiren bir konu olduğuna dair bir açıklama yapmış olmasından bahsetmiyorum bile."

Sam yemin etti. "Bunun olmasından korkuyordum. Ayrılışımız çok dağınık oldu."

Rio omuz silkti. "Bir görevi planlamak için sadece üç gününüz varsa ve insan gücünüz azsa böyle olması kaçınılmaz."

Benim ve ekibimin içeri girmesini beklemeliydiniz. Bu sadece bir gün daha demek olurdu."

"Bir gün daha bekleyemezdik," diye araya girdi Ethan. "Karım ellerindeydi."

Rio bir an Ethan'a baktı ve sonra başını salladı. "Anlıyorum. Yine de helikopterden kurtulmamız gerek. Kosta Rika ormanlarındaki bu boktan küçük köyde bile birilerinin fark etmemesine imkân yok. Ben icabına bakarım."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı ve görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Sam başını salladı ve Ethan'a döndü. "Rachel yerleşti mi?"

"Dr. Scofield onu inceliyor."

"Gidip bir duş alalım o zaman. İkimiz de keçi gibi kokuyoruz."

Kliniğin arka tarafındaki iki açık duşun bulunduğu küçük odaya gittiler. Sıcak su pek yoktu ama ılık su bile Ethan'a iyi geldi. Kurumuş kanı yıkadı ve kafa derisi boyunca yarayı yokladı. Ölmediği için çok şanslıydı.

"Rio'nun adamları onunla mı gidiyor?" Ethan duş alıp kurulandıktan sonra sordu.

"Evet. Rio nereye giderse, takımı da oraya gider. Çekingen, antisosyal bir gruptur. Muhtemelen mağaralarından kısa süreliğine de olsa çıkmak zorunda kaldıkları için çok içerlemişlerdir."

Ethan kısa bir gülümsemeyle, "Tam benim tarzımda bir kalabalığa benziyor," dedi.

Sam şaşkınlıkla ona baktı. "Allah belamı versin. Bir şaka yaptın. Dünya ne hale geliyor?"

Ethan ona bir havlu fırlattı. "Ukala tavırlarını bırak, ağabey. Senin sıska kışını hâlâ tekmeleyebilirim."

Sam gerçekten gülümsedi. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan Ethan'ı kucakladı ve sırtına vurdu. "Geri dönmen çok güzel, küçük kardeşim."

Ethan uzaklaşırken, "Kes şu duygusal boku," diye homurdandı.

"Siz kızlar burada aşk festivali mi yapıyorsunuz?" Donovan sordu.

Ethan ve Sam arkalarını döndüklerinde Donovan ve Garrett'in kapıda dikildiklerini ve yüzlerinde alaycı bir sırıtış olduğunu gördüler.

Sam ikisini de tersledi. "Maren kokuşmuş leşlerinizi kliniğinden dışarı atmadan önce temizlenin. Ethan ve ben Maren'ın Rachel'la işini bitirmesini beklerken diğerlerini kontrol edeceğiz."

Ethan Cole'un odasına girdiğinde takım arkadaşını çok küçük masanın üzerinde garip bir şekilde yatarken buldu, gözleri kapalı ve alnı gerginlikten kıvrılmıştı.

"Hey dostum," dedi Ethan sessizce.

Cole gözlerini açtı ve ona baktı. "Rachel?" "Henüz bir şey yok. Dr. Scofield onu muayene ediyor. Görmek istedi nasıl hissettiğini."

"Daha iyiydim. Daha kötü olduğum da oldu. Bazı iyi ilaçların yardımıyla üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedi alaycı bir tavırla.

Ethan tereddüt etti ve rahatsız bir şekilde yutkundü. "Bir sorun mu var?" Cole sordu.

"Sadece teşekkür etmek istedim. Rachel'ı kurtarmak için hayatını riske attın. Bunun karşılığını asla ödeyemem. Onu geri almak . . . Sadece teşekkürler. Minnettarım."

Cole kaba bir ses çıkardı. "Şu Semper Fi saçmalığını yapma da ödeşmiş olalım."

Ethan ona sahte bir dehşet bakışı attı. "Hooyah, bebeğim. Hooyah."

Cole sırıttı. "Aynen öyle, kardeşim. Aynen öyle."

Sonra arkasına yaslandı ve inledi. "Eğer o sik kafalılar daha iyi nişan alabilselerdi, bu temiz bir vuruş olurdu."

Ethan kuru bir sesle, "Evet, eğer daha iyi nişan alabilselerdi, beynin Kolombiya ormanlarına dağılırdı," dedi.

Cole yorgun bir şekilde gözlerini kapadı. "İşte bu."

"Ben buradan gidiyorum. Dolphin ve Steele'e bakmaya gideceğim."

Cole gözlerini tekrar açtı ve başını kaldırdı. "Nefesini Steele' sakla, dostum. Ve Tanrı aşkına ona teşekkür etme. Bu onu sadece kızdırır."

Ethan kıkırdadı. "Bunu unutmayacağım. Biraz dinlenmeye çalış. Doktor birazdan burada olur."

"Kızına iyi bak. Sen çok şanslı bir adamsın. Herkesin ikinci bir şansı olmaz."

"Evet," dedi Ethan ayık bir sesle. "Şanslıyım."

Döndü ve dışarı çıktı, omuzları gergindi, göğsü daha da gergindi. Bir kapı ötede, kafasını Dolphin'in odasına soktuğunda Baker ve Renshaw'un içeride kalabalık olduğunu gördü. Dolphin'e başıyla selam verdi ve yoluna devam etti.

Steele muayene masasında doğruldu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ethan'la bakışlarını birleştirdi ve hızlı bir şekilde başını salladı. Ethan ipucunu aldı ve Sam'in oturduğu küçük resepsiyon alanına doğru yürüdü. Küçük, rahatsız sandalyelerden çöktü ve gözlerini kapattı.

Sonra hatırladığı tek şey Sam'in onu dürterek uyandırdığı oldu. Dr. Scofield'ın yüzü görüldüğünde gözlerini hızla kırıştırdı.

"Ethan," dedi usulca. "Benimle gelebilir misin?"

Doktoru muayene odasına doğru takip ederken gözlerindeki uykuyu silerek ayağa fırladı. Endişe onu tedirgin etmişti ve nemli avuçlarını giysilerine sürttü. Rachel'ın odasını geçtiklerinde doktora sorgulayıcı bir bakış attı.

Kapıyı açıp içeri girerken, "Ofisimde konuşuruz diye düşünmüştüm," dedi. "Olduğu gibi." Kolunu daha çok bir dolabı andıran odanın üzerinde gezdirdi.

Açıktaki kalan her yüzeye kâğıtlar yığılmıştı ve masasının her iki yanındaki duvarlara kutular dizilmişti.

Önündeki sandalyeden bir yığın zarfı itti ve oturması için elini uzattı. Sonra diğer tarafa doğru yürüdü ve oturdu.

Bu belirsizliğe daha fazla dayanamayarak ağzından kaçırdı: "O nasıl?"

"Fiziksel olarak iyi durumda. Omzunun etrafında biraz morarma var ama yerinden çıkmamış. Birkaç gün ağırlı ve sert olacak ama omzunu yeniden tam olarak kullanmaya başlayacaktır."

Gözlüklerini çıkardı ve bir elini omuz hizasındaki sarı saçlarında gezdirdi. "Yapacağın çok şey var"

uğraşmak zorundasınız. Bunu senin için şekerle kaplamayacağım. Yetersiz besleniyor ve enfeksiyonla mücadele ediyor. Kısacası, bitkin durumda ve düzgün bir şekilde iyileşmesi için bir süreye ihtiyacı olacak."

"Ona zarar verdiler mi?" Ethan sessizce sordu. "Yani fiziksel olarak mı?"

Yüzü sempati ile buruştu. "Yakın zamanda cinsel travma geçirdiğine dair bir kanıt bulamadım. Uzun süre esaret altındaydı, bu yüzden daha önce neler yaşamış olabileceğini söylemek imkansız. Kan aldım ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yapacağım."

Ethan yutkundu ve sonra tekrar yutkundu. O pis piçlerin ona neler yapmış düşündükçe kusmak istiyordu. Kendisi dünyanın öbür ucundayken, o onların tutsağıydı, çaresizdi.

Dr. Scofield nazikçe, "Kendinize işkence etmenin bir yararı olmaz," dedi. "Ve dediğim gibi, yakın zamanda cinsel saldırıya dair herhangi bir kanıt yok. Benim en büyük endişem uyuşturucu kullanımına dair kanıtlar."

Ethan şiddetle, "Bunları ona zorla giydirdiler," dedi.

"Biliyorum. Benim endişem ona ne verdiklerini bilmemek. Esir tutulduğu coğrafi bölgedeki erişilebilirliği göz önüne alındığında, eğitilmiş tahmin açıkça kokain olacaktır. Ve gerçekten de bazı yoksunluk belirtileri kokain yoksunluğuna uyuyor. Ancak, kulağa garip gelse de, ona rutin olarak eroin enjekte edildiğine dair kanıtlar var."

Ethan aniden bastıran öfke ve acıya karşı gözlerini kapattı.

"Sergilediği semptomların çoğu eroin yoksunluğunun göstergesidir. Olumlu bir not olarak, eroin yoksunluğu kokain yoksunluğu kadar uzun ya da geniş kapsamlı değildir. Sürdüğü sürece kötüdür, ancak kokain bağımlılarının aylarca, hatta bazen daha da uzun süren isteklerinin aksine neyse ki günler içinde sona erer."

"Peki ya hafızası? Hafızası onarılamayacak şekilde hasar gördü mü?" Ethan sordu.

"Tıbbi olarak kesin bir şey söyleyemem. İnsan beyni çok büyüleyici bir şey. Tahmin edilemez. İlaçlar

beynine zarar vermiş. Kalıcı olup olmadığını söyleyemem. Bu sadece örümcek ağlarının henüz temizlenmemiş olmasından kaynaklanıyor olabilir. Uyuşturucudan ne kadar uzun süre uzak kalırsa, geçmişin ona geri dönme şansı o kadar artar."

"Peki ben ne yapacağım?"

Dr. Scofield ona cesaret verici bir gülümseme sundu. "Onu eve götür ve kendini daha iyi hissetmesini sağla. Alması gereken biraz kilo var. Ama en önemlisi ruh sağlığı. Bu kolay olmayacak Ethan. Eve döner dönmez bir terapistle görüşmeni ve sağlığının bir doktor tarafından izlenmesini sağlamanı öneririm. Sınırına geldiğinde bile sabırlı ve anlayışlı olman gerekecek. Pekâlâ paramparça olabilir."

Nefesini üfledi, görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarının parıltısından irkildi.

"Ve unutma ki senin de yardıma ihtiyacın olacak," dedi yumuşak bir sesle. "Ailene sırtını dayamaktan korkma. Bir terapistle danışmanızı da öneririm. Her şeyi sen yapamazsın."

"Onu iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Dr. Scofield başını salladı. "Şu anda uyuyor. Kısa bir süreliğine kendine geldi ve ben ona güvende olduğunu ve sizin yakınlarda olduğunuzu söyledikten sonra tekrar uykuya daldı. Gözle görülür bir şekilde yoksunluk içinde. Uyurken bile titriyor ve kaslarında titreme var."

Ethan sandalyesinde kaykıldı ve sonra öne doğru eğildi. "Onu ne zaman eve götürebilirim?"

Bir an için kalemle masaya vurdu. "Bu haliyle eve gidemez. Yoksunluk, sihirli bir değnek sallayabileceğiniz ya da birkaç gün serumla sıvı verip iyi beslenmesini sağlayabileceğiniz ve daha iyi hissedeceği bir şey değil. Normalde en kötü yoksunluk dönemi geçene kadar bir rehabilitasyon kliniğinde kalmasını tavsiye ederdim, ancak bu durumun farklı olduğunun ve yabancı bir ülkede dikkatleri üzerinize çekmek istemediğinizin farkındayım. Bundan sonraki en iyi şey onun burada kalması ve benim onun yoksunluğunu izleyebilmem ve gücünün bir kısmını geri kazandığından emin olmam. Eve dönmek onun için travmatik olacaktır, bu yüzden çok erken gitmeye zorlanmamalıdır."

Ethan şaşkınlıkla başını salladı. "Travmatik mi?"

"Şey, evet. Bunaltıcı demek daha doğru olur sanırım. Bence kardeşleriniz devam etmeli ve onun eve dönüşü için işleri yoluna koymalı. Mümkün olduğunca gösteriştan uzak tutun. Şu anda çok hassas bir durumda ve onu çok fazla zorlamak istemezsiniz."

"Yani burada kalıyoruz," dedi Ethan yavaşça. "Bu iyi bir fikir mi?"

Yani senin için?"

"Bunu Sam'le konuşun. Eminim durumu anladığında o da kabul edecektir. Bana gelince, ben iyi olacağım. Afrika'da yaşadıklarımın sonra artık beni korkutan pek bir şey yok. Buradaki hükümet gerizekalıları köylüleri tedavi etmem için beni rahat bırakıyor. Bir tehdit olarak görülmüyorum."

Ethan, "Bizim gelişimimizle birlikte bu durum değişebilir," dedi. Doktordan hoşlanmıştı. Onda çekici olan saçma sapan bir hava vardı. Belki de Rachel söz konusu olduğunda hiçbir şeyi şekerle kaplamadığı içindi. Dürüstlüğe ve açık sözlülüğe ihtiyacı vardı çünkü hayatında ilk kez tam bir şaşkınlık içindeydi. Geçmişte yanıldığı zamanlarda bile kararlı davranmıştı. Açık sözlü ve çabuk karar veren biriydi. Çoğu zaman kendi aleyhine.

Bu sefer işi ağırdan alacak ve Rachel'ın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyacaktı. Geçmişte yapmak istemediği bir şeydi bu.

"Bu almak istediğim bir risk. KGI benim için çok risk aldı. Ben de en azından bunu yapabilirim." Gülümsedi. "Şimdi izin verirsiniz, görmem gereken başka hastalarım var..."

Ethan ayağa kalktı. "Teşekkür , Dr. Scofield. Her şey için."

"Bana Maren deyin lütfen."

"Teşekkür , Maren."

"Benim için zevkti."

Ofisinden çıkıp Cole'un muayene odasına girdi ve Ethan'ı masasının önünde, kalbi öncekinden biraz daha hızlı atarken bıraktı.

BÖLÜM 10

RACHEL gözlerini açtı, loş ışığa alışmak için gözlerini kırptırdı. Bir an sonra net bir şekilde görebiliyordu. En son uyandığından beri her şey değişmişti. Artık ter içinde kalmasına neden olacak kadar küçük bir odada, dar bir masanın üzerinde değildi. Onun yerine daha büyük, daha rahat bir yataktaydı.

Kolundan yatağının yanındaki direğe asılı bir torbaya uzanan serum hattını görmek için aşağıya baktı. Bir an için sessizliğin ve durgunluğun içinde öylece uzandı ve paramparça olmuş zihninin kavrayabileceğinden çok daha uzun süredir yaşadığı ilk huzur duygusunu içine çekti.

Açlık yoktu. Derisini delen ve damarlarında sinsice dolaşan zehre karşı ezici bir ihtiyaç duymuyordu. Birkaç dakika boyunca hiç acı duymadı. Sadece tatlı bir sessizlik.

Sağ tarafındaki bir hareket onu ürküttü ve bir nefes verdi. Gölge hareket etti ve gözlerine yumuşak bir ışık doldu.

"Rachel, benim, Ethan. Seni korkuttuysam özür dilerim."

Adam ortaya çıktı, onun yanında duruyordu. Onu ödünç alınmış bir netlikle inceleme fırsatını yakaladı. Adam iriydi, kâbuslarına musallat olan adamlardan çok daha iriydi ama yine de içgüdüsel olarak ona zarar vermeyeceğini, onun yanında güvende olduğunu biliyordu.

Şık, siyah saçları kısa. Askeri. Kelime zihninde çağrılmadan süzülüyordu. Şaşırtıcı mavi gözler, ciddi ve düşünceli. Başka bir görüntü parladı, onu döndürüp dururken kahkahalarla parlayan gözler. Gözlerini kapattı, anıyı daha fazla hatırlamak istiyordu, ama anı geldiği gibi hızla kayboldu.

"Canın acıyor mu?"

Ethan'ın ısrarcı sesi rüyalarının hoşluğuna çarptı. Gözleri tekrar açıldı ve bu sefer

yakınına eğilmişti, parmakları geçici olarak yanağına uzanıyordu.

Cevap vermek yerine uzandı ve adamın parmaklarını yakaladı. Parmaklar onunkilerin etrafında çok sıcak ve güçlüydü. Başparmağını elinin üst kısmına sürttü ve sonra o kadar şefkatli bir hareketle dudaklarına götürdü ki bu onu derinden etkiledi.

"Hey," diye mırıldandı çatallaşan bir sesle. "Nasılsın?"

"Ethan."

"Evet bebeğim, benim Ethan. Artık güvendesin. Bunu anladın mı?"

Başını salladı, boğazı bir şey söyleyemeyecek kadar daralmıştı.

Eğildi ve dudaklarını kızın alnına bastırdı, sonra geri çekildi ve parmaklarıyla kızın saçlarını dikkatlice geriye itti.

"Oturmam için yer var mı?" diye sordu.

Adamın kalçasının yatağa yaslandığı yere baktı ve sonra aceleyle diğer taraftaki parmaklığa doğru kaydı.

Yatağa yerleşti, kalçasını onunkine bastırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir an düşündü. Nasıl hissettiğini nasıl açıklayabilirdi?

"Özgür," dedi sonunda.

Ellerine uzandı ve onları avuçlarının içine çekti. "Seni yakında eve götüreceğim. Dr. Scofield seni birkaç gün izlemek ve eve gitmeden önce ayrılmak için uygun olduğundan emin olmak istiyor. Ama ben hep seninle olacağım."

Daha fazla görüntü hafızasına musallat oldu. Dumanlı, hatırlamasının kıyısında asılı . Bu kez Ethan'ın öfkeyle çizilmiş yüzünü gördü. Ethan bağırdı ve kadın üzerine çöken karanlık duygudan geri çekildi.

"Rachel?"

Bakışlarını onunkilere çevirdi ve hızlı nefes alışını kontrol etmeye çalıştı.

"Sorun ne tatlım?"

Başını iki yana salladı, onu bu kadar tedirgin eden o kısa parıltıyı açıklayamıyordu.

Uzun bir süre öylece ona baktı, bakışları sanki parmaklarıyla onu okşuyormuş gibi yüzünü okşadı. Kız bunu açgözlülükle emdi, bu teması, adamın sadece varlığıyla aşıladığı güvenlik hissini istiyordu. Uzun zamandır ilk kez korku ve acıyla kavrulmuyordu.

Tekrar ellerini dudaklarına götürdü ve orada tuttu, ağzı parmak eklemlerine bastırdı. Parmaklarını öperken titriyordu.

"Sadece sana dokunmaya ihtiyacım var," dedi. "Burada olman için. Seni görmek için. Seni yeniden hissetmek için." Duygular sesini tıkamış, gergin ve çığ hale getirmişti. "Öldüğünü sanıyordum. Bana öldüğünü söylediler. Seni gömdüm, senin için yas tuttum, sensiz hayatıma devam etmeye çalıştım. Ve şimdi buradasın. Umduğumdan ya da hayal ettiğimden çok daha fazlası."

Nefesi kesildi ve göğsünden kabaca hıçkırdı. İçi burkuldu ve sıkıştı. Gözyaşları asit gibi yanıyordu.

"Seni bekledim," diye fısıldadı. "Zamanla seni hayal ettiğimi düşündüm. Adım dışında her şeyi unuttuğumda, belki de seni uydurduğumu ve bu umudun bana yasak olduğunu düşündüm. Başka hiçbir şey bilmezken senin geleceğini biliyordum."

Başını eğdi, alnı onunkine değene kadar alçaldı. "Seni seviyorum Rachel. Hem de çok. Atlatmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum ama artık yalnız değilsin. Bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Gözlerini kapadı, onun sözünün tadını çıkardı. Uzun zaman sonra kâbusunun sona erdiğine inanmaktan, bunu umut etmekten korkuyordu.

"Hatırlamadığım çok şey var," dedi tereddütle. Birlikte yaşadıkları hayatın sadece küçük parçalarını hatırlayabilmesi onu kızdırır mıydı? Sadece bu da değil, kendisini de zar zor hatırlıyordu.

Sanki onun kargaşasını hissetmiş gibi, geri çekildi. Ona baktı, gözleri aniden sıkıntılıydı. Neredeyse suçlu. Kızın gözleri

şaşkınlıkla daraldı. Suçluluk duymasını gerektirecek ne olabilirdi ki?

"Her şey yoluna girecek bebeğim," diye yatıştırdı. "Zamanla geri gelecek ve bununla birlikte yüzleşeceğiz. Önemli olan seni geri kazanmış olmam."

"Bana ne verdi? Doktor. Hissediyorum..." "Ağrın var mı? Onu getirmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben ... hissediyorum." Zihinsel olarak fiziksel durumunu inceledi. "Sessiz. Zihnim sessiz. Derim sürünmüyor ama yine de orada olduğunu, geri dönmeyi beklediğini biliyorum."

Yüzüne hafifçe dokundu, parmak uçları elmacık kemiğinin üzerinden dudaklarına doğru kaydı. "Bunu yeneceğiz."

Keder, yoğun ve boğucu bir şekilde yerleşirken gözlerini kapattı. "Bana ne yaptılar? Neden yaptılar?"

Ethan'ın elleri kızın yüzünde hareketsiz kaldı. "Nedenini bilmiyorum." Öfke sesini sertleştirmişti. Kız gözlerini açtığında Ethan'ın gözlerinde yansıyan öfkeyi gördü. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Benim olanı korurum."

Tuhaf bir karıncalanma omurgasını ürpertti ve ardında sıcak bir parıltı bıraktı. Göğsü çırpındı ve içinde uzun zamandır ölü olan bir şey uyandı ve açıldı.

O bu adama aitti. Onu güvende tutacaktı.

"Bana bizden bahset," diye fısıldadı.

Sonra gülümsedi ve bu onun yüzünü değiştirdi. Ciddi, huysuz adam gitmiş, yerine çocuksu bir çekicilik gelmişti. Bu görülmeye değer bir şeydi.

"Üç yıl önce evlendik." Kaşları kırıştı. "O zaman fazla uzun sürmemiş."

Gözleri parlaklığının bir kısmını kaybetti. "Hayır, uzun sürmez."

Eğer iyice konsantre olursa, uzak anıları çağırabiliyordu. Bu garipti. Onları hatırlayabilse de, sanki başka birine aitlermiş gibiydi. Onunla arasındaki bağlantı, parçalanmış zihninde kurulmamıştı.

"Garrett beni düşünümüzde mi verdi?" Ethan durdu ve sonra yavaşça başını salladı.

"Bunu hatırlıyorum. Bana dünyanın en güzel gelini olduğumu söylemişti."

"Ve sen de öyleydin."

"Seni gördüğümü hatırlıyorum, beni bekliyordun."

Ethan bir an tereddüt etti. "Başka ne hatırlıyorsun?"

İç çekti. "Bir çeşit karmaşa. Yani bir sürü rastgele şey hatırlıyorum ama olayların net bir kronolojik listesi yok. Sanki biri bana sırasız resimler çekiyormuş gibi."

"Acele etme. Çok şey yaşadın. Seni eve götürdüğümde ve kendini tekrar güvende hissettiğinde hatırlayacaksın."

Bir an için başını yana eğdi. "Kaç tane kardeşin var? Ben sadece Garrett'ı hatırlıyorum. Sam.

. Beni korkutuyor. Ve burada bir tane daha var. Donovan mı?"

Ethan gülümsedi. "İnsanları korkutan genellikle Garrett olur. Sam en büyükleri, ama siz Garrett'ın öyle olduğunu sanırsınız."

"Garrett bana zarar vermez."

"Sam de öyle," dedi nazikçe. "Soruna cevap vermek gerekirse, toplam altı kişiyiz. Nathan ve Joe ikiz ve Afganistan'da görev yapıyorlar."

"Benim bir ailem var mı? Garrett'ı hatırlayıp da kendi ailemi hatırlamamam tuhaf görünüyor."

Başını iki yana salladı. "Sen tek çocuktun ve annenle baban birkaç yıl önce bir araba kazasında öldü."

"Ah." Onun bu sözüne eşlik eden hayal kırıklığına engel olamadı.

"Yine de anneme çok yakındın. O da babam da seni kızları gibi severdi. Ben seninle evlenmeden çok önce ailenin bir parçasıydın."

Rahatladı ve gülümsedi. Sonra bir ayrıntıyı hatırlayınca alnı çatallandı. "Benim öldüğümü düşünüyorlar. Senin yaptığın gibi."

Ethan içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Nereden biliyorsun? Yani beni nasıl buldun?"

Konuşurken titriyordu ve şimdiden ihtiyacın yavaş yavaş teninin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

"Bu uzun bir hikaye bebeğim ve şu anda önemli değil. Önemli olan seni bulmuş olmam. Sen hepimiz için bir mucizesin. Annem ve babam çok heyecanlanacak. Onlara nasıl söyleyeceğimi henüz bilmiyorum. Deli olduğumu düşünecekler."

"Acıktım," diye ağzından kaçırdı. Elini koluna sürterek kaşıntıyı geçirmeye çalıştı. Açlık onu dövüyordu ama hangisinin daha baskın olduğundan emin değildi: yemeğe olan açlık mı yoksa iğneye olan açlık mı?

İğnenin etine battığını hissedebiliyor, bunu memnuniyetle karşılıyor, o korkunç ağrının geçmesini istiyordu.

Ethan'ın eli sıcak bir şekilde onunkinin üzerine kapandı.

"Hemen döneceğim."

Yataktan kalktı ve Rachel'a hızlıca bir göz attıktan sonra odadan çıktı. Maren ona her ne verdiyse etkisi geçmeye başlamıştı ve Rachel yeniden tedirgin olmaya başlamıştı.

Cole'un odasının kapısından kafasını uzattığında onu baygın halde gördü. Oradan Steele'in odasına geçti ama odayı boş buldu, bu onu şaşırtmadı. Dolphin'in odasından çıkan Maren'e neredeyse çarpıyordu.

"Yiyecek alabileceğimiz bir yer var mı?" Ethan sordu. "Rachel aç."

"Bu iyi. Yemek yemesi gerek. Ama ağırdan alın. Ona hemen çok fazla vermeyin. Arkada çorba pişirebileceğimiz küçük bir mutfak var."

Kadın arkasını döndü ve Ethan da onu duş alanından geçerek iki gözlü bir ocak, küçük bir buzdolabı ve mikrodalga fırının bulunduğu mini mutfak kadar takip etti.

"Evin tüm konforu," dedi hayıflanarak.

"Burada yaşamıyorsun, değil mi?"

"Hem evet hem hayır. Meşgul olduğumda ya da hastalarım olduğunda buradaki arka odada kalıyorum ama hayır, kliniğe yarım mil uzaklıkta bir kulübem var. Fazla bir şey değil ama kuru ve yağmuru dışarıda tutuyor."

"Herkes nerede?" diye sordu onun buzdolabından bir kâse çıkarmasını izlerken.

"Onları kulübeye gönderdim. Orada uyuyabilir, yemek yiyebilir ve genelde benden uzak durabilirler. Sam birazdan döneceğini istedi. Neden Rachel'ın yanına dönmüyorsun? Bunu ısıtıp birkaç dakika içinde aşağı getiririm."

"Teşekkürler. Minnettarım, Maren."

Gülümsedi ve eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. Ethan döndü ve koridorda geri yürüdü. Rachel'ın kapısına varmak üzereydi ki bir çarpma sesi duydu.

Koşarak kapıdan içeri girdi ve Rachel'ın yatağının yanında, serum askısı devrilmiş halde durduğunu gördü. Bileğindeki serum askısını çılgınca çekti ve adam tepki veremeden serum askısını kateterden ayırdı. Hâlâ koluna takılı olan kateterden yere ve önlüğüne kan döküldü.

Bunu görmezden geldi, kollarını, göğsünü ve bacaklarını çılgınca ovuşturdu ve vurdu. Görünmez nesnelere vurdukça kan her yöne uçuyordu.

Yatağın üzerinden atladı ve onu kendine doğru çekti. Kan akışını durdurmaya çalışmak için bileğine uzandı ama kadın acımasızca karşı koydu. Adamın varlığının farkında bile değildi.

"Rachel! Dur. Bebeğim, dur!"

"şunları!" diye bağırdı. "Tanrım, çıkarın şunları üzerimden!"

Onu sıkıca tuttu, çırpınan kollarını bastırdı ve bir yandan da kanı durdurmak için elini serum kilidinin üzerine koymaya çalıştı. Sonunda onu kollarında çaresizce tuttu, vücudu ona kilitlenmişti ama yine de seğiriyor ve acı içinde haykırıyordu.

"Maren!" diye bağırdı. "Sana burada ihtiyacım var!"

Rachel tekrar çığlık attı, tiz bir dehşet sesiydi bu. Vücudunu kamburlaştırarak şaşırtıcı bir güçle ona doğru eğildi.

"Rachel, tatlım, . İyisin, yemin ederim." "Her yerimdeler," diye feryat etti. "Çıkarın şunları!" "Neyi çıkarayım? Orada bir şey yok."

Maren odaya daldı, laboratuvar önlüğü peşinde uçuşuyordu. Bir kez baktı ve harekete geçti.

"Yatağa yat," diye emretti. "Serumu tekrar takmam gerekiyor."

Ethan onu yatağa çekti ve durmaksızın tekmeleyip debelenirken yere yatırdı. Gözleri korkudan çılgına dönmüştü, göz bebekleri sabitlenmiş ve büyümüştü. Ter yüzünü ve saçlarını yıkıyordu ve yanakları kireç gibi beyazdı.

"Halüsinasyon," dedi Maren acımasızca. Serumunu ustalıkla yeniden taktı ve cebinden bir şişe ilaç çıkardı. Emin ellerle bir şırıngayı doldurdu ve sonra eğilerek porta enjekte etti.

İşini bitirdiğinde elini Rachel'ın alnına koyup terini ve karışmış saçlarını nazikçe sildi. "Beni dinle Rachel. Bu gerçek değil. Her ne görüyorsan, gerçek değil. Bana bak."

Rachel'ın vahşi gözleri Maren'a odaklanmış, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı.

"İşte bu kadar. Şimdi beni dinle. Güvendesin. Bu bir halüsinasyon. Ethan burada. Ben de buradayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Bir dakika içinde daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

Rachel çöktü, gözleri yaşlarla doldu. Sert, hıçkırıklar göğsünün derinliklerinden geliyor ve dudaklarından dökülürken tüm vücudunu sarsıyordu. Bu kadar uzun süre nasıl dayanabildiğini Ethan bilmiyordu.

Maren geri çekilir çekilmez Rachel'ı kollarının arasına aldı ve ağlarken ona sıkıca sarıldı. Saçlarını, sırtını, vücudunun dokunabildiği her yerini okşadı.

İçinde bir şeyler kırıldı. Bir duvara çarpmak istedi. Onunla birlikte ağlamak istedi. Onun için. Katlandığı her şey için.

O piçler ona ne yapmıştı? Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu ve yoksunluk içinde sonsuz acı çekiyordu. Ya ilaçlar zihnini kalıcı olarak yok ettiyse?

Başını iki yana salladı. Hayır, Rachel'ının gittiğini kabul etmeyecekti. Ona geri dönecekti. Dönmek zorundaydı. Ama bunu yaptığında, geçmişini hatırladığında, onu yanıltığına ikna etmeyi başaracağından emin olmalıydı. Onu seviyordu. Boşanmayı istemek hayatının en büyük hatasıydı ve ölene kadar pişmanlık duyacağı bir şeydi.

Gözlerini kapadı ve tutundu, vücudu neredeyse onunki kadar kötü titriyordu.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı, sesi duygusallıkla boğulmuştu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Birkaç uzun dakika boyunca yatağın üzerinde diz çöktü, kollarını kızı doladı ve sonunda kızın sustuğunu fark etti. Kollarını çektiğinde, kızın başı yana doğru eğilmişti. Adam dikkatlice yüzünü kavradı ve sonra onu sırt üstü yastığa yatırdı. Kız unutkanlığa gömülürken kirpikleri yanaklarına doğru nazikçe dalgalandı.

Maren kısık bir sesle, "Kanın çoğu yerde ve giysilerinde," dedi. "Çarşafı daha sonra değiştirebiliriz. Bırakın dinlensin. Ben yerdekileri temizleyeceğim ve tekrar kendine geldiğinde ona yeni giysiler getireceğim."

"Onunla kalabilir miyim?" diye sordu, ama bir dakikalığına bile olsa onu terk etmeye niyeti yoktu.

"Elbette. Bir saniye içinde yolunuzdan çekileceğim. Çorbayı masaya bıraktım ama muhtemelen birkaç saat baygın kalacak. Uyandığında yemek yediğinden emin olun. Cole ve Dolphin'i izlemek için bu gece ofisimde kalacağım. Steele bana siktir olup gitmemi söyledi ve gitti," diye ekledi gözlerinde eğlenen bir parıltıyla.

"Bunu kişisel algılama. O herkesi hemen hemen aynı şekilde sever."

Maren omuz silkti. "Benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil. Ben elimden geleni yaptım. Gerisi ona kalmış."

Beş dakika sonra Maren dökülen kanı silmeyi bitirdi ve Ethan'ı Rachel'la yalnız bırakarak sessizce odadan çıktı.

Ethan yastığın üzerinde, garip pozisyonunun izin verdiği ölçüde gevşedi. Hayatında hiç bu kadar yorgun olmamıştı ve kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ya da kızgın.

Yanlış olanı düzeltebilmek istiyordu ama yapamıyordu. Yapabileceği tek şey Rachel'ın parçalanmış parçalarını bir araya getirmeye çalışmasına seyirci kalmaktı.

"Seni seviyorum."

Kelimeler alnında sessizce uçtu ve bir tutam saçını karıştırdı.

"Bu kez bizi yüzüstü bırakmayacağım," diye söz verdi.

BÖLÜM 11

"**HOLA**," dedi Rio Maren'in kulübesine dalarken. Koyu renk gözleri Sam ve diğerlerinin gelişigüzel bir şekilde yere ve mobilyalara yayıldığı içeriği taradı.

Sam takım liderini selamlamak için ayağa kalktı ve bir kolunu uzattı. Rio onu kavradı ve sıkıca salladı.

"Cole ve Dolphin nasıl?" diye sordu. Steele'in Rio'nun endişeleri arasında yer almaması dikkat çekiciydi.

"Dolphin'in kaburgaları kırıldı, Cole bacağına bir kurşun yedi ve Steele de son takasta bir kurşun yedi."

"Tanrım. Ne karmaşa ama."

"Helikopteri aldın mı? Adamların nerede?"

Rio sırtıttı, beyaz dişleri parlıyordu. "Helikopterle birlikteler. Onu birkaç mil uzağa sakladım ve sonra yaya olarak geri döndüm. Araziyi öğrenmek ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için iyi bir yol."

"Halkınla yeniden bağlantı mı kuruyorsun, amigo?" Steele, Rio ve Sam'e katılmak için yanlarına doğru yürürken konuştu.

"Siktir git," dedi Rio. Bakışları Steele'in bandajlı ve bağlı kolunun üzerinde gezindi ve alaycı bir gülümseme sundu. "Kendini mi yaraladın?"

Sam başını salladı. Bu Rio ve Steele arasında süregelen bir rahatsızlık kaynağıydı. Rio, Latin kökenli tüm insanları aynı potada eritmek gibi kaba bir genellemeden nefret ediyordu. Rio Brezilyalıydı ve Sam onun gerçek adını bile bilmiyordu. Ona her zaman doğduğu şehrin kısaltması olan Rio denmişti.

Steele gülümsedi ama daha çok yüzünü buruşturdu. Diğer takım lideriyle göz göze bakarken dişleri birbirine vuruyordu.

"En azından ben oradaydım ve Asya'ya korkak bir göreve gitmedim, ki yanılmıyorsam senin hâlâ orada olman gerekiyordu?" "Sadece kışını kurtarıyorum. Bunda yeni bir şey yok," Rio

kolayca söyledi.

Olaylar daha fazla tırmanmadan Sam aralarına girdi. "İkinizle de dışarıda konuşmak istiyorum."

Soru sormak için kaşlarını kaldıran Garrett ve Donovan'a baktı ama Sam başını salladı ve Steele ile Rio'ya kendisini dışarıda takip etmelerini işaret etti. Bu, kardeşlerinin karışmasını istediği bir şey değildi.

"Ne oldu?" Steele sabırsız sesiyle sordu. Kolunu düzeltti, sadece gözlerinde hissettiği acıyı ele veren bir titreşim vardı.

Sam Steele'e, "Seni yaralılarımızla birlikte eve gönderiyorum," dedi.

Steele'in dudakları gerildi. "Beni görevden mi alıyorsun?"

"Dostum, vurulmuşsun," dedi Rio. "Bu normalde olur."

Sam elini kaldırdı. Sonra Rio'ya döndü. "Senden yapmanı istediğim şey kayıt dışı. Her zamanki gibi parayı alacaksın ama bu resmi değil ve kabul etmek zorunda değilsin."

Hem Steele hem de Rio sessizleşerek Sam'e bakmaya başladılar.

Rio yavaşça, "Tamam," dedi. "Burada neden bahsediyoruz?"

"Senin ve adamlarının Kolombiya'ya geri dönmenizi istiyorum.

Derin gizlenme ve gözetleme. Yerlerini bildiğimiz için köyün hareket etme ihtimali var. Her hareketlerinin yakından izlenmesini istiyorum. Sabır gerektirecek. Rapor istiyorum, ama henüz hareket etmeni istemiyorum."

Rio başını salladı. "Tamam, bunu yapabiliriz. Bu kadar büyütecek ne var? Bu vatana ihanet gibi bir şeymiş gibi davranıyorsun."

Öfke dalgasını kontrol etmeye çalışırken Sam'in çenesi gerildi. "Bu bir görev değil Rio. Bu bir iş değil. Bu kişisel bir şey. Bu piçleri istiyorum. Aileme yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorum. Bilgi istiyorum ve bunu elde etmek için ne yapmamız gerektiği umurumda değil."

Steele ve Rio hareketsiz kaldılar ve Sam nihayet onun nereden geldiğini anladıklarını görebiliyordu.

"Rachel'ı neden hayatta tuttuklarını bilmek istiyorum. Neden büyük bir aldatmaca. Neden bizi onun öldüğüne inandırıp sonra da bunca zaman onu hayatta tuttular?"

Rio sakin bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "Senin için bilgi alacağım."

"Sadece sen değil, Rio. Ben de. Bensiz böyle bir şey yapmanı isteyemem. Eve, ailemin yanına gidiyorum. Şu anda bana ihtiyaçları var. Her şeyi yoluna koyduğumda seninle Kolombiya'da buluşacağım ve içeri gireceğiz."

"Bunu bensiz yapamazsın," diye girdi Steele.

Sam başını salladı. "Hayır. Ekibinle birlikte geri dönüyorsun. Onlar senin sorumluluğunda. Cole ve Dolphin'in dinlenmeye ihtiyacı var. Kuralları biliyorsun. Biz bir ekip olarak çalışıyoruz. Takım olarak yaşıyoruz. Takım her şeydir."

Steele nefesinin altında küfretti. "Bundan hoşlanmıyorum Sam. Bu işte çok fazla kişisel çıkarın var. Eğer benim gitmemi istemiyorsan, tamam. Bırak Rio ekibine liderlik etsin."

Sam yavaşça başını salladı. "Yapılmasını istediğim şeyi bir başkasından isteyemem."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Rio. "Eğer işin yapılmasını istiyorsan, tamam. Ekibimi alırım ve ayaktakımını toplarız. Onları konuştururuz. Ama bence sen diğerleriyle birlikte eve gitmelisin. Ailenin şu anda sana ihtiyacı var."

"Ailemle ilgileneceğim," dedi Sam sessizce. "Ama sonra geri döneceğim. Onların kanını istiyorum. Senden ya da bir başkasından kirli işlerimi benim için yapmasını isteyemem."

"Saçmalık," diye homurdandı Steele. "Bunu bir düşün Sam. Lanet kafanı kullan. Sen de en az Ethan kadar duygusal bir bağı var. Bu boku kişisel olarak alıyorsun. Biri ailene kazık attı ve sen de intikam almak istiyorsun. Sen ormana geri dönerken Garrett'in sessizce evine gideceğini mi sanıyorsun? Sen gidip karısının intikamını alırken Ethan'ın tamam diyeceğini mi sanıyorsun? Yapman gereken eve gitmek ve kardeşlerini de yanına almak. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun, yoksa kardeşlerini gizlice dinleyip onları atlatmaya çalışmazdın."

"Bizden bir şey yapmamızı istememeniz saçmalık," diye araya girdi Rio. "Biz bu saçmalığı aştık. Burası lanet olası ABD Ordusu değil. Takımımı geri alacağım. Steele

onun evine uç ve aileni eve götür. Sana ihtiyaçları olacak. Cevaplarınızı bulacağım."

Sam tereddüt etti, intikam alma ihtiyacı ile Rio ve Steele'in haklı olduğu bilgisi arasında kalmıştı. Ethan'ın ona ihtiyacı vardı. Önümüzdeki haftalar ailesi için zor geçecekti. Ama aynı zamanda cevap almak da çok önemliydi. Rachel'ın neden kaçırıldığını öğrenmesi gerekiyordu. Ailesine neden yalan söylendiğini. Neden bu büyük aldatmaca? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Bu işi bize bırak," dedi Steele açık açık. "İçindeki kontrol manyağını öldürdüğünü biliyorum ama bu uzak durman gereken bir görev. Ben adamlarımı yerleştireceğim, ekibimin geri kalanı da Rio ve ekibi için yer desteği sağlayacak."

Rio tek kaşını kaldırdı. "Vay canına. Kudretli Steele destek rolü oynayacak." Göğsünü tuttu ve geriye doğru sendeledi.

Steele bakışlarının tüm gücüyle onu kısırdı.

Sam, "Ve siz de neden işleri size devretmekte bu kadar zorlandığımı merak ediyorsunuz," diye mırıldandı. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bakın, endişenizi takdir ediyorum. Ama bana şunu söyle. Eğer bu senin ailen olsaydı. Eğer kurtardığımız kişi sevdiğin biri olsaydı. Birinin intikam için geri dönmesine izin vermeye razı olur muydun?"

Rio nefesini üfledi. "Hayır. Yapmazdım."

Steele başıyla onayladı.

"Tamam o zaman anlaştık." Sözünü kesti ve kardeşlerinin dinlendiği kulübeye doğru baktı. "Belli nedenlerden dolayı bunun aramızda kalması gerekiyor."

Rio, "Patron sensin," dedi.

Sam yorgun elini yüzüne sildi. "Siz biraz dinlenin. Ethan ve Rachel'ı bir kez daha kontrol etmek istiyorum."

"İçeri geliyor musun?" Steele eve doğru dönerken Rio'ya sordu.

"Hayır, ben helikoptere geri döneceğim. Birkaç saat sonra sizi tekrar kontrol ederim."

Steele omuz silkti. "Sen ."

Bir el Ethan'ın omzuna dolandı ve onu hafifçe sarsarak uyandırdı. Yanında, Rachel kollarının arasında kıvrılmış yatıyordu. Başını çevirdiğinde Sam'in başında dikildiğini gördü.

"Ne oldu böyle?" Sam fısıltıyla sordu.

Ethan'ın, Sam'in Rachel'in kan sıçramış giysilerine baktığını anlaması birkaç dakika sürdü.

Ethan dikkatle Rachel'dan uzaklaştı ve beceriksizce yataktan kalktı. Vücudundaki her kas protesto ediyordu ve bu kadar sıkışık bir pozisyonda uyumaktan dolayı boynunda dev bir çatlak vardı.

"Çok uyudun mu?" Sam sordu.

"Pek bir şey yok. Rachel'in durumu oldukça kötü."

Sam elini Ethan'ın omzuna koydu. "Onu eve götüreceğiz. O iyi olacak. O bir savaşçı. Yoksa geçen yıl nasıl hayatta kalabilirdi ki?"

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydı. Onun için burada olmalıydım."

"Saçmalık."

Ethan sessiz kaldı. Rachel söz konusu olduğunda başarısızlığının derinliğini sadece o biliyordu. Sam'in bilmesini istemiyordu. Asla. Ağabeyinin gözlerindeki hayal kırıklığına dayanamıyordu. Babaları onlara her zaman onur duygusunu aşılamıştı. Kadının için doğru olanı yap. Anneleri ile evli geçirdiği otuz yılı aşkın süre, onun sözünün eri olduğunun bir kanıtıydı.

Ethan Rachel için doğru olanı yapmamakla kalmamış, sorumluluktan kaçmış ve kendi mutsuzluğunun suçunu Rachel'in ayaklarına atmıştı.

"Geçmişte yaşayamazsın, dostum," dedi Sam fısıltıyı zor geçen bir sesle. "Rachel'in sana ihtiyacı var. Suçluluk duygunu yen ve onun için güçlü ol. Önünde zor günler var."

Ethan başını salladı ama Sam'in karanlıkta onu görebileceğinden şüpheliydi. Sam haklıydı. Her ne sebeple olursa olsun, ona değerli bir ikinci şans verilmişti. Hayır, bunu hak etmemiştii ama buna sırtını dönmeyecekti.

"Maren, Rachel'ın henüz eve gitmemesi gerektiğini düşünüyor ve daha önce olanlardan sonra sanırım ben de aynı fikirdeyim."

Sam'in bakışları yine Ethan'ın giysilerinin üzerinde gezindi. "Ne oldu böyle?"

Ethan, Rachel'ın gördüğü halüsinasyonu anlattı ve Sam'e Maren'ın Rachel'ın içine kapanıklığını izlemekle ilgili söylediklerini ve Rachel'ın eve, hatırlayamadığı bir aileye ve hayata dönmesinden duyduğu endişeyi anlattı.

"Bunun Rachel'ı zorlayacağından endişeleniyor. Eve dönüşünün mümkün olduğunca gösterişsiz olması için senin ve diğerlerinin gidip işleri yoluna koymanızın en iyisi olacağını düşündü."

"Seni geride bırakma fikri hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Sam.

"Ben kalacağım."

Ethan ve Sam başlarını kaldırdıklarında Garrett'in kapıda durduğunu gördüler.

Sam başını salladı.

"Bütün kararları sen veremezsin," dedi Garrett sakın bir sesle. "Ben Ethan ve Rachel'la kalacağım. Sen diğerlerini geri götürebilirsin. Cole, Dolphin ve Steele'in burada alabileceklerinin ötesinde tıbbi bakıma ihtiyaçları var. Sen ve Donovan aileye haberi verebilirsiniz. Rachel yeterince iyi olduğunda, Ethan ve ben onu eve götüreceğiz."

Ethan başını salladı. "Sanırım en iyisi bu. Eğer annemle babamı ararsam, bu onları sadece üzecektir. Hayal görmediğime asla inanmayacaklar. Rachel eve gelmeden önce haberi sindirmek için zamanları olacak. Onun bunalmasını istemiyorum. Zaten bu onun için yeterince zor olacak."

Sam kaşlarını çatı. "İkinizi de geride bırakmaktan hoşlanmıyorum." Garrett, "Ethan ve ben bunu halledebiliriz," dedi.

Sam nefesini bıraktı. "Tamam," diye kabul etti. "Yapacağımız şey bu. Maren yaralıları nakletmemize izin verirse sabah yola çıkacağız. Her üç saatte bir rapor istiyorum. Rachel ayrılır ayrılmaz bir helikopterin sizin için dönmesini sağlayacağım."

"Peki ya Maren?" Garrett sordu. "Bence öylece toplanıp onu korumasız bırakmamalıyız."

"Onu Afrika'dan çıkardığımızdan beri korumasız kalmadı," dedi Sam. "İzleniyor. Sadece bunun farkında değil."

Ethan başıyla onayladı. Ve birdenbire eve dönme düşüncesi eskisi kadar rahatlatıcı gelmemeye başladı.

"Bir sorun mu var Ethan?"

Ethan başını kaldırıp Garrett'a baktı. Kardeşleri onun ruh halini her zaman anarlardı. Ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir değişiklik ya da kayma. Bazen mikroskop altında yaşamak gibi bir şeydi bu.

Elleri titriyor, sabit ve etkilenmemiş kalmak için mücadele ederken ona ihanet ediyordu. Sert bir rüzgâr onu uçurabilecekken nasıl Rachel'in kayası olabilirdi ki?

Kelimeler boğazında düğümlenmiş, dilinden dökülmeyi reddediyordu. O, dünyanın sunabileceği en kötü şeyleri görmüş ve yaşamış bir adamdı ve bunu metanetle ve korkusuzca yapmıştı.

Gözlerini kapattı. "Korkuyorum."

Sam sakın bir sesle, "Buna hakkınız var," dedi.

Ethan başını salladı. "Hayır. Artık sorumluluk alma zamanım geldi. Erkek olacağım ve Rachel'in hak ettiği koca olacağım. Geçmişte korkmamış olabilirim ama lanet olası bir korkaktım."

Kardeşleri birbirlerine baktı ve Garrett omuz silkti. Hayır, neden bahsettiğini anlayamazlardı. Rachel'la evliliği sırlar üzerine bir çalışmaydı. Rachel'in asla ifşa etmeyeceği sırlar. Sorunlarını asla onun ailesine anlatmazdı. Bunu biliyordu ve bundan yararlanmıştı.

"Hiç hatırlamayacak diye korkuyorum. Ve sonra hatırlamasından korkuyorum," dedi sessizce.

Belirgin ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ethan yere baktı. Çok fazla şey söylemişti. Artık sessiz kalmak daha zordu ve belki de çarpık bir şekilde geçmiş günahlarının istiyordu. Ama bunu ona sadece Rachel verebilirdi. Telafi etmesi gereken oydu.

Garrett boğazını temizledi. "Yapabileceğin en iyi şey onu eve götürmek ve etrafını olabildiğince çok sevgi ve destekle sarmak. Hepimiz yardım edeceğiz. Bunu tek başına yapmayacaksın."

Sam öne doğru eğildi, yüz ifadesi gergindi. "Önemli olan onu geri kazanmış olman. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece uyanıp eve, yatağımıza dönecekmişim gibi hissediyorum. Tek başıma. Ve bunların hepsi bir rüya olacak."

"Bu yılın sizin için kolay geçmediğini biliyorum, ancak size pek çok kişinin uğruna cinayet işleyeceği bir şans daha verildi. Zamanınızı sorun ödünç alarak harcamayın. Her anın tadını çıkarın, çünkü her şeyin ne kadar çabuk elinizden kaçabileceğini en iyi siz biliyorsunuz."

Ethan hayaletli bakışlarını kardeşine doğru kaldırdı. "Evet, biliyorum. Ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Onu kaybetmeyeceğim. İkinci kez olmaz."

BÖLÜM 12

Ertesi sabah, şafaktan bir saat önce Maren'in kliniğinde hareketlilik vardı. Cole ve Dolphin, kendilerini Meksika'ya götürecek olan helikopterin gelmesini beklerken bekleme alanındaki duvara yaslanmışlardı. Maren Cole'a bir çift koltuk değneği vermişti, ama Cole onları bir iki kelime söyleyerek hemen atmıştı.

Sam, Donovan ve Garrett, Ethan'la birlikte Rachel'in odasında buluştu. Saatlerdir ilk kez rahatça dinleniyordu ve onu rahatsız etmemek için kısık sesle konuşuyorlardı.

"Maren bir konuda haklı. Rachel eve gelmeden önce herkesin bu fikre alışması için sürprizi patlatmak bizim için daha iyi olur. Zaten yeterince bunaltıcı olacak," diye mırıldandı Donovan.

Garrett, "Lanet olsun, ailemiz çoğu zaman gözümü korkutuyor," diye homurdandı.

Ethan ellerini ceplerine soktu. "Bunun sadece annemle babamın üzerine yıkılmasını istemiyorum. Onu kızları gibi sevdiler. Mutlu olacaklarını biliyorum ama bunun onlar için nasıl bir şok olacağını bilmiyorum."

"Bırak da bu konuda biz endişelenelim," dedi Sam. "Sen sadece Rachel'la ilgilen ve onu bir an önce evine götür."

Elini Ethan'ın sırtına vurdu. "Bu, bu ailenin uzun zamandır aldığı en iyi haber. Bu yıl Noel'in ne kadar harika geçeceğini bir düşünün."

Ethan bir an için konuşamadı bile. Noel. Rachel tatiller için deli oluyordu. O ve annesi her yıl süslemeler yaparak, alışveriş yaparak, herkesi şirin aile kutlamalarına katılmaya zorlayarak herkesi çıldırtırlardı. Yılın bu zamanını ne kadar sevdiğini fark etmemişti.

Rachel'ın kaçırdığı ilk Noel olan geçen yıla kadar. Ciddi, iç burkan bir tatil olmuştu.

Noel arifesini bir şişe ucuz içkiyle evde yalnız geçirmişti. Karanlıkta. Büyükannesi ve büyükbabasından kalma Noel ışıkları ya da Noel müziği yoktu. Sadece Rachel'ın gülümsemesinin ve Noel sabahı hediyeleri nasıl parçaladığının anısı vardı.

Onunla bir Noel daha geçirmek için her şeyini verebilirdi ve şimdi dileği gerçekleşmişti.

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi Donovan eğlenerek. "Rachel ve annem arasında kimse akıl sağlığını koruyarak kaçamayacak."

Garrett gözlerini devirdi. "Ya da o aptal Noel Baba şapkalarından biri olmadan."

Sam Garrett'a, "Bu da bana Noel Baba'yı oynama sırasının sende olduğunu hatırlattı," dedi.

Garrett'ın yüzünde beliren geyik bakışına hepsi birden gülmeye başladı. Tanrım, tekrar gülmek iyi hissettirdi. Hiçbir zaman iyi bir şey olmayacakmış gibi hissetmemek.

Ethan kardeşlerine bakarken genişçe sıırttı. Onları da özlemişti. Geçen yıl Rachel olmadan yeterince acı çekmişti ama kendini ailesine de kapatmıştı. Bu, Rachel için olduğu kadar onun için de eve dönüş olacaktı.

Garrett, hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Rachel'a şöyle bir baktıktan sonra, "Yüzlerinde bir gülümseme yaratacaksa beni Rudolph gibi giydirmelerine izin veririm," dedi.

"Buna amin derim," diye mırıldandı Donovan.

Sam, Garrett ve Ethan'a bakarken yüz ifadesi ciddileşti. "Buradan gitmemiz gerekiyor. Siz ikiniz irtibatta kalın ve dikkatli olun. Donovan ve ben annemle babama haberi vereceğiz ve Rachel'ın eve dönmesi için her şeyi hazırlayacağız."

Ethan gözlerini Sam'e dikti ve önce Donovan'a, sonra da Garrett'a baktı.

"Teşekkürler."

"Haydi, Van. Ethan tekrar duygusallaşmadan gidelim," dedi Sam.

Ethan Sam'in yanından geçerken karnına bir yumruk attı ve Sam abartılı bir yüz buruşturmayla eğildi.

"Amcık," diye mırıldandı Garrett.

Ethan Garrett'a döndü. "Rachel uyanırsa diye burada bekler misin? Onları dışarıda görmek istiyorum."

"Evet, tabii. Hadi bakalım. Hazır başlamışken benim için de bir öpücük ver."

Ethan sırttı ve başını salladı. Sonra kardeşlerinin arkasından çıkarken orta parmağını havaya kaldırdı.

RACHEL kıpırdandı ve uykulu bir şekilde gözlerini açtı. Sonra vücudunun üzerinde gezinen böcekleri hatırladı ve bakışlarını kollarına, karnına doğru çekti. Ama tek gördüğü kan lekeli giysilerdi.

Histeri nöbeti sırasında olanları hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Sonra yatağın ötesine baktığında Garrett'ın pencerenin yanındaki sandalyede kambur durduğunu gördü.

Onun uyandığını görünce hemen ayağa kalktı ve yatağın yanında durdu. Gülümsemesi nazik, sesi alçak ve yatıştırıcıydı.

"Hey, tatlı bezelye. ?"

Gülümsemeye çalıştı ama daha çok ağlayacakmış gibi hissetti.

Garrett, Ethan'ın bir gece önce yaptığı gibi yatağın kenarına oturdu. "Hey şimdi, öyle bakma."

"Aklımı kaybediyorum."

Sesi hıçkırık gibi çıkıyordu ve bundan nefret ediyordu.

Yanağına dokundu ve yüzündeki saçları dzelitti. "Aklını kaybetmiyorsun Rachel. Onu geri kazanıyorsun. Arada bir fark var. Çok zor bir dönemden geçtin. Çoğu insan bunu atlatamazdı ama sen atlattın. Kendini küçümseme."

Gözlerinde yaşlar birikti ve adam yanağından aşağı süzülen bir tanesini nazikçe uzaklaştırdı.

"Ethan nerede?"

"Yakında dönecek. Gidip onu getirmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. Onu istiyordu ama ona yapışmış gibi görünmesinden nefret ediyordu. Eminim bir süre hayatta kalabilirdi.

birkaç dakika yalnız. Ama sonra yalnız değildi. Garrett buradaydı ve onun arkadaşıydı. O kadarını biliyordu.

"Düğünümde beni ele verdin," diye fısıldadı.

Gülümsedi. "Ben yaptım. İki arada bir derede kaldım. Babam bu onuru çok istiyordu."

Başını yana eğdi. " zaman neden yapmadı?" "Çünkü sen istedin," dedi basitçe.

"Ethan ailem olmadığını, biz evlenmeden önce onun bir parçası olduğumu söyledi." Bunu niyetlendiği gibi bir ifade olarak değil, bir soru olarak dile getirmişti.

"Bu doğru. Annem sana okulda öğretti. Sen her zaman onun en sevdiği öğrencilerinden biri oldun. Annenle baban öldükten sonra seni Kelly ailesine kabul etti."

"Yani Ethan ve ben birbirimizi tanıyor muyduk? Yani biz ilişkiye girmeden önce?" Sonra kaşlarını çatı. "İlişkiye girmek" kulağa çok kişisel gelmiyordu.

Garrett gülümsedi. "Seni her zaman fark ettiğinden eminim, ama ancak izinli olarak eve geldiğinde küçük kardeşimiz Joe'nun sana çıkma teklif ettiğini öğrenince harekete geçti."

Alın konsantrasyon içinde çatıldı. Ne kadar çabalasa da Joe ya da Nathan'ın zihninde bir resmini canlandıramıyordu. "Ethan bana Nathan ve Joe'nun ikiz olduğunu söyledi ama ikisini de hatırlayamıyorum."

"Belki onları gördüğünde hepsi geri gelir, gelmezse de acelesi yok," dedi kolayca.

"Neden onları hatırlamıyorum? Ya da Sam'i veya Donovan'ı?" Şaşkınlıkla başını salladı. "Ben de senin aileni hatırlamıyorum ve annenle yakınmışız gibi görünüyor."

"Zaman ver, tatlı bezelyem. Artık dünya kadar zamanın var. Dinlenmekten ve hepimizin seninle ilgilenmesine izin vermekten başka endişelenmen gereken bir şey yok."

"Onlar..." Sözünü yarıda kesti ve yere baktı. "Ne değiller?"

"Sam onu hatırlayamadığım için kızgın değil mi? Ya da Donovan?"

Garrett onun elini tuttu ve parmaklarının kendisinden çok daha büyük olan parmaklarının üzerinde uzanmasına izin verdi. "Kimse sana kızgın değil. Hepimiz seni seviyoruz. Sam ve Donovan da öyle. Onlar sadece senin evde güvende ve sağlıklı olmanı istiyorlar."

"Eve gitmek istiyorum. Bir evim olduğuna inanmak benim için çok zor. Eskiden hayal ederdim. Anıları uydurduğumu sanırdım ama şimdi gerçekten yaşadıklarını biliyorum."

"Ne tür şeyler?" Garrett sordu.

Dudaklarını büzdü ve zihninde dans eden gelişigüzel görüntülere odaklandı. "Bir göl ve bir iskele var. Çıplak ayaklıyım ve şort giyiyorum. Sen önümde duruyorsun ve Ethan arkamda. Beni Ethan'dan kurtaracağını düşünerek sana doğru koşuyorum ama sen beni kucağına alıp suya atıyorsun."

Sıcak bir gülümseme yüz hatlarının karanlığını değiştirdi. Kadın ona hayranlıkla baktı. "Pek gülümsemiyorsun."

Ona şaşkın bir bakış attı.

"Bunu biliyorum," dedi, "ve benim için gülümsediğini de biliyorum. Bunu hatırlıyorum. Seni güldürebildiğimi ve herkesin bu kadar huysuz olduğun için seninle dalga geçtiğini de hatırlıyorum."

Hafifçe kıkırdadı. "Evet, huysuzum ve evet beni her zaman güldürebiliyorsun. Evet, seni Ethan'dan kurtarmam gerekirken suya attım. Ama sonra bana karşılığını ödedin."

"Oh?" Heyecandan yatakta doğruldu. Bilgi. Detaylar. Vücudunun uyuşturucuyu arzuladığı kadar onları da arzuluyordu.

"Sam, Donovan, Joe ve Nathan'ı bana karşı birleşmeleri ve beni göle atmaları için kandırdın. Dördünün de buna katlanması gerekti ama intikamını aldın. Ben de iki kişiyi aldım," diye ekledi kendini beğenmiş bir şekilde.

Gülümsedi, onun sözlerindeki mucizeyi ruhunda açıkça hissetti. Sanki bir ailesi varmış, hepsi bir aileymiş gibi konuşuyordu.

Sonra yine kaşlarını çattı. "Sam'den neden bu kadar korkuyorum?"

Onunla iyi bir ilişkim varmış gibi görünüyor."

"Çünkü onu henüz hatırlayamıyorsun. Bilinmeyenden korkuyorsun. Beni ve Ethan'ı hatırlıyorsun, bu yüzden bizimle rahat hissediyorsun. Hafızan geri geldikçe, hepimizin yanında ne kadar rahat olduğunu hatırlayacaksın."

Başını salladı, onun açıklamasına tutunarak, sonsuza kadar bu kadar korkmuş bir fare olmayacağı düşüncesiyle rahatladı. Ve sonra aklına tedirgin edici bir düşünce geldi. Ya hep bu kadar ürkek olduysa?

Garrett güldü ve o da soruyu yüksek sesle sorduğunu fark etti.

"Her zaman sessiz ve utangaç oldun, özellikle de yeni insanların yanında, ama sana asla çekingen demezdim. Ailemize sanki bir Kelly olarak doğmuşsun gibi uyum sağladın ve hiç kimseden çekinmedin. Çekingen olan hiç kimse ailemizde uzun süre hayatta kalamaz. Biz gürültülüüz, gürültücüüz..."

"Ama biz kendimizinkini koruruz," dedi sanki başka birinin sözlerini tekrar ediyormuş gibi.

"Kelly mantrası. Gördün mü, düşündüğünden daha fazlasını hatırlıyorsun."

"Kelly'lerle uğraşma," dedi ve sonra dilinden küfür dökülürken gözleri büyüdü. Elini ağzına götürdü ve şok olmuş gözlerle Garrett'a baktı.

Başını geriye attı ve güldü. "Bir tanesinde anladım, tatlı bezelye. Ben bile daha iyi söyleyemezdim."

Ethan kapının hemen dışında durmuş, Garrett ve Rachel'ın konuşmalarını dinliyordu. Sonra Garrett'ın kahkahasını ve şaşırtıcı bir şekilde Rachel'inkini de duydu. Ses onu yaşadığı yerden vurdu, nefes zorlanana kadar boğazını sıktı. Rachel'ın kahkahasından daha güzel bir ses olamazdı ama bu sesi ondan çıkaran kendisi değildi. Garrett yapmıştı. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Acının, eski güvensizlik ve kıskançlık duygularının onu terk etmesini diledi. Ona sefaletten başka bir şey getirmemişlerdi. Hem ona hem de Rachel'a. Yapamazdı, bunun hayatlarına tekrar girmesine izin veremezdi. Rachel'ın üzerine yemin etmişti.

Her şeyi yeniden yapma şansı olsaydı, evlilikleri sırasında onu neredeyse canlı canlı yiyen kıskançlığa boyun eğmeyeceği için cesurdu.

"Neden kıyafetlerimde kan var?" diye sordu kahkahalar .

Garrett, "Sadece serumla ilgili bir kaza," diye cevap verdi. "Sana giyecek temiz bir şeyler getirmemi ister misin?"

Kısa bir tereddüt yaşandı ve Ethan dışarıda daha fazla duramadı. Yüzünün düşüncelerinin karanlık çizgisini yansıtmadığından emin olarak odaya girdi.

Kız başını kaldırdığında, onu gördüğündeki ışıltısı dışında her şeyi unutmuştu. Garrett yataktan kalktı ve Ethan'a döndü.

"İstersen gidip ona giyecek başka bir şey getireyim."

"Teşekkürler, . Maren'a sor. Dedi ki uyandığında giyebileceği temiz bir elbisesi vardı."

Garrett başıyla onayladı ve yanından geçmeye başladı ama Ethan onu durdurdu.

"Teşekkürler, dostum."

Garrett tepki vermedi, sadece başını salladı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi geçip gitti. Sanki Rachel'ın kahkahası Ethan'ı dizlerinin üzerine çökertmemiş gibi.

Ethan ilerleyerek Garrett'in yataktaki yerini aldı. Yerine yerleşirken, "Garrett sana iyi bakıyor mu?" diye sordu.

Gülümsedi ve başını salladı. "Uzun sürmeyeceğini söyledi."

"Gitmezdim ama Sam ve Donovan'ı uğurlamam gerekiyordu."

"Gittiler mi? Gittiler mi?"

Başını salladı. "Bizden önce gittiler. Cole ve Dolphin'in tıbbi bakıma ihtiyacı vardı ve Sam ile Donovan haberi annemle babama verecekler. Maren seyahat etmeniz için onay verir vermez biz de geri döneceğiz."

"Eve gitmek istiyorum," dedi usulca. "Burayı sevmiyorum."

"Biliyorum bebeğim. Ben de seni evde istiyorum. Hayal bile edemezsin

Seni evimizde, sana sarılabileceğim ve seninle ilgilenebileceğim bir yerde ne kadar çok istediğimi."

Geniş kahverengi gözleriyle ona baktı. Bakışlarında bir miktar endişe vardı ve söylemek istediği şeyle mücadele ediyormuş gibi dudaklarını yaladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Başıyla kısa bir olumsuz hareket yaptı. Ve sonra kelimeler, çok tatlı, gölden esen serin bir kuzey meltemi gibi. "Şimdi bana sarılabilirsin."

Bu neredeyse onun felaketiydi. "Ah bebeğim."

Döndü ve kız göğsüne iyice yaslanana kadar onun yanına uzandı. Sonra kollarını ona doladı, biri başının altından kayarak onu kendine yaklaştırdı.

Kalbi göğsüne çarpıyor, yavru bir kuş gibi çırpınıyordu. Adamın ruhunun derinliklerine kadar hissettiği memnun bir iç çekti.

Hayat bu andan daha iyi olamazdı. Hiç bu kadar tatlı olmamıştı ve daha fazlasını hiç istememişti.

Garrett bir saniye sonra içeri girdi ama onları görünce elbiseyi yatağın ucuna bıraktı ve hızla geri çekildi.

Daha sonra değişebilirdi. Ethan şimdilik karısının kollarının arasına gömülmüş olmasının yarattığı mucizeyi bozmak istemiyordu.

BÖLÜM 13

MARLENE akşam yemeğini henüz masaya koymuştu ki ön kapının açıldığını duydu ve kulaklarına en tatlı sözler doldu.

"Anne, biz ! ?"

Joe ve Nathan köşeyi döndüklerinde döndü, ikisi de omuzlarına asılı çantalarıyla aptal gibi sırtıyorlardı. Onun ağzı aynı şeyi yaptığında onlar da çantalarını yere bıraktılar.

"Nathan! Joe!"

Güveç kabını masanın üzerine bıraktı ve ikisine de sarılmak için uçtu. Joe onu kollarının arasına alıp etrafında döndürdü ve Joe bırakır bırakmaz Nathan'ın kollarına atıldı.

"Oğullarım, aman Tanrım, siz ikiniz evde ne yapıyorsunuz?" Frank ayağa kalkarken Nathan, "Selam baba," dedi.

Frank her iki çocuğu da içtenlikle kucakladı. Geri çekildiğinde, gözleri şüpheli bir şekilde ıslaktı.

"Siz ikiniz evde ne halt ediyorsunuz? Neden bizi aramadınız?"

"İzin işini halledebileceğimizden emin değildik," dedi Joe.

"Eve dönmeye çalıştık..."

"Aydın on altısında eve dönmeyi umuyorduk," dedi Nathan sessizce.

"Çok ," dedi Marlene. "Ethan'ın bunu takdir edeceğinden eminim."

"Ethan nerede? Gelirken evine uğradık ama evde kimse yoktu."

Marlene, Frank ile bakıştı. Nathan ve Joe bunu kaçırmadı.

"Neler oluyor anne?" Nathan sordu.

Sonra ilk kez o ve Joe, masada oturan ve sanki yere batmak istiyormuş gibi görünen Rusty'yi fark eder gibi oldular.

"Çocuklar, Rusty ile tanışmanızı istiyorum. Bir süre burada kalacak."

Marlene'in beklediği gibi, ikisi de kaşlarını çattı ve hemen babalarına baktılar. yemeyelim, Frank hiç irkilmedi bile.

"Çocuklar, Rusty'ye merhaba deyin," dedi sert bir sesle.

"Merhaba Rusty," dedi Nathan. Joe sadece başını salladı ve sonra annesine sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Otur, otur," diye ısrar etti. "Yemek için tam zamanında geldin. Muhtemelen açlıktan ölüyorsundur."

"Olmasaydık da fark etmezdi," dedi Joe sırtarak. "Ev yemeği yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, karnım zil çalsa bile yerim."

Marlene hepsini masaya toplamayı başardı ve cömert porsiyonlar dağıttı. Tabağı ona uzatırken Rusty'nin elini güven verici bir şekilde okşadı. Bir noktada bütün çocuklarla tanışması kaçınılmazdı. Bunun bir anda olmasındansa aşama aşama olması daha iyiydi. Marlene çocuklarının ele avuca sığmaz olduğunu biliyordu ve hepsi bir araya geldiğinde o bile bunalıyordu.

"Ethan'ın hikâyesi nedir?" Joe ortalık biraz sakinleştikten sonra sordu.

"Kardeşlerinizle birlikte çalışmaya gitti," dedi Frank. "Hepsi bu kadar."

Marlene dudaklarını birbirine bastırdı ama tek kelime etmedi. "Uh-huh, tamam, bir kan damarını patlatmak üzere misin?

Anne?" Nathan sordu.

İçini çekti ve en küçük çocuğuna ters ters baktı. Hiçbiri onu kandıramadığı gibi onları da kandıramazdı.

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece her şeyde bir terslik var. Ayın on altısının sabahı baban Ethan'ı aradı ve Ethan'ın sesi korkunç geliyordu. Sonra bir baktık ki Sam, Donovan ve Garrett gizli bir göreve gitmişler. Ethan'la birlikte."

Joe kaşlarını çattı. "mi?"

Frank'in kaşları birbirine çatıldı. "Bunu düşünmediğimi biliyorsun. Asla hepsi gitmez. Sam bu konuda çok kararlı."

Marlene şiddetle başını salladı. "Görüyorsunuz, ben deli değilim. Bir şeyler oluyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Joe Nathan'a döndü. "Van'ın birkaç gün önce sana e-posta gönderdiğini söylemiştin. Bir şey söyledi mi?"

Nathan başını salladı. "Her zamanki saçmalıklar işte."

"Hepiniz bir avuç casus mısınız?" Rusty ağzından kaçırdı.

Joe ve Nathan sanki onun orada olduğunu unutmuşlar gibi sarsıldılar. Tüm bu süre boyunca çıt çıkarmadığı için zor olmadı.

Joe'nun ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hayır, casus değil. Askeri."

Rusty ona şüpheyle baktı. "Askeri casuslar mı?"

Nathan güldü. "Eğer sana söyleseydik, o zaman seni öldürmek zorunda kalırdık."

Rusty gözlerini devirdi ve yemeğine geri dönerek nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Ne zamandır yoklar?" Joe sordu.

Frank'in alını bir an için konsantrasyonla kırıştı. "Birkaç gün. Ayın on altısından yaklaşık bir hafta sonra ayrıldılar."

"Van hiçbir şey yapmadıklarını ve ortalığın sakın olduğunu e-posta ile bildirdiğinde planlama aşamasındaydılar herhalde."

"Herhalde seni endişelendirmek istemediler," dedi Marlene yatıştırıcı bir sesle.

"İşte bu kadar." Nathan söze girdi. "Daha önce bize bir bok anlatma konusunda hiç endişelenmediler. Neden şimdi, ironik bir şekilde Ethan deliğinden çıktığında başlasınlar ki?"

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Joe. "Sam'in bir numaralı kuralı, hepsinin asla aynı göreve gitmemesidir."

Marlene endişeli bakışlarını Frank'e çevirdi.

Uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Merak etme tatlım. Çocuklarımızın kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyorsun." Ama onun gözlerindeki tedirginliği fark etmemişti.

İçini çekti ve dikkatini neredeyse bir yıldır görmediği oğlanlara çevirdi. Diğer çocukları için duyduğu endişenin ikizlerin eve dönüşünü gölgelemesine izin vermeyecekti.

"Yiyin," diye emretti. "Yemin ederim ikiniz de çok zayıfsınız. Ordu sizi beslemiyor mu?"

İkisi de ona sırtıttı. "Senin kadar iyi değil anne," dedi Nathan.

"İkinizi de gördüğüme çok sevindim," dedi. "Kardeşleriniz evde olmadığı için burada kalıyorsunuz, değil mi?"

Joe kaşlarını Rusty'ye doğru kaldırdı. "Yeriniz var mı?"

Marlene homurdandı. "Oda mı? Altınızın da bu evde büyüdüğünü unuttunuz mu? Rusty er ya da geç bu kaosa alışmak zorunda kalacak."

Nathan ve Joe'nun birbirlerine baktıklarını gördü. Şimdilik sessiz kalıyorlardı ama daha sonra Rusty'nin duyamayacağı kadar çok soru soracaklardı.

"İkinizin arasında neler olup bittiğini anlatın bana," dedi Frank. "Her hafta e-posta gönderdiğinizizi biliyorum ama kendi ağzınızdan duymakla aynı şey değil."

"Turumuz sona erdi," dedi Joe.

Marlene'in nefesi kesildi. "Gerçekten mi? Üç ayın daha var sanıyordum. Oh, bu harika!"

"Planlanandan önce çıktık."

"Evde ne kadar ?" Frank sordu.

"On gün. Sonra Fort Campbell'a geri döneceğiz," dedi Nathan.

Marlene ellerini birbirine vurdu. Göz kapakları yaşlarla doldu. "Bu harika. Tekrar evimize olman çok güzel olacak."

Frank ayağa kalkarken, "Annenin masayı toplamasına yardım edelim, sonra da oturma odasına geçip birer bira içelim," dedi. Nathan ve Joe sırtarak ayağa kalktılar ve tabaklarını lavaboya taşıdılar. Marlene onları izledi, göğsü gururdan patlamak üzereydi. Bütün için böyle hissediyordu. Geçen yıl boyunca hepsi farklı yönlerde doğru dağılmış gibi .

Sadece

Rachel'ın ölümünden sonra eskisi gibi değildi.

Kalbi sıkıştı ve üzüntünün Nathan'la geçirdiği zamana tecavüz etmesine izin verdiği için zihinsel olarak kendini azarladı

ve Joe. Evlerindeydiler ve her dakikasının tadını çıkaracaktı. Ve büyük oğullarıyla ilgili endişelerini aklından çıkaracaktı.

Frank ve çocuklar oturma odasına geçerken Rusty Marlene'in yanında kaldı. Rusty'nin Nathan ve Joe'dan ne kadar korktuğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ama en azından onu görmezden gelmişlerdi. Bu çok kibar bir davranış değildi ama Marlene onları suçlayamazdı. Diğer türlü Rusty'yi çileden çıkarabilirdi.

"Hadi canım. Bir gün hepsiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın." Rusty'ye kendisini oturma odasına kadar takip etmesini işaret etti, televizyon zaten açıktı ve tipik olarak erkekler spor üzerine tartışıyorlardı.

Nathan ve Joe koltukta aralarındaki boşluğu sıvazladılar ve Marlene oturduğunda hemen birer kollarını ona doladılar. Her ikisi de Marlene'e kocaman bir öpücük kondurdu ve Marlene de gülümseyerek onların yanaklarını okşadı.

Rusty, Frank'in koltuğunun yanındaki sandalyeye oturdu ve döşemeye uyum sağlamaya çalıştı.

Gürültülü ve kaotikti, tam da Marlene'in sevdiği gibi. Memnuniyetle içini çekti ve her iki çocuğun da bacaklarını okşadı. Otuzlarına yaklaşmış olmaları önemli değildi. Onlar hâlâ onun bebekleriydi.

Ön kapının çarpma sesi daha dik oturmasına neden oldu. Frank de duymuştu çünkü hemen uzaktan kumandanın sessiz düğmesine bastı.

"Anne, baba? Evde
misiniz?" "Sam," diye
nefes aldı Marlene.

Kafasını kaldırdığında Sam'in salona doğru adım attığını ve onu Donovan'ın izlediğini gördü. İkisi de berbat haldeydi. Camo, botlar, kirli yırtık gömlekler ve iki gündür banyo yapmamış gibi görünüyorlardı. Eve hiç böyle gelmezlerdi.

Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. Ethan ve Garrett yanlarında değildi.

BÖLÜM 14

SAM oturma odasının kapısında durdu ve küçük kardeşlerinin kanepede annesinin yanında oturduğunu görünce şaşkına döndü.

"Nathan? Joe? Siz çocuklar evde ne halt ediyorsunuz? Bir sorun mu var?"

"Biz de sana bunu sormak istiyoruz," dedi Nathan ayağa kalkarken. Joe da ayağa kalktı ve iki adam ağabeylerine ihtiyatla baktılar.

Joe, Donovan'a doğru başını sallayarak, "Van," dedi.

"Neler oluyor?" Frank havladı. "Bir grup lanet yabancı gibi etrafta dikiliyorsunuz ve annenizi ölümüne korkutuyorsunuz."

Donovan kocaman sırttı ve odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Nathan'ın önünde durdu ve hızlı bir hareketle onu yere serdi. Nathan göğsünden kahkahalar fışkırırken, bir gümbürtüyle yere düştü.

"Lanet olsun, Van, bırak beni."

Joe güçlü kollarını Donovan'a doladı ve onu yerden kaldırdı. Donovan, Nathan'a ulaştığında sürpriz yapma şansına sahip olabilirdi ama Kelly kardeşlerin en küçüğü olması onu büyük bir dezavantaja sokuyordu.

Sam sonunda Nathan ve Joe'yu görmenin şokunu üzerinden atmayı başardı. Ellerini havaya kaldırdı ve kardeşlerine sessiz olmaları için bir emir verdi.

Nathan ve Joe şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Annesi ve babası endişeli gözlerle Sam'e baktı.

Sam odayı geçti ve iki küçük kardeşini de sert bir şekilde kucakladı. "İkinizin de evde olması çok güzel."

"Ethan ve Garrett nerede?" Joe geri çekilirken kararlı bir sesle sordu.

Birden Sam'in aklına, o ve Van'ın diğer iki kardeşleri olmadan, sert bir şekilde sürülmüş ve ıslak bir şekilde asılmış gibi görünerek eve girdiklerinde hepsinin ne düşünmüş olması gerektiği geldi.

O ve Donovan hızlı bakışlar attılar. "Anlat bana," diye sordu Marlene.

Sam ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Onlar iyi anne. Söz veriyorum."

"Bize neler olduğunu anlatmak ister misin, oğlum?" dedi babası. Donovan konuştu. "Bence herkes .

Ethan ve Garrett iyiler ama size söylememiz gereken bir şey var."

"Haberler iyi anne," dedi Sam hızla, kadının kederli yüz hatlarını incelerken.

Yavaşça yerlerine oturduklarında endişeleri yerini şaşkınlığa bıraktı. O sırada Sam, babasının koltuğunun yanındaki bir koltuğa büzülmüş genç bir kızı fark etti. Babasına doğru bir kaşını kaldırdı.

Frank sabırsızlıkla, "Bunu sonra düşünürüz," dedi. "Şimdi annen patlamadan önce bize aklında ne olduğunu söyle."

Sam bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Olan biten her şeyi açıklamanın kolay bir yolu yoktu. Konunun etrafından dolaşp sonsuza dek sürebilir ya da her şeyi olduğu gibi anlatabilirdi.

"Rachel yaşıyor," diye araya girdi Donovan, Sam daha sözünü bitiremeden.

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Kimse kıpırdamadı. Kimse tek kelime etmedi. Annelerinin yüzü şok içinde donup kalmıştı. Babaları doğru duymamış gibi bakarken, Nathan ve Joe'nun yüzleri öfkeyle karardı.

Nathan kendini koltuktan fırlattı. "Ne oluyor Van?"

"Nathan, ," dedi Sam.

Sam'in sesindeki otorite karşısında Nathan'ın gözleri büyüdü. "Sam, oluyor?" diye sordu annesi titrek bir sesle.

Ses.

"Eve gelip annene böyle bir şey yapmak için iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye homurdandı Frank.

Sam içini çekti ve oturma odasına inen basamaklara oturdu. "Ethan ayın on altısında Rachel'ın hayatta olduğunu iddia eden birinden kanıt aldı."

"Ve bundan dolayı gelip annene boş yere umut mu veriyorsun?" Frank talep etti.

"Baba, dinle onu," diye girdi Donovan.

"Elinde resimlerle eve geldi. Rachel'ın." "Sam, biri ona bunu nasıl yapabilir?" Marlene ağladı. "Herhangi birimize mi?"

Sam annesine doğru bir bakış fırlattı. "Anne, o yaşıyor. Onu gördüm, kucağıma aldım. Donovan da öyle. Ethan şu anda onunla birlikte, Garrett da öyle."

Marlene'in nefesi kesildi. Frank bembeyaz kesildi. Nathan ve Joe ağızları açık bir şekilde Sam'e baktılar.

"Ama nasıl?" Marlene sonunda konuşmayı başardı. "Tanrım, Sam, bir yıldır neredeydi? Kaçtı mı? Onu terk mi etti?"

Sam derin bir nefes aldı, söyleyeceklerinin ailesi için kolay olmayacağını . "Çıktığımız görev -hepimiz çıktık- onu kurtarmak içindi. Geçen yıldan beri Güney Amerika'da esir tutuluyordu."

"Aman Tanrım!"

Tüm oda koro halinde inkârlara, haykırıışlara ve daha fazla bilgi taleplerine boğuldu. Marlene yüzünü ellerinin arasına gömerken Nathan ve Joe ayağa kalktı. Frank sandalyesinin kenarlarını beyaz parmak eklemleriyle kavradı. Sadece genç kız olup bitenleri ilgisizlikle izliyordu.

"Ne demek tutsak?" Nathan talep etti. "Neler oluyor Sam?"

Anneleri ilk kez onun ağzını sabunla yıkamakla tehdit etmemişti. Sam onun Nathan'ın söylediklerini duyduğundan bile şüpheliydi. Yüz hatları şok içinde çizilmişti.

"O iyi mi Sam?" diye sordu annesi.

"Değil ama olacak," dedi Donovan yatıştırıcı bir sesle. "Bu biraz zaman alacak."

"O çok kırılgan," dedi Sam acımasızca. "Bu yüzden haberi vermek için önceden geldik, böylece Ethan onu eve getirene kadar ortalığın sakinleşeceğini umuyoruz."

"Sakinleşmek mi?" Marlene sordu. "Sakinleşmek mi? Nasıl sakin olabilirim? Geçen yıl yasını tuttuğumuz kızımın hayatta olduğunu söylüyorsun ve benim sakin olmam mı gerekiyor? Eve ne zaman dönecek Sam ve durumu ne kadar kötü?"

"İşte böyle anne. Sakin olmalıyız. Heyecana dayanamıyoruz. O ... o yoksunluk içinde. Esareti sırasında ona ağır ilaçlar verdiler. Neler yaşadığını bilmiyoruz. Parçalanmanın eşiğinde, bu yüzden eve döndüğünde onu kesinlikle bunaltamayız."

Donovan sessizce, "Bilmen gereken bir şey daha var," dedi.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Hayatının çoğunu hatırlayamıyor."

"Ne?" Marlene'in nefesi kesildi. Gözyaşları gözlerini doldurdu ve yanaklarından aşağı döküldü. "Bebeğim bizi hatırlayamıyor mu?"

"Ethan'ı hatırlıyor. Ve Garrett'ı. Başka bir şey hatırlamıyor. Onu çok korkutuyorum ve Donovan da bir yabancı olabilir," dedi Sam acımasızca.

"Tanrı merhamet etsin," dedi Frank titreyerek. "Zavallı çocuk." Sam'e baktı, gözleri çekik ve öfkeliydi. "Neden? Bunu ona neden yaptılar?"

"Bunu bilmiyorum baba. Ama planlıyorum."

"Lanet olsun," diye nefes aldı Joe. "Bu çok ağır bir şey." Sonra Sam'e baktı. "Uyuşturucu karteli mi?"

Sam başını salladı.

Nathan küfretti. "Ne oldu böyle? Orada görmemesi gereken bir şey mi gördü? Eğer öyleyse, bu maskaralık niye? Neden sadece onu öldürüp bu işi bitirmediniz?"

"Nathan!" diye haykırdı annesi şok olmuş bir fısıltıyla.

"Geçerli bir soru soruyor Marlene," dedi Frank. "O Onu öldürmeliydiler demiyorum, ama bu korkunç görünüyor."

Yüzüklerini eve göndermeleri ve belli ki hiç ayak basmadığı bir uçakta olduğunu söylemeleri çok garip."

"Rachel olduğuna emin misin?" Joe sordu. Hem Donovan hem de Sam başlarını salladılar.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Tanrı'ya şükürler olsun," diye boğuldu Marlene. "Bu bir mucize. Yaşıyor." Rachel'ın hayatta olduğunu nihayet anlayan Marlene'in gözlerinde ilk kez sevinç parlıyordu. "Ne harika bir hediye. Ethan kendinden geçmiş olmalı."

Donovan nefesini dışarı üfledi. "Bu ikisi için de kolay olmayacak. Bizim yardımımıza çok ihtiyaçları olacak. Yapabileceğimiz en büyük şey onları sıkıştırmamak ve kendi yollarını bulmalarına izin vermek."

"Ne zaman geri gelecekler?" Marlene sordu. "Gidip evi temizlemem ve her şeyi onlar için hazırlamam gerekiyor. Alınacak yiyecekler var. Yeni kıyafetlere ihtiyacı olacak."

Sam elini kaldırdı. "Her şey sırayla anne," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Birkaç gün sürecek. Tedavi görüyor ve doktor seyahate çıkmadan önce birkaç gün beklemesini istedi. Haklısın, yeni kıyafetlere ihtiyacı olacak. Zayıfladı. Eve döndüğünde ona uymayan bir sürü kıyafetle karşılaşmak üzücü olabilir, bu yüzden onun için alışveriş yaparsanız iyi olur."

Marlene neşelendi. "Rusty ve ben onun için alışveriş yapabiliriz, değil mi Rusty?"

Birkaç dakika önce kızın oturduğu yere döndü ama sandalyesi artık boştu. Marlene şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Kimse onun gittiğini görmemişti.

"Rusty kim?" Donovan sordu.

Marlene neredeyse kavgacı bir tavırla, "Bir süre burada kalacak biri," dedi.

Sam kardeşleriyle acı dolu bakışlar alışverişinde bulundu. Annelerinin savunmacı ses tonunun tek bir anlamı olabilirdi. Bir sokak köpeği daha almıştı. Ama bu seferki bir insandı.

"Anne..." diye başladı Joe.

"Bana 'anne' deme, genç adam," dedi sertçe. "Rusty burada bir misafir ve ona aileden biri gibi davranacaksın, duydun mu?"

Sonra ifadesi yumuşadı. "Bize ihtiyacı var çocuklar. Zavallı şey. Nasıl bir hayat yaşadığını hayal bile edemezsiniz."

Sam hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi. Şu anda ihtiyaç duydukları son şey, yufka yürekli annelerini evini açması için kandırmayı başaran asi bir gençti.

Marlene ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurdu. Kardeşler birbirlerine baktılar ve . Orduya yönelmeleri hiç de şaşırtıcı değildi. Anneleri, şimdiye kadar karşılaştıkları tüm eğitim çavuşlarına rakipti.

"Yapacak çok işimiz var ve hepsini halletmek için fazla zamanımız yok," dedi kararlı bir şekilde. Bakışlarıyla Nathan ve Joe'yu kıstırdı. "Siz ikinizin gidip Ethan'ın bahçesini düzene sokmanızı istiyorum. Frank ve ben içeriyi hallededeceğiz, sonra da Rachel'in ihtiyaç duyacağı yiyecek ve eşyalar için alışverişe çıkacağım."

Sam ona hoşgörüyü baktı. "Peki ya Donovan ve ben?"

Bakışları yumuşadı ve ona doğru yürüyüp önünde durması için çekti. Sonra onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Sen ve Van'ın eve gidip temizlenmenizi ve yaklaşık yirmi dört saat aralıksız uyumanızı istiyorum. İkiniz de berbat görünüyorsunuz."

Ona tekrar sarıldı ve ilk duyguların kaçmasına izin verdi. Ailesi geçen yıl birçok darbe almıştı ve yüzleşmeleri gereken bazı zor meseleler vardı ama uzun zamandır ilk kez hepsi tekrar bir arada olacaktı.

"Her ne kadar bunu yapmayı çok istesem de, Van ve benim yapmamız gereken çok şey var. Görevimiz henüz bitmedi ve görmemiz gereken yaralılarımız var."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı Sam?" Nathan sordu.

Küçük kardeşlerinin yardımını memnuniyetle karşılayacağı bir gerçektir ama eve döndükleri ilk gün onları annelerinden ayırmak istemiyordu.

Marlene onun düşüncelerinin yönünü biliyormuş gibi bir homurtu çıkardı ve geri çekildi. "İhtiyacın varsa, senindir Sam. İşini ne kadar çabuk halledersen, ben de ailemi o kadar çabuk tek bir çatı altında toplayabilirim."

Joe, "Bu kadar kolay el değiştirdiğimize sevindim," diye söylendi. "Bu lanet ordu gibi hissettiriyor."

"Eğer yardım teklifinde ciddiysen, Van ve benim sana ihtiyacımız olabilir. Garrett'tan her üç saatte bir rapor alıyorum ve Rio sahaya geri döndü. Cole ve Dolphin Campbell Kalesi'nde ama onları oradan çıkarmamı istemeden önce yirmi dört saatten fazla kalmalarını beklemiyorum. Steele, Renshaw ve Baker tekrar harekete geçmek için can atıyorlar ve Rio'nun herhangi bir desteği olmadığı için onlara izin verme eğilimindeyim."

"Nathan ve ben-"

"Sakin söyleme," diye girdi Donovan. "Siz iki kış kafalı bize ait değilsiniz. Siz Sam Amca'ya aitsiniz ve askerleri yabancı ülkelerde özel görevlerde ortaya çıkınca çok sinirleniyor."

"Yapabileceğin en iyi şey, Van ve ben biraz uyurken eve gelip iletişim işlerine yardım etmek. En son ne zaman gözlerimizi kapattığımızı bile söyleyemem."

Marlene kararlı bir şekilde, "Yarın öğle yemeği için hepinizi buraya bekliyorum," dedi.

"Kızarmış tavuk mu?" Donovan umutla sordu.

Marlene onun yanağını okşadı ve sonra Sam'e yaptığı gibi ona sarıldı. "Senin için her şeyi yaparım. Şimdi eve git ve biraz dinlen."

BÖLÜM 15

"**RACHEL.** Rachel, tatlım, ."

Rachel uykunun derin boşluğundan uyandı ve yorgun elini gözlerine sürdü. Sonra parlak güneş ışığı görüşüne vurunca gözlerini kıstı.

Uçak durdu ve jetlerin vızıltısı .

Ethan onun yanında, nazik parmaklarıyla yanağını okşadı.

O zaman çoktan inmiş olduklarını fark etti.

Ayağa kalktı, sonra çok hızlı hareket ettiği için tehlikeli bir şekilde savruldu. Ethan kollarından tutup onu sabitledi. Karşılarında Garrett kemerini çözdü ve kapağı açmaya gitti.

"Hazır mısın?" Ethan sordu.

"Neredeyiz biz?"

"Az önce Henry County havaalanına indik. Evden yaklaşık kırk dakika uzaktayız."

Kalkmasına yardım etmesine ve onu çıkışa doğru yönlendirmesine izin verdi. Aşağı inerken Garrett onun elini tutmak için oradaydı. Dr. Scofield'dan ödünç aldığı sandaletler ayağında bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Ayakkabılar gibi giysiler de ona büyük gelmişti ama temiz ve rahattı, ki bu da uzun zamandır olmadığı kadar rahat olduğunu gösteriyordu.

Sam birkaç adım ötede duruyordu. Giydiği solmuş kot pantolon ve beyaz tişörtün içinde onu neredeyse tanıyamayacaktı. Kamuflajlı savaşçı modundan çıktığında çok daha cana yakın görünüyordu. Yüz ifadesi bile daha yumuşak, daha az tehditkârdı. O kadar da korkutucu değildi.

Kollarını kavuşturmuş, onların jetten inişini izliyordu. Park halindeki cipe kayıtsızca yaslandı ama onu görünce gülümsedi.

Mümkün olduğunca cesur görünmeye kararlı bir şekilde omuzlarını düzeltti ve kendini özgür bıraktı.

Garrett'ın ve Ethan'ın elinden. Onların desteğinden uzakta, ileriye doğru attığı her adım bir boşluğa doğru yürümek gibi geliyordu ama yine de Sam'e bir adım kalana kadar ilerlemeye devam etti.

"Merhaba Sam," dedi alçak ama kararlı bir sesle.

Gülümsemesi derinleşti ve kollarını açtı ama ona doğru bir hareket . Bu jesti kabul etmek ona kalmıştı. Derin bir nefes alarak onun kucağına doğru yürüdü. Adam kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"Merhaba tatlım," dedi kulağına doğru. "Eve hoş geldin."

Gözleri yaşardı ve yüzünü onun boynuna gömdü. Ethan gibi kokuyordu. Güçlü ve istikrarlı.

Saçlarını öptü ve sonunda kız geri çekilene kadar ona sarıldı. Eli, şefkatli bir hareketle bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırmak için dışarı çıktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ben Biraz korkuyorum."

Ethan'ın elleri onun omuzlarında gezindi ve kadın içgüdüsel olarak Ethan'ın kollarına doğru döndü. Adam onun şakağına bir öpücük . "Korkmana gerek yok bebeğim. Artık evinde, seni seven insanların yanındasın."

"Gel . Kamyon bekliyor," dedi Sam.

Rachel, Ethan ve Garrett'ın yanlarında getirdikleri birkaç çantayı almalarını izledi ve sonra birkaç metre ötede park etmiş bir SUV'ye doğru yöneldiler. Ethan onu sıktı ve sonra ileri doğru itti.

Neredeyse mekanik bir şekilde yürüyordu, tüm bunların normal olduğu ya da olması gerektiği yönündeki tuhaf duyguyu sindiremiyordu. Aylar ve aylar süren korku ve esaretten sonra artık özgürdü. Normal dünyaya geri dönmüştü. Hayatına sanki son bir yıldır askıya alınmamış gibi devam edecekti. Sanki onu seven insanlar hayatlarına onsuz devam etmemiş gibi.

Garrett ön tarafa doluşurken Ethan onu arkaya götürdü ve sonra yanına kıvrıldı. Sam sürücü koltuğuna oturdu ve küçük iniş pistinden uzaklaştı.

Buraya pek havaalanı denemezdi. Dönümlerce çiftlik arazisinin ortasında küçük bir uçak pistiydi. Sadece iki hangar vardı, biri büyük, diğeri çok daha küçüktü ve teneke binalardan ibaretti.

Kamyonları uzaklaşırken bir toz bulutu savurdu. Birkaç dakika sonra Sam asfalt bir otoyola girdi ve hızlandı. Rachel merakla pencereden dışarı baktı, bir şeylerin -herhangi bir şeyin- dikkatini çekmesini umuyordu.

Birkaç mil sonra . Herhangi bir yere benziyordu. Her yerde olabilir.

Rachel, Ethan'ın kolunun kıvrımına doğru eğildi ve Ethan hemen onu daha sıkı tuttu.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Başını salladı. Yoksunluğunun etkilerinden tamamen kurtulamamıştı. Son birkaç gün çok üzücüydü ve asla tekrarlamak istemediği bir deneyimdi. Hâlâ ağrıyan bir boşluk, doldurulmak için yalvaran bir boşluk vardı ama artık daha katlanılabiliirdi. Ve teslim olmayı reddetti. Bu güçlü savaşçıların arasındaki tek zayıf kişi o olmayacaktı.

Ethan onun yanında kalmıştı, o ve Garrett. Çığlık attığında ve ağladığında, rahatlamak için yalvardığında sırayla onu tutmuşlardı. En umutsuz anında Ethan'a ilaçları getirmesi için yalvarmıştı.

Örümceklerle kaplı olduğuna ikna olduğunda, tamamen giyinik bir halde duşta onunla birlikte durmuştu. Yüzlercesi vücudunda gezinen o korkunç yaratıkların anısı hâlâ tüylerini ürpertiordu.

Sonsuz gibi görünen birkaç günün ardından en kötüsü sona ermişti. Çok yorgundu ve Ethan ile Garrett'in da daha iyi durumda olmadıklarını biliyordu.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bunu sormak aptalcaydı. Ethan ve Garrett eve dönüşünün ayrıntılarını defalarca gözden geçirmişlerdi ama zihninde nehirler gibi akan endişeye engel olamıyordu.

Ellerinin birbirine kenetlendiğini, parmaklarının uçları beyaz olacak şekilde kıvrıldığını fark etmemişti, ta ki Ethan

dikkatlice ayırdı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Eve gidiyoruz. Evimize, bebeğim."

Evlerinin bir görüntüsünü aklına getirmek için çok uğraştı. Sadece kısa bir an, ona kocasıyla birlikte yaşadığı yerle bir bağı olduğunu söyleyecek bir şey.

"Hatırlayamıyorum," dedi hayal kırıklığı içinde.

Garrett koltuğunda döndü, dizine dokunmak için uzandı ve son birkaç gün içinde pek çok kez yaptığı gibi, sadece birkaç iyi yerleştirilmiş kelimeyle teselli sundu.

"ok zorluyorsun, tatlı bezelye. Rahatla ve her şeyin sana gelmesine izin ver. şu anda hatırlamıyor olsan bile, kendi evine girdiğinde her şeyin geri gelmeyeceğini söyleyecek bir şey yok. Ya gelmezse? Ne olmuş yani? Dünya kadar vaktin var."

Ethan'ın elini bıraktı ve Garrett'ın elini kavrayarak tüm gücüyle sıktı. "Teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Sözcükler ağzından kaçarken nefesi kesildi, tamamen utandı. Ethan onun yanında kaskatı kesildi. Garrett'ın elini bıraktı ve söylediklerinden dehşete düşmüş bir halde parmaklarını ağzına götürdü.

Garrett ona baktı, gözlerinde hiçbir duygu ya da yargılama belirtisi yoktu. Sadece sabırlı bir anlayış ve karşılık veren bir sevgi. Neden bu sözleri Ethan'a söylememişti? Neden Garrett?

Bakışları Ethan'a kaydı, özür dilemek yüzünün her yüzeyine kazınmıştı. Bağırmak istiyordu ama çok utanıyordu.

Ethan'ın gözlerinde öfke yoktu, sadece bilinmeyen bir tepkiyle savaşıyormuş gibi bir gerginlik vardı. n taraftan gelen bir sesle başını çevirdi. Bu Sam'di. Gülüyordu.

Sam dikiz aynasına baktı, geniş bir sırıtış dudaklarını böldü. "Tanıdığımız ve sevdiğimiz Rachel'ı her geçen gün daha fazla görüyorum. Sen her zaman tanıdığım en sevgi dolu, en gösterişli kadındın."

Ethan kıkırdadı ve ona karşı rahatlamış görünüyordu. Ama bu garip anın geçtiğini hissedemeyecek kadar pişmanlık içindeydi. Gözlerini kapatıp arkasını döndü ve ilk kez Ethan'ın kuağındaki rahatlığı reddetti.

"Rachel."

Garrett'in derin sesi kulaklarında ılık bir su gibi yankılandı. Yavaşça başını kaldırıp onunla göz göze gelene kadar baktı. "Ben de seni seviyorum, tatlı bezelyem. Hepimiz seviyoruz."

Kadın titreyerek gülümsedi ve başını salladı. Ethan'ın eli tekrar kızın elinin üzerine geldi ve onu biraz sıktı. Cesaretini toplayarak ona baktı, neredeyse gözlerinde görebileceklerinden korkuyordu.

Karşılaştığı duygu şoku karşısında nefesini tuttu. Ham, yakıcı. Nefes alamıyordu.

Yanağına dokundu, parmağını kulağının altından ensesine doğru kaydırıp ve sonra dudakları dudaklarına sadece bir nefes uzaklıkta olana kadar onu dikkatlice öne doğru çekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "I-"

Kelimeler onu boğdu ve tekrar deneyemeden dudakları yanağına dokundu. Talepsiz ve çok şefkatliydi, sanki en ufak bir baskının kızın katlanmasına neden olacağından korkuyordu.

Boğazındaki düğüm, paniği gibi daha da büyüdü. Bir dakika önce çok doğal gelen kelimeleri söyleme fikri neden bu kadar iç burkan bir korku uyandırmıştı?

Nefes almak için yutkunurken koltuğunda iki büklüm oldu. Ethan onun omzuna dokundu, çekingen ve arayış içindeydi ama o irkilerek uzaklaştı. Hasta olacaktı.

"Sam, kamyonu durdur," diye bağırdı Ethan.

Sam otoyoldan çıkarken onun kolunu yakaladı. Birkaç saniye sonra kapısı açıldı ve öne doğru fırladı. Dizleri bükülüp yere yığılırken Sam onu yakaladı.

"Derin nefes al," diye mırıldandı Sam. "ol."

Tepeden tırnağa titriyordu. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Kalın ter kıyafetlerini ıslatıyordu ama yine de titriyordu. Hızlı görüntüler, sert ve acımasız, zihnini dövüyordu.

Ethan'ın yüzü sert ve öfkeyle çizilmişti. Bağırıyor. Talepler. Suçlamalar. Kulaklarını kapadı ve başını sallayarak çirkinliği bastırmaya çalıştı.

"Rachel."

Ethan'ın sesi, çok uzakta.

"Rachel, sorun ne?" Garrett
bu sefer daha yakından.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken "Benden nefret ediyor," diye fısıldadı.

İki çift kol onu sardı. Eller saçlarını geriye doğru düzeltti ve yüzündeki gözyaşlarını dindirdi.

"Kimse senden nefret etmiyor, bebeğim."

Ethan'ın sesi çok sertti, sanki tek başına tüm şeytanları kovalayacakmış gibi.

Karanlık yavaş yavaş kayboldu. Sesler saldırılarını durdurdu ve soğukluk dağılıp yerini sıcaklığa bıraktı.

Sarktı, başı öne düştü. Güçlü parmaklar boynunu yoğururken diğer eller omuzlarını destekledi.

Garrett, "Hadi seni kamyona geri götürelim," dedi.

Kız cevap veremedi Ethan onu kucağına aldı ve sımsıkı sarıldı. Göğsü kabarmıştı ve gözlerini açtığında yüzüne yansıyan acıyı gördü. İşkence görmüş gibi görünüyordu.

Başını onun boynuna yaslarken "Yorgunum," diye fısıldadı.

"O zaman uyu bebeğim. Eve gittiğimizde seni uyandırırım."

Ethan arkaya doğru eğildi ve onu koltuğa yatırdı. Geri çekildi, kapıyı kapattı ve sonra diğer tarafa doğru yürüdü. Arabaya tırmandı ve kızın başını kaldırıp kucağına yatırdı.

Ön kapıların çarpılması Sam ve Garrett'in arabaya işaret ediyordu ve ardından Sam yola geri manevra yaparken motorun gürültüsü ve sırtının altındaki alçak uğultu geldi.

Gerçekten aklımı kaybediyorum. Belki de çoktan kaybettim. Belki de asla geri alamayacağım.

Daha fazla gözyaşı toplanıp sessizce yanaklarından aşağı dökülürken gözlerini kapattı.

Ethan çaresizce, gümüş rengi, nemli izlerin solgun teninde bir yol çizmesini izledi. Ne demek istemişti? Hatırlıyor muydu? Zihni evlilikleriyle ilgili anılarla işkence mi görüyordu? Her şeyi bu kadar çabuk mu bir araya getiriyordu?

Benden nefret ediyor.

Kusmak istedi. Kimden bahsediyordu? Tanrım, onun olmasına izin verme. Ondan nefret ettiğini düşünmesine izin verme. Bir an bile böyle düşünmesine izin vermeden ölürdü.

Seni seviyorum.

Garrett'a o kadar kolay söylediği sözler aklından çıkmıyordu. Bu sözleri onun dudaklarından duymayı o kadar çok istiyordu ki. Ona yöneltilmiş. Onu ne kadar sevdiğini söylemediği tek bir günün bile geçmediği zamanlara geri dönmek istiyordu.

Ama bir kadın, karşılığında hiçbir şey almadan kalbini ortaya koymaya ancak bu kadar dayanabilir. Keşke o da karşılık verseydi. Ben de seni seviyorum, bebeğim. Sadece başlangıçta. Sonra başını sallar, hatta gülümserdi. Sonunda, bunu bile yapmadı. Kendini çok suçlu hissetti. Başlangıçta çok tatlı olan sözler, kaburgalarının arasından sinsice geçip altındaki savunmasız organlara saplanan hançerlere dönüşmüştü. Kendini en kötü türden bir ikiye bölünmüş gibi hissetti ve bu yüzden sessiz kaldı, ta ki sonunda kadın hiçbir şey söylemeye kadar.

En kötüsü de buydu. Her gün o sözleri tekrar duymayı umarak yaşadı, ancak duymadığında kızdı ve içerledi. Kendi yaptığı şey yüzünden onu cezalandırdı.

"Ethan."

Ethan başını kaldırdığında Sam'in dikiz aynasından kendisini incelediğini gördü.

Sam iç çekti. "Keşke ne diyeceğimi bilseydim, dostum. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Bu benimle ilgili değil," diye . "Onunla ilgili. Her şey onunla ilgili. Önemli olan o."

Sam başını salladı. "Bunu biliyorum. Ama sen de acı çekiyorsun. Sen bir makine değilsin. Acıyı hissetmek istemediğin için onu kapatamazsın."

Ethan alçak ve umutsuz bir sesle, "Onu geri aldığım sürece her şeyle başa çıkabilirim," dedi.

Bunun üzerine Garrett döndü, bakışları düşünceli ve araştırıcıydı. "Onun arkasını kolluyorsun dostum. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Ethan yutkundu. Rachel'ın o Güney Amerika uçağına binmesinde ne kadar büyük bir rol oynadığını, onu nasıl uzaklaştırdığını, onu ve aşkını nasıl reddettiğini kardeşlerine asla itiraf etmeyecekti.

En çok korktuğu şeyin onu geri aldıktan sonra ... tekrar ... kaybetmek olduğunu onlara nasıl söyleyebilirdi ki?

BÖLÜM 16

"**RUSTY** gitti!" Marlene ellerini çalgınca önünde sallarken şöyle dedi.

Joe yatıştırıcı bir sesle, "Sakin ol anne," dedi.

Joe'ya sert bir bakış fırlattı. "Sakinleşmeyeceğim. Oğullarımın bana sakın olmamı söylemesinden bıktım."

"Ne demek gitti?" Nathan sordu.

Marlene ellerini havaya kaldırarak oturma odasında oturan üç oğlunu süzdü. Hiçbiri Rusty'nin kaçmış olmasından en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyordu. Rusty, Rachel'in eve döneceği haberi çıktığından beri sessizdi ama Marlene, Rachel'in geleceği gün ortadan kaybolmasını beklemiyordu.

"Bazen tüm bu sağduyu siz ikiniz ortaya çok önce dağıtılmadı mı diye merak ediyorum," diye mırıldandı.

Nathan yüzünü buruşturdu. "Ah, anne. Buna hiç gerek yoktu."

Donovan gülmekten kırıldı. Ama o daha hızlı bir karşılık veremeden Marlene kaşlarını çatarak onu susturdu.

"Hepinizin kışınızı kaldırıp onu bulmama yardım etmenizi istiyorum. Şu anda bununla başa çıkamam. Rachel her an eve gelebilir ve Rusty de gitti."

"Gitmek istediği hiç aklına geldi mi?" Donovan dikkatle sordu. "Onu kalmaya zorlayamazsın anne. O sorunlu bir çocuk. Hepsini kurtaramazsın."

"Gitmek isteyip umurumda değil, bir dakikalığına bile olsa dışarıda tek başına kalmak istediğine inanmıyorum. Kışını kaldırıp eve geri dönmesi gerekiyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama kendi duymadığım sürece, buna ihtiyacı olan bir aile üyesi gibi davranacağız. Kardeşlerinizden birinin kaybolduğunu söylesem burada oturup tartışır mıydınız? Rachel'in başının dertte olduğunu öğrendiğinizde onun peşinden gitmek için hiç vakit kaybetmediniz."

Nathan kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Bir dakika bekle anne. Bu çocuğu Rachel'la kıyaslayamazsın. O sadece seni ve babamı kullanıyor."

Marlene'in dudakları gerildi. "Üçünüzün de onu aramaya çıkmanızı istiyorum. Sakın onsuz geri dönmeye kalkmayın. Gidip babanızı bulacağım ve kamyonu alacağız. Onu bulur bulmaz beni arayın, duydunuz mu?"

Joe içini çekti ve gözlerini devirdi.

"Bu kadar saygısızlık yeter, genç adam," diye tersledi.

"Evet, hanımefendi," dedi uysalca.

Hepsinin yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı ama koltuktan kalkıp ön kapıya yöneldiler.

Nathan Dodge kamyonetine tırmandı ve kardeşleri araçlarına binerken pencereden onlara acıyan bir bakış attı. Annem teğet geçtiği zaman kaçış yoktu. Rusty denen kızı bulmak için Stewart County'nin altını üstüne getirecekti.

Arabadan indi ve batıya yöneldi. Göle paralel olan ilçe yollarını kullanacak ve Dover'ı kardeşlerine bırakacaktı.

Arabayı gereğinden biraz daha hızlı sürdü ama içinde sabırsızlık alevlendi. Ethan ve Rachel'ın eve döndüklerini duymak onu daha çok ve Garrett'i görüp rapor almak için sabırsızlanıyordu. Yanlış yola sapmış annesi için aptalca bir işle uğraşırken bunu yapamazdı.

Bunun pek de adil olmadığını düşünüyordu ama kızgınlığı daha hayırsever düşüncelere izin vermiyordu. Tanıdığı insanlar arasında en yumuşak kalpli olan oydu. Fazla yumuşak. Ve bir kez bir şeye karar verdi mi, hiçbir şey ve hiç kimse onu değiştiremezdi.

Yarım saat boyunca 232'den dolambaçlı yollara saptı ve sonra göl boyunca güneye doğru ilerlerken iki kat geri döndü. Leatherwood Deresi'ni henüz geçmişti ki virajı döndü ve otoyolun kenarında yürüyen yalnız bir figür gördü. Rusty.

Adam yavaşladı ve ona doğru yaklaşıırken yolcu camını indirdi. Yanına yanaştığında ona temkinli bir şekilde baktı ve sonra onu tanıdığına sertleşti.

"Annem senin için endişelenmekten aklını kaçırmak üzereyken otobanda tek başına yürümenin özel bir nedeni var mı?" diye tersledi.

Dümdüz önüne baktı ve yürümeye devam etti, omuzları kaskatı ve çenesi dikti.

"Beni umursamıyor," diye mırıldandı Rusty.

"Oh, gerçekten mi? Sanırım bu yüzden seni yanına aldı, besledi, giydirdi, kalacak bir yer verdi ve genel olarak geri kalanımızı delirtip seni kabul etmemizi, sana tek kelime etmememizi ve Rachel'in eve dönüşüne odaklanmamız gerekirken şu anda hepimizin seni aramasını istedi."

Aniden durdu ve dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Rachel. Rachel hakkında bir şeyler duymaktan bıktım. Rachel harika biri. "Kalbimin kızı. Herkes Rachel'ı sever. Gerçek kızı döndüğüne göre Marlene'in bana ihtiyacı yok."

Sinirlenmesine rağmen Nathan kıza bakarken yumuşadı. Kız acı çekiyordu ve ne kadar acı çektiğini ona göstermemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"Atla," dedi. Kadın başını salladı.

"Gel hadi. Arabayla gezeceğiz. Henüz eve gitmek istemiyorsan, arabayla gideriz."

Tereddüt etti ve dudakları titredi. Adam uzanıp kapıyı açtı ve dışarı doğru itti. Derin bir iç çekti ve yolcu koltuğuna tırmandı.

"Emniyet kemeri," dedi sabırla.

Kaşlarını çattı ama emniyet kemerini boynuna geçirip yerine oturttu.

Onu hemen eve götürmeyeceğini bilsin diye otoyolda ilerlemeye devam etti.

"Şimdi bana Rachel'ın eve dönmesi gibi harika bir şeyin annemin senin hakkındaki hislerini neden değiştireceğini düşündüğünü söyler misin?"

"Ben hiç kimseyim," dedi asık suratla. "Sadece annenin üzüldüğü biriyim. Rachel yüzünden üzülyordu ve sanırım benim onun yerini doldurabileceğimi düşündü."

"Ve bunu sana o mu söyledi?" Rusty tereddüt etti. "Hayır." "Belki kulak misafiri ."

Yine başını salladı ve adamın ne demek istediğini anlayınca kaşlarını çattı.

"Ya da belki de annem, pek samimi olmadığını ve başı belada olan genç kızların etrafında dolanmaktan hoşlandığını düşünmenize neden olacak bir şey yapmıştır."

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye mırıldandı Rusty.

"Hmm, tamam, tahminlerim bitti. Belki de bana söylemelisin. Erkekler yavaş olabiliyor."

Kucağındaki ellerini incelerken uzun bir süre sessiz kaldı. "Sadece düşündüm ki... Rachel geri döndüğüne göre artık beni istemeyeceğini düşündüm."

Nathan uzanıp onun elini tuttu ve şaşkınlıkla irkilmesine aldırmadı. "Neden böyle hissetmiş olabileceğini anlıyorum. Ama anlamanız gereken bir şey varsa o da annemin sınırsız şefkat kapasitesidir. Yıllarca okulda öğretmenlik yaptı ve hâlâ sınıfına gelen her öğrencinin adını sana söyleyebilir."

Hafifçe kıkırdadı. "Bu konuda, beş ağabeyi olan en küçük çocuğu olmayı deneyin. Dışlanmış ve göz ardı edilmiş hissetmesi gereken biri varsa o da benim diye düşünürsünüz. Ama bir şekilde her birimizi özel hissettirmeyi başarıyor, sanki dünyada onun için önemli olan tek kişi bizmişiz gibi. Beni yanlış anlamayın. O kolay lokma değil ve bir şeyi kafasına koyduğunda, taze ete saldıran bir timsah gibi."

Dudakları titredi ve elini onunkinden çekti. "Kimsenin beni umursamasına alışık değilim."

"Belki de buna alışmanın zamanı gelmiştir," dedi basitçe.

Dudakları tekrar büküldü, görünüşe göre savunmasını uyandırdı. "Neden umursuyorsun ki? Sen ve kardeşlerin beni sevmiyorsunuz. Yine de gitmemi tercih edersiniz."

"Bu benimle ya da kardeşlerimle ilgili değil, o yüzden bunu böyle yapma. Annem seni önemsiyor. Seni tanımıyoruz. Annemizden faydalandığın için endişeleniyor muyuz? Tabii ki var. Kıçını kollayacağımızdan emin olabilirsin ve yanlış bir adım atarsan, Haziran böceğinin üzerindeki bir ördek gibi peşinde olacağız. Ama işleri berbat etmediğin sürece endişelenecek bir şey yok."

"Geri dönmemi istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu şüphyle.

İçini çekti. "Sözlerimi çarpıtmayı bırak ve kendine gel, Rusty. Kendi kararlarını verebilecek ve bunların sorumluluğunu alabilecek kapasitedesin. Eğer geri dönmek istiyorsan, ikimizin de zamanını boşa harcamayı bırak ve söyle. Seni eve götüreceğim, soru sormayacağım. Gitmek istemiyorsan, tamam, ama nankör bir korkak gibi sıvışmak yerine bunu annemin yüzüne söyleyeceksin."

Ağzı şok içinde yuvarlandı ve sonra beklenmedik bir şekilde gülümsedi ve bu gülümseme tüm yüzünü değiştirdi. Asık suratlı, yenilmiş görünümünün yerini genç, canlı ve aslında oldukça güzel bir kız almıştı.

"Yalan söylemeyen ve her şeyi olduğu gibi anlatan insanları severim."

Nathan kıkırdadı. "O zaman Kelly klanıyla gayet iyi anlaşırsın. Şimdi, eve gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Gözlerinde bir ışıltı vardı ve umutlu görünüyordu. Hatta heyecanlıydı. Sonra mutluluk ateşi gibi aniden alev söndü ve endişeyle ona baktı.

"Emin misin? Yani beni istediğinden emin misin?"

Uzun süre ona baktı ve hayatında hiç istenmediğini hissetmek zorunda kalmadığı için şükretti. "Evet, Rusty. Eminim."

BÖLÜM 17

Sam daire şeklindeki yolda durduğunda **RACHEL** cipin penceresinden eve baktı. Tanıdık gelmesini bekledi ama sanki başka birinin eviymiş gibi hissiz bir şekilde baktı. Kendisinin değil.

Güzel bir evdi ve kesinlikle seveceği bir yer olarak görebiliyordu. Salıncak ve saksı eğrelti otlarıyla tamamlanmış rustik bir ön verandası olan bir selvi kütük ev.

Ethan ona gölden çok uzakta yaşamadıklarını söylemişti.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyoruz?" diye fısıldadı.

"Üç yıl," diye yanıtladı Ethan. "Balayımızdan hemen sonra taşındık."

Başını yana eğdi ve merakla ona baktı. "Balayımızda nereye gitmiştik?"

Bir an şaşırmış gibi göründü ve sonra gülümsedi, gözlerinden sıcaklık akıyordu. "Jamaika'ya gittik ve sahilde bir hafta geçirdik. Orada bulunduğumuz süre boyunca bikiniden başka bir şey giydiğini sanmıyorum."

Yanaklarında sıcak bir kızarma oldu ve başını eğdi.

"Hazır mısın?" diye sordu ciddiyetle.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Adam kapıyı açıp dışarı çıktı ve sonra ona elini uzatmak için geri çekildi. Kadın parmaklarını onunkilere geçirdi ve kendisini araçtan çekmesine izin verdi. Sam ve Garrett çoktan inmişlerdi ve ön kapıya giden yürüyüş yolunda duruyorlardı.

Kardeşlerinin yanından geçerlerken Ethan onu sabitlemek için bir kolunu ona dolayana kadar ne kadar kötü titrediğini fark etmemişti.

"Kalmamızı istiyor musun Ethan?" Sam mırıldandı.

Ethan ön kapıya çıkan basamaklarda durakladı ve kızın belini sıkıca kavradı. "Hayır, biz iyiyiz. Anneme arayacağımı söyle."

sonra."

"Tamam, dostum. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver." Sam Ethan'ın sırtına bir tokat attı ve kamyonu doğru geri dönmeye başladı.

Garrett bir an tereddüt ettikten sonra uzanıp onun omzuna dokundu. "Kendine iyi bak, tatlı bezelyem."

Ethan'dan uzaklaştı ve kollarını Garrett'ın beline doladı. Garrett şaşkınlıkla geri adım attı ama sonra kollarını ona doladı ve sarılmasına karşılık verdi.

"Geri geleceksin, değil mi?" diye fısıldadı.

"Asla uzakta olmayacağım," diye mırıldandı. "Bana ihtiyacın olursa, burada olacağım. Söz veriyorum."

İsteksizce kendini onun kucağından kurtardı. Garrett ona gülümsedi ve sonra kardeşine döndü.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." Ethan yumuşak bir sesle, "İyi olacağız," dedi.

Garrett yürüyerek aşağı indi ve Sam'in yanındaki kamyonete bindi. Evden uzaklaşırlarken ikisi de el salladı.

"Tamam mı?" Ethan kapıya doğru dönerken sordu.

Merdivenlerden yukarı baktı, içeride olanlardan neredeyse korkuyordu. Neden onu bu kadar korkutuyordu? Neden bu kadar korkaktı?

"Hadi ," dedi.

Ethan anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı. İçeri adım attıklarında yüzüne serin bir hava çarptı. Kendini anıların dalgalanmasına hazırladı ama içeriye doğru ilerledikçe sadece yabancılik hissine kapıldı.

Bakışları oturma odasında gezinirken elleri kollarına gitti ve dalgınca ovaladı. Çok sessiz görünüyordu. Dağınık. Hatta hareketsiz. Sakinlik, köşedeki piyanodan taş şömineye ve duvarlarda asılı çerçeveli sanat eserlerine kadar dekorasyona da yansımıştı.

Zihninin her parçası kaos diye bağırırken bu ev nasıl onun olabilirdi?

"Bebeğim? İyi misin?"

Ethan onun koluna dokundu ve o da odayı vazgeçti.

"Ben iyiyim."

"Tanıdık gelen bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı, evden olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde kaçmak üzereydi.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu nazikçe.

Dar bir daire çizerek döndü. Duvarlar, mobilyalar üzerine kapanıyor ve onunla alay ediyor gibiydi. Ona sahtekâr dediler ve buraya ait olmadığını söylediler.

"Buraya ait olduğumdan emin misin?"

"Gel buraya," dedi onu kollarının arasına çekerken. Onu sıkıca tuttu ve çenesini başının üstüne koydu. "Ben neredeysem sen de oraya aitsin. Sen bana aitsin. Her zaman. Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum ama bunu atlatacağız. Seni korkutan bir şey olduğunda bana söyleyeceğine söz ver ki daha iyi bir hale getirebileyim."

Onu sıktı, olabildiğince sıkı tuttu. Onun kokusunu içine çekti ve kalbinin sabit, güven verici atışını yanağında hissetti. Bunu yapabilirlerdi. Bunu yapabiliirdi.

Sonunda geri çekildi ve elini uzatıp parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bana etrafı gezdirir misin?"

"."

Evin içinde dolaşırlarken Rachel'ın hayal kırıklığı giderek artıyordu. Buraya karşı hiçbir yakınlık hissetmiyordu.

Geniş bir odaya girdiklerinde Ethan, "Burası bizim yatak odamız ve şu kapıdan geçince de ana banyo var," dedi.

Mobilyalar kadınsı görünüyordu. Yatak bile dört direkli ve fırfırlı bir yatak örtüsüydü. Ethan'ı böyle bir ortamda hayal etmek onun için zordu.

"Sana benzemiyor," dedi yavaşça.

Gülümsedi. "Bir katırın dekorasyon anlayışına sahibim."

"Ama bu da bana benzemiyor," dedi çaresizce.

"Tam olarak sizsiniz. Sakin, düzenli. Kadınsı ve güzel."

Başını salladı, bu kelimelerden nefret ediyordu. Oturma odasını tanımlamak için kullandığı sözcükler. Ona ait değillerdi. Körü körüne banyoya doğru yürüdü, sadece bir kaçış istiyordu.

Banyo genişti, jakuzili bir küveti ve ayrı bir duşu vardı. Tuvalet kendi küçük dolabındaydı ve duvarda erkek ve kadın lavaboları sıralanmıştı. Ama bakışları küvete kilitlenmişti.

Uzak bir anı, tembel ve telaşsız bir bulutun üzerinde süzülüyordu. Suyun şırıltısı. Küvette oturuyordu, su göğsüne kadar geliyordu. Ethan. Görüntü daha keskin bir şekilde odak noktasına geldiğinde gözlerini kırıştırdı.

Kollarındaydı, göğsüne yaslanmıştı, su göğüslerinin üzerinde geziniyordu. Adamın elleri onları kavradı, başparmakları gergin tepelerin üzerinde gezindi. Vücudunu bir ürperti kapladı.

Sonra da parmaklarını saçlarında gezdirerek uzun saç tellerini sabunladı. Elleri otomatik olarak başına, kesilmiş buklelerine gitti. O zamanlar saçları çok daha uzundu.

"Benimle banyo yapar mısın?" diye ağzından kaçırdı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Tam olarak ne söyleyeceğini, nasıl cevap vereceğini düşünüyor gibiydi.

"Eskiden saçımı yıkardın. Bana dokunduğunu hatırlıyorum."

Gözlerindeki ateş, maviyi bir fırtına cephesini andırana kadar kıvılcımlandırdı.

"Emin misin bebeğim? Seni rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyorum."

Omuz silkti, kocasından, kocasından kendisiyle tekrar yakınlaşmasını istemenin garipliğinden nefret ediyordu.

"Sadece bana sarılmanı istiyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve şaşkınlık içinde ona karşı titredi. O da onun kadar başıboş muydu? Bazı açılardan bu onun için daha da zor olmalıydı. Onun sahip olmadığı anılara sahipti. Aralarının nasıl olduğunu hatırlayabiliyor ve kaybettiklerini özlüyordu.

"Yatağa oturun. Ben suyu çekeceğim ve sonra birlikte soyunacağız, tamam mı? Annem sana yeni kıyafetler aldı ve yatağın üzerine bıraktı, böylece su akarken giyecek bir şeyler seçebilirsin."

Başını salladı ve yatak odasına çekildi. Yatağın üzerinde birkaç alışveriş torbası vardı ve oturup birini açtı. Kotlar, üstler, hatta çoraplar ve yeni bir çift tenis ayakkabısı. Bir sütyen ve birkaç çift iç çamaşırı da vardı.

Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir sütyen giymediğini fark edince utanarak yere baktı. Ya da iç çamaşırı.

Bir adamın giysilerini ve iç çamaşırlarını yırtıp attığı anın görüntüsü zihninde çaktı. Ve sonra başka bir adam onunla arasına girerek saldırganı itip uzaklaştırdı. Onlar tartışırken kulübenin toprak zemininde çırılçıplak kalakalmış, sonra da kurtarıcısı yırtık pırtık giysilerini ona geri itmişti.

Şimdiye kadar bu örneği düşünmemiş ya da hatırlamamıştı. Saldırgan ölmüştü. Ama kurtarıcısı? Kimdi o ve diğer adamın ona ne yaptığını neden umursamıştı?

Gergin parmaklarıyla dantelli külotunu ve her nasılsa küçük göğüslerine büyük gelen sütyenini çıkardı. Şimdi onların içinde nasıl görünecekti? O bile daha ince olması biliyordu. Birden Ethan'la banyo yapma fikri o kadar da çekici gelmemeye başladı.

Giysileri kendine doğru çekti ve Ethan'ın dışarı çıkmasını giderek artan bir korkuyla bekledi. Birkaç dakika sonra kapıda belirdi, vücut dili en az onunki kadar gergindi.

"Su çekildi. Hazır mısınız?"

Ayağa kalktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Belki de önce ben girmeliyim. Sen gelmeden önce küvete girmem için bana birkaç dakika verebilir misin?"

"Kesinlikle, bebeğim. İstedığın kadar zaman ayırabilirsin."

İçeri girmesi için eliyle işaret ve kadın onu geçtikten sonra kapıyı arkasından sessizce kapattı. Lavabolara doğru yürüdü ve giysileri tezgâhın üzerine koydu.

Kafasını kaldırdığında aynada ilk kez kendini gördü. Bir an için irkildi. Geniş, korkmuş gözlerle ona bakan kadın, kendisi gibi hissetmiyordu.

Saçları ensesinde ve kulaklarında gevşekçe kıvrılmıştı. Yanakları ince ve çukurdu, kemikleri daha belirgindi. Boğazı bile çok küçük görünüyordu ve omuzları yumuşak bir şekilde yuvarlak değil, köşeliydi.

Bakışları dar beline ve kalçalarına kaydı. Çocuksu. Onda hiç yumuşaklık yok gibiydi. Ethan onda ne buluyor olabilirdi? Hep böyle mi görünüyordu?

Yansımadaki yabancından etkilenerek giysilerini çekiştirdi. Kısa süre sonra çırılçıplaktı ve klinik bir soğukkanlılıkla göğüslerine baktı. Küçük olmalarına rağmen ince bedenine göre fazla büyük görünüyorlardı. Fazla dolgun.

Herhangi bir kusur aradı, profilini incelemek için yana doğru döndü. Poposu oradaydı, soluk, mütevazi, ne çok büyük ne de çok küçük. Sadece bir popo.

Kolunu kaldırdı ve parmaklarını kolunun altındaki pürüzsüz traşlı derinin üzerinde gezdirdi. Maren ona bacaklarını ve kollarının altını tıraş etmesi için bir ustura vermeyi teklif etmiş ama Rachel usturayı kullanırken gitmeyi reddetmişti.

Yumuşak bir kahkaha kaçtı. Deli insanlarla uğraşmanın bir numaralı kuralı. Onları asla keskin nesnelerle yalnız bırakmayın.

Orada bir erkeği şehvete getirecek hiçbir şey yoktu ama onu tepelere doğru koşturacak bir şey de yoktu. Kendini biraz daha iyi hissederek banyoya doğru ilerledi ve buharlı suya girdi.

Cildinin üzerinde ipek gibi kayıyordu ve küvetin içine gömülürken derin bir zevk iç çekişi yaptı. Ne kadar basit bir zevkti ama şu anda bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi.

Suyun çenesine kadar süzülmesine izin vererek arkasına yaslandı. Gözlerini kapattı ve huzurun onu tatlı kucağına almasına izin verdi.

Bir an sonra kapının açıldığını duydu. Otomatik olarak doğrulup oturdu ve vücudunu görüntüden korumak için cılız bir çabayla dizlerini öne doğru büktü.

Ethan yürüdü ve hâlâ giyinik bir halde küvetin kenarına oturdu.

"Bunu nasıl yapmamı istediğini söyle bebeğim. Seni daha rahat hissettirecekse şortumu giyip içeri girebilirim ya da istediğin buysa seni yalnız bırakabilirim."

Titrek bir kahkaha attı. "Eğer sen beni çıplak görürsen, ben de seni çıplak görürüm."

Öne doğru eğildi ve bir parmağını çenesinin altına sıkıştırdı. "Beni istediğin zaman, istediğin şekilde görebilirsin."

Bununla birlikte ayağa kalktı ve tişörtünü yavaşça başının üzerine çekti. Göğsü ve kolları kaslarla dalgalanıyordu ve kadın onun gergin teninde dolaşan çukurları ve kıvrımları hayranlıkla izledi.

Bir savaştının vücuduna sahipti. Vücudunda bir santim bile boş et yoktu. Her yeri kaslarla doluydu ve derisi büyüleyici hatlara sahipti.

Elleri dar beline gitti ve kot pantolonuna takıldı. Fermuar açıldı ve kot yavaşça kalçalarına doğru ilerledi.

Artık öyle hevesle bakamıyordu, yanaklarındaki sıcaklıktan rahatsız olarak yere baktı. Bu onun kocasıydı. Neden bakmaya utanıyordu ki? Umutsuzca onunla olan ilişkisinin her nüansını yeniden tanımak istiyordu. Kocasının ima eder gibi görüldüğü samimiyeti geri istiyordu. Aşklarının yakınlığını.

Kot pantolonu yere düştüğünde, küvetin kenarına tırmandı ve arkasına geçebilmek için onu nazikçe öne doğru itti.

Adam kendini aşağıya bırakırken penisi kadının omurgasına sürtündü ve kadın kıpırdamadan kendini sabit tuttu. Bir arada tutacaktı. Dayanacaktı.

Sonunda yerini almıştı ve sonra kollarını dikkatlice ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Kasıklarındaki suyun yumuşattığı yay gibi kıllar kalçalarına değdi ama yine de gevşedi ve onu tutmasına izin verdi.

Başını adamın köprücük kemiğine yasladı ve adam şakağını öptü. Şok olmuş bir şekilde, tenine değen ıslaklığı fark etmesiyle aynı anda adamın vücudunda bir ürperti hissetti. Gözyaşları. Onun gözyaşları.

Kadın arkasını dönmeye başladı ama adam elini sıktı. "Kal," dedi boğuk bir sesle. "Seni tutmama izin ver, Bebeğim. Seni tutmama izin ver."

Kendini onun kollarına bıraktı ve başını boynunun kıvrımına yasladı. Vücudunda titremeler devam ediyordu ve kulaklarının dibinden sessiz, küçük huff sesleri geliyordu.

Ona sıkıca sarılmıştı, hayran olduğu o kaslarda duygu zenginliği geriliyordu. Birinin onu böylesine derinden sevdiği bilgisiyle rahatlamak yerine, kendini savunmasız hissetti. Korkmuş. Ve belki biraz da değersiz.

Bir süre sonra Ethan kendini toplar gibi oldu. Tutuşu gevşedi ve saçlarını ıslatmak için ellerine su aldı. Sonra kafasına şampuan sıktı ve parmaklarını kafa derisine daldırarak ovdu ve yoğurdu.

Mutlak bir mutluluk içinde inledi ve gözlerini kapadı.

"İyi hissediyor musun?" diye kulağına fısıldadı.

Ağlamak istedi. Böyle bir şefkat yabancıydı. Bunu hatırlayamıyordu ve böyle bir duyguyu kolayca aklına getirememesi canını daha da acıtıyordu.

"Neden hatırlayamıyorum?" diye sordu boğuk bir sesle. "Hatırlamak istiyorum. İstiyorum."

Elleri bir an durakladı ve sonra köpüğü işlerken nazik, sevgi dolu vuruşlarla devam etti. "Yapacaksın, Rachel. Yapacaksın."

Bir süre sonra elleri kadının omuzlarına indi, gergin kaslarını yoğurdu ve masaj yaptı. Daha aşağıya inerek göğsünde gezindiler ve sonra suya daldılar.

Kadın nefesini içine çekti ama adam göğüslerini avuçlamadı. Parmakları yumuşak kabarıklıkların üzerinde süzüldü ama hızla karnına doğru ilerledi ve orada durdu, belinde dinlenmekle yetindi.

"Aşağı kay ki seni yıkayabileyim."

Kadın gevşedi ve adamın vücudundan aşağı indi. Bir eliyle çenesini kavradı ve başını yaslarken yüzü suyun kalacak şekilde kaldırdı. Sonra dikkatlice saçlarını duruladı.

İşi bittiğinde, kız ona bakarken alnına bir öpücük kondurdu ve sonra ellerini kızın kollarının altına koyup tekrar dik durana kadar kaldırdı. Ellerini hareket ettirdiğinde parmakları bir kez daha göğüslerine değdi ama daha önce olduğu gibi oylanmadılar.

"Rachel."

Adı neredeyse bir yalvarış gibi çıktı, uzun, yumuşak bir nefesle dışarı atıldı, bir ağrının sınırında bir nefes.

Kıpırdamadan durdu ve adamın sormak istediği şeyi bekledi. "Esaretin hakkında çok şey hatırlıyor musun?"

Kadın sertleşti ve nefes alış veriş hızlandı. Adamın elleri omuzlarını yumuşattı ve yatıştırıcı bir tavırla okşadı.

Yavaşça başını salladı. "Bazılarını. Her şeyi değil. Bana verdikleri ilaçlar her şeyi karıştırdı."

"Ne hatırlıyorsun? Bana anlatabilir misin?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu düşünmek istemiyorum."

Adamın elleri kadının omuzlarında sıkılaştı. "Sana zarar verdiler mi?"

Onun karşısında soldu, sönmüş bir balon gibi sarktı. Etrafındaki su soğuyordu ve tenini bir ürperti kapladı. Ethan usulca küfretti ve ayağıyla giderin yerini bulmaya çalıştı.

"Hadi dışarı çıkalım ve yatak odasında konuşalım. İkimiz de biraz dinlenebiliriz ve sana bir süre sarılmak güzel olur."

Kendini yanlara dayadı ve yukarı doğru itti. Üzerinden dökülen sular etrafa yağmur gibi yağıyordu.

Vücudunu. Dışarı çıktı ve bir havluya uzandı. Bu kez, adam kurulanırken kadın hiç utanmadan ona baktı.

İşi bittiğinde bir havlu daha aldı ve bir kenara koydu. Sonra kızın ellerine uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Kadın dışarı adımını attığında, havluyu onun etrafına sardı ve onu çıplak bedenine doğru çekti.

Onu tepeden tırnağa ovalayarak kuruladı ve ardından saçlarını havluyla sildi.

"Sana bir kıyafet almanı söylediğimi biliyorum, ama sana gömleklerimden birini vermeme ne dersin, daha sonra kalktığımızda giyinebilirsin. Ya da belki yarına kadar yatakta kalırsın."

Titrek bir gülümseme sundu. "Kulağa hoş geliyor. Çok yorgunum."

Onun kalkık dudaklarını öptü, sonra geri çekildi. "Orada kal. Ben giyinip sana bir gömlek getireyim."

Bir saniye sonra spor şortu giymiş ve onun için bir tişört taşıyarak geri döndü. Başından geçirdi ve tişört vücudundan dizlerine kadar düştü. Kadın önce aşağıya, sonra da yukarıya, adama baktı.

"Bu gömlek üzerimde hiç bu kadar güzel durmamıştı," dedi gülümseyerek. Sonra onun eline uzandı. "Hazır mısın?"

Parmaklarını onunkilere geçirdi ve başıyla onayladı.

BÖLÜM 18

Normal **bir** yatak. Sıcak, yumuşak ve davetkâr görünüyordu ve o da kendini yorganın içine bıraktı. En basit zevkler, günlük yaşamda hafife alınması çok kolay olanlar, şimdi en tatlı olanlarıydı. Sıcak bir banyo. Rahat bir yatak. Bir yıl boyunca mahrum kaldığı her şey.

"Bütün bu örtülerin altında seni bulabilecek miyim?" Ethan yatağa sürünerek girerken alay etti.

"Sanırım bir hafta burada kalacağım," dedi hüzünle. "İkna edilebilirim," dedi adam onun yanına yerleşirken.

Yan yattı ve dirseğini yastıkların arasına sıkıştırırken başını avucunun içine aldı. Ona baktı, yüz ifadesini, gözlerindeki farklı parıltıları inceledi.

"Gözlerin Sam'inkilerden daha koyu," diye düşündü. "Garrett'a çok benziyorsun. Sence bu yüzden mi onu hatırlıyorum?"

Sanki kızın kendisine yönelttiği rastgele düşünceleri beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Donovan'ın yüzünü gösterdiğinde kaşları çatıldı. "Donovan'ın gözleri yeşil, ama geri kalanınızın gözleri mavi."

Ethan gülümsedi ve onun yanağına dokundu. ", bebeğim. Bırak da ."

Yorganın içine biraz daha gömüldü ve ona bakarken bir esnemeyi bastırdı. Beyaz çarşaflar ile onun bronz teni arasındaki kontrastı seviyordu. Görülmesi gereken güzel bir şeydi ve onu gözleriyle yedi.

Ona hep böyle hayranlıkla mı bakmıştı? Neden hatırlayamıyordu? Bir duygu kıvılcımı. Herhangi bir şey.

Karanlık yine davetsiz ve sinsice yaklaştı. Korku ele geçirdi. Bilinmeyenin korkusu, ama aynı zamanda hatırlama korkusu da vardı. Neden? Görünüşte mükemmel olan bu ev hangi karanlık sırları saklıyordu?

"Çoğumuz mavi gözlüyüz. Babam mavi, annem kahverengi gözlü. Van yeşil, Nathan ve Joe ise annemin kahverengi gözlerine sahip oldular."

"Kahverenginin her zaman maviye baskın olduğunu sanırdım," dedi kaşlarını çatarak.

"Aptal bir askerden genetiği açıklamasını mı istiyorsun?"

"Sen aptal değilsin," dedi kız şiddetle.

Sırıttı ve başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. "Sevdiklerini savunmak söz konusu olduğunda hâlâ her zamanki gibi alıngansın. Her neyse, anne tarafımdaki büyükbabam mavi gözlüymüş, yani annem belli ki bu geni ya da her ne diyorsanız onu taşıyor. Tanrım, liseden beri o aptal gen karelerini yapmadım.

"Ve evet, en çok Garrett'a benziyorum, ama sen ve Garrett . . . yakındınız. Muhtemelen bu yüzden onu hatırlıyorsun."

"Diğer kardeşlerini hiç hatırlamıyorum. Ya da anneni." İç çekti. "Bana yabancıyken hepsiyle nasıl yüzleşebilirim?"

Ethan ağırlığını hafifçe kaydırды ve burunlarının arası bir nefeslik mesafeye gelene kadar yatağa doğru eğildi.

"Bu onlarla ilgili değil. Sizinle ilgili. Kızmayacaklar. Üzgün mü? Muhtemelen, ama bunun nedeni seni sevmeleri ve başına gelenlerden nefret etmeleri. Mutlu olmanı istiyorlar. Hayatınızı, sağlığını ve anılarınızı geri almanızı istiyorlar."

Nefesi kararsız bir hıçkırık halinde çıktı. "Ethan?"

Sevgi dolu bir jestle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, bebeğim?"

Dudaklarını yaladı. "Olanlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Yani bazı parçaları hatırlıyorum, mesela adamlardan biri ..." Bir an için dudaklarını kenetledi ama sonra utancını ve isteksizliğini üzerinden attı. Utanacak hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ondan her şeyini almaya çalışmışlardı. Onların eylemlerine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı.

Ethan'ın parmakları yanağında durdu ama Ethan onun iri gövdesini saran ürpertiği görmekten çok hissetti.

"Ne denedi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Bana zarar vermeye çalıştı," dedi belli belirsiz. "Ama başka bir adam onu durdurdu. Neden bilmiyorum ama adamı üzerimden aldı ve bana giysilerimi geri verdi."

Ethan'ın yüzü katı, hareketsiz bir taş gibiydi. Sadece gözleri içinde yanan ham duygulara ihanet ediyordu.

"Hiç tekrar denedi mi?"

"Tecavüze uğradığımı sanmıyorum," diye fısıldadı. Arayışla ona baktı. "Bilemez miyim? Bu kadar korkunç bir şeyi nasıl unutabilirim ki? Diğer her şeyi hatırlıyorum, yani ne yaptıklarını."

"Ne yaptılar?" diye sordu nazikçe. Elleri kızın yüzünde titriyordu ve gözleri ona o kadar odaklanmıştı ki kız kendini ... el üstünde tutulmuş hissetti.

Bazı anılar gölgelerin arasından geri dönerken kaşlarını çatı.

"Bana asla eve dönmeyeceğimi söylediler. Bir amaca hizmet ettiğimi. Bir sigorta poliçesi. Ne demek istediler Ethan? Anlamıyorum."

Nefesi kesildi ve parmakları kızın yanağında hareketsiz kaldı. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğim. Yemin ederim."

"Bir keresinde kaçmaya çalıştığımda beni bir kafese koydular. Kampın ortasında bir kutuydu. Ona sıcak kutu diyorlardı. Üstünde hava girmesi için küçük bir delik vardı ama onun dışında karanlık ve çok sıcaktı. İçinde piştim."

İstemsizce ürperdi ve Ethan onu kollarının arasına alarak göğsüne yaklaştırdı. Kalp atışları kızın kulağına çarpıyordu ve kız Ethan'dan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu.

"Ondan sonra uyuşturucuya başladılar. Onlardan nefret ettim. Beni çok korkutuyorlardı ama sonra buna ihtiyaç duymaya başladım ve sadece bana başka bir iğne yaptıklarında kendimi iyi hissediyordum. Bunun için onlardan nefret ediyordum, beni akıl sağlığım için bir ilaca bağımlı hale getirdikleri için, oysa akıl sağlığımı yavaş yavaş kaybediyordum."

"Hayır, bebeğim, yapma," diye itiraz etti.

"Ondan sonra beni kontrol etmek için kullandılar," dedi, şimdi bile vücudunda hala sürünen acı nefreti ve bitmek bilmeyen ihtiyacı hatırlayarak ilerledi. "Onlar

Bana ne yapacağını bildikleri için ilaçları vermediler. Sonunda kendimden onlardan nefret ettiğimden daha fazla nefret edene kadar beni sürekli bir yoksunluk durumunda tuttular."

"Tanrım."

Vücudu ona karşı titriyordu. Omuzları çökmüştü ve ağlıyor olabileceğini düşündü ama başını kaldırmaya korkuyordu, duyguları üzerindeki kendi zayıf hakimiyetinden korkuyordu. Eğer onun önünde kırılırsa, kadın paramparça olacaktı.

"Bunu yeneceğiz Rachel," dedi şiddetle. "Neredeyse başardın bile."

Ona şu anda iğneyi yaşamaktan daha çok istediğini söyleyemezdi. Ona bir anlık tatlı bir unutuş için ruhunu satabileceğini söyleyemezdi. Bu yüzden onun kollarına uzandı, hiçbir şey söylemedi ve uyursa bitmek bilmeyen arzusunun bir şekilde geçmesi için dua etti.

ETHAN, Rachel'ı rahatsız etmeyeceğini umarak telefon çaldığında hemen kaptı. Kanepeye kıvrılmıştı, battaniyesini çenesine kadar çekmişti ve huzur içinde uyuyordu. Eve geldiklerinden beri geçen üç gün içinde belki de en huzurlu dinlenişiydi bu.

Mutfağa doğru yürürken kısık bir sesle "Merhaba," dedi.

Sam onun kulağına, "Şu lanet olası cep telefonunu açsan, titreşime alabilir ve birinin Rachel'ı uyandırmasından endişe etmek zorunda kalmazsın," diye homurdandı.

"Şimdi, neden geri kalanınızın benimle temasa geçmesini bu kadar kolaylaştırmak isteyeyim ki?" Ethan çizdi.

"O nasıl?" Sam, Ethan'ın alayını görmezden gelerek sordu. Ethan ayıldı ve Rachel'a bir bakış fırlattı.

"Durumu daha iyi. Zor günler geçirdi. İyi uyuyamıyor. Yoksunluğun kalıcı etkileri ve kabusları arasında ikimiz de fazla dinlenemiyoruz."

"Sesin silinmiş gibi geliyor," dedi Sam, sesine endişe karışmıştı.

"gelemeyeceğim bir şey değil."

"Annem huzursuzlanmaya başladı. Onu uzak tutmak için tek yapabildiğim bu."

Ethan iç çekti. "Bunun herkes için zor olduğunu biliyorum. Herkesin onu tekrar görmesinden daha çok istediğim bir şey yok. Ailesiyle yeniden bir araya geldiğinde bir şeyleri ya da birilerini hatırlayacağını umuyorum ama o çok kırılgan Sam. Ayaklarının altında durabilmek için her şeyini harcıyor."

"Onu burada doktora götürdünüz mü?"

"Evet, neredeyse yaptığım ilk şey. Clarksville'de bir terapistin adını aldım, Rachel kendini hazır hisseder hissetmez arayacağım. Benimle konuşmaya yeterince istekli görünüyor ama şu ana kadar başka birine gitmekten çekindi."

"Doktor fiziksel durumu hakkında ne diyor?" "Maren'in söylediği gibi aynı. O son derece kırılgan. Yetersiz beslenmiş. Rezervleri fena halde tükenmiş durumda. Onu bir vitamin rejimine soktu ve ben de onu günde üç öğün iyi besliyorum, arada da atıştırmalıklar veriyorum."

"Peki ya geri çekilme?"

Ethan bir elini saçlarında gezdirdi ve nefesini dışarı üfledi. "Hâlâ zaman zaman bir Haziran böceği kadar gergin oluyor. Bunun onu itiraf ettiğinden çok daha fazla yıprattığını biliyorum. O kadar soğukkanlı ki, utanıyor ve benim görmemi mi istemiyor yoksa bir şekilde beni yaşadıklarının acımasızlığından korumaya mı çalışıyor anlayamıyorum."

Sam, "Bu ne biçim bir not," diye mırıldandı.

"Bir de bana sor. Onu korumam gerekiyordu." Ön kapı çalındığında Ethan arkasını döndü. "Kahretsın, gitmem gerek Sam. Kapıda biri var."

Sam durakladı. "Muhtemelen Garrett'tır. Seni ve Rachel'i kontrol etmek için uğrayacağını biliyor olmalıydın."

"Evet. Sonra konuşuruz Sam."

Ethan telefonu kapattı ve ön kapıya gitti. Gerçekten de Garrett, ellerini ceplerine sokmuş, ayakta duruyordu. Ethan'a baktı ve bir adım öne çıktı. "İçeri girebilir miyim?"

Ethan kapıyı daha geniş açtı. "Elbette. Sadece sessiz ol."

Rachel kanepede uyuyor."

"İşler nasıl gidiyor?" Garrett, Ethan'ı eve kadar takip ederken sordu.

Ethan omuz silkti. " ediyoruz."

"Yorgun görünüyorsun dostum. Neden hiçbirimizden yardım istemedin?"

Soru nazikçe sorulmuştu ama Ethan'a hâlâ bir suçlama gibi . Muhtemelen bunu hak etmişti ama nasıl hissettiğini kime nasıl açıklayabilirdi ki? Onu kaybetmişti. Bütün bir yıl boyunca onun öldüğünü bilerek yaşamıştı. Ve şimdi bir mucize eseri onu geri almıştı.

Garrett oturma odasındaki kanepeye doğru yürüdü ve Rachel'a baktı. Bakışları yumuşadı ve dikkatle yanağına dokundu. Sonra tekrar Ethan'a baktı.

"Bence gidip annemle babamı görmelisin. Joe ve Nathan'ın evde olduğunu sana kimse söyledi mi bilmiyorum. Seni görmek için can atıyorlar."

Ethan kısık bir sesle, "Sam söyledi," dedi. "Onu bırakmayacağım. Herkesin onu görmek istediğini biliyorum. İnanın bana, anlıyorum ama Rachel için en iyisini yapmak zorundayım ve şu anda onu aile bombardımanına tutmaktan endişe ediyorum."

"Onu henüz ele geçirmeni önermiyordum. Onu çok erken bunaltmaman gerektiğine katılıyorum. Ama bence gitmelisin. Annem senin için çok endişeleniyor. Babam da öyle."

Ethan inanamayarak, "Onu bırakamam," dedi.

"Ben onunla kalacağım. O uyuyor. Dışarı çıkmalısın dostum. Biraz temiz hava al. Biraz nefes al. Böyle devam edemezsin yoksa dağılacaksın ve o zaman ona ne faydan olacak?"

Tanrım. Ethan yutkundu. Garrett'ın söyledikleri çok mantıklıydı ama lanet olsun, Rachel'dan ayrılmak istemiyordu. Bir dakikalığına bile. Bu fikir karşısında hissettiği büyük paniği nasıl açıklayabilirdi? Ya annesiyle babasına gittiğinde bunun tuhaf bir fantezi olduğunu anlarsa?

Garrett yaklaştı ve elini Ethan'ın omzuna koydu. "Bak, gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var. Kamyonetine atlayıp birkaç saatliğine anne ve babanı görmeye gidebilirsin. Ya da Sam, Van, Nathan ve Joe'yu arayıp

gelip seni zorla dışarı çıkaracaklar. Her iki durumda da, bir süreliğine bu evden çıkıyorsun."

Ethan parmaklarını sıkıca yumruk yaptı. Daha önce hiç birine şu anda Garrett'a vurmak istediği gibi vurmak istememişti. Garrett da bunu biliyordu ama kollarını indirmiş, kendini savunmak için hiçbir çaba göstermeden öylece duruyordu.

Garrett yumuşak bir sesle, "Şu anda ailene ihtiyacın var," dedi. "Rachel'ın da sana ihtiyacı var."

Ethan gözlerini kapattı. "Pekâlâ. Gideceğim. Bana ihtiyacı olursa arayacağına yemin et. Bazen uyandığında nerede olduğunu unutuyor. Panik yapmaması için hemen orada olman gerekecek."

Garrett daha fazla ilerleyemeden onun sözünü kesti. "Git. Bunu ben halledebilirim. Senin için ona göz kulak olurum."

Ethan bir nefes aldı ve anahtarlarını aramak için arkasını döndü. Onları bulduğunda Rachel'ın henüz kıpırdamadığı kanepeye doğru yürüdü. Bir an için onun göğsünün yumuşak iniş çıkışlarını izledi. Alnında bir kırıklılık vardı ve uykusunda bile endişeli görünüyordu. Eğildi ve kırıklığı öptü.

"İyi uykular bebeğim," diye fısıldadı. "Geri geleceğim."

BÖLÜM 19

ETHAN kamyonetinden inip kapıyı çarptı ve derin bir nefes alarak ailesinin evinin ön kapısına yöneldi. Nathan ve Joe'yu görmek için ne kadar sabırsızlansa da, Rachel'dan birkaç dakikalığına bile olsa uzak kalmak onu geriyordu.

Merdivenleri çıkar çıkmaz kapı açıldı ve annesi kollarını iki yana açarak onu karşılamak için dışarı fırladı. Her ne kadar onu yutmuş olsa da, sarılma ve kucaklama işinin çoğunu annesi yapıyordu.

Göz kapakları yaşlarla doldu ve onları tutmak için derin bir nefes aldı.

"Ethan, Tanrı'ya şükür sen ve Rachel evdesiniz," dedi annesi. Eğildi, yanağını avuçladı ve kendi yanaklarındaki gözyaşlarını silerken bile onu öptü.

Ellerine uzandı ve sıktı, sonra onu kapıya doğru çekti.

"Nathan ve Joe burada mı?" Ethan içeri girerken sordu.

Kadın başını salladı. "Hayır, onlar Sam'e yardım ediyorlar ve

Donovan tamam. İçeri gel, otur ve sana bakmama izin ver."

Onu mutfak masasındaki bir sandalyeye oturttu ve gözlerinde bir annenin tüm sevgisi parlayarak ona baktı.

"Berbat görünüyorsun," diye azarladı. Sonra onun karşısındaki sandalyeye çöktü ve ellerini kendi elleriyle kavradı. "O nasıl?"

Boğazındaki düğümü yuttu. "O iyi. Onu uyurken bıraktım. Garrett orada."

"O gerçekten nasıl?" diye sordu usulca.

Gözlerini kapattı. "O çok kırılgan anne. O piçler... o piçler onu bir yıl boyunca esir tuttular. Bir yıl. Bana ihtiyacı olduğu, Tanrı bilir neler yaşadığı bir yıl."

Tanrı aşkına, annesinin önünde yıkılmaktan utanarak bir hıçkırığı bastırdı.

Kadın ayağa kalktı ve adam tekrar onun kollarındaydı, kolları adamın omuzlarına sıkıca sarılmıştı ve çocukken yaptığı gibi ona doğru döndü, acısı gömleği tarafından bastırılmıştı.

"Daha önce gelmeliydin," diye yatıştırdı. "Bu yükün altından tek başına kalkamazsın evlat. Sana yardım edecek o kadar çok kişi var ki, ama bize izin vermelisin."

"Bana ihtiyacı var," dedi kısık sesle. "Onu zaten hayal kırıklığına uğrattım. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Garrett ona göz kulak olurken senin için endişelenen anneni görmek için bir dakikanı ayırarak onu hayal kırıklığına mı uğratiyorsun?"

"Seni aradı."

"Evet, geleceğini söyledi. Ve zamanı gelmişti. Onu henüz bize getiremezsen kaleye saldıracağımızı ya da anlamayacağımızı mı düşündün? İkiniz için de çok endişeleniyoruz Ethan. Onu görmeyi o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Onu tekrar kollarıma almak istiyorum. Kızımı görmek istiyorum. Ama bekleyebilirim."

"Ethan, eve gelmişsin."

Babası mutfağa girdiğinde Ethan başını kaldırıp aceleyle başka bir tarafa baktı. Duygusal patlaması annesinin önünde yeterince kötüydü, ama babasının önünde yıkılmak dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bu düşünce, babası onu kucağına alıp etli kucağında ezdiği anda uçup gitti. Babası açıkça ağlıyor, göğsünden büyük hıçkırıklar dökülürken iri vücudu sarsılıyordu.

"Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür evdesin. Annen ve ben çok endişelendik. Sonra Sam ve Van eve yalnız geldiler. Kapıdan içeri o kadar kirli ve bitkin girdiklerini görmenin, seni ve Garrett'ı görememenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin. Bize Rachel'ın öldüğünü söyledikleri gün kadar kötüydü."

Ethan babasının başının arkasını okşarken, "Özür dilerim," dedi. "Seni ya da annemi korkutmak istememiştim. Ama sana söyleyemezdik. Emin olana kadar söyleyemezdik. Seni asla böyle umutlandırmak istemezdim."

"Yani gerçekten o mu? Evde mi?" diye sordu babası kısık sesle. "O evde," Ethan dedi, sevincine izin verdi.

göğsünü doldurmak için.

Annesinin gözleri yeniden yaşlarla doldu ve titreyen ellerini yüzüne .

"Onu yakında bize getir, Ethan. Akşam yemeği. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Onu zorlamayacağız, yemin ederim. Sadece onu görmemize izin ver. Herkes onu çok seviyor."

Ethan elinin tersiyle gözlerini sildi ve onun eline uzandı.

"Geleceğim anne. Pazar günü, tamam mı? Pazar akşam yemeği, tıpkı eski günlerdeki gibi. Aile yeniden bir arada olacak." "Tanrı'ya şükürler olsun," diye nefes aldı. "Ethan, bu bir mucize.

Size çok değerli bir hediye verildi."

Ona gülümsedi ve parmaklarıyla nemli yanağına dokundu. "Biliyorum. Bu sefer işi berbat etmeyeceğim."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, ama o ne demek istediğini sorgulayamadan babasına döndü.

"Sizi korkuttuğumuz için gerçekten üzgünüm. Her şey çok hızlı gelişti. Eğer Rachel'sa hemen oraya gitmemiz gerekiyordu, değilse de bu kaybı tekrar yaşamanızı istemedik."

"Sorun yok, evlat. Önemli olan oğullarımın ve kızımın ait oldukları yere, evlerine dönmüş olmaları. Bundan daha fazlasını isteyemem."

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım," dedi Marlene tezgâhın etrafından dolanıp buzdolabına doğru giderken. "Artanları Rachel için eve götürebilirsin."

Saatini kontrol ederek çekingen davrandı. Gideli yarım saat olmuştu bile.

Annesi sakın ve anlayışlı bir sesle, "Garrett'la iyi olacak," dedi. "Bir molaya ihtiyacın var Ethan. Seni beslememe izin ver. Muhtemelen eve geldiğinden beri gönderdiğim hiçbir şeyi yemedin."

"Ne zaman senin yemeklerini geri çevirdim ki anne?"

Adam sırtınca kadın gülümsedi.

"Bu daha iyi. Şimdi otur. Ben akşam yemeğini hazırlarken babanla konuş. Garrett sana ihtiyacı olursa arayacak ve beş dakikadan kısa bir süre içinde evde olabilirsin."

Rüya aynıydı. Ethan öfkeliydi, yüz hatları kara bir buluta dönüşmüştü. Umutsuzluk dalgalar halinde üzerine çöktü ve çaresizlik hissi ona saldırdı. Onu esir alanlardan duyduğu korkudan daha güçlüydü bu. Hayır, o geçmişte kalmıştı. Şimdi daha kötü bir şeyle karşı karşıyaydı.

Bu bir kâbus muydu? Korkuları ve güvensizlikleriyle beslenen korkunç bir görüntü mü, yoksa Ethan'la olan hayatından daha fazlasını mı hatırlıyordu?

Rüyalarının esiri olarak iki büküm oldu. Acı dolu bir inilti tekrar tekrar kaçtı ve düşünebildiği tek şey O'nun seni sevmediği oldu. Bu gerçek değil.

"Rachel. Rachel. , tatlı bezelye. Rüya görüyorsun. Bana geri dön."

Yumuşak mırıltıdan uzaklaştı ve gözleri irkilerek açıldı. Garrett'in yüzü görüldüğünde gözlerini hızla kırptırdı. Rahatlama onu sendeletti ve kanepenin yanında diz çökmüş olanın Ethan olmadığına sevindiği için kendini hasta hissetti.

Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Hey, iyi misin?"

Başını ama doğrulmaya çalışırken parmaklarını onun ellerine sıkıca sarmaya devam etti.

Garrett ona yardım etti ve sonra kanepeye kayarak yanına oturdu, kolunu gevşekçe omuzlarına doladı.

"Ethan annemlerde ama yakında dönecek. İhtiyacınız olursa onu arayabilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben iyiyim.

Gerçekten iyiyim." "Sana bir şeyler getireyim mi? Aç mısın?" "Su."

Ayağa kalktı ve ona doğru endişeli bir bakış atarak mutfağa doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra elinde bir bardak suyla döndü. Kadın adamın uzattığı elden suyu aldı ve susuzlukla içti.

Birkaç dakika sonra rüyalarındaki karanlığın bir kısmı dağıldı ve daha rahat nefes alabildi. Bardağı elinde tuttu

Dağınık düşüncelerini toparlamaya çalışarak önüne bakarken iki avucunu da dizlerine dayadı.

"Rachel? İyi olduğuna emin misin? Gerçekten kötü bir rüya gibiydi."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kalktı. Sonra ona baktı ve gözlerindeki endişeyi biraz daha hafifletti.

"Bana Ethan'dan bahset," dedi yumuşak bir sesle. Garrett'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Ben ve Ethan hakkında," diye düzeltti. "Mutlu muyduk? O ... beni seviyor muydu?"

Garrett derin bir nefes aldı ve sonra kanepede arkasına yaslandı. Kollarını ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Kendi isteğiyle gitti, onu rahatlatmak istiyordu, gerçeği öğrenmek istiyordu ama aynı zamanda zihnini rahatlatmasını umuyordu.

Kolunun kıvrımına yerleştğinde, omzuna yaslanana kadar başını itti.

"Ethan inatçı bir orospu çocuğu. Bu konuda hiç şüphe yok. Hepimizle ters düştü. Sen de dahil. Ama o seni sevdi-seviyor. Bundan hiç şüphe etme. Sen onun için doğru kişiydin. Bunu söylemenin başka yolu yok. O her şeye sinirlenme eğilimindeyken sen sakindin. Onu merkeze aldın."

"Kabusum bizimle ilgiliydi," diye itiraf etti. "İçinde kızgındı. Gerçekten kızgındı. Neye bilmiyorum. Ama ben çok ... korkmuş. Korkmuştum. Beni inciteceğinden değil ama beni sevmediğinden, beni istemediğinden. Neden böyle bir şey hayal edeyim ki?"

Ona daha sıkı sarıldı ve başının tepesini öptü. "Korkuyorsun, tatlı bezelyem. Biz senin için bir grup yabancıyız. Birdenbire hatırlayamadığın bir dünyaya geri döndün. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Hepimizle ilgili kâbuslar görmesen şaşardım."

İç çekti, göğsü biraz rahatlayarak çöktü. Çok mantıklı konuşmuştu.

"Ama bilmen gereken bir şey var," diye devam etti. "Ethan seni kaybettiğinde harap oldu. Bir gün bile

Senin için yas tutmadığını geçti. Seni sevmekten vazgeçmediğine eminim. O da korkuyor, Rachel. Yanlış bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden, seni inciteceğinden ya da Tanrı korusun, seni tekrar kaybedeceğinden ödü kopuyor."

"Acı çeken tek kişi ben değilim," diye mırıldandı. "Hayır," diye onayladı.

"Teşekkür ," dedi basitçe. "Bunu unutmayacağım. Annesini görmeye gittiğine sevindim. Onun için endişelenmiş olmalı."

"Hepimiz . İkiniz için de endişeleniyoruz."

Elleri titredi ve sinirlerini kontrol etmek için su bardağını daha sıkı kavradı.

"Beni ona götürecek misin?" diye sordu.

Garrett tereddüt etti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Uzun sürmez. Geri gelmesi için onu arayabilirim. Sadece beş dakika uzaklıkta."

Ona şaşkın bir bakış attı. Onu incelerken kaşları birbirine çarptı. "Neden olmasın?"

"Size çok fazla yük olmak istemiyoruz. Ethan'ın büyük bir ailesi var. Bizden çok var," dedi nazikçe. "Bunaltıcı olabilir."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Ben ... istiyorum. Onları görmek istiyorum. Belki bir şeyler hatırlarım. Ayrıca Ethan'ı ailesinden uzak tutmak istemiyorum çünkü çıldıracağımdan endişeleniyor. Herkesin onun için ne kadar endişelendiğini tahmin edebiliyorum."

"Ve sen, tatlı bezelyem," dedi Garrett nazikçe. "En çok senin için endişeleniyoruz."

"Beni ona götürecek misin?"

Burnundan nefes aldı, büyük göğsü dışa doğru şişti ve sonra nefesini uzun bir nefesle bıraktı, göğsü çöktü.

"Tamam. Seni oraya götüreceğim. Ethan bu yüzden kıcıma tekme basabilir." Kız ona şüpheyile baktı. "Sen Ethan'dan daha irisin."

Sırıtırken dişleri parladı. "Ama Ethan daha acımasız."

Kahkahalar yükselirken elini dudaklarına .

Sonra sesi duyunca gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ahh, tatlı bezelye, bu kesinlikle kulağa hoş geliyor. Gel bakalım. Annem ve babam seni gördüklerine çok sevinecekler. Şanslıysak, klanın geri kalanı hala benim evimde, böylece herkese aynı anda maruz kalmayacaksın."

BÖLÜM 20

Onlar o kadar şanslı değildi.

Garrett, anne ve babasının araba yoluna girdiğinde bahçenin kullanılmış bir kamyon galerisini andırdığını görünce iç çekti. Nathan ve Joe dönmekle kalmamış, Sam ve Donovan'ı da yanlarında getirmişlerdi.

Yolcu koltuğunda sessiz ve solgun oturan Rachel'a baktı. Parmakları kucağında sıkıca yumulmuştu ve sanki patlamasını bekliyormuş gibi ön kapıya bakıyordu. Ve belki de patlayacaktı.

Ethan'ın kamyonetinin arkasında durduktan sonra Garrett motoru durdurdu ve Rachel'ın yumruğunu tutmak için uzandı. Elinin uzunluğunu güven verici bir şekilde okşayana kadar parmaklarını dikkatlice araladı. Rachel'ın fark ettiğinden bile emin değildi.

"Geri dönüp sizi eve götürebilirim," diye teklif etti.

Sonunda dönüp ona baktı, gözleri derin ve periliydi. "Hayır. Bunu yapabilirim. Belki bir şeyler hatırlarım."

Onun cesaretine hayranlık duymalıydı. Ailesi iyi bir gününde onu bir kız gibi çığlık çığlığa koşturmaya yeterdi. Tamamen yabancıyken onlarla yüzleşmek? Cesurca.

Tiyatral bir şekilde nefesini içine çekti ve omuzlarını dikleştirir gibi yaptı. "Hazır mısın?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hazır."

Adam kapısını açtı ve kız kamyonundan inerken yanına yaklaştı. Adam kızın eline uzandı ve kız da güvenle elini onunkinin içine soktu.

Kapıya yaklaştıklarında durdu ve kızın parmaklarını sıktı. "Sadece seni sevdiklerini unutma."

Cesurca gülümsedi ve adam kapıyı açtı.

Fuayeye adım attığında serin hava üzerine çöktü. Uzaktan televizyonun sesini ve seslerin mırıltısını duyabiliyordu. Herkes oturma odasındaydı.

Rachel'ı ailesiyle yeniden tanıştırma fikrinin tadını çıkarmış olsa da, bunun Ethan'ın kararı olması gerektiğini biliyordu. Kardeşi çok kızacaktı. Ama Rachel'ın yalvaran ifadesiyle karşılaşan Ethan olmamıştı. Garrett ona hiçbir zaman hayır diyememişti, Ethan'ın da bu rahatsızlığı paylaştığından emindi.

Yemek odasında, oturma odasına inen merdivenlerden biraz uzakta durdu. Rachel ona çarptı ve onun titrediğini hissetti. Elini bir kez daha sıktı ama tekrar ilerlemeye başlarken onu arkasında tuttu.

Basamakların tepesinde tekrar durdu ve usulca boğazını temizledi.

gözler ona çevrildi. İlk tepki veren Ethan oldu. Dimdik ayağa kalktı, yüzü fırtına bulutu gibiydi. Annesi bir kaşını kaldırdı ve sonra kaşlarını çattı. Bu bakışı tanıdı. Bir azarlama havada uçuşmak üzereydi. Neredeyse sıritacaktı. Kadın bir bakışıyla onu yeniden beş yaşında hissettirebilirdi.

Nathan ve Joe hafif bir ilgiyle başlarını kaldırıp baktılar. Sam kaşlarını çattı ve Donovan sadece baktı. Ama sonra o Van oldu. Sakin ve yargılamayan.

"Senin Rachel'la birlikte olman gerekiyordu," diye patladı Ethan. "Lanet olsun."

"Ethan," diye azarladı annesi. "Ağzından çıkana dikkat et."

Buna karşılık olarak ve o anda postu bozulmadan hayatta kalmak istediği için Rachel'ı arkasından çekti. Bir tahta gibi kaskatı kesilmişti ve gözleri vahşi görünüyordu.

Odada bir kaos patlak verdi. Rachel kaçmadan önce elini kaldırarak ortalığı yatıştırdı.

"Sessiz olun!" diye bağırды gürültünün üzerine.

Ethan, gözleri Rachel'dan hiç ayrılmadan yaklaştı. Endişeli olduğu belliydi çünkü Garrett'ı kışını tekmelemekle tehdit bile etmedi. Garrett'a bakmadı bile.

"Rachel, bebeğim," dedi Ethan yumuşak bir sesle. "İyi misin? Uyandığında yanında olmadığım için özür dilerim. Gitmemeliydim."

Ethan'ın arkasında duran Nathan ve Joe'nun bakışları Rachel'a kilitlenmişti, yüzlerindeki ifadeye tam bir inanmazlık hâkimdi. Garrett onları suçlayamazdı. Rachel'ı gerçekten görene kadar onun varlığından şüphe etmişti. Böyle şeyler sadece filmlerde olurdu. Ölmüştü -ya da hepsi öyle sanıyordu- ve şimdi geri dönmüştü.

Annesi iki elini ağzına götürmüş, gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı akıyordu. İri yarı babası bile solgun ve sarsılmış görünüyordu.

Aile bir aradayken alışkanlık haline getirdiği üzere Rusty uzakta oturuyor, bakışlarını ilgisiz bir şekilde gürültünün üzerinde gezdiriyordu. Bakışları bir kez Rachel'a takılınca gözleri kısıldı ve hızla başka tarafa baktı. Garrett kaşlarını çattı. Rachel'ın ihtiyacı olan son şey, yalnız bir muhalifti. Özellikle de oraya ait olmayan biri. Rusty başını kaldırıp Garrett'a baktığında kaşlarını çattı ve onaylamadığını tüm gücüyle yüz ifadesine yansıttı. Rusty yüzünü buruşturdu ve ellerine bakarak başını kaldırmayı reddetti.

Rachel sessiz ve titrek bir sesle, "Gelmek istedim," dedi. "Garrett'tan beni getirmesini istedim. Ona kızma."

Ethan onun yanağına dokundu. "Kızgın değilim. Sadece senin için endişeleniyorum."

Titrek bir gülümseme sundu. Garrett yavaşça uzaklaştı ve onu Ethan'la birlikte orada bıraktı. Annesi ve babasına uyarı bakışları attı ve annesi aptal olmadığını söylemek istercesine kaşlarını çattı.

Rachel Ethan'ın etrafına baktı ve odada bulunanları endişeyle taradı. Donovan ve Sam'i tanıdı elbette. Yaşlı çift Ethan'ın annesi ve babası olmalıydı, geriye kalan iki adam da Nathan ve Joe'ydu. Diğerlerinden uzakta oturan genç bir kız vardı ve Rachel hafızasında Kelly ailesinin bir kadın üyesinden söz edilip edilmediğini araştırdı. Ama hiçbir şey bulamadı.

Hayal kırıklığı üzerine çöktü. Onları tanıyamadı. Gözyaşları göz kapaklarından taşıtı ama onları uzak tutmak için dudağını ısırdı. Bu kadar ağlamaklı olmaktan çok yorulmuştu.

"Rachel?"

Ethan'ın annesi odayı geçip Ethan'ın yanında durdu. Rachel boğazındaki ağrıyı yuttu. Bu kadının gözlerindeki umudu görebiliyordu. Sevgiyi. Ve Rachel hiçbir şey hatırlayamıyordu. Aynı sevgi ve şefkat hatırasını canlandıramıyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı annesi ve Rachel'ı nazikçe kucağına aldı.

Rachel sakinleştirici nefesler alıyordu ama Tanrım, yıkılıp bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Bir annenin sevgisinden daha iyi bir şey var mıydı? Bu onun annesi değildi. Annesi yoktu ama Ethan ve Garrett'a inanacak olurlarsa, Marlene Kelly onun için kendi çocukları kadar anneydi.

"Tanrı'ya şükür bizimle evdesin," diye mırıldandı Marlene saçlarına doğru.

Uzaklaştı ve sonra Rachel'ın yanağını öptü. Eli saçlarını okşadı ve Rachel'a sulu bir gülümseme verdi.

"Onu yeterince tekeline aldın, Marlene. Bırak da biraz nefes alsın, ben de kızıma sarılayım."

Sert ses onu yerinden sıçrattı ama Frank Kelly'nin Marlene'in yanına geldiğini görünce hemen rahatladı. İri adama belli belirsiz gülümsedi ve onu şaşırtan bir şekilde yüzü buruştu ve buruşuk yanaklarından iri gözyaşları süzüldü.

Adam kollarını ona doğru uzatırken şok içinde bakakaldı. Marlene'in yaptığı gibi ona doğru hareket etmemişti, belki de onu reddedeceğinden endişelenmişti ya da korkmuştu.

Ne kadar endişeli olsa da onu rahatlatmak istedi.

Kısa bir tereddütten sonra ona sarıldı ve kollarını beline doladı. Marlene'e nefes almasına izin vermesi için yaptığı uyarı onu gülümsetti. Adam onu o kadar sıkıyordu ki ciğerlerine zar zor hava çekebiliyordu.

Gözlerini kapadı ve onun kokusunu içine çekti. Old Spice tıraş sonrası. Ona büyükbabalarını düşündürdü. Deri ve ezici bir rahatlık kokusu. Ev.

"Hey, yok."

Rachel gözlerini açtığında Frank'in omzuna yakın bir yerde sırtan bir yüz gördü.

"Sen hangisisin?" diye sordu.

Dişleri daha geniş bir gülümsemeye parladı. "Ben Joe. Yakışıklı olan."

Karşı koyamadı, Frank onu serbest bırakırken o da gülümsedi. Joe onu kollarının arasına aldı ve yukarı kaldırdı.

"Hey, şunu aptal herif," diye hırladı Ethan.

Joe onu görmezden geldi ve kızın etrafında döndü. Joe'nun gözlerinin içine bakarken, onun şu anda kendisini sersemlettiği kadar sersemletici bir anı aklından geçti. Sadece kısa bir bakış. Ama karşısında sinirli sinirli duran Joe'ydu. Daha gençti. Aynı kısa saç kesimi, ama üniforma giymişti. Ordu kıyafetleri. Botlar.

Dayanmaya çalışırken kaşları çatıldı. Joe onu dikkatle aşağı indirdi ve ona endişeyle bakarken gözlerini kırptırdı.

"Hey, iyi misin? Özür dilerim, kendimi istememiştim."

"Bana çıkma teklif ettin," diye ağzından kaçırdı.

Joe Ethan'a gergin bir bakış attıktan sonra ona sıırttı. "Evet. Son zamanlarda değil."

Sam bir adım öne çıktı ve Rachel irkilmemek için kendini zor tuttu. "Onu hatırlıyor musun, Rachel?" Sam sordu.

Bir elini alnına götürdü ve sağ gözünün üzerine bastırdı, aniden hafif bir zonklamanın farkına vardı. Ethan'ın eli omuzlarına kaydı ve sessiz bir destek mesajı olarak masaj yaptı. Ona varlığını hatırlatıyordu. Yorgun ama korkusuz bir şekilde ona yaslandı. Bu insanları hatırlamıyor olabilirdi ama gözlerindeki sevgiyi inkâr edemezdi.

Tekrar Joe'ya baktı, belirsiz görüntülerde anlamlı bir şeyler arıyordu.

"Önümde duruyordun. Üniforman üzerindeydi. Ve gergindin."

Joe gülümsedi. "Evet. Muhteşem bir kadına çıkma teklif ediyordum."

Başını öne eğdi. "Kabul ettim mi?"

Joe abartılı bir üzüntü ifadesi takındı. "Hayır. Yine de beni kolayca yüzüstü bıraktın." Kalbini sıktı ve sendeleyerek bir adım geri gitti. "İyileştim. Sonunda."

Onun maskaralıklarına kıkırdadı. Sonra bakışları şimdi Nathan olduğunu varsaydığı adama kaydı. Adam geri çekildi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"hiç benzemiyorsunuz," dedi kadın. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Nathan.

"Evet, bütün bakışları üzerimde topladım. O aldı. Pek bir şey alamadı," dedi Joe.

Nathan gözlerini devirdi, sonra Joe'yu itti. "Bana sarılacak mısın?"

İsteyerek gitti, tedirginliği geçmişti. Vücudu duygularla titriyordu ve Joe'yla birbirlerine gidip gelmelerine rağmen onların da ailenin geri kalanı kadar etkilendiklerini fark etti.

Onu bıraktığında geri çekildi ve diğerleriyle arasına yüzlerini inceleyebileceği kadar mesafe koydu.

"Benim gerçekten bir ailem var," dedi şaşkınlıkla.

Ethan'ın gözlerinde acı parladı. Onu incitmek istememişti. Neden sözleri onu incitmişti?

"Evet, tatlı bezelyem," dedi Garrett. "Senin bir ailen var. Hepimize sahipsin. Siğillerimiz ve her şeyimizle."

Ethan tekrar ona doğru ilerledi. Eli boynunun yan tarafına kaydı ve sonra çenesini kavramak için yukarı çıktı. Başparmağı yanağında huzursuzca gezindi ve kadın onun gözlerinin içine bakabilmek için çenesini eğdi.

"İyi misin, bebeğim?"

Diğer herkes ortadan kaybolmuş gibiydi. Yüzü tehlikeli bir şekilde onunkine yaklaştı. Onu henüz öpmemişti. Bir koca olarak değil. Ona karşı çok dikkatliydi. Anlayışlıydı.

Dudaklarını yaladı ve aynı zamanda onun kendisini öpmesini istediğini fark etti. İşte. Sonra bakışları yanlara doğru kayarak orada duran ailesine kaydı. İzliyordu.

Başını eğdi ve bir adım geri çekildi, Ethan'ın eli uzağa düştü. Ama elini yakalamak için uzandı, onunla bir nebze de olsa temasını sürdürmek istiyordu.

Gülümsedi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdikten sonra onu kendi tarafına çekti.

"Aç mısın?" Marlene sordu.

Ethan kıkırdadı. "Annemin her şeye cevabı var. Yemek."

Marlene homurdandı ama gözleri parıldadı. "Sıcak bir yemeği geri çevirmedin."

"Ben aptal değilim."

Donovan konuştu. "Hey, eğer o aç değilse, ben ."

Rachel onun sesinin geldiği yöne döndü. Gülümseyip başını salladı ama sanki onun ne kadar bunaldığını biliyormuş gibi mesafesini korudu.

"Sessiz olan , değil mi?"

Donovan'ın gözleri biraz açıldı ama yanakları hafifçe renklendi.

"Eğer diğer kardeşlerim gibi iğrenç bir geveze olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım hayır."

"Düğünümde seninle dans etmiştim," dedi, müzik tıpkı eskiden olduğu gibi kafasının içinde dans ederken. "Seninle dalga geçtim ve kardeşlerin arasında ayak parmaklarımı çürütmeyen tek kişinin sen olduğunu söyledim."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Evet. Her zaman onların görgüsüz mamutlar olduğunu söyledim."

Kahkahalar odanın içinde çınladı ve bunun geçmişinde sık sık duyduğu bir ses olduğunu fark etti. Yüzden yüze baktı, kalbi reddedilemez gerçekle şişti ve sızladı. O artık evindeydi. Bir ailesi vardı. Seviliyordu.

BÖLÜM 21

Rachel'ın sadece yatağın harikulade lüksünde uyumaya değil, Ethan'la uyumaya da alışması biraz zaman almıştı. Bu geçişi yapmakta hiç zorlanmamıştı. Aslında genellikle gecenin bir yarısı ona o kadar yapışır ki, onun kendisini itip kakmamasına şaşırırdı. Ama birlikte uyumaktan o da en az kendisi kadar memnun görünüyordu.

Alışmak zorunda olduğu kısım, uyandığında onun gitmiş olacağı korkusuyla yaşamamaktı. O uyanmadan önce asla yataktan çıkmazdı ve uyandığında her zaman orada, ona sarılmış olduğundan emin olurdu.

Bazı sabahlar tembelce uzanırlardı, kolları bacakları birbirine dolanırdı ve güneş yükselip yatak odalarını ışıkla doldururken elini onun kolunda aşağı yukarı gezdirirdi.

Bu sabah da bir istisna değildi. Aslında Ethan'dan önce uyanmıştı ve orada uzanıp onun uyumasını izledi. Bu savunmasız haliyle neredeyse savunmasız görünüyordu ve bu zıtlığı büyüleyici buluyordu. Ethan çok sert ve dayanıklıydı, ona karşı çok korumacıydı ama yine de şu anda ona dokunmak, gözlerinde sık sık gördüğü endişeyi hafifletmek istiyordu.

Onu öptüğünde ne yapacağını merak ediyordu. Ona karşı şefkatli olmasına ve sık sık dokunmasına rağmen, onu öpmek - gerçekten öpmek- için hiçbir çaba göstermemişti. Alnına hafif öpücükler kondurmuştu. Dudaklarına bir öpücük. Bazen yanağına bir fırça. Ama onu bir sevgili gibi öpmemişti.

Bir yanı onun bir zamanlar aralarında var olan tutkuyu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu ama diğer yanı da ölümüne korkuyordu. Ya uygun bir tepki vermezse? Ya ona karşı olan hislerini hatırlayamazsa? Daha da kötüsü, ya sevişmeye çalıştıklarında hiçbir şey hissetmezse?

Kaşlarını çattı. Hayır, bu mümkün olamazdı. Fiziksel olarak onun çok farkındaydı.

Ağız onunkinden sadece bir santim ötede durana kadar ona biraz daha sokuldu. Nabızı hızla atıyordu ve bu kadar saçma bir şekilde gergin olduğu için kendini azarladı. Bu sadece bir öpücüktü. Daha önce de defalarca öpüşmüşlerdi.

Dudaklarını yaladı ve sonra dikkatlice ağızını onunkine bastırdı. Öpücük çok hafifti ama yine de ona baş döndürücü bir heyecan verdi. Onu uyandıracığından endişelenerek hızla geri çekildi. Ama adam hareket etmemişti.

Ayak parmaklarına kadar inen sıcak hissin verdiği cesaretle tekrar ilerledi. Bu kez onun ağızının sadece köşesini öptü ve sabah gölgesinin yanağında yarattığı cızırtılı hissin tadını çıkardı.

Cesaretini ve güvenini toplayarak ağızını tamamen onunkinin üzerine kaydırıp ve onu tekrar öptü. Dudakları ayrıldı ve şaşkınlıkla nefesi kesildi. Adamın yarı kapalı gözlerle kendisini izlediğini görmek için geri çekildi.

"Günaydın," diye mırıldandı.

Ateş yanaklarını yaktı. Kendini ilk öpücüğünü çalan serseri bir genç kız gibi hissetti.

"Günaydın."

Gülümsedi ve parmağını kızın burnunda gezdirdi. "Günaydın deme şeklini sevdim."

Yanakları gerildi ve başını eğdi.

"Hey," dedi usulca. "Hoşuma gitti. Kaç gece bu şekilde uyanmayı hayal ettiğimi biliyor musun? Sen kollarımda, dudakların dudaklarımda."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Pek çok kez öpüştük ama bu bana ilk öpüşmemizmiş gibi geliyor."

Elini kızın boynunun arkasına kaydırıp ve başını avucunun içine aldı. "O zaman bunu mükemmelleştirelim." Ağızını onunkine doğru indirdi ve sıcak ve tatlı bir şekilde onunkine bastırdı.

Kalbi, sanki biri göğsünde bir kavanoz dolusu kelebeği serbest bırakmış gibi çırpındı ve döndü.

Son derece şefkatliydi. O kadar saygılıydı ki gözleri yaşardı. Dudaklarını öptü ve sonra bir anda

ağzının köşesini öptü ve diğer tarafa doğru ilerledi.

Dili önce üst, sonra alt dudağının üzerinde duygulu bir şekilde kaydı ve sonra onu ilerleyişine açmak için nazikçe arasına girdi. Kadın bir iç çekişle kabul etti ve dilleri buluştu, birbirlerini tattılar, keşfettiler. İlerliyor ve sonra geri çekiliyorlardı.

Hassas bir dans sergilediler, dilleri düello ediyordu, önce yavaşça sonra daha hızlı. Nefesleri daha hızlı geliyor ve yutuluyor, veriliyor ve sonra geri alınıyordu. Her nefesi paylaştılar, daha fazlasını talep etmeden önce tadını çıkardılar.

Gerçekten de ona cevap vermeyeceğini mi düşünmüştü? Onun için yanıp tutuşuyordu. Tek istediği kendini onun içinde kaybetmektir. Ona öyle sıkı sarılmak istiyordu ki, onun gücü ve sevgisi olmadan asla yaşayamayacaktı.

Bu düşünce onu iliklerine kadar sarstı. Geçmişlerini unutmuşken onu nasıl sevebilirdi? Geçen yıl boyunca onun öldüğünü düşünmüşken onu nasıl sevebilirdi? Ve sahip olduğu tek şey birlikte yaşadıkları hayatın kırıntılarıyken onu sevmeyi nasıl umabilirdi?

Neden hatırlayamadı?

Ethan geri çekildi ve elini kadının ensesinden sırtına doğru götürerek arkasını kucakladı.

"Ne düşünüyorsun?"

Titreyerek gülümsedi, dudakları onun öpücükleriyle şişmişti. "Keşke hatırlayabilseydim. Nasıl olduğunu hatırlamak isterdim. Her zaman böyle miydi? Bu kadar tatlı mıydı? Daha mı iyiydi?"

"Bence birlikte geçirdiğimiz her gün daha iyiye gidiyor," dedi. "Sanırım bundan yirmi yıl sonra geriye dönüp baktığımızda daha iyiye gidemeyeceğimiz ya da bir şekilde durma noktasına geldiğimiz fikrine güleceğiz. Olması gereken de bu değil mi?"

Tekrar onun kollarına sokuldu ve yanağını onun geniş göğsüne yasladı. "Umarım haklısındır."

"Bu sefer öyleyim," diye mırıldandı.

Verdiği yanıt karşısında şaşkınlıkla arkasına yaslandı ama adam onu tekrar öptü ve kadın adamın dudaklarının sıcaklığı dışında her şeyi unuttu.

Tekrar uzaklaştığında, "Bugün yapacak bir şey için bir fikrim var," dedi.

Sorgulayıcı bir kaşını kaldırdı.

"Sam'in yerine gidip iskelede yüzebiliriz diye düşündüm. Orada olduğun birkaç anı hatırlıyorsun ve mutlu olduğunu hatırladığın bir yerde olmanın sana yardımcı olabileceğini düşündüm."

Heyecan kabardı. Rastgele parçalar zihnine üşüşüyor, onu boğana kadar içeri doluşuyordu.

"Çok isterim. Ne zaman gidebiliriz?"

Onun coşkusuna gülümsedi. "Tembel kışlarımızı kaldırıp oraya gider gitmez."

"Sam aldırılmaz mı?" diye sordu endişeyle.

Ethan güldü. "Sen, benim sevgili karım, bütün kardeşlerimi parmağında oynatıyorsun. Bunu hatırlamıyor olabilirsin ama bu gerçeği değiştirmez. Buraya gelmemize hiç aldırılmazlar."

Kaşları çatıldı. "Ah, doğru ya. Bana Garrett ve Donovan'ın da orada yaşadığını söylediğini unutmuşum."

"Beni bu kadar endişelendirme. Her şey girecek. İyi olacaksın."

Adam vurgulamak için elini sıktı ve kadın öne doğru eğilerek ona hızlı bir öpücük verdi, ona karşı gariplik olmadan kendiliğinden şefkatli olabildiği için mutluydu. Bu bir başlangıçtı.

Sam'in çakıl taşlı arabasına girdiklerinde RACHEL hevesle pencereden dışarı baktı. Ev çok güzeldi ve arsası da çok büyüktü. Evden daha büyük olan ayrı bir bina sağ taraftaydı ve RACHEL dikkatle ona odaklandı ama tanıdık gelen bir şey yoktu.

"Orada ne var?" diye sordu, binayı işaret ederek.

Tuhaftı, çünkü bir eve benzemiyordu. Uzaktan bile ev gibi görünmüyordu. Çelik kapılara benzeyen kare şeklinde, gri taştan bir binaydı. Ona bir bomba sığınağını ya da onun benzediğini varsaydığı şeyi hatırlatıyordu.

"Burası KGI'nın şu anki merkezi. Sam çok daha büyük bir yer üzerinde çalışıyor. Kafasında tüm Kelly ailesinin merkez olarak kullanılacak bir yerleşkede tecrit altında yaşaması fikri var. Ne yaparsan yap, ona bunu sorma. Bu konuda çok konuşur."

Güldü. "Gerçekten mi? Tüm aile mi?"

Ethan içini çekti. "Evet. Beni yanlış anlamayın, iyi bir argüman sunuyor. KGI düşmanlar edindi ve bu durmayacak. Sadece daha da kötüleşecek. Birkaç yüz dönümlük bir arazi istiyor, böylece ulaşım ya da malzeme için herhangi bir dış kaynağa bel bağlamak zorunda kalmayacak. Eğer burayı çalışır hale getirirse, kendi iniş pisti, helikopter pisti ve ekipler için eğitim kampı olacak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biliyordum. Yani benim için geldiğinizde yanınızda olan askerleri gördüm, ama ... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bunların hepsi KGI'dan mı?"

Başını salladı. "Ve daha fazlası. Rio'yu ya da ekibini gördüğünü sanmıyorum. Sam daha fazla takım kurmak istiyor ama bu zaman ve eğitim gerektiriyor. Çok seçici davranıyor ve işe alınacakların Steele ya da Rio tarafından eğitilmesini istiyor. Bunun gerçekleşmesi için daha fazla insan gücüne ve daha fazla varlığa ihtiyacı var."

Ethan motoru durdurduğu için hava ısınmaya başlamıştı, bu yüzden Rachel içeri esinti girmesi için kapısını açtı. Yine de KGI'yu ve Ethan'ın neden onlarla çalışmadığını merak ediyordu. SEAL'ları bıraktığında ne yapmıştı? Daha da önemlisi, neden ayrılmıştı?

Ethan onu almaya geldiğinde şüpheyle, "Bütün bunlar için çok para gerekecek gibi görünüyor," dedi.

Ethan'ın ağzının kenarı kalktı. "Sam ordudan ayrıldığından beri çok para kazandı. Bunun için köpek gibi çalıştı ve hepsi KGI'ya geri dönüyor. Garrett ve Donovan eşit ortaklar ve onlar da kazandıkları her şeyi şirkete aktarıyorlar, bu yüzden hâlâ aynı evde birlikte yaşıyorlar."

Elini tuttu ve onu kızgın güneşe doğru çekti. Eğer eline bir fırsat geçerse asla sıcak bir yerde yaşamayacağına yemin etmişti. Uzun yıllar boyunca ettiği bir yemindi bu,

Hapishanesindeki sıcak kutuda dayanılmaz günler geçirdi. Ama bu farklıydı. Karanlık bir delikte pişmiyordu. Güneşin altın ışınlarının göz alabildiğine yayıldığı bir yerdeydi. Özgürdü.

Bir an orada öylece durdu, yüzünü güneşe dönüp gözlerini kapatırken adamın tutuşuna karşı gerildi. Özgürlük hiçbir zaman şu anda hissettirdiği kadar tatlı gelmemiştir.

Gözlerini açtığı anda bikinisine, eteklerinden ipler sarkan ve parmak arası terliklerine baktı. Esareti sırasında giydiğinden daha fazlasını giymiyordu ama bu onun kendi hayatıydı ve ona rahatlık veriyordu. Sam'in iskelesinden yüzmek için bu kıyafetleri kaç kez giymiş olmalıydı?

Gözlerini tekrar kapatırsa, o eşek şakasını hatırlayabileceğini biliyordu. Garrett onu suya atmıştı. Ağzı göl suyuyla dolup öfkeyle çığlık atması ve sonunda çaresiz kahkahalar atması.

Ethan onun peşinden atladı. İskeleden akıntının daha güçlü olduğu gölün ortasına doğru yarışıyorlardı. Yıpranmış ahşap güvertede birçok barbekü. Uzun yaz günlerinin ardından güneşin batışını izlemek.

"Rachel, iyi misin?"

Ethan'ın sesi puslu anılarının arasından süzülüp geldi ve bir an için bu davetsiz misafirliğe içerledi. Sonra gülümsedi ve ona baktı.

"Hatırlıyordum. Burası beni mutlu ediyor. Burada pek çok mutlu anı var. Bunlardan bir kaçına tutunabilmek, gerçek olduklarını ve halüsinojenik bir durumda yarattığım bir fantezi olmadıklarını bilmek güzel."

Onu kendine çekti, öpücüğüyle buluşması için yukarı kaldırırken elini boynunun arkasına götürdü. Daha önce olduğu çekingen davranmıyordu. Bu sabah yatakta onu öptüğünden beri. Belki de ilk hamleyi onun yapmasını bekliyordu.

"Mutlu anıların olmasına sevindim. Gidip yenilerini yapmaya ne dersin? Hatta beni de içine atmaya izin veririm."

Sırttı ve sonra onun etrafından dolanarak içgüdüsel olarak evin etrafından arka tarafa giden taş patikadan aşağı indi. Ona SEAL'ları neden bıraktığını ve neden KGI için çalışmadığını sormak istemişti ama şimdi içinde bulundukları neşeli havayı bozmak istemiyordu.

Köşeyi dönüp güverteye çıktığında, önündeki muhteşem manzara karşısında olduğu yerde durdu. Burayı bu kadar çok sevmesine şaşmamalıydı. Su, güneş ışığı altında milyonlarca elmas gibi parlıyordu. Zengin mavi ve hafif dalgaların tepesinde beyaz bir saçak. Davetkâr görünüyordu ve birdenbire suya girmek için sabırsızlanmaya başladı.

Ethan'a baktı ve muzip gülümsemesini engellemek için dudağını ısırды. Parmak arası terliklerinden kurtuldu ve rampadan rıhtıma doğru hızla indi.

"Son gelen çürük yumurtadır!"

Rıhtımdaki suyun tam derinliğini hatırlayamıyordu, sadece sayamayacağı kadar çok kez suya atıldığını hatırlıyordu, bu yüzden önce ayaklarının ucundan yelken açtı ve birkaç metre ötede bir sıçramayla yere indi.

Soğuk onu heyecanlandırdı ve sersemletti. Nefes nefese yukarı çıktı ve soğuktan çığlık attı.

Ethan iskeleden, "Hak ettiğini buldun," diye seslendi.

Kafasını kaldırıp adamın tenis ayakkabılarını çıkardığını gördü. Biraz ürperdi ve sonra rıhtıma doğru geri dönmeye başladı. Adam tişörtünü çıkardı ve kadın adamın güneş ışığında silüet halini alan göğsüne bir an için göz attı.

Tek kelimeyle muhteşemdi.

Sonra onun yanında suya mükemmel bir dalış gerçekleştirdi. Yüzeyde en ufak bir dalgalanma bile olmadı. Birkaç metre öteden yukarı çıktı ve kısa saçlarındaki damlacıkları silkeledi. Beyaz dişleri geniş bir sırıtışla parladı. Adam tekrar suya daldı ve kız bir de baktı ki havaya kaldırılıyor.

Adam onu suyun üzerinde tutarken kadın güldü.

"Bunu nasıl yapılabiliyorsun?"

Onu bir sıçramayla yere düşürdü ve ayağa kalktığında onu yakınına topladı.

"Ben bir SEAL'ım, hatırladın mı? İmkansızı yaparız ve bunu suda yaparız."

Gözlerini devirdi ve sonra sorusu aklına geldi. Kulağındaki suyun akması için başını yana eğerek kirpiklerinin altından ona baktı. "Neden SEAL'ları bıraktın? Hiç söylediğini sanmıyorum. Yani eminim söylemişsindir," diye ekledi aceleyle. "Sadece hatırlayamıyorum."

Gözlerinde karanlık titreşti, güneş ışınlarını bir anlığına kovaladı. "Bana ihtiyacın vardı. Burada olmam gerekiyordu."

"Neden KGI ile çalışmaya gitmedin? Bu yüzden mi ayrıldınız, kardeşlerinize çalışmak için mi?"

Başını salladı ve sonra yüzeyin altına daldı. Suyun altında onun varlığını işaret eden su girdabını izledi ve iskeleden epeyce uzağa kadar takip etti.

Bir şekilde istenmeyen bir bölgeye girmişti. Ya işten ayrılma kararından memnun değildi ya da bilmediği başka bir nedeni vardı. Hafıza eksikliği onu her zamankinden daha fazla hayal kırıklığına uğratmıştı. Geçmiş sessizliğini korurken geleceği nasıl şekillendirecekti?

Günün kendi kontrolü dışındaki şeyler yüzünden mahvolmayacağına kararlı bir şekilde Ethan'ın peşinden yüzdü ve kolları ve bacakları birbirine dolanarak onunla yarı yolda çarpıştı.

Ağız dolusu su içerken gülerek adamın omuzlarına vurdu. "Bunu sen planladın!"

"Siz ikiniz eğleniyor musunuz?"

Rachel iskeleye doğru baktığında Sam'in iskelenin sonunda durmuş, eğlenen gözlerle onları izlediğini gördü. Bugün onun yanında neden bu kadar temkinli olduğunu hatırlayamıyordu ve iyi ruh halinin kendisini ele geçirmesine izin verdi.

"İçeri gel," dedi el sallayarak. "Su çok derin değil soğuk."

"Ne kadar soğuk olduğunu çok iyi biliyorum-"

Cümlesinin ortasındaiken öne, suyun içine doğru savruldu. Garrett, Sam'i ittiği iskelenin ucundan gülmekten iki büklüm olurken Rachel şok içinde bakakaldı.

Sam kekeleyerek ayağa kalktı ve bağırarak Garrett'a doğru döndü. "Seni orospu çocuğu! Seni bunun için yakalayacağım. Kelly'nin iki numaralı mottosu. Kızma, ödeş."

Garrett daha yüksek sesle uludu. Donovan onun arkasından dolandı ve iki kardeşe de meraklı bir bakış attı.

"Dostum, mayo giymek daha iyi. Islak kotu çıkarmak çok zordur."

"Siktir git Van," diye homurdandı Sam.

Rachel kendini daha fazla kontrol edemedi. Kahkahası kabardı ve taştı. O kadar çok güldü ki, yanlarını tutmak için uzanmak zorunda kaldı ve sonra başı yüzeyin altına battığında tükürdü.

Ethan onu tekrar ayağa kaldırdı ve aynı anda hem gülüp hem tükürürken kolundan tuttu.

Garrett Sam'e sıırttı. "İşte. Bu beklenmedik yüzüşe değmiş olmalı."

Sam iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Evet, beni yakaladın. Sadece, bir dahaki sefere? İçeri girerek onu güldürebilirsin."

Bunu hatırlayabiliyordu. Bir sürü gülüşme ve şakalaşma. Yazın güzel zamanlar. Akşam geç saatlere kadar yüzerlerdi. Ayakları suda sallanırken iskelede bira içmeleri. İlkbaharın sonlarında yumurtlayan çipuraları izlemek.

Burada mutluluk o kadar da uzak görünmüyordu. Asla ulaşamayacağı uzak bir nokta değildi. Mutluluk buradaydı. Her yerdeydi. Umut onun içinde yaşıyordu. Bugünün hiç bitmesini istemiyordu.

"Öyle olmak zorunda değil," diye mırıldandı Ethan. Sonuncusunu yüksek sesle söylediğini fark etti.

"Bunu tekrar tekrar yapabiliriz. Göreceksin Rachel. Hayatımızı geri alabiliriz. Sadece zaman alır."

Kollarını onun boynuna doladı ve uzaktan yüksek sesle tartışıp şakalaşan kardeşlerini bir anlığına unuttu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun Ethan? Bazen geçmişe asla geri getiremeyeceğimizden endişeleniyorum. Bugün olduğu gibi diğer zamanlarda ise daha umutluyum. Hatırlamamaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum."

Ona o kadar ciddi baktı ki Rachel sustu. "Geçmiş geçmişte kaldı Rachel. Tek yapabileceğimiz ileriye gitmek. Geçmişin bir önemi yok. Sadece şimdi ve burada, bugün ve yarın. Geçmiş hatırlayacaksın. Her geçen gün daha fazlasını hatırlayacaksın ama bizim için önemli olan yarın."

Gölümsedi ve ona sarılarak ikisini de yüzeye doğru itti. Güldü ve onları su üstünde tutmak için mücadele ederken bir an için çırpındı.

"Beni boğmaya mı çalışıyorsun, kadın?"

"Bir SEAL'i boğamazsın," diye alay etti. "Bu ne kadar utanç verici olurdu?"

"Tanrım evet," diye mırıldandı. "Vurun beni, asın beni, sallanan bir tırnağın enfeksiyonundan ölmeme izin verin ama suda ölmeme izin vermeyin. Prensip olarak beni cehenneme gönderirler."

"Siz ikiniz bir şeyler yemek ister misiniz?" Garrett iskeleden seslendi.

Ethan el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Git başımdan. Karımı öpmek üzereyim."

Sonra başını eğdi ve aynen yaptı.

BÖLÜM 22

"Bunu yapabileceğine emin misin? Her zaman bunu atlayabilir ve bu gece evde kalabiliriz."

Rachel başını kaldırıp Ethan'ın aynadaki yansımasına baktıktan sonra fırçasını yere bıraktı.

Düzgün bir sesle, "Hayır, gitmek istiyorum," dedi. Ethan'ın endişesini anlıyordu. Hatta bunu sevimli bile buluyordu ama hayal kırıklığı her geçen gün artıyordu.

Ona şüpheyle baktı, ama hakkını yemeyelim, itiraz etmedi.

"Tamam, ama bana söz vermeni istiyorum, eğer çok fazla olursa bana hemen söyleyeceksin."

Başını salladı ve gülümsedi. "Yapacağım. Ama Ethan, bu evde saklanmaya devam edemem."

Duvarlar üzerine kapanıyordu ve ona söylemediği şey, eğer dışarı çıkmazsa, muhtemelen herkesin zaten düşündüğü gibi delireceğiydi.

Marlene bir eve hoş geldin partisi planlamıştı ama Ethan'ın mırıldandığı sözlerden Rachel olayın basit bir aile toplantısının ötesine geçtiğini tahmin etti. Rachel daha marazi düşüncelerle, bunun bir ölümler diyarına hoş geldin partisi olması gerektiğini düşündü.

Gittiği bir yıl boyunca herkesin onun öldüğünü düşünmüş olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Birçok açıdan, bunun düşünebilecekleri en nazik şey olduğunu varsayıyordu. Yas tuttular. Hayatlarına devam ettiler. Onun hayatta ve tutsak olduğunu bilmek onlara acı çektirirdi. Tıpkı onun çektiği gibi.

Fırçayı tekrar kavramaya çalışırken parmakları titredi ve düşürmemek için beceriksizce el yordamıyla tutmaya çalıştı.

İstek onu en tuhaf zamanlarda vuruyordu. Bazen günler geçiyor ve damarlarında saat gibi düzenli bir şekilde dolaşan zehri unutabiliyordu. Diğer zamanlarda

bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu. Ama bunu Ethan'a asla söylemeyecekti. Nasıl söyleyebilirdi ki?

O daha fazlasını eklemekten de yeterince endişeleniyordu.

Güçlü eller çıplak omuzlarında gezindi ve onu sıktı. Kafasını kaldırdığında adamın arkasında, aynanın karşısında durduğunu gördü.

Dokunuşunda öyle bir sıcaklık vardı ki. Bir zamanlar ilaçlara ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duyduğu bir rahatlık.

İçini çekti ve ona doğru eğildi, bunu yaparken de yukarı baktı. Parmakları boynundan yukarı, boğazının ince sütununa ve çenesine doğru kaydı. Sonra eğildi ve alnından öptü. Sadece bir tane, kısa, nazik bir öpücük.

Adam geri çekildiğinde kız hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve adam kaşlarını çatı.

"Bir sorun mu var?"

kalktı ve döndü, ona bakabilmek için boynunu eğdi.

"Beni öpmeni istiyorum Ethan. Gerçek bir öpücük. Bunu o kadar çok istiyorum ki beni bunaltıyor. Kendimi gerçek bir eş gibi hissetmek istiyorum, emin olmadığın bir sahtekâr gibi değil. Seni öptüğüm o sabahtan beri beni bir daha öpmedin."

Konuşurken ellerini onun göğsüne koydu ve sözlerini sert bir şekilde iterek vurguladı. Adam onun ellerini yakaladı ve kalbinin üzerinde tuttu.

"Tanrım, Rachel, ben de istiyorum. O kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Ama korkuyorum, lanet olsun. Yanlış bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyorum. Sırf sana dokunmayı bir sonraki nefesimden daha çok istediğim için seni korkutmaktan korkuyorum."

Titredi ama korkudan değil. Tuhaf bir his omurgasına doğru ilerledi, kaslarının gerilmesine ve meme uçlarının büzülmesine neden olan sıcak bir parıltıyla yayıldı. O zaman hissettiği şeyin arzu olduğunu fark etti ve neredeyse gülecekti.

Böyle bir zevki hissetmenin, kocasının dokunuşunun beklentisini yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Basit bir bakışla nabızı hızlanmayalı uzun zaman olmuştu. Bunu özlemişti. Tanrım, bunu özlemişti.

Arzunun kısırtıları onu öpüp uyandırdığı sabah başlamıştı. Farkındalığın o eşsiz sızısını hissetmişti ama bu o kadar yoğundu ki, sızısı yatıştırılmazsa delirebileceğini düşündü.

"Öp beni," diye yalvardı neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle.

Bir iniltiyle onu kendine çekti, ta ki göğsü tekrar göğsüne gömülene kadar. Elleri -o kadar harika, güçlü elleri vardı ki- kollarından yukarıya, sonra da yüzünü kavrayana kadar boynuna doğru kaydı.

Sonra ağzını onunkine doğru indirdi. Dudakları birbirine değmeden hemen önce adamın hızlıca nefes aldığını duydu ve nefesini tuttu. Ağzının onunkinin üzerindeki sıcak şoku, dağınık ve yarım kalmış anılarında hissettiği en zevkli duyguydu. Hep miydi? Evlendiklerinde bu tür yakınlıklar için mi yaşamıştı yoksa

Çoğu evli çiftin yaptığı gibi onları hafife mi alıyorsunuz?

Bir daha asla. Her anın tadını çıkaracak ve onu yakınında tutacaktı. Her şeyin ne kadar hızlı değişebileceğini, bir hayatın ne kadar kolay paramparça olabileceğini ilk elden biliyordu.

Öpüşmenin aktif bir katılımcısı olmaya hevesli bir şekilde dilini onunkinin üzerinde gezdirdi ve karşılığında şefkatle ağzını yokladığında iç .

Yumuşak ve çok nazik bir şekilde öpücüğünü derinleştirdi, parmakları saçlarına doğru ilerledi ve onu daha da yakınına çekerken birbirine dolandı.

Adam ona karşı titriyor, göğsü sıkıca tuttuğu duygularla zonkluyordu. Bu adamın bu kadar derinden hissetmesi, en az kendisi kadar duygulanması ve görünüşe göre onun dokunuşu için en az kendisi kadar çaresiz olması onu şaşkına çevirmişti.

Uzandı ve parmaklarıyla onun boynunun kenarını, sonra da temiz traşlı çenesini okşadı. Onun her yerine dokunmak, vücudunun tüm hatlarını yeniden öğrenmek istiyordu. Görmek ve dokunmak, kendisine ait olanı keşfetmek ve geri almak istiyordu.

Her şeye rağmen ailesine gitmek istemediğini söylemek dilinin ucundaydı.

Hırıltılı bir solukla geri çekildi ve sonra geri döndü, kızın ağzına, dudaklarının köşesine ve sonra çenesine hızlı, soluksuz öpücükler kondurdu.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Rachel. Yemin sana vereceğim.

Herhangi bir şey."

En çok istediği şeyi söylemek tüm cesaretini aldı. Şimdiye kadar tüm fedakârlıkları o yapmıştı. Sabırlı ve anlayışlıydı. Bu kadarını hak etmişti. Onun cesaretini hak ediyordu.

"Benimle sevişecek misin? Bu gece?"

Gözlerindeki ateş parladı ve onları parlak bir mavi tonuna dönüştürdü. Ağzını açtı ve aynı hızla kapattı. Burun delikleri nefes alma çabasıyla alevlendi ve sonunda konuştuğunda sesi kısıktı.

"Seninle sevişeceğim bebeğim. Ne istersen yaparım."

Elini onun yanağında gezdirdi, ona dokunma ihtiyacı yaşayan, nefes alan bir şeydi.

"Beni istiyor musun? Yani bir eş olarak."

Kelimeler aceleyle çıkmıştı ve sonuncusunda kekeledi. Sarsıntılı bir patlamayla dışarı çıkana kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi.

Elini yakaladı ve ağzını avucunun içine soktu. Öpücük tenine bir ürperti gönderdi ve ardından soğuk yumrular oluşturdu.

"Seni istiyor muyum? Seni o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Seni istemediğim bir an bile yok. Ama daha çok güvende ve korunmuş hissetmeni istiyorum. Seni korkutacak bir şey asla yapmam ama bunu istemeden yapacağımdan endişeleniyorum. Her şeyi berbat edip seni incitme düşüncesine dayanamıyorum."

Yüzü acıyla buruştu ve kalbi öyle bir çarptı ki nefesini tutmakta zorlandı.

"Ethan."

Tüm söyleyebildiği buydu. Boğazı ağrıyordu.

Parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. Sertçe, göstermekten korktuğu tüm tutkusuyla. Fokurduyor, patlayabileceğini düşünene kadar hızla yükseliyordu.

Hiçbir incelik yoktu, kesinlikle deneyimli bir baştan çıkarma becerisi yoktu. Elleri beceriksizce adamın yüzüne saplandı ve sonunda boynuna dolandı, parmakları ensesindeki kısa saçlarla oynadı.

Açlıktan ölmek üzere olan ciğerleri geri çekilmesini istediğinde, ikisi de nefes nefese kalmış ve ağız dolusu hava çekiyorlardı.

"Bana zarar vermeyeceksin Ethan. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Kulübeme geldiğin an kurtulduğumu anladım. Seni hayal ettim. Önceki hayatıma dair hatırladığım tek şey sendin. Her şey elimden kayıp gittiğinde sana tutundum."

Alnı değene kadar başını eğdi. Dudakları o kadar yakındı ki onun her nefesini hissedebiliyordu.

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm," dedi acı içinde.

Gülümsedi ve çenesini dudakları tekrar onunkilere değecek kadar eğdi.

"Geldiniz. Önemli olan tek şey bu."

İçini çekti ve uzaklaştı. "Anneme gitmek istediğine emin misin? Her zaman iptal edebilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu günlerdir planlıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Nathan ve Joe bu gece için evde ve herkesin aynı anda bir arada olmasından dolayı çok heyecanlı görünüyordu. Anladığım kadarıyla bu alışılmadık bir durum."

Sırıttı. "Noel dışında, ki o zaman bile her zaman mümkün olmuyor, herkesi bir araya getirmek zor. Hepimiz orduda görev yaptık ve hepimizin aynı anda izin alması neredeyse imkansız. Sam ve Garrett KGI'yi kurduklarında işler biraz daha kolaylaştı. Geriye sadece Nathan ve Joe kaldı."

"Belki bu Noel'de hep birlikte olabiliriz," dedi. Ve Noel ağaçlarını, tatil müziklerini ve büyük aile buluşmalarını gerçekten dört gözle beklediğini fark etti. Bu fikir onu öylesine özlemle doldurmuştu ki, bunun onun sevmesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

İsteksizce saçlarını tekrar kontrol etmek için geri döndü. Uzunluğu göz önüne alındığında yapacak pek bir şey yoktu ama

Uçlarını biraz kaldırmak için bir saç maşası kullandı ve artık onu esir alanlar tarafından yapılan kasap işi yerine kasıtlı bir stil gibi görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Ethan.

Ona ısıltı ısıltı gülümsedi. "Her zaman ne söyleyeceğini ve ne zaman söyleyeceğini biliyorsun. Kendim için biraz üzöldüğümü itiraf etmeliyim. Saçlarımın eskiden çok daha uzun olduğunu ve şimdi eskisinden çok daha zayıf olduğumu görmek için fotoğraflara bakmam yeterli."

"Saçların uzayacak ve eğer annemin dediğı gibi olursa, kısa sürede kilolarını geri alacaksın."

Buna kıkırdamak zorunda kaldı. Marlene bu konudaki rolünü ciddiye alıyordu. Yemek için birini göndermediğı ya da Rachel ve Ethan'ın evinde yemek yemesini talep etmediğı tek bir gün bile olmamıştı.

"Tamam, tüm cesaretimi kaybetmeden gidelim."

Ethan onun elini tuttu ve sıktı. "Harika olacaksın."

Parti gerçekten sıkıcıydı ama Kelly'lerin gerçek bir parti vermesini beklemiyordu. Rusty köşede oturmuş, bastırılmış bir can sıkıntısıyla olup bitenleri izliyordu.

İhtiyaçları olan şey iyi bir müzik ve düzgün bir alkoldü, bazı erkeklerin içtiğı hafif biralardan değil. Şu anda bir sigara için sağ kolunu verebilirdi. Bir paket gizlice içmeyi ciddi ciddi düşünmüştü ama Marlene öğrenirse çok kızardı ve kurallara ne kadar takılsa da Rusty ondan hoşlanıyordu. Ve sahip olduğu ilk düzgün evi mahvetmek istemiyordu.

O da iyi bir kız gibi, iyi kız kıyafetleri ve iyi kız saç kesimiyle orada oturdu.

"Aile üyelerinden biri misiniz?"

Döndü ve kendisine sinsice yaklaşan adama kaşlarını çatıttı.

"Sana ne bundan?"

Bir kaşını kaldırdı ve gözleri neşeyle parladı. "Sadece birkaç soru sormak Rachel'in

ama doğrudan bir aile üyesine sormak istedim."

Midesinin çukuruna tuhaf bir his yerleşti. Aileden biri olduğu ya da öyle sayılabileceği fikri damarlarında bir zevk dalgası yarattı.

"Ben açık sözlü biriyim," dedi havalı bir şekilde. "Ne de olsa burada yaşıyorum." Eliyle odanın öbür ucunda toplanmış olan Kelly kardeşlerden bazılarına işaret etti. "Artık hiçbiri yaşamıyor."

"Ah, güzel, o zaman tam da istediğim kişi sensin. Oturabilir miyim?"

BÖLÜM 23

RACHEL bardağını kavradı ve olduğu yerde donmuş bir gülümsemeyle durdu. Bardağın içinde ne olduğunu bile bilmiyordu ve daha tadına bile bakmamıştı.

Bütün bu insanlar kimdi? Kelly'lerin hepsini tanıyordu ya da en azından Ethan'ın kardeşleri ve anne babasından oluşan yakın ailesini. Ama oda hayatında daha önce hiç görmediği insanlarla doluydu.

Yüzünü buruşturdu. Elbette onları görmüştü. Sadece onları hatırlamıyordu. Bu kadar çok kişi onunla sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi konuşurken gülümsemek ve rol yapmak zordu. Hatta birkaçı, hiçbir şey hatırlamadığı belirli olaylardan bahsetti.

Ama uygun zamanlarda başını salladı ve dişleri ağrıyana kadar gülümsedi. Altıncı kişi ona yaklaştıktan sonra isimleri ve yüzleri unuttu.

Ethan bütün gece dirseğinin dibinden ayrılmamıştı ama birkaç dakikalığına da olsa kaçma ihtiyacı hissetti ve dönüp dudaklarına güven verici bir gülümseme yapıştırdı.

"Tuvalete gitmem gerek. Bir dakika içinde döneceğim, tamam mı?"

Adam başını salladı ve Marlene kalabalık odanın içinden geçerek uzaklaştı. Banyoya gitmek yerine, Marlene'in başka bir işle meşgul olduğunu umarak mutfaktan geçti. Etrafın temiz olduğunu görünce rahatladığını belli etti.

Arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıyı açtı ve gece havasına adım attı. Ciğerleri, yürüyüş yolunu kaplayan kutulara ve tuğla saksılara ekilmiş düzinelerce farklı çiçeğin kokusuyla doldu.

Marlene ona, ikisinin mükemmel bahçeyi tasarlamak için saatler harcadıklarını ve sonra dikkatlerini Rachel ve Ethan'ın evine çevirdiklerini söylemişti.

Birilerinin onu araması ihtimaline karşı uzağa gitmek istemeyerek, kuş havuzuna bakan ahşap banka oturdu ve her nefesine konsantre oldu. Aldı ve verdi. Birkaç dakika sonra göğsündeki gerginlik azaldı ve rahatlamaya başladı.

Parmakları çözüldü ve avuçlarını bankın pürüzsüz yüzeyine yerleştirdi. Frank . Bu anı aklına geldi ve bu bilgiyi eski bir dost gibi karşılayarak gülümsedi. Hafızasında daha fazlasını aradı ve dağınık parçalar halinde küçük bilgiler süzüldü.

Frank'in bir hırdavat dükkanı vardı. Bunu şu andan biliyordu. Ama elleriyle de arası iyiydi. Aletleri severdi. Marlene onun kendisine istediği bankı yapabileceğinden umudunu kestiğinde, gölün karşısındaki Walmart'a, Paris'e gitmiş ve basit bir bahçe bankı satın almıştı.

Frank hemen itiraz etmiş ve üç gün içinde ona sağlam yapılı bir bank hediye etmişti. Marlene kendini beğenmiş bir tavırla Rachel'a faturayı sakladığını ve bankı garajdan hiç çıkarmadığını söylemişti. Kocasını hiç değilse tahmin edilebilir biriydi.

Rachel bu anıya gülümseyerek sarıldı ve ona nereden geldiğini ve nereye ait olduğunu söyleyen bu bilgilerin tadını çıkardı.

Anılarına o kadar dalmıştı ki, soldan biri boğazını temizleyene kadar artık yalnız olmadığını fark etmedi.

İrkilerek öne doğru oturdu ve başını temkinli bir şekilde sallayarak arkadaşıyla yüzleşti.

Gölgelerin arasından bir adam çıktı ve kadın onun üniformasını ve belindeki silahı gördü.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Yumuşak aksanı Ethan ya da diğer Kelly'lerinkinden daha belirgindi. Derin Güney'den bir iz taşıyordu. Ayrıca genç görünüyordu ama çok genç değildi. Belki yirmili yaşların ortasındaydı.

Onunla tanışmamıştı ama Kelly'lerin çok sevdiği şerif yardımcısı olduğunu tahmin ediyordu.

"Sen Sean mısın?"

Sonra hatasını anladı. Eğer o Sean'sa, şüphesiz onunla daha önce tanışmıştı. Marlene'in herkese ne kadarını anlattığını bilmiyordu. Tek bildiği, herkesin onun delirmiş olduğunu ve önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlamadığını bildiğiydi.

Gülümsedi ve dışarıdaki lambanın ışığına doğru bir adım daha attı. Gözlerinde nezaket vardı, mesleği göz önüne alındığında bu onu şaşırttı. Kısa kesilmiş çamurlu sarı saçları vardı, tıpkı Kelly'lerin giydiği askeri kesimlere benziyordu. Ama ağzını çerçeveleyen ve ona bildiğinin aksine yaşlıymış veren bir keçi sakalı vardı.

"Bu benim," dedi. "İçerisi yetti mi?"

İç çekti ve yalan söylememeye karar verdi. "Biraz bunaltıcı."

Sean onun yanındaki yeri işaret etti. "Oturabilir miyim?"

O da karşılık olarak tamamen yana kaydı ve adam onun yanına yerleşti.

"Ben pek kalabalığı seven biri değilimdir ama Marlene onun toplantılarından birini kaçırırsam beni duvara çiviler. Ben de senin gibi Kelly'nin evlatlığıyım. Beni o doğurmamış olabilir ama bu onun hayatımı düzenlemesine, bana durmadan annelik yapmasına ve beni kayıtlardaki her aile toplantısına eklemesine engel olmadı."

Rachel güldü. "Çok özel biri, değil mi?" "O en iyisi," dedi samimi bir sesle. "Ama ben daha çok işimde tanıştığım insanlarla rahatım. Birini tutuklarken sosyal biriymişim gibi davranmak zorunda değilim ve anlamsız sohbetler ve nasılsınızlar hakkında endişelenmem gerekmiyor."

Adamın yüzünü buruşturması kızın tekrar kıkırdamasına neden oldu. "Seni zavallı şey. Bu şeyler senin için cehennem gibi olmalı."

"İçin kaçan tek kişinin ben olmadığımı gördüğüme sevindim diyelim. Şimdi, eğer sorulursa, yokluğum için seni suçlayabilirim."

"Oh güzel," dedi kuru bir sesle.

Güldü. "Nasıl gidiyor? Bürokrasiyle ilgili yardımcı olabileceğim herhangi bir sorun yaşadın mı?"

Ağzını buruşturarak yüzünü buruşturdu. "Ölü kalmak, ölümden dönmekten çok daha kolay. Ethan her şeyi sessizce yapmaya çalıştı. İsteyeceğimiz son şey bir insani ilgi hikayesinin yayınlanması. Ehliyeti ayarlamak çok zor olmadı ama sosyal güvenlik meselesi biraz daha zor."

Sean onun dizini okşadı. "Her şeyi yoluna koyacaksın. Bu arada yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver. Seni liseden beri tanıyorum. Benden iki yıl önce mezun oldun."

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, hatırlamıyorum."

"Hey, endişelenme. Geri alacaksın. Ve aldığımda, bana beş dolar borçlu olduğumu hatırlayacaksın."

Şaşkınlıkla başını yana eğdi.

Yeşil gözlerinde fesatlık parıltıyordu. "Bir bahsi kaybettin. Tennessee'nin LSU'yu yeneceğine dair bahse girmiştin. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

"Ahh, Louisiana o zaman? Aksanınızın biraz farklı olduğunu düşünmüştüm."

"Doğma büyüme."

Sessizleşti ve sertçe döndü, gülümsemesinin yerini bir kaş çatma aldı.

"Rusty, sen misin?"

Rachel, Marlene'in yanına aldığı genç kızı aramak için döndü. Rachel eve geldiğinden beri Rusty'nin Rachel'a söyleyecek pek bir şeyi olmamıştı ama Nathan, Rachel'ın eve dönüşünden dolayı kendini biraz tehdit altında hissettiğini ima etmişti.

Rachel kızın korkularını hafifletmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey olmasını diledi. Marlene, Rusty'nin durumu hakkında açık sözlü olmuştu.

Rusty, evin önüne giden yürüyüş yolundan bahçedeki veranda alanına adım attı.

"Evet, Copper, benim."

"konuşuyordun?" Sean talep etti.

Sesi cana yakın ve alaycı bir tondan tamamen işle ilgili bir tona dönüşmüştü. Sözlerindeki çelik gibi sertliğe bakılırsa bir şüpheliyi sorguluyor da olabilirdi.

"Burada konuşmak için izin almam gerektiğini bilmiyordum," diye tersledi Rusty. "Geri çekil, çörek adam. İçki ya da sigara içmiyorum ya da Marlene'in misafirperverliğinden faydalanmıyorum."

Sean nefesinin altından küfretti ve parmakları yanında büküldü. Konuşmak için ağzını açtı ama Rusty evin içinde kayboldu.

"Yemin ederim bu kız beni deli ediyor," diye mırıldandı Sean. "Çok kavgacı. biraz saygı, da terbiye öğretmek isterdim. Onu bir daha Frank ya da Marlene'le böyle konuşurken yakalarsam, kendi ellerimle dizime yatıracağım. Birisi bunu uzun zaman önce yapmalıydı."

"O yaşlar zordur," dedi Rachel, Rusty'yi savunma ihtiyacı duymasına şaşırarak. "Marlene'in söylediğine bakılırsa, zor zamanlar geçirmiş. Ayrıca Frank ve Marlene'e karşı saygılı olmaktan başka bir şey yaptığını hiç duymadım. Ama diğer herkes..."

"Evet, bir de bana sor. Polis olduğum için beni gerçekten seviyor ve daha önce bir iki tur atmış gibi bir izlenim edindim. Marlene bana sabıkası olduğunu söyledi ama gerçek bir anne olarak onu araştırmamı yasakladı. Rusty'nin geçmişinden etkilenmemi istemiyor. Tanrı aşkına."

Rachel, Sean'ın sesindeki tiksintiye sırtıttı. Sonra ne kadar zamandır dışarıda olduklarını fark etti.

"Muhtemelen içeri dönmeliyim. Ethan'a tuvalete gideceğimi söyledim."

Garrett dışarı çıkarken Sean, "Ah, işte arama ekibi de geldi," diye söylendi.

"Her şey yolunda mı, tatlı bezelyem?" Garrett ona doğru yürürken sordu.

"Evet. Sean'la konuşuyordum ve biraz temiz hava alıyordum."

Garrett ellerini ceplerine soktu. "Yani aynı sebepten burada olan bu amcıkla burada saklanıyorsun."

Sean homurdandı. "Evet, senin de lanet bir kız gibi dışarıda koşuşturmanla aynı sebepten."

Garrett sırtıttı. "Çok fazla lanet insan var. Annem bu boku yiyor ama yemin ederim geri kalanımızı delirtiyor."

"Peki kaçtığımızı ne zaman anlayacak?" Rachel sordu. Marlene'in duygularını incitmek isteyeceği son şeydi.

"Merak etmeyin. Annem bizi toplamak zorunda kalmaya alışkındır. Genellikle gözlerimizdeki o çılgın bakışı atmamız için bize on dakika kadar süre verir ve sonra tatlı bir şekilde ama gözlerinde görmezden gelmemeniz gerektiğini bildiğiniz bir parıltıyla çıkagelir."

"Ve o noktada bizi kulaklarımızdan tutup içeri sürükledi," diye bitirdi Sean.

Garrett, "Sam yakında ortaya çıkar," dedi. "Çıkarken yolda takıldı. Hepimiz Ethan'ı sorularla baş başa bıraktık. Zavallı piç kurusu."

"Oh," dedi Rachel. "Belki de içeri geri dönmeliyim. Bütün gece benimle ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalmasını istememiştim."

Garrett başını salladı. "Merak etme. Şükran Günü'nde Edna Teyze'yi üzerime saldığı için bunu hak ediyor. Ethan kaçarken kadın neredeyse bir saat boyunca kulağımın dibinde konuştu. Geri kalan piçler pencerenin dışında durup bana kıçlarıyla güldüler."

Kahkahalar kabardı ve dudaklarından döküldü. Bunu zihninde canlandırabiliyordu ve hayal ettikçe daha da çok gülüyordu.

Sam avlu kapısını kapatırken, "Demek siz pislikler buradasınız," diye homurdandı. "Yine de evden yeterince uzakta olduğumuzu sanmıyorum. Annem sadece kafası meşgul olduğu sürece buna izin verecektir. Gittiğimizi fark ettiği an yandık demektir."

Rachel Sean'a biraz daha yaklaştı ve sonra ne yaptığını fark etti. Sam neden hâlâ onun gözünü korkutuyordu? Garrett'ın onun ödünü koparması gerekirdi. Sam, Garrett kadar büyük ya da korkutucu görünmüyordu ama Sam her yaklaştığında onu paniğe benzer bir şey kaplıyordu. Belki de ona ilk yaklaşan o olduğu içindi.

O gece adamın onu öldürmek için orada olduğuna o kadar inanmıştı ki.

Bu şimdi ne kadar aptalca görünse de, onun tepesinde dikildiği, iri ve tehditkâr, elinde bir silah tuttuğu anısını aklından çıkaramıyordu.

Sam onun korkusunun farkındaymış gibi görünüyordu ve onun yanında her zaman temkinli olmaya özen gösterirdi. Şimdi bile gözleri yumuşamıştı ve onun açık tedirginliğinden incinmiş gibi görünmüyordu.

Sean sanki onun ani sertliğini fark etmiş gibi elini rahatça dizine koydu. Onu nazikçe sıktı ve gözlerini Garrett ve Sam'den ayırmadı.

"Annemden kendi evinde kaçmak çok zor," dedi Garrett boyun eğerek. "Hemen peşimize düşer ve bize bakar."

Sam kıkırdadı. "Yetişkin erkeklerin anneleri tarafından bir avuç korkağa indirgenmesi utanç verici."

Avlu kapısı sarsılarak açıldı ve Ethan yüzünde asık bir ifadeyle başını dışarı uzattı.

"Rachel'ı gördünüz mü?" "Ona bakıyorum," dedi Sam.

Ethan dışarı çıktı ve yüzüne rahatlama yerleşti. Garrett'ın yanında durdu ve önce Rachel ile Sean'a, sonra da diğerlerine baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Onun endişelenmesini istemediği için gülümsedi. "Ben iyiyim. Biraz temiz hava almak için dışarı çıktım ve bunun Marlene'in toplantılarından kaçmak için çok eski bir gelenek olduğunu fark etmedim."

Ethan rahatladı ve başparmaklarını kemer halkalarına soktu. "Evet, savaş oyunlarına rakip olacak bir şey haline geldi. Annem tarafından geri çekilmeden en uzun süre hayatta kalan kazanır."

Adam ona bakarken, daha önceki konuşmalarını, öpüştükleri zamanı ve ondan yapmasını istediği şeyi düşündüğünü biliyordu. Bakışları onun tenine yerleşti, sıcak ve heyecan vericiydi.

Titriyordu ama hiç de üşümüyordu. Yaz sonu havası nemli ve rahatsız edecek kadar sıcaktı ama tek hissedebildiği onun bakışlarındaki sıcaklık ve gözlerindeki vaatti.

"Sence annen gitmemize kızar mı?"

Sesi boğuk geliyordu ve midesinde dans eden kelebekleri yuttu ve sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi yukarı doğru yükseldi.

"Şimdi gidersen, çok geç olana kadar haberi olmaz," diye sırtı Garrett.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Sean.

Ethan başını salladı ve Rachel'ın eline uzandı. "Haklılar. Ön taraftan gizlice girebiliriz ve eğer kimse bizi engellemediyse, kimse alarmı çalmadan gitmiş oluruz. Ve çalacaklar da. Yani alarmı çalacaklar. Eminim Garrett, Edna Teyze olayını unutmamıştır."

Garrett tiksintiyle, "Rachel'ın gitmek istemesi olmasaydı, seni çoktan ihbar ederdim," dedi.

Ethan onu yanına çekti ve çenesine vurdu. "Fikrini değiştirmeden hemen gitmemizi öneririm."

Döndü ve Sean'ı yanağından öpmek için eğildi. "Seninle yeniden tanışmak çok güzeldi. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Bu jest karşısında önce şaşırmış sonra da memnun olmuş gibiydi. Sonra Garrett'a döndü ve ona çabucak sarıldı. Bir ninni gibi davranmamaya kararlı bir şekilde, beceriksizce Sam'e doğru ilerledi.

"İyi geceler Sam," dedi neredeyse resmi bir şekilde.

Kollarını açtı ve sadece bekledi. Hızlı bir nefes alarak öne çıktı ve ona sarıldı. Adam dokunmanın çoğunu onun yapmasına izin verdi ve sadece gevşekçe sarılmasına karşılık verdi. Kadın geri çekildi ve ona içten bir gülümseme verdi.

Onun duygularıyla bu kadar ilgilenen biri kesinlikle kötü biri değildi.

Gülümsemesine karşılık verdi ve kısaca yanağına dokundu. "Sonra görüşürüz, Rachel."

Küçük bir el sallayışla Ethan'ı bahçeden çıkıp ön bahçeye giden patikaya kadar takip etti. Ethan'ın kamyonetine doğru yürürlerken, Ethan bir kolunu ona doladı ve onu yanına çekti.

Nabzı bir kül blokunu bile kesebilirdi. Ethan'la sevişmek için sabırsızlanıyordu. Cehennem kadar gergindi, belki de onunla birlikte olma konusunda hiç olmadığı kadar gergindi, ama bunun onu engellemesine izin vermeyecekti.

Evliliğini ve kocasını geri kazanmanın tam zamanıydı.

BÖLÜM 24

ETHAN evin önünde durduğunda direksiyonu kavradı. Uzun bir süre gözlerini dikip önüne baktı ve sonra ilk randevusuna çıkan bir genç gibi nefesini tuttuğunu fark etti. Bazı açılardan öyleydi. İlk randevusu. Karısıyla. Tanrım. Rachel'a tekrar sahip olduğu fikrini hâlâ aklından çıkaramıyordu. Ona ikinci bir şans verilmişti.

Nabızı kulaklarında atarken motoru durdurdu ve Rachel'a bakmak için döndü. O da en az kendisi kadar gergin görünüyordu. Dudaklarının cesur duruşu karşısında göğsü biraz çöktü.

"Rachel. Bebeğim? Hâlâ seninle sevişmemi istiyor musun?"

Avuçları nemlendi ve direksiyonun üzerinde kaydı. Bunu sormadan önce, Rachel'ın vazgeçmesinden ne kadar bilmiyordu. Anlayışla karşılardı. Gerekirse sonsuza kadar bekleyebilirdi ama ona dokunabilmek istiyordu. Başka hiçbir şeyi istemediği kadar.

Döndü ve gözleri verandanın ışıklarından yayılan loş ışıktaki usulca parladı. Havuzlarda yansıyan çok şey vardı. Korku, tereddüt, umut ve arzu. Kararlılık.

"Benimle içeri gel, Ethan."

Kadının boğuk sesi adamın teninde bir şok dalgası yarattı. Rahatsızlığı hafifletmek için yer değiştirene kadar kasıkları gerildi. Elini uzattı, parmakları onunkilere karşı titriyordu.

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi, sıkıca birbirine doladı ve güven verici bir şekilde sıktı. Sonunda her bir boğumu öpmek için elini dudaklarına götürdü.

"Gidelim," diye fısıldadı.

İkisi de kapılarını açıp aceleyle verandaya çıktılar. Adam kapı tokmağını beceriksizce çevirince Rachel girişe yaslandı ve kıkırdamaya başladı.

Neşeli sesi duyunca şaşırdı ve kapıyı durdu. Gözleri neşeyle parıldıyordu ve

karnını tutarken nefes nefese kaldı.

"Ne ama. Çıktığımız zaman da böyle mi davranıyorduk? İki kedi kadar gergin ve yatağa girmeye o kadar hevesliyiz ki yolda kendimize takılıp düşüyoruz?"

Ethan sırttı ve ardından bir kıkırdama, ardından da düpedüz kahkaha geldi. Gerginlik buharlaştı ve gözlerini silerken kapıya yaslandı.

"Sanırım biraz çaresiz görünüyoruz. Ben öyle görünüyorum. Seksin bahsi geçtiğinde bir erkeğin bu kadar sabırsızlanması normal."

Tekrar sırttı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Normal bir erkek olmana sevindim. Aklında hiç seks olmasaydı seni baştan çıkarmak zor olurdu."

Ona daha fazla karşı koyamayan adam, onu kollarına çekti ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Doğru hissettiriyordu. Keşke bunu daha önce görseydi.

Gözlerini kapadı ve o anıları kovaladı. Bu gece olmazdı. Her şey yeniden bu kadar mükemmel olabilecekken olmaz.

Omzuyla iterek kapıyı açtı ve onu arkasından sürükledi. Karanlıktan duyduğu rahatsızlığın farkında olan adam hemen düğmeye uzandı ve oturma odasını ışıkla doldurdu.

Ona tekrar dokundu, ondan çok kendini rahatlatmak için. Parmak uçları elmacık kemiğini sıyırdı ve sonra çenesini kavradı.

"Burada bekle. Birkaç dakika içinde senin için geleceğim. Bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum."

Başını yana eğdi ve şaşkınlıkla ona baktı.

Gülümsedi ve burnunu öpmek için eğildi. "Beni şımart. Romantizmde ve kadınların sevmesi gereken tüm şeylerde elimi denememe izin verin."

Kızın kara gözlerindeki güven onu alçalttı. Daha iyi olmak neden oldu. Layık olmak için. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için, lanet .

Döndü ve aceleyle yatak odasına girdi. Yerin ortasında durdu ve ne istediğinden ya da onu nerede bulacağından emin olmadan birkaç daire çizerek baktı.

Mumlar. Rachel mumları severdi. Evin her yerinde her zaman birkaç tane mum bulunurdu.

Hangi cehennemdeydiler şimdi? Hiçbir şeyi atmamıştı ama annesi gelip bir sürü eşyayı kutulamıştı. Rachel onu beklerken garajı karıştırmak istemesine imkân yoktu.

Dolap.

Kapıyı çekip açtı ve ışığı yaktı. Arka tarafta birkaç kutu yığılıydı. Mumların içlerinden birinde olduğunu umarak en üsttekini aşağı sürükledi ve kapağını açtı.

Çeşitli ıvır zıvırları bulunca hayal kırıklığıyla ofladı, sonra ikinci kutuyu açtı. Kapak açılır açılmaz hafif bir çiçek kokusu yayıldı. İçinde farklı boyutlarda birkaç mum vardı. Mükemmel.

Taşıyabildiği kadarını aldı, sonra yatak odasına geri döndü ve onları odanın etrafına stratejik olarak yerleştirdi. Yerleştirmeden memnun kalınca kibrit almak için mutfağa geri döndü.

Birkaç dakika sonra yatak odası bir düzine mumun sıcak ışıltısıyla aydınlanmıştı. Mükemmel bir ortam değildi ama idare ederdi.

Şimdi Rachel'ı alalım.

Bir elini saçlarında gezdirdikten sonra gömleğinin önünü sıyırarak, hızla atan nabzını sakinleştirmek için nefesini içine çekti ve Rachel'ın cam kapıların önünde durup geceye baktığı oturma odasına doğru yürüdü.

Arkasından yaklaştı ve ellerini kollarından omuzlarına doğru kaydırды. Saçları dalgalandı ve ışığı yakaladı. Bir süre baktı ve sonra eğildi, boynunun yan tarafına sokulurken ağzıyla saçlarını kenara itti.

Kadının yumuşak iç çekişi adamın üzerinde bir memnuniyet dalgası yarattı. Boynunun yumuşaklığını ve ensesindeki ipeksi kısa tüyleri seviyordu. Ve onun kokusunu. Çok kadınsı ve hafif. Derin bir nefes aldı ve kulağının hemen arkasındaki bölgeyi öptü, onun ihanet eden seğirmesinin tadını çıkardı.

"Benimle yatak odasına gelir misin?"

Döndü ve kollarını adamın boynuna doladı, parmak uçlarına doğru eğilerek ağzını adamın ağzına yaklaştırdı.

"Çok gerginim," diye itiraf etti. "Bunu bilmeni istiyorum. Korkmuyorum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Neden bu kadar endişeli olduğumdan bile emin değilim. Bunu çok istiyorum ama karnım deli gibi ağrıyor."

Yanağını okşadı, çenesinin ve sonra dudaklarının çizgilerini takip etti.

"Ben de gerginim bebeğim. Birlikte gergin olacağız. Bu önemli. İkimiz de bunu çok istiyoruz. Sadece rahatlamamız ve ağırdan almamız gerekiyor. Birlikte yapalım."

"Oh, bu hoşuma gitti," diye nefes aldı. "Birlikte. Benimle seviş, Ethan."

Elini tuttu ve onu yatak odasına doğru çekti. Onu içeri götürdüğünde durdu ve bir daire çizerek döndü, gözleri titreyen mumlara dikilmişti.

Kulağını okşamak için eğildi. "Anladığım kadarıyla onaylıyorsun."

İç çekti ve onun dokunuşuna doğru eğildi. "Tüm bunları yapmak zorunda değildin."

"Ama ben istedim. Bunun mükemmel olmasını istiyorum."

Rachel döndü ve ellerini adamın göğsünden omuzlarına doğru kaydırdı. Vücudunun sert hatlarını, hafif çukurları, çıkıntıları seviyordu. Mükemmeldi. Başka nasıl olabilirdi ki? Beklediği şey buydu.

"Olacak, Ethan."

Adam başını eğdi. O da kendi başını yana eğdi. Ağızları sadece bir santim aralıktaydı. Adamın dudaklarının ilk dokunuşu kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Yumuşak. Son derece hassas. Ellerini adamın boynunun arkasına kıvırdı ve onu kendine çekti. Öpücüğü derinleştiren, daha fazlasını talep eden oydu.

Kendini çok şehvetli hissediyordu ve hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süredir ilk kez kendini güzel ve arzulanır hissediyordu.

Ethan'ın elleri kadının sırtından aşağıya, sonra da arkasını avuçlayana kadar indi. Hafifçe sıktı, yanakları yuvarladı ve yoğurdu.

Onun tadını seviyordu. Buna bir etiket koymak zordu. Bir kısmı kokuydu. Güçlü ve erkeksi. Çenesi boyunca bir çizgi öptü, sonra boynunun sütununu tadabilmek için başını aşağı çekti.

Kulak memesini bulduğunda, uzun bir tıslama sesi çıkardı. Gülümseyerek kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve diliyle oynadı.

"Seni baştan çıkarmam gerektiğinin farkındasın," diye homurdandı.

Güldü ve sadece anın neşesinin onu yıkamasına izin verdi.

"baştan çıkarmaya ne dersiniz?"

Onun dudaklarını tekrar yakaladı. "Bununla çalışabilirim."

Öpüşmeleri daha sıcak, daha soluksuz, daha az alaycı hale geldi. Karnının derinliklerinde, arzu kıvrıldı, daha sıkı ve daha sıkı, dalgalar halinde dışarıya doğru yayıldı.

"Baştan çıkarmanın ilk kuralı. En azından birimiz soyunmak zorunda. Tercihen sen," diye mırıldandı.

Heyecanın bir kısmının yerini gergin bir endişe aldı. Aptalcaydı. Onu çıplak görmüştü. Birçok kez. Daha önce sevişmişlerdi. Ama onun için her şey ilk kez oluyormuş gibiydi.

"Hey," dedi usulca. Geri çekildi ve bir parmağını çenesinin altına sokarak onun kendisine bakmasını sağladı. "Bunu istediğin kadar yavaş yapacağız. Sen tamamen giyinikken seninle sevişebilseydim, bunu yapardım ama sanırım ikimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz."

Kıkırdadı ve tedirginliğinin bir kısmının gittiğini hissetti.

"Çok ağırdan almayalım yoksa ikimiz de sevişmeden yaşlanıp yıpranacağız."

"Mmm, beni mezara koyana kadar seninle sevişmeyi planlıyorum. Viagra'yı bunun için yapıyorlar."

Bir kahkaha daha atarken ona doğru eğildi ve şiddetle sarıldı.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Birlikte soyunacağız. Son soyunan çürük yumurta olur."

Son sözünü söylediği anda çekildi ve hemen kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Olamaz," diye mırıldandı. "Belki de ne kadar rekabetçi bir aileye gelin gittiğini hatırlamıyorsundur."

"Sen konuşurken ben soyunuyorum," diye alay etti.

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Her iki durumda da nasıl kaybedeceğimi anlamıyorum."

Kadın daha kot pantolonunu çıkarmayı başaramadan, adam kıyafetlerini çıkarmıştı.

Adamın kaslı vücudunun zayıf hatlarına şaşkınlıkla bakarken tüm nefesi vücudunu terk etti. Dar kalçalar, geniş omuzlar, sert bir göğüs. Kasıklarında, çıkık ereksiyonunu çevreleyen koyu renkli bir kıl yuvası vardı.

Ağız açık kaldı ve utanmaz bir hayranlıkla baktı.

"Lanet olsun Rachel, beni daha önce de görmüştün," diye mırıldandı.

Yutkundu ve tekrar ona baktı. Şaşkınlıkla adamın gözlerinde bir parça gariplik olduğunu fark etti. Gülümsedi.

"Kıyafetlerini nasıl bu kadar çabuk çıkardın? Tanrı aşkına, ben önden başladım."

Sırıttı, omuzları gevşedi. "Donanmada olduğumu unutuyorsun. Oldukça hızlı hareket edebilmen gerekiyor."

"Daha çok biz kadınların giymek zorunda olduğu tüm o ıvr zıvırlara sahip olmadığınız gibi," diye homurdandı.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedi masumca.

Vücudunun aşağısındaki sütyenini ve külotunu işaret etti. "Misafirim ol."

Adam ona doğru yaklaştı ve kadın bir kez daha adamın sikine baktı. Ona dokunmayı çok istiyordu ve sonra dokunamaması için iyi bir neden olmadığını fark etti.

Adam ona doğru bastırırken, kadın uzandı ve parmaklarıyla adamın çevresini dolaştı.

İnledi. "Adil oynamıyorsun."

Sert ve yumuşak olan bu ikili hissin büyüüne kapılarak okşadı ve adamın avuçlarının içinde daha da sertleşmesine şaşırdı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Tabii ki evet."

"Hâlâ giyinik durumdayım," diye hatırlattı ona. "Uzun sürmeyecek."

Onu yatağa doğru geri çekti, elleri yanlarından aşağıya ve kalçalarına doğru kayıyordu. Başparmakları iç çamaşırının bandına takıldı ve çekiştirdi.

Bir eli sırtının küçük kısmına doğru kayd ve sonra külotun arkasındaki yarığın hemen üzerindeki noktayı kapattığı yere doğru indi. Okşadı ve sonra parmaklarını aşağıya, dikiş boyunca kaydirdi ve kadın zevkle titredi.

Belli ki onun tüm tatlı noktalarını biliyordu. Doğrusu, bunları onunla birlikte yeniden keşfetmeyi dört gözle bekliyordu. Kendisi zevk noktalarını hatırlamazken, bunları hatırlayan bir adamla sevişmek ne kadar tuhaf bir duyguydu.

"Kıcını seviyorum. Hiç kapatmazsan mutlu bir adam olurum."

Bu söz karşısında yüzü kızardı, ama onun onayından duyduğu zevk damarlarında hararetle dolaştı.

"Bunu sizin için düzenli olarak ortaya çıkarabilirim," diye teklif etti.

"Mmm, sende."

İç çamaşırı bacaklarından aşağı düştü ve ayaklarının dibinde birikti. Adamın ağzı boynunu buldu ve kadın ona daha iyi erişim sağlamak için yana doğru eğildi. Adam omzuna doğru bir çizgi öperken, ellerini sutyen askılarına götürdü ve kollarından aşağı çekti.

Sıcak ve ılık ağzı daha aşağıya, göğüslerinin kabarıklığının hemen üzerine indi. Parmakları sutyeninin kopçasıyla uğraştı ve sonunda kopça düşerek göğüslerini ağzına doğru açtı.

Dudakları tehlikeli bir şekilde göğüs ucuna yaklaştığında nefesini içine çekti ve tuttu. Yukarı doğru gerildi, bu samimi teması istiyordu. Meme uçları büzüştü ve sert, hassas noktalar oluşturdu.

Ve sonra ağzı gergin bir tepenin etrafında kapandı.

Dizleri büküldü ve ayakta kalabilmek için umutsuzca adamın omuzlarına yapıştı. Sertçe emdi ve tomurcuğu diliyle yaladı.

Zevk kasıklarına doğru keskin bir şekilde yayıldı. Pelvisi dayanılmaz bir şekilde gerildi ve klitorisi şişip seğirdi. Dilinin her darbesinde artan dayanılmaz baskıyı hafifletmek için onun oraya dokunmasını istiyordu.

Bir an için zaman ve mekân duygusunu kaybetti. Duygu, his, uzun zamandır yoksun olduğu şeyler, her yönden ona doğru koşmaya başladı. Bu onu hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Çok uzun zamandır hissettiği tek şey korku ve nefretti. Sevilme ve değer verilme hisleri ne kadar daha güçlüydü?

Ve sonra sanki kızın ne kadar çabuk kontrolden çıktığını biliyormuş gibi onu nazikçe kollarına aldı. Şiddetli bir fırtınada bir çapaydı. Onun kayası. Onun koruması. Onun içinde eridi, sadece çaresizlik olarak tanımlayabileceği bir şeyle ona tutundu.

Onu kucağına aldı. Ayakları yerden kesildi ve yatağı baldırlarının arkasına değene kadar onu sırtında taşıdı. Sonra onu çok dikkatli bir şekilde indirdi. Gözleri kıza dikilmişti. İfadesi şiddetli bir konsantrasyon çalışmasıydı. Ve kararlılık.

Sırtı çarşafların pelüş yumuşaklığıyla buluştu. Adam bir an için onu terk ettiğinde ürperdi. Hemen onun sıcaklığından mahrum kaldığını hissetti.

Ama geri döndü, yatağa sürünerek girdi. Adam kızın üzerine öyle bir dikilmişti ki, bakışları kızın ayak parmaklarına kadar ısınmıştı.

"Benim için ne kadar güzel olduğunu biliyor musun acaba?" diye fısıldadı onun bedenine sarılırken.

Gözlerinde aniden yaşlar belirdi ve ona gülümsedi. Yüzüne dokunmak için uzandı, parmakları duygularının gücüyle titriyordu.

"Şu anda kendimi çok güzel hissediyorum."

Elini tuttu ve avucunu dudaklarına bastırdı. "Kendini onun gibi hissetmediğin bir günün istemiyorum."

Şu anda yaptığınız gibi güzel o zaman. Bunu sana her fırsatta hatırlatmayı kendime görev sayacağım."

Kalbi eridi.

Ellerini tuttu ve yavaşça yatağa doğru indirdi. Ellerini yukarıya, başının hemen üstüne doğru kaydırды, ta ki adam ona bakana ve kadın onun altında tamamen savunmasız bir şekilde yatana kadar.

Bu düşünce onu korkutmalı. Mantıken. Ama kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Gülümsedi ve vücudunu davetkâr bir şekilde dikleştirdi.

Acı dolu bir iniltiyle, sıkıca tuttuğu kontrolünün bir kısmını kaybederek onu açlıkla öptü. Onu sadece öpmekle kalmadı, ağzını da harap etti.

Sıcak. Derin. O kadar nefessiz kalmıştı ki asla yetişemiyordu. Dili onunkinin üzerinde kayıyor, tadına bakıyor, kız tek tadabildiği şey o olana kadar derinlere dalıyordu. Hissedebildiği tek şey oydu.

Adamın vücudu kadınının üzerine indi, sertliği kadının yumuşak kıvrımlarıyla birleşti. Adamın ereksiyonu sabırsızca kadının kalçalarının birleştiği yeri dürttü ama ileri doğru bastırmadı. Kadın onun sertliğini kucakladı, adamın en hassas etinin üzerinde kaymasının verdiği o lezzetli his o kadar erotik, o kadar son derece zevk vericiydi ki.

Kadın bacaklarını açtı ve adamın siki zıplayarak kadının şişmiş, zonklayan klitorisine çarptı. Kadın usulca inledi ve adamın altında huzursuzca kıvrıldı. Adam kadının çıkardığı sesleri yuttu. Onları ve onu aç ağzıyla yuttu.

Geçen yıl aklından uçup gitmişti. Sadece şimdi vardı. Sadece kocasının kollarına geri dönmenin tarif edilemez hissi vardı. Kocasının onun üzerinde hareket ediyordu, büyük ve aceleci. Onun altında kendini küçük ama bir o kadar da korunmuş ve el üstünde tutulmuş hissediyordu.

Onu yuttu. Hiçbir parçasına dokunmadı. Elleri belinden aşağı, kalçalarına doğru kaydı. Parmakları kalçalarının altında kıvrıldı ve onu daha da açmak için kalçasını onunkilerin arasına sokarken onu tuttu.

Sonra bir elini aralarına soktu ve parmağını şefkatle kadının kıvrımlarının arasına soktu. Ucu kızın üzerinde çirpindi.

Klitorisi ve hemen tepki verdi, yukarı doğru eğildi. Ağzından bir inilti kaçtı.

Kadınlığının narin dokularını dikkatle keşfederken bir eliyle kendini destekledi. Bir parmağını onun içine sokarak hazır olup olmadığını test etti.

Neredeyse onu tamamen uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi. Adamın parmağının etrafında kenetlendi, vücudu o kadar sıkıydı ki patlamaktan korkuyordu.

Bir parmağını daha kızın içine sokarken başparmağını kızın kıvrımlarında saklı olan gergin çıkıntının üzerinde gezdirdi.

"Ethan, lütfen."

Sesi ona benzemiyordu. Bu muhtaç, akılsız kadın o değildi, değil mi? Yalvarmak istiyordu. İçine girmesi için onu zorlamak istiyordu. Onu başka hiçbir şeyi istemeyi hayal edemeyeceği kadar çok istiyordu.

Sanki ne kadar ileri gittiğini hissetmiş gibi, vücudunu tekrar geriye kaydırды ve sikini onun açıklığına yerleştirmek için uzandı. Parmaklarını onunkilerle birleştirmek için elini yukarı kaldırmadan önce onu parmaklarıyla bir kez daha okşamak için zaman ayırdı.

"Seni incitirsem söyle," dedi kısık sesle. "Sonuna kadar yanımda olmanı istiyorum bebeğim. Eğer yaptığım herhangi bir şey seni korkutursa, söyle bana. Duracağım."

Buna karşılık olarak kalçalarını kaldırdı, onun içeri kaymasını istiyordu. Adam sanki kontrolü ele geçirmek için savaşıyormuş gibi gözlerini kapadı ve öne doğru eğildi. Adamın kendisini açması, vücudunun ona uyum sağlamak için esnemesi karşısında nefesi kesildi. Bu en çok

muhteşem, ezici bir his.

Gözleri irileşti ve adam daha derine indiğinde nefesi boğazında düğümlendi.

Durdu ve ona baktı, gözleri endişeliydi. "Tamam mı?"

Başını salladı, tutarlı bir yanıt veremeyecek kadar gergin ve anlamsızdı. Sessizce onu teşvik ederken tırnakları adamın omuzlarına batıyordu.

Sonunda hareket etti. Tek bir sert hamleyle derinlere indi. Kızın ağzı sessiz bir ünlemle açıldı. Görüşü bulanıklaştı.

Kontrolsüzce titredi ve ona sıkıca tutundu. Dayanamayacaktı. Bu çok fazlaydı. Çok uzun zaman olmuştu.

"Lütfen," diye yalvardı.

Eğildi, büküldü, kıvrandı. Onu kendine doğru çekti ve sert ve hızlı bir şekilde itmeye başladı. Tanrım, evet. Sonunda.

Şefkatliydi. Şefkatli olmak istiyordu ama şu anda onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı. Sert. Sert. Ona kaçırdığı her şeyi hatırlatması için.

Onun koruyucusu. Onun savaşçısı.

Başını geriye attı, gözlerini sıkıca kapadı ve adamın omuzlarını öyle sıkı kavradı ki iz bırakacağından emindi.

Sürtünme o kadar harika bir işkenceydi ki, neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Şişmiş ve sertleşmişti. Çok sertti. Onu tekrar tekrar doldurdu, vücudu acımasızca içine giriyordu.

Gerginlik arttı. İkisi de nefes nefese kaldı ve sıkıştı.

"Benimle gel," diye fısıldadı Ethan. "Benimle ol. Sev beni."

Nazik sözler ruhuna merhem oldu. Gözlerini kapadı, onu kendine yaklaştırdı ve kendini bıraktı.

Kalçaları onunkilere karşı güçlendi. Ona karşı gerildi ve onun kendisini tuttuğu kadar sert bir şekilde kavradı. Vücutları o kadar sıkı birbirine geçmişti ki aralarında bir santimetre bile yoktu. Kalçaları çılgın bir ritimle dalgalanırken uzuvları birbirine dolanmıştı.

Yüzünü onun boynuna gömdü ve adını fısıldadı. "Rachel."

Uçtu. Bunu tarif edecek tek kelime buydu. Süzüldü. Öforik, çok hafif. Rüzgârın yüzüne vuruşunu neredeyse hissedebiliyordu. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra tenindeki sıcaklığı hissetti.

Sonra aşağı süzüldü ve Ethan onu yakalamak için oradaydı. Tembelce sürüklendi, onun kollarında evini buldu. Yuva. Sonunda evini.

Dudakları onunkileri buldu. Onu uzun ve tatlı bir şekilde öptü. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzölüp dillerine karıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Bir şey söyleyemeyecek kadar kendinden geçmiş bir halde onu tekrar öptü. Hissettiklerini anlatacak kelimeleri olduğundan emin değildi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve başını salladı.

"Seni seviyorum bebeğim. Bundan asla şüphe etme."

Onun yüzüne dokundu, sert çenesini okşadı.

"Okşamayacağım."

Adam dikkatlice kadının bedeninden çekildi ve yana doğru yuvarlandı. Onu yakınına aldı, o kadar yakındı ki kalbinin her atışını hissedebiliyordu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla hafifçe kaskatı kesildi. Ona baktığında gözleri şaşkıncı. "Ne için?"

"Bana aşkı yeniden hissettirdiğin için."

Alnını onunkine yasladı ve parmaklarını saç tellerinin arasından geçirdi.

"Bir daha asla başka bir şey bilmeyeceksin," diye söz verdi.

BÖLÜM 25

Rüya karanlık ve çirkindi. Onu korkutan derin bir duygusal seviyeden vuruyordu. Ethan oradaydı, ama onun tesellisi ya da uzun zamandır hayalini kurduğu savaşı değildi. Ona karşı öfkeliydi.

Onu saran çaresizlik, bir zamanlar birbirleri için her ne idiyseler, bunun çoktan yok olduğunu, yıkılmış bir güvenin altına gömüldüğünü bilmesinden kaynaklanıyordu.

Onunla yüzleştii, korkmuştu, bunun o an olduğunu biliyordu. Evliliklerinin, aşklarının sonu. Onunla yüzleşecek kadar güçlü değildi ama adam ona başka seçenek bırakmamıştı. Onun bilmesini istiyordu. Neden bu kadar kararlıydı?

Çok sevdiği gözleri sıcaklık ve destekle dolu değildi. Sert ve kararlıydılar.

"Hayır," diye fısıldadı. Onu bu şekilde görmek istemiyordu. Sadece bir rüyaydı. Bir kabus. Gerçek değildi. Gerçek ?

Sen bir sahtekarsın. Evliliğiniz bir sahtekarlık. O seni sevmiyor.

Ses, ruhunun en savunmasız kısmına fısıldadı. Yollarda kıvrılıp dönüyor, ardından umutsuzluk yayıyordu.

"Hayır. Hayır!"

"Rachel. Rachel, uyan bebeğim. Bu sadece bir rüya. Bana geri dön."

Nazik eller yüzünü okşayarak yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Gözlerini kırıştırtarak açtı ve karanlığa alışmak için gözlerini kırıştırdı.

"Hey," dedi Ethan yumuşak bir sesle. "Her şey yolunda. Güvendesin Rachel." Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne sarıldı.

Kalbi acımasızca göğsüne çarpıyor ve bilincinin sınırlarında hâlâ var olan paniğe karşı mücadele ediyordu.

Neden bu rüyayı görüyordu? Gittikçe güçleniyordu, zayıflamıyordu. Esaretinin üzerinden zaman geçtikçe paniğinin azalması gerekmez miydi? Ve neden Ethan'ı bu şekilde rüyasında görüyordu?

Bir terapist muhtemelen ona en savunmasız olduğu zamanlarda bilinçdışı korkularının çirkin yüzünü gösterdiğine dair bir şeyler anlatırdı.

Ethan'a daha da sokuldu, elinden geldiğince sıkı tutundu, sanki kendi iradesiyle işaret edip "Gördün mü?" diyebilirmiş gibi. Benden nefret etmiyor. O burada. Beni seviyor.

Başının üstünü öptü ve soğuk tenini okşadı. Sevişmelerinden sonra hiçbir şey giymemişti ve elleri teninde sihir gibi hissettirmeliydi. Bunun yerine gerildi, içine korku doldu.

Belki de gerçekten deliydi.

"Bebeğim, konuş benimle," diye mırıldandı Ethan. "Seni bu kadar korkutan ne? Bana rüyayı anlatabilir misin?"

Gözlerini tekrar kapattı. Ne söyleyebilirdi ki? Tanrım, Ethan, rüyamda senin gerçek bir piç olduğunu ve benden nefret ettiğini gördüm. Bu onu kesinlikle iyi hissettirirdi.

Ama birine söylemesi gerekiyordu.

Ethan'ın hakkında bilgi aldığı terapistte gitme fikri onu korkutuyordu. Kendini kontrolsüz ve çaresiz hissetmesine neden oluyordu. Ama belki de zamanı gelmişti. Belki de bunu tek başına yapamazdı.

"Ne oluyor lan?"

Sam mısır gevreğini ağzına atmayı bırakıp gazete okuyan Garrett'a şüpheli bir bakış fırlattı.

Garrett gazeteyi Sam'in kâsesinin kenarına süt sıçratmaya yetecek bir güçle tezgâha vurdu.

"Sakin ol, ahbap. Bu sabah külotunu düğümleyen ne?"

Garrett kaşlarını çatarak Sam'e baktı, kaşları öfkeli gök gürültüsü bulutlarına dönüşmüştü. Evet, Garrett çok kızgındı. Bu onun her zamanki huysuz tavrının ötesine geçmişti.

Garrett sakinleştirici birkaç nefes aldı. şimdi endişelenen Sam kâseyi bir kenara itti ve kâğıda uzandı.

"Tanrı aşkına dökül."

"Üçüncü sayfa," diye Garrett.

Sam söz konusu sayfaya doğru ilerledi ve içindekileri hızla taradı. Kelly adının manşette ağırlıklı olarak yer aldığını görünce durdu.

"Whoa."

"Evet," dedi Garrett tiksintiyle. "Oku ."

Sam, Rachel'in mucizevi ölümden dönüşünü anlatan makaleyi baştan sona okudu. KGI'nın oynadığı rolle ilgili bölüme geldiğinde, parmakları kâğdın kenarları yumruklarının arasında buruşana kadar sıkıldı.

"Allah ."

Garrett acımasızca, "Okumaya devam et," dedi.

Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Rachel'in uyuşturucu bağımlılığından bahsedildi, ancak hiçbir yerde uyuşturucunun ona zorla verildiği söylenmedi. Sadece kokain ve eroin bağımlılığının etkileriyle mücadele ettiği söyleniyordu. Hatta hafıza kaybının gerçek olmadığı, bunun sempati uyandırmak için bir hile olduğu bile öne sürüldü.

Sam öfke patlamasının ötesini düşünemiyordu. "Bütün bu saçmalıkları onlara kim söyledi?"

Garrett gazeteyi kaptı ve parmağını makalenin bir kısmına sapladı. "Oku!"

Sam gazeteyi sabitlemek için Garrett'in bileğini tutana kadar kelimeler ileri geri sallanıyordu. Makalede kaynak olarak yakın bir aile üyesinden bahsediliyordu.

"Bu saçmalık," diye patladı Sam. "Hayatta olmaz. İçimizden birinin Rachel'ı böyle satmasına imkân yok."

Tabureyi devirerek ayağa kalktı ve mutfakta bir ileri bir geri volta attı, o kadar öfkeliydi ki bir şeyleri kırmak istiyordu. Bakışlarını daha mutlu görünmeyen Garrett'a geri çekti.

"Bunu kimin yaptığını düşünüyorsun?"

"Ben değildim. Sen olmadığına eminim. Annem ya da babam değildi. Van, Nathan ya da Joe olmadığı kesin. Kim yapar bunu?"

Gitmek mi? Kimse bu tür bilmez. KGI hakkında bu kadar şeyi nereden bilebilirler ki?"

"Sean biliyor," diye mırıldandı Sam.

İki kardeş birbirlerine baktılar ve ikisi de aynı sonuca vardılar.

"Onun da yapmasına imkân yok," dedi Garrett. "Annemi ve babamı çok seviyor. Neredeyse aileden biri sayılır."

Sam ani bir farkındalıkla Garrett'baktı. "Rusty."

" çocuğu," diye yemin etti Garrett. "Onu öldüreceğim. Annem bu sefer onu kurtaramaz."

"Bu annemin canını yakacak," dedi Sam.

"O küçük sürtük ne sanıyordu?"

Sam iç çekti. "Rusty başından beri Rachel'ı bir tehdit olarak görüyordu. Genç ve kafası karışık ve Rachel eve döndüğünde gördüğü ilgiye içerlemişti. Sanırım bu onun Rachel'ı bir iki kademe aşağı çekme yöntemi."

Garrett soğuk bir sesle, "O gidiyor," dedi. "Kimse ailesine bu şekilde ihanet edemez. Annemin ne dediği umurumda değil. Babam öğrendiğinde o da kabul edecektir. Rachel bunu gördüğünde yıkılacak."

"Ethan'ı aramam gerek. Bilmesi gerekecek ve bizimle birlikte Rusty ile yüzleşmek isteyecektir."

Garrett başını salladı, dudakları hâlâ öfke dolu bir çizgiydi.

Donovan mutfağa girerken, "Günaydın," diye seslendi.

Buzdolabını açıp portakal suyunu çıkarırken Sam ve Garrett'a şüpheyile baktı.

"Eğer şiddete müdahale edersem, elbette geri adım atarım. Sabahın ilk saatlerinde kan döküldüğünü görmek her zaman güzeldir."

Sam açıkça, "Rusty Rachel'ı ," dedi. "Gazetenin her yerinde yazıyor."

Donovan kaşlarını çatı, buzdolabını kapattı ve gazeteyi almak için yürüdü. Okudukça kaşları daha da çatıldı.

"Orospu çocuğu."

"Evet," dedi Garrett.

"Elinde tuttuğun şey ne?" Sam, Donovan'ın sol elindeki kâğıtları ilk kez fark ederek Donovan'a sordu.

Donovan sanki onları unutmuş gibi yere baktı.

"Çıktısını aldığım bir e-posta. Olası bir iş. Rachel'la işler yoluna girene, Cole ve Dolphin iyileşene kadar bir süreliğine işten ayrılacağımızı söylediğimizi biliyorum."

"Ama?" Sam sordu. "Orada kesin bir ama duyuyorum."

Donovan suçluluk duygusuyla kızardı. "Onlara yine de alacağımızı söylemiş olabilirim."

"Ne oluyor lan?" Garrett'in yüzü kıpkırmızı oldu ve yanakları sanki patlamamak için elinden geleni yapıyormuş gibi şişti. "Bunun hâlâ burada bir ortaklık olduğunu düşünen tek salak ben miyim?"

Garrett tamamen çılgına dönmeden önce Sam elini kaldırdı. Suçluluk duygusu onu yiyip bitirdi. Sam'in Rio'ya ne yapmasını emrettiğini ve Sam'in Güney Amerika'ya geri döneceğini bilseydi Garrett kalp krizi geçirirdi.

"Tamam, anlat bize Van. İş nedir ve neden şimdiden kabul ettin?"

Donovan acı içinde, "Bir çocuk," dedi. "Bir kaçırılma vakası. Ailesi çılgına dönmüş. Fidyeye talebi yok. Polisler tüm ipuçlarını tüketti. Kadın, polislerin peşine düştüğü ama çıkmaza girdiği eski kocası olduğuna ikna olmuş. Eski koca ülke dışında yaşıyor, bu yüzden sorun çıkarmayacak birini istiyor."

Sam nefesini uzun bir nefesle verirken Garrett'la birbirlerine istifa etmiş gibi baktılar. Eğer işin içinde bir çocuk varsa, Donovan gidiciydi. Geri çevirmesine imkân yoktu.

"Tamam Van, bize ayrıntıları vermek ve sonra da bu işi nasıl halledeceğimizi söylemen gerekiyor."

Donovan tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, kâğıtlar hâlâ elinde sıkıca duruyordu. "Rio özgür. Onu gönderdiğimiz korkak keşif görevini saymazsak, bir süredir hiçbir görevde yer almadı. Steele o görev yüzünden ona hâlâ kızıyor."

Sam başını salladı. "Rio ve ekibi bunu yapamaz."

Garrett arkasını döndü. "Neden olmasın?"

Sam onu görmezden geldi. "Steele'in ekibinin yarısı önümüzdeki kısa süre için görev başında olmayacak ve Ethan ve Rachel'in alabilecekleri her türlü desteğe ihtiyaçları varken, özellikle de bu sabahki küçük haberdan sonra, hepimizin ayrılmasının iyi bir fikir olduğunu ."

Donovan barın karşısındaki tabureye oturdu ve dirseklerini tezgâha dayadı.

"Tamam, ben P.J., Renshaw ve Baker'ı alabilirim. Sen ve Garrett burada kalıp Cole ve Dolphin'e göz kulak olabilirsiniz."

Sam Garrett'a baktı, o da bu durumdan pek görünmüyordu ama Garrett böyleydi işte. Başından beri içinde olmadığı ve planlamadığı hiçbir şeyden hoşlanmazdı. Ve Garrett hâlâ Sam'in gözlerinin içine bakıyordu, bu da ona Rio meselesiyle işlerinin bitmediğini gösteriyordu.

Garrett, "E-postayı göreyim," diye .

Donovan'ın dudağının köşesi kıvrıldı, ama sırtıtmayı yüzünden uzak tuttu, bu iyiydi çünkü bu Garrett'ı daha çok kızdırabilirdi.

Garrett okurken bir küfür savurdu. "Tanrım, çocuk daha dört yaşında. Eski eşinin hüküm giymiş bir çocuk tacizcisi olduğunu söylemeyi unutmuşsun."

Donovan omuz silkti. "Öyle olsun ya da olmasın, yine de çocuğun peşinden gitmek isterdim. Anne aklını kaçırmış. Şimdiki kocası kızı evlat edinmiş. Bebekliğinden beri onu o büyüttü. Kimsenin onlara yardım edemeyeceği gerçeği onu mahvetmiş. Biz onların son çaresiyiz. Onlara hayır diyemezdin."

"Nerede biliyor musun, Van?" Sam sordu.

"İyi bir fikrim var. Biraz araştırma yaptım. Mali durumuna girdim. Meksika'da bir bok çukurunda yaşıyor. İçeri girebiliriz. Ona neyin çarptığını asla anlayamaz. Çocuğu alıp en fazla kırk sekiz saat içinde dönebiliriz."

"Görünüşe göre Steele'i arayıp neler olduğunu anlatsan iyi olur. Gitmek isteyecektir. Bir süreliğine görevden alındığını açıkça söyle. Onun takımını alman onu kızdıracaktır ama bunu atlatacaktır. Hazırlanmak, ihtiyacınız olan istihbaratı almak ve adamlarınızı toplamak için zamana ihtiyacınız olacak. Sen

Körü körüne gitme, Van. Tüm bilgilere sahip olana kadar bekle ve sonra git."

"Evet, evet, . Eğer siz ikiniz bana annelik yapmayı bitirdiyseniz, siz gidip Rusty'nin derisinden bir şerit koparıken ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Kaçıracağım için üzgünüm."

Sam, elinde sıkıca tuttuğu kâğıtlarla ağabeyinin mutfaktan çıkışını izledi.

"Van."

Donovan durdu ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak döndü.

"Kaldır şunu, tamam mı? Aklının başında olmadığını düşünürsem bir nanosaniye içinde bu işin fişini çekerim."

Donovan'ın dudağı güvensizlikle kıvrıldı. "Sana bokunla nasıl başa çıkacağını ben söylemiyorum Sam. Geri çekil. Steele ve ben bunu uyumuzda halledebiliriz."

"Yeterince adil."

Sam, Donovan gittikten sonra Garrett'a döndü. "Ethan'ı arayacak mısın yoksa ben mi arayayım?"

"Henüz ikimiz de onu aramıyoruz. Sen bana Rio'da neler döndüğünü anlatana kadar olmaz," dedi Garrett.

Sam kısaca, "Meşgul," dedi. "Öyle mi? Neyle meşgul?"

Sam nefesini üfledi. "Lanet , Garrett."

"Benimle kafa bulma," diye tersledi Garrett. "Sen ve Van'ın burada tek taraflı kararlar almanız da neyin nesi?"

"Onu Kolombiya'ya geri gönderdim," dedi Sam sıkıca. "Birkaç gün içinde onunla buluşacağım ve o piçlerin peşine düşeceğiz. Bilgi istiyorum ve bunu nasıl elde edeceğimiz umurumda değil."

Garrett'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onu geri gönderdin. Bana söylemeden. Geri dönüyorsun. Bensiz. Bensiz yaptığın başka bir şey var mı Sam?"

"Saçmalamayı kes, Garrett. İşte tam da bu yüzden sana söylemedim. Çok sinirlenirdin ve bizimle içeri girmek isterdin."

"Tabii yaparım!"

Garrett ayağa kalktı ve ellerini masaya vurdu.

"Bu sadece senin ailen değil Sam. Klanın tek reisi sen değilsin. Bunu anlıyorum. Herkesi korumak ve iyi bir asker gibi sorumluluk almak istiyorsun. Bil bakalım ne oldu? İşler böyle yürümüyor. Biz bir takımız. Hatırladın mı? Takım olarak yaşar ve ölürüz. Senin sözlerin. Benim değil. Yoksa bu kuralların sadece diğer herkes için geçerli olduğunu ama senin için geçerli olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ben bir karar verdim. Buna sadık kalacağım."

"Neye karar verdiğin umurumda değil. Yarım yamalak bir intikam görevine gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Sam de ayağa kalktı ve Garrett'ın yüzüne baktı. "Bilgiye ihtiyacımız var, Garrett. Rachel'ı neden lanet olası bir tutsak olarak tuttuklarını ve ona bir yıl boyunca bir hayvan gibi davrandıklarını bilmemiz gerek!"

Garrett hırladı ve geri adım atmadı. Burun buruna durdular, her biri diğerine gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Bilgiye ihtiyacımız olduğuna itiraz etmiyorum. Kendiniz bilgi vermeden bu kelimeyi kullanmayı seviyorsunuz. Düşün Sam. Bir dakikalığına kafanı kullan. Güney Amerika'ya gidiyorsun ve bize hiçbir şey söylemiyorsun. Bok gibi havaya uçuyorsun. Annemle babama ne diyeceğim ben? Seni nerede arayacağımı bile bilmezken ne yapacağım? Bu aptalca ve sen de bunu biliyorsun yoksa benden saklamazdın."

"Bu bir intikam. Karmaşık. Onurlu bir şey değil ve ne senden ne de bu aileden başka birinden yapmam gerekeni yapmasını isteyemem," diye çıkıştı Sam.

Garrett alaycı bir ifadeyle, "Her zaman Kaptan Amerika," dedi. "Peki ya Ethan ve onun yapması gerekenler? Rachel onun karısı. Neden onun için savaşıyorsun?"

"Çünkü o benim kardeşim."

Garrett onun gözlerinin içine baktı. Geri adım atmıyordu ama daha önce sadece öfke olan gözlerinde anlayış vardı.

"Yalnız gitmiyorsun." "Sen gitmiyorsun, Garrett." "Beni durdurmaya çalış."

Sam hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Lanet olsun, Garrett."

"Gidiyorum yoksa Rio'yu çekerim."

Sam elini başına doğru kaldırdı. "Onu dışarı mı çekelim? İstihbarata ihtiyacımız olduğunda mı? Delirdin mi sen? Rachel'i neden hedef aldıklarını öğrenmeliyiz. Dışarıda aileme yönelik bir tehdit var."

"Ailemiz," diye düzeltti Garrett. İfadesini vurgulamak için parmağını Sam'in göğsüne vurdu. "Bizim ailemiz."

Garrett'in ifadesindeki yoğunluk Sam'in yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmını alıp götürdü. Durumlar tersine dönseydi, kendisinin de Garrett kadar öfkeli ve kararlı olacağını biliyordu. Ama bu pes etmesini kolaylaştırmıyordu.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Sam. Garrett topukları üzerinde geriye doğru sallanmadan önce birkaç renkli cümle daha ısırdı, yüzünde bir zafer parıltısı vardı.

"Anladım."

"Tamam, . Yüzüme vurma."

Garrett omuz silkti. "Şimdi Ethan'ı arayacak mısın yoksa ben mi arayacağım?"

BÖLÜM 26

Geron Castle alışkanlık gereği her sabah ofisine Tennessee eyaletinin dört bir yanından bir dizi yerel gazete getirtirdi. İnsanları ilgilendiren haberlere göz atarken iki fincan kahve içmek onun alışkanlığıydı.

Her zamanki gibi bir politikacı olarak istismar edecek bir açığı aradı ve bunun kendisini seçmenleriyle temas halinde tuttuğunu düşündü.

Önce Knoxville, Nashville ve Memphis'e göz attı. Sonra daha küçük yayınlara odaklandı ve küçük kasaba saçmalıkları arasında esneye esneye ilerledi. Bu insanların hayatları yoktu. Sığırlar, atlar, avcılık ve balıkçılık. Yaşamak istedikleri tek şey bu gibi görünüyordu. Bu Allah'ın belası eyalette intihar oranının daha yüksek olmaması bir mucizeydi.

Kendisini Senato'ya sokanların bu eğitimsiz, taşralı hödükler olduğu ve Beyaz Saray'a atladığında Polk County'nin pisliğini ayaklarından silkelemesinden dolayı onların sorumlu olacağı gerçeğiyle kendini teselli ediyordu.

İkinci fincanını yudumluyor ve boş boş yaklaşan tatilini düşünüyordu ki, gözleri Güney Amerika'daki bir ormanda meydana gelen sözde uçak kazasından mucizevi bir şekilde kurtulduktan sonra geri dönen ve öldüğü ilan edilen bir Stewart County sakini hakkındaki makaleye takıldı.

Kadının adını okuduğunda kahvesi boğazına kaçtı ve kucağına döküldü. Rachel Kelly.

Ayağına fırladı, sıcaklık anatomisinin daha hassas kısımlarını kavururken pantolonunu tokatladı. Annesinin ağzını sabunla yıkamasına neden olacak bir dizi küfür savurdu. Annesi dindar, kiliseye giden bir kadındı ve dinsiz davranışlara hiç tahammülü yoktu.

Hayatının yarısı onun emirlerini ve örneğini takip ederek geçmişti. Diğer yarısı ise bir insanın doğruluk yolundan olabildiğince uzaklaşarak geçmişti.

Günahlarından gurur duymuyordu ama pişman da değildi.

Ve şimdi günahları ona musallat olmak için geri dönüyor gibi görünüyordu.

Halının üzerindeki lekeyi ve masasının üzerindeki sıvı çizgisini görmezden gelerek bardağı bir kenara fırlattı. Gazeteyi tekrar eline aldı ve makalenin tamamını okudu.

Bu bir felaketti. Sadece bir felaket değil, kariyerinin sonu. Daha başlamadan başkanlığının sonu.

O küçük sürtük nasıl hayatta kalabildi?

Lanet olası uyuşturucu karteli ona kazık atmıştı. Anlaşmayı bozmak için ne gibi bir motivasyonları olduğunu bilmiyordu ama bu yanlarına kâr kalmayacaktı.

Telefonunu eline aldı ve çevirmeye başladı, sonra da aptallığı karşısında başını sallayarak geri kapattı. Burası böylesine önemli bir arama yapmak için güvenli bir yer değildi. Cep telefonunu da kullanamazdı.

Sabırsızlık ve panik eşit derecede dikkat çekmek için yarıştı. Sandalyesini arkaya fırlattı ve muhtemelen kıyafetlerinin dağınıklığını gören ürkmüş sekreterinin yanından geçerek ofisinden kaçtı.

Sonra kendini sakinleşmeye zorladı. İstenmeyen dikkatleri üzerine çekmesi iyi bir şey olmayacaktı. Sekreterine zorla gülümsedi ve ona eve gidip üstünü değiştireceğini söyledi. Küçük bir aksilik oldu, dedi sahte bir gülümsemeyle.

Gazete haberi yayınlandığında D.C.'de olmadığına şükrederek şehir dışına çıktı. Gazeteleri her zaman evinden ya da oradaki ofisinden almazdı. Ya kaçırıyorsa ne olurdu?

Ankesörlü telefonu olan ilk benzin istasyonunda durdu ve kimsenin aramasını duyacak kadar yakınında olmadığından emin oldu. Sonra bir telefon görüşmesi yaptı. Talimatları açıktı.

Kartel uvallamıştı. Tanığa ihtiyacı yoktu. Onu uyuşturuu kaçakçılığıyla ilişkilendirebilecek herkes ölmeliydi.
Ve Rachel Kelly'nin mezara dönmesi gerekiyordu.

BÖLÜM 27

RACHEL telefonu titreyen elleriyle kapattıktan sonra Ethan'a döndü ve hissettiği kadar hasta görünmemesi için dua etti. Midesi çalkalanıyordu ve kahvaltıyı reddettiği için sonsuza dek minnettardı.

Kısık bir sesle, "Beni görecek," dedi.

Ethan aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kollarına çekti. Ona sarıldı, onun dayanağı, şu anda dünyasında anlamlı olan tek .

"Gitmemi ister misin?"

Tereddüt etti, çünkü her şeyden çok onun da kendisiyle gelmesini istiyordu. Ölümüne korkuyordu ve bunu tek başına yapmak istemiyordu. Ama Ethan'sız kalma korkusundan daha da kötüsü, terapistle gitmeyi neden en başta kabul ettiğini öğrenmesinden korkuyordu. Ethan ona bu kadar iyi davranırken onunla nasıl yüzleşebilir ve geceleri rüyasında gördüğü korkunç şeyleri nasıl anlatabilirdi?

"Hayır, bunu kendi başıma yapmalıyım."

Dudakları öylesine titriyordu ki kusma dürtüsü olmadan kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. Bir yabancıнын yanına gidip ruhunu ortaya dökme düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

Eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Sonra öpücüğü derinleştirdi, ağzını aradı ve keşfetti.

Adam geri çekildiğinde ikisi de zor nefes alıyordu ve kadının dudakları şişmiş ve karıncalanmıştı.

Elini cebine attı ve bir cep telefonu çıkarıp kadının yanındaki tezgâha koydu.

"Bu sizin. Kendi numaramı ve ailedeki diğer herkesin numarasını programladım. Sean, şerif ve tüm yardımcılar. İhtiyacın olabilecek aklıma gelen herkes. Eğer fikrini değiştirirsen, beni ara. Elimden çabuk orada olacağım."

Gülümsedi ve ona doğru eğilerek kollarıyla belini sardı. Onu sıktı, bir gece önce gördüğü rüyaların dehşetinden sonra ona karşı bu kadar sevecen hissedebildiği ve davranabildiği için mutluydu. Gün ışığında bu rüyalar silikleşiyor ve ona aptalca ve tepkisel hissettiriyordu.

Telefon çalınca irkildi. Nadiren aranırlardı ve bunun Ethan'ın ailesinin mahremiyetlerine saygı göstermesinden kaynaklandığından emindi.

Çekingen bir tavırla telefonu almak için uzandı ve buranın onun da evi olduğunu hatırladı. Telefonu kulağına götürürken gerçekten de gülümsedi. Onun evi. Onun telefonu.

"Alo?"

Kısa bir duraklama oldu ve sonra Sam'in sesi kulağına geldi.

"Hey, Rachel, ?"

Ses tonu her zamanki gibi nazikti ve kardeşlerine karşı ne kadar kaba ve ağzı bozuk olduğunu hatırlayınca sıırttı. İlk kez iri adamın düşüncesi onu korkutmamıştı.

"Selam, Sam. Ben iyiyim."

"Bu harika, tatlım. Ethan buralarda mı? Onunla bir dakika konuşmam gerek."

"Elbette. O burada."

Kadın döndü ve telefonu adama uzattı.

Adam ona hızlı bir öpücük verdikten sonra telefonu aldı. "Alo?"

Rachel ona yer açmak için uzaklaştı ama odanın öbür ucunda bile ondan yayılan ani öfkeyi hissetti.

"Ne be? Benimle dalga geçiyorsun."

Yüzünü buruşturdu ve endişeyle döndüğünde Ethan'ın yüzünün öfkeyle bulutlandığını gördü.

"Beni almak için gelmen gerekecek. Beni bırakman lazım. Rachel kamyoneti alıyor. Ona hâlâ yeni tekerlekler almadım."

Konuşurken ona baktı ve yüz ifadesini yumuşatmak için çaba sarf etti.

"Evet, bana yarım saat ver, tamam mı? Sakın bensiz oraya gitme."

Telefonu kapattı ve yumruğunu sıkı bir top haline getirdi. Sanki bir şeyleri kırıp dökecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine nefes alıp vererek öylece durdu.

"Ethan?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Yavaşça yumruğunu gevşetti ve ona baktı. Gülümsemeye bile çalıştı. "Sorun yok, bebeğim. Sadece Rusty'nin yaptığı aptalca bir numara. Sam oraya gidip ona gününü göstermek istiyor. Annemin aklını başına toplamasının zamanı geldi. Bu kız tam bir bela ve bu sefer çok ileri gitti."

Rachel mutsuzca kaşlarını çattı. "Oh, bu çok kötü. Ona ya da annene fazla yüklenmemeye çalış. Rusty çok kötü günler geçirdi. Çok kırılgan görünüyor."

Ethan onu şaşırtacak şekilde gülümsedi, öyle ki bu gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. Odayı geçti ve onun omuzlarını ellerinin arasına aldı.

"Tanrım, tıpkı kendin gibi konuşuyorsun. Çok yufka yüreklisin ve her zaman mazlumları gözetiyorsun."

"Deniyorum Ethan. Gerçekten deniyorum. Herkesin tanıdığı Rachel olmak istiyorum. Sadece önce onu hatırlamam gerekiyor."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Yola çıkmalısın. Dikkatli olmanı istiyorum ve eğer bir şey seni korkutursa ya da oraya varıp fikrini değiştirirsen beni ara. Hemen gelirim."

Onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Öpeceğim. Söz veriyorum."

RUSTY yatağının kenarına oturmuş, beş dakika önce hissini kaybetmiş parmaklarına bakıyordu. Parmak eklemleri bembeyazdı ama parmaklarını tutuşunu azaltmadı.

Kapısı kapalı olsa bile oturma odasından yükselen seslerin merdivenleri tırmandığını duyabiliyordu. Sam, Garrett ve Ethan'ın yanı sıra Nathan, Joe, Marlene ve Frank de oradaydı. Sıradan bir aile toplantısı. Kayıp olan tek kişiler Donovan ve Rachel'dı.

Rusty mutsuzca kaşlarını çattı. Bu sefer çuvallamıştı. Ve daha da kötüsü bunu istememişti. Yine de ona asla inanmayacaklardı. Kışına tekmeyi basmasını isteyeceklerdi çünkü kimse zavallı Rachel'ı üzecek bir şeye izin vermezdi.

Eşyalarını toplamaya başlamalıydı ama buraya hiçbir şeyle gelmemiştir. Sahip olduğu her şey Marlene tarafından satın alınmıştır ve onları almak doğru gelmiyordu.

Karnındaki düğüm daha da büyüdü. Aptal, aptal, aptal. Dost bir yüz tarafından ilk kez kandırılmıyordu. Kimsenin ona art niyetsiz iyi davranmadığını ne zaman öğrenecekti? Marlene hariç. Rusty, kadının kendisine bu kadar iyi davranmasının, bunu istemesinden başka bir nedeni olduğunu henüz anlayamamıştır.

Kelly kardeşleri seviyordu çünkü rol yapmıyorlardı. Ondan hoşlanmıyorlardı, onu onaylamıyorlardı ve bunu gizlemiyorlardı. Bu tür bir açık sözlülüğü kaldırabilirdi. Gerçek şu ki, onlara çarpık bir şekilde hayranlık duysa bile, hiçbirisi için o kadar da deli değildi.

Tüm Kelly'lere hayrandı. Birbirlerine şiddetle sadıktılar. O da bunu istiyordu. Bu kadar büyük ve hayattan daha büyük bir şeyin parçası olmak istiyordu.

"Hayal kurmaya devam et," diye mırıldandı. Bugünden sonra sokaklara geri dönecek ve bir sonraki öğününün nereden geleceğini bulmaya çalışacaktı.

Merdivenlerdeki ağır ayak sesleri irkilmesine neden oldu. Ellerini daha sıkı sıktı, ihanet eden titremelerini kimsenin görmesine izin vermemeye kararlıydı.

Kapı çalınmadı. Bu evde kazanmış olabileceği tüm ayrıcalıkları kaybettiğine şüphe yoktu. Kapı açıldı ve Nathan orada durdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. En azından gözlerinden nefret fışkırmıyordu. Rachel'in küçük koruyucu tugayıyla karşılaştığı anda bununla da karşılaşacağını biliyordu.

"Annem seni aşağıda görmek istiyor, Rusty."

Ona doğru kızgın bir bakış fırlattı. "Kardeşlerinin bana bağırarak istediğini mi söylüyorsun?"

Nathan kapının çerçevesine yaslandı ve çok fazla şey gördüğünü söyleyen o rahatsız edici, sondalı bakışıyla onu inceledi. "Bir sebepleri olduğunu düşünmüyor musun?"

Ukalaca bir şeyler söylemeye başladı ama ağzını kapattı. Savunması yoktu ve ikisi de biliyordu ki

onu. Boyun eğmiş bir i çekişle yataktaki tüneğinden kalktı. Bu işi bitirmek daha iyiydi.

"Beni idam mangasıyla yüzleşmeye götürün," diye mırıldandı. Nathan'ın ona görev vermesinden daha kötüsü, sessiz kalmasıydı.

Ona sadece çok şey gören gözlerle baktı. Onun kendisine hırlamasını ya da ne kadar berbat biri olduğunu söylemesini tercih ederdi.

Aniden jleleşen omurgasına elik enjekte ederek, her adımda aşağıya inmekten korkarak merdivenlerden sertçe indi. Hepsi oturma odasında toplanmıştı. Harika.

Merdivenlerden inerken kimseye bakmadı. Yine de onların hararetli bakışlarını ve dalga dalga yayılan öfkelerini hissedebiliyordu. Daha da kötüsü, Marlene'den gelen derin hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

şans eseri Frank'e baktı ve öfke değil de üzüntü gördüğünde kalbi sıkıştı.

Onlardan herhangi birinin yanına oturmak yerine tuğla ocağın üzerine tünedi. Ne kadar şeytani olduğu hakkında bir söylev çekmeye hazırlandıklarında nefes alışlarını duyabiliyordu.

"Bak," diye ağzından kaçırdı. "Bunu yapmak istememiştim. Hepinizin benden nefret ettiğini biliyorum. Anlıyorum. Her şeyi berbat ettim."

Marlene, Rusty'nin çok sevdiği o sert anne ses tonuyla, "Ağzından çıkanı kulağın duysun, geç bayan," dedi. Belki de kendi annesi onunla hiç böyle konuşmadığı içindi. Gerçek bir anne gibi.

Ethan, "Sadece bunu neden yaptığını bilmek istiyorum," diye sordu.

Rusty yukarı baktı ve keşke bakmasaydı dedi. Ethan, Sam ve Garrett'in arasında duruyordu ve hepsi de onun dn koparmıştı. Kızmışlardı. Tamam, bunu anlıyordu. Kızmaya hakları bile vardı.

Boğazı şişti ve öfkeyle yutkundu. Onu ağlatırlarsa lanet olsun. Kimse onu ağlatamazdı. Ne deli annesi. Ne de annesinin kendine Rusty'nin üvey babası diyen aptal kocası. Hepsi cehenneme gidebilirdi.

şaşırtıcı bir şekilde, Nathan onu kurtarmaya geldi.

"Sorgulamayı kesin," dedi kardeşlerine. "Bırakın bize ne olduğunu anlatsın. Onu zaten yargıladınız ve mahkûm ettiniz." Sonra Rusty'ye döndü. "Tamam, dinleyelim bakalım."

Yüz ifadesindeki bir şey onda açıklama isteği uyandırdı. Daha önce hepinizin canı cehenneme deyip tekrar yollara düşmeye hazır olduğu bu ailedeki yeri için savaşmak istemesine neden oldu. İnsanlar ona baktığında bunu görme konusunda hiç deneyimi yoktu ama bunun güven olduğuna yemin edebilirdi.

Marlene ve Frank'in oturduğu yere baktı. Marlene'in yüzü acılı bir ifadeye bürünmüştü. Kahretsin, ağlıyor gibi görünüyordu. Frank ise hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Rusty onun yüzüne öyle bakmaktansa gözüne bir buz kıracağı saplamayı tercih ederdi.

Sonra Ethan, Sam ve Garrett'a döndü ve sonunda onlardan neden bu kadar nefret ettiğini anladı. Rusty, Rachel'ı incitecek bir şey yaptığı için çok kızgındılar. Rachel, Rachel, Rachel. Rusty ondan nefret etmiyordu ama onu o kadar çok kıskanıyordu ki bu kanına zehir gibi işlemişti. Birinin kendisi için bu kadar güçlü şeyler hissetmesini istiyordu. Kardeşlerinin -bir ailenin- onu sevmesini ve dünyadaki tüm kötü şeylerden korumak istemesini istiyordu. Tıpkı Rachel için yaptıkları gibi. Rachel cehennemi yaşamıştı ve Rusty'nin kinini hak etmiyordu.

"Sadece sizden biri olmak istedim," diye boğuk bir sesle konuştu.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve elinin tersiyle yanağına vurdu, birisinin onu bebek gibi ağlarken görmesinden utandı.

Sam'in gözleri çakmak çakmak oldu ve kolları göğsünün üzerindeki konumundan aşağı indi.

"Bunu açıklamak ister misiniz? Rachel'a iftira atman ve KGI'yi spot ışıklarının altına itmen, bu ailenin bir parçası olmak istediğine bizi nasıl inandırıyor?"

"Muhabir olduğunu bilmiyordum," dedi perişan bir halde. "Partideydi, ben de hepinizin tanıdığı ya da güvendiği biri olduğunu düşündüm. Hoş ve komik biriydi ve söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Bir muhabirle konuşmak istedi."

ve bir dakikalığına da olsa öyleymişim gibi davranmak çok iyi hissettirdi."

"Ah, tatlım," diye fısıldadı Marlene.

"Ama Rachel hakkında neden böyle şeyler söyledin?" Ethan talep etti. "Bunu gördüğünde ona ne yapacağı hakkında bir fikrin mi? Bu sabah terapistte gitti, Rusty. Kırılmak üzere olduğu için orada. Kabuslar görüyor. Akıl sağlığını kaybetmekten korkuyor ve ailesi her önce sahip olması gereken tek güvenli liman. Neden bunu mahvetmeye çalışıyorsun?"

Rusty başını eğdi, artık ellerine sıçrayan sıcak gözyaşlarını saklamaya çalışmıyordu.

"Ondan nefret etmiyorum. Onu incitmek istemedim, yemin ederim. Sadece içimden geldi. Herkesin onun etrafında toplanmasını kıskanıyordum. Şimdi geri döndüğü için Marlene'in artık kalmamı istemeyeceğinden korkuyordum. Belki de Rachel'ın yerine geçecek ezik biri olduğumu düşündüm."

"Rusty."

Frank'in çakıllı sesiyle başını çevirdi. Diğerleri bile söyleyecekleri her neyse durdular. Babalarına saygı duydukları çok açıktı. Onu seviyorlardı ve oğulları üzerinde otoritesi vardı.

Koltuğunda öne doğru iterken, "Buraya gel," diye emretti.

Titreyen bacaklarıyla ocaktan kalktı ve adamın oturduğu yere doğru birkaç adım attı. Tanrım, eğer onu herkesin önünde ihbar ederse, bu onu öldürecekti.

Ona bakamıyordu. Onun gözlerindeki yargıyı görmeye dayanamıyordu.

Onun yerine, yaşlılıktan buruşmuş ve yıpranmış olan çok daha büyük elini onun eline verdi. Rahatlatıcı bir şekilde sıkı ve kızın şaşkın bakışları onunkilerle buluştu.

"Sen asla Rachel'ın yerine geçmedin. Marlene, sağ olsun, senin Kelly klanının bir parçası olduğuna karar verdi. Tanrı yardımcın olsun. Bu iyi ya da kötü aileden olduğun anlamına geliyor. Şimdi, herkes bundan hoşlanmak zorunda değil. Seni bundan koruyamam."

Bu ailede r tbelerinizi hak etmeniz gerekir. Otomatik olarak saygı ya da ayrıcalık elde edemezsiniz. Bunu hak edersiniz."

Ağız açık kaldı. Adamın gözlerinde gördüğü kabulleniş ve affediş karşısında ne bir cevabı ne de bir savunması vardı. Bunu hak etmiyordu ama istiyordu. Tanrım, bunu o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu.

Arkasından boğuk bir itiraz sesi duydu ama Frank'in onaylamayan bakışları onu hemen susturdu.

"Rachel'a bir özür borçlusun," dedi sertçe. " ocuklarıma da işlerini için bir özür borçlusun."

"Evet, efendim."

Onaylarcasına başını salladı. Sonra bakışları yumuşadı ve gözlerinin kenarlarındaki çizgiler kırışıp yayıldı.

"Bu son kez  uvallaman olmayacak. Sadece bunu alışkanlık haline getirme. Burada hatalarımızın sorumluluğunu  stleniriz. Onlardan saklanmayız. Anladın mı?"

"Evet efendim," dedi tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

BÖLÜM 28

RACHEL terapistin ofisinden yeni boya ve yeni alçıpan kokusunu içine çekerek çıktı. Küçük, temiz binanın tamamı pırıl pırıl yeniydi. Muhteşem bir ofisti. Randevunuz için sonsuza kadar beklerken içinde oturmaktan çekinmeyeceğiniz türden. Ama o dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Duvarlar etrafını sarıyordu ve paniği de öyle.

"Rachel."

Terapistin sesi sinirlerini dikenli tel gibi sarmıştı. Kate . . . Kate Waldruff. Ya da onun gibi bir şey. Mükemmel derecede iyi. Anlayışlı. Profesyonel. Uygun şekilde sempatik. Rachel'in tek yapabildiği ellerini çocukça kulaklarına götürmemekti.

Bunun yerine durdu ve terapistin endişeli ifadesiyle yüzleşmek için arkasını döndü. Rachel'in kalbi göğsünde o kadar acı verici bir şekilde çarpıyordu ki, onu tutmak istercesine bir avucunu göğsünün üzerine koydu.

"Keşke en azından senin için birini aramama izin verseydin. Üzgünsün."

Rachel gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum. Yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim."

Kate iç çekti. "Tek seansta mucizeler yaratamam Rachel. Biraz düşün. Hazır olduğunda beni ara. Ne olursa olsun sana uyacağım."

Rachel başını salladı ve steril ofis binasından, neredeyse gözlerini kör eden parlak güneş ışığına doğru kaçtı. Korkunç kaşıntıya teslim olmadan önce Ethan'ın cipine bindi.

Bedeni canlıydı. Karıncalar. Böcekler. . Kan dolaşımını istila etmişlerdi ve onları yok edebilecek tek bir şey biliyordu.

Dudaklarını yaladı. Şu anda bir iğne için her şeyini verebilirdi. Hem de her şeyi. Bu onu ama çaresizlik birçok utancı telafi ediyordu.

Seans onu kesip açmıştı. Kendisini çok çıplak, savunmasız ve çaresiz hissetmesine neden olmuştu. Tanrım, her şeyden önce çaresizlikten nefret ediyordu. Entelektüel olarak bir seansın her derde deva olmadığını . Ama bir şekilde, bir mucize eseri terapistin onu hiçbir şey hakkında gevezelik ederken dinleyebileceğini ve sonra da kesin bir çözüm önereceğini ummuştu. O zaman evine gidebilir, hayatına devam edebilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirdi.

İhtiyaç, sert ve sinirli şekilde, delireceğini düşünene kadar yükseldi. Direksiyonu kavradı ve park yerinden otoyolun karşısındaki küçük markete doğru baktı. Orada kaykayıyla gösteriler yapan genç bir çocuk vardı.

Çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyi nasıl elde edeceğini biliyor muydu? Böyle bir konuyu nasıl açmıştı ki? Hey, evlat, nereden uyuşturucu bulabileceğimi biliyor musun?

Kapısı açıktı ve ne yaptığını anlayamadan ayakları kaldırımıyla buluşacak şekilde aşağı doğru sallandı. Pencerenin önünde durmuş, dehşet içinde çocuğa bakıyordu. Sadece bir çocuktuk. Yasaları çiğnemesini isteyebileceği biri.

Ruhunun derinliklerinden gelen hıçkırığı bastırmak için bir yumruğunu ağzına bastırdı. Aklından ne geçiyordu? Kamyonlardan gerçekten uyuşturucu almak niyetiyle mi inmişti?

Kendine bunun mümkün olmadığını söylemek istiyordu ama aksini biliyordu. Eğer daha yakın olsaydı, eğer daha cesur olsaydı, eğer hayatından geriye kalanları mahvetmekten korkmasaydı, bir kalp atışında orada olur, asla yatıştırılamayacağı kadar derin bir acıdan geçici bir rahatlama için her şeyi göze alırdı.

İnanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce, kendini kamyonu geri attı ve kontağı çalıştırdı. Sarsıntılı hareketlerle kamyonu vitesine taktı ve kükreyerek otoparktan çıkıp otoyolda eve doğru ilerledi.

Tepeden titriyor, elleri direksiyona çarpıyordu. Önündeki yolu zar zor seçene kadar gözlerinden yaşlar aktı.

Hayatı bu noktaya mı gelmişti? Esaret altında geçirdiği o uzun ve üzücü günlerde gerçekte var olmadığına kendini inandırdığı evine, normal bir hayat sürme şansını tepmek için mi gelmişti?

Hayatını mahvetmeye çalışmasının sebebi neydi? Evliliği ve onun için her şeyi riske atan bir adam hakkında en kötüsünü düşünmek için elinden yapıyordu. Onu seven ve koşulsuz destekleyen bir ailesi vardı ve o sadece kendi hayatını değil, hiç tanımadığı bir çocuğun hayatını ve onu seven insanları da mahvetmeye hazırdı.

Belki de içten içe korktuğu kadar deliydi. Belki de onu alıkoyan piçler her şeye rağmen onu yok etmişlerdi.

Kendini tamamen ve bütünüyle kırmış hissediyordu.

Kat ettiği kilometreler hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece çok hızlı ve çok pervasızca araba kullandığını biliyordu. İçinde derinlerde bir şeyler parçalandı ve kendini tehlikeli bir şekilde hafiflemiş hissetti. Bir korna onu ıssızlığından kurtararak şeridine geri dönmesine yetecek kadar uzun sürdü.

Arabayı bankete çekti ve bir mil daha gidemeyeceğini bildiği için motoru durdurdu. Direksiyonu tepeden kavradı ve yüzünü bileklerinin arkasına gömüp ağladı.

SEAN Cameron tepeyi aştı ve bankete çekilmiş bir SUV görünce otomatik olarak yavaşladı. Sürücü koltuğunda birini görebilmesine rağmen flaşörler yanmıyordu. Kaşlarını çatı. Ethan'ın aracına çok benziyordu. Ama sürücü Ethan olamayacak kadar küçüktü. Daha çok bir kadına benziyordu. Ya da gerçekten kısa boylu bir adama.

Yaklaştığında telsizle plakayı bildirdi ve aracın arkasına geçti. Sevk memurunun geri gelmesini beklemesine gerek kalmadı. Bu kesinlikle Ethan'ın kamyoneti.

Karşıdan gelen trafik olup olmadığını kontrol ettikten sonra arabadan indi ve temkinli bir şekilde yaklaştı. Dikiz aynasından direksiyonun üzerine eğilmiş bir kadının görüntüsünü yakaladı. Rachel.

Elini kılıfından çekti ve aceleyle ilerledi. Pencereden kadının omuzlarının titrediğini görebiliyordu ama kadın onun varlığını fark etmemişti bile.

Onu korkutmak istemeyen adam dikkatlice cama vurdu. Kadın şiddetle tepki verdi, kendini yukarı çekti, harap olmuş, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü ona bakıyordu. Gözbebekleri büyümüştü, korkudan mı? İstemeden de olsa onu korkutmuş olma fikri göğsünü sıktı.

"Kapıyı aç Rachel," dedi, Rachel'ın camdan duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Bir an için kızın reddedeceğini düşündü, sonra gözleri teslimiyetle donuklaştı ve tereddütle kapıyı bir aralık açtı.

Kapıyı onun parmaklarından çekip aldı ve sonra tek dizinin üzerine çöktü. "Sorun ne Rachel? İyi misin? Bir kaza mı geçirdin?"

Araçta herhangi bir hasar göremedi, ancak tam bir inceleme için aracın etrafında bulunmamıştı.

Boğazından alçak sesle bir hıçkırık yükseldi ve yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü.

"Beni tutuklamalısın, Sean."

Söyleyebileceğini düşündüğü onca şey arasında, bu onlardan biri değildi. Geriye doğru sallandı, söyledikleri onu tamamen şaşkına çevirmişti.

Geçen trafiğe endişeyle baktı. Burası Rachel'ın onu tutuklaması gerektiğini düşündüğü şeyi tartışmak için en iyi yer değildi ve bunun bir iki dakika içinde çözülecek bir şey olmadığı açıktı.

Ayağa kalktı ve nazikçe dirseğine uzandı. "Gel benimle arabama otur. Trafikten daha uzakta olursak kendimi daha iyi hissederim. O zaman bana seni neyin rahatsız ettiğini anlatabilirsin."

Kadın o kadar çaresiz görünüyordu ki bu onu rahatsız etti. İş gereği her zaman çeşitli şekillerde sıkıntı çeken kadınlarla uğraşıyordu. Onları tutukladı, onlara kötü haberler verdi,

istismara uğrayanlardan rapor aldı ama hiçbirini tanımıyordu.

Ne yapması gerektiğine karar verememiş gibi alt dudağını ısırarak önüne baktı.

"Hadi tatlım," dedi biraz daha sert bir sesle. "Gidip bu konuyu konuşalım ve sonra seni eve götürüyim."

Bakışlarını ona çevirdi ve gözleri yine yaşlarla doldu. "Eve gidemem, Sean."

Cehenneme kadar yolu var. Buna ne demesi gerekiyordu? Ethan hangi cehennemdeydi?

Ona karşı koymayacağını umarak kızın kolunu kaldırdı. Emniyet kemerini açmak için aşağı uzandı ve onu koltuğundan kaldırdı. İnerken tökezledi ve ekip arabasına doğru yürürken destek olmak için bir kolunu beline doladı.

"Hayır, arkada değil," dedi kadın o yöne gittiğinde.

Ön yolcu koltuğuna doğru yürüdü ve onu içeri aldı. Sonra aceleyle sürücü tarafına geçti ve onun yanına kayd.

Bir süre başparmağını direksiyona vurduktan sonra konuyu doğrudan açtı.

"Neden seni hapse atmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Titreyen elini alnına götürdü ve gözlerini kapattı. Alnındaki derin acıyı görebiliyordu.

"Tanrım, Sean. Neredeyse ne yapıyordum biliyor musun? Terapistin ofisinden çıktım." Sözünü kesti ve sert, kırılgan bir sesle güldü. "Ofisten kaçtım desem daha doğru olur. Tek düşünebildiğim hayatımın ne kadar berbat olduğu ve iğneyi yaşamaktan daha çok istediğimdi. Bir ara baktım ve marketin otoparkında kaykayını süren bir çocuk gördüm. Bir çocuk, Sean. Acaba nasıl vurulacağını biliyor muydu? Ne yaptığımın farkına bile varmadan kamyondan indim."

Oturduğu yerde solmuş, tüm mücadelesi tamamen bitmişti. Gözlerinde öyle bir umutsuzluk vardı ki, ağlamak istemesine neden oldu

Lanet bir bebek gibi.

"Ah kahretsin, Rachel. Beni aramalıydın. Ya da Ethan'ı. Ya da başka birini."

Başını iki yana salladı, gözleri kızarmıştı, yorgunluk ve kendini suçlama yüz hatlarında belirgindi.

"Ne söylemem gerekiyordu? Dünyanın berbat insanı olduğumu mu? Geri alır almaz hayatımı mahvetmek için elimden geleni yaptığımı mı? Kendimden ne kadar nefret ettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Sean onu kollarına çekti ve saçlarını okşadı. "Kendine biraz zaman tanı. Bunu sen yapmadın. Beni duyuyor musun? Sen yapmadın. Yapmak istemiş olabilirsin ama söyleyeceğin hiçbir şey beni yapacağına ikna edemez. Ve Tanrı aşkına, birini suç işlemek istediği için tutuklayamayacağıma eminim. Eğer öyle olsaydı, sizinki de dahil olmak üzere tüm dünya hapiste olurdu."

Boğuk kahkahasının sesi acınacak haldeydi ama en azından ağlamayı bırakmıştı.

"Aklımı kaçırmak üzereyim," dedi gömleğine karşı.

Kadının vücudundaki hafif titremeleri hissedebiliyor ve acı çektiğini anlıyordu. Buraya kadar nasıl dayanabildiği onun için bir gizemdi.

"Aklımın kaldığından emin değilim," diye ekledi.

Onu bir dakika boyunca kucakladı ve elini dalgınca saçlarında gezdirdi.

"İyi gidiyorsun. Muhtemelen bu sabah yardım istemeye istekli olman gerekirken yalnız gitmekte ısrar ettin. Etrafın, ihtiyacın olduğunda hemen bir şeyler bırakabilecek insanlarla dolu. Bunu kullanmaya istekli olmalısın. Biz senin aileniz. Aileler böyle yapar. Sen de herkes için bunu yapardın. Şimdi bunu geri ödeme sırası bizde. Bunu anlıyor musun? Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Yardıma ihtiyaç duymak seni zayıf yapmaz. Hatırlamazsın ama işe ilk girdiğimde çok aptalca bir şey yaptığım için vurulmuştum. Ben bir çaylaktım. İkincisi

İşe başlayalı bir hafta olmuştu ve her şeyi bildiğimi sanıyordum. Kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığından emin olduğum için destek almadan bir duruma girdim. Öldürülmediğim için şanslıyım.

"İyileşme sürecim boyunca sen ve Marlene sırayla bana yemek yaptınız. Evimi temizlediniz. Market alışverişimi yaptınız. Tüm faturalarımın ödendiğinden emin oldunuz. Ve bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmamam için bana durmadan nasihat ettiniz.

"Şimdi bana bunun sana olanlardan ne farkı olduğunu söyle. Senin yardıma ihtiyacın var. Seni şımartmak ve sonsuza kadar şımartmak için can atan bir ailen var. Herkes seninki gibi bir aileye sahip olduğu için şanslı değil."

Uzaklaştı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Sanırım oldukça aptalca davranıyorum. Sadece çok utaniyorum. İhtiyacımı kapatamamak beni öldürüyor. Çoğu gün iyiyim ama bugünkü gibi günlerde o kadar çok ihtiyacım oluyor ki onsuz ölecekmişim gibi hissediyorum."

"O günler ailenize en çok ihtiyaç duyduğunuz günlerdir," dedi nazikçe.

Uzun bir nefes verdi ve koltuğa yaslandı. "Seni eve bırakayım. Ethan kardeşlerinden birini alabilir. Kamyonu almak için geri gel. Şu anda araba kullanmamalısın. Kendini bir telefon direğine çarpmadığın için çok şanslısın."

Kadın uzandı ve ona öyle sıkı sarıldı ki adam nefesini tutamadı.

"Teşekkür ," diye nefes aldı. "Sadece teşekkür ."

Sert bakışlarını Rachel'a yöneltecek kadar uzun bir süre onu kendinden uzaklaştırdı. "Bana bir söz ver, Rachel. Bir daha kendini böyle bir durumda bulursan hemen beni arayacağına söz ver. Yanlış biriyle ilişkiye girdiğin ve Ethan'a öldüğünü söyleyen kişi ben olduğum için beni telefona cevap vermek zorunda bırakma."

Kadın titredi ve gözleri büyüdü ama adam bu sefer onu korkuttuğu için bir an bile pişmanlık duymadı.

"Söz veriyorum," dedi alçak bir sesle.

"Tamam o zaman, hadi seni eve götürelim."

BÖLÜM 29

Ethan, "Hepimizi bok gibi hissettirmeyi babama **bırak**," diye homurdandı.

Sam kıkırdadı ve Garrett kaşlarını çattı.

Kardeşler dışarıda Nathan ve Joe ile birlikte dururken, anneleri içeride Rusty'nin gözyaşlarını silmekle ve kanunları uygulamakla meşguldü. Tekrar.

"Aptalca bir gösteriydi. Daha iyi bilmesi gerekirdi," diye homurdandı Garrett.

"O bir çocuk," dedi Nathan onu savunurken. "Kimsenin onu umursamadığı, korkmuş, bunalmış bir çocuk. Onu biraz rahat bırakın. Onun yaşındayken hepimiz çok aptalca şeyler yaptık."

Joe alaycı bir tavırla, "Kendi adına konuş," dedi. "Ben bir melektim." Bol bol homurdanıldı.

"Van bugün nerede?" Nathan sordu. "Joe ve ben Fort Campbell'a dönmeden önce onu görmek istedim."

Sam ve Garrett karşılıklı bakiştılar ve Ethan ilgiyle öne doğru eğildi. Nathan ve Joe da öyle.

"bir görevi araştırıyor," dedi Sam.

Joe'nun kaşları kalktı. "İşe mi alındı? Anladığım kadarıyla onaylamıyorsun?"

Garrett kaba bir ses çıkardı. "Steele'in ekibinin bir kısmıyla birlikte işin başında. Sam ve ben sadece birlikte gitmiyoruz."

Nathan abartılı bir şok ifadesi takındı. "Sen mi?

Bay Her Şeye Dahil Olmak Zorunda mı? Gitmiyor musun?" Garrett orta parmağını kaldırdı. "Siktir git."

Ethan'ın cep telefonu çaldı ve hemen cebine girdi. Onu araması gereken herkes yanındaydı. Rachel hariç.

LCD'ye baktı ve kaşlarını çattı. Sean mı? Telefonu çevirerek açtı ve kulağına götürdü.

"Hey, adamım."

"Ethan, selam. Bak, Rachel'ı eve bırakıyorum ama kardeşlerinden birinin gidip kamyonetini alması gerek. Kasabanın hemen dışında 79. yolun kenarında."

Ethan kardeşlerine sessiz olmalarını işaret etti.

"Ne oluyor be? Ne oldu? Rachel neden seninle?" "O iyi, Ethan. Sakin ol. Telefonda konuşmak istemiyorum. Yola çıkıyorum. On gibi evinde oluruz. I

Sadece orada olacağından emin olmak istedim."

Arama kesildiğinde Ethan çok içinde telefonu elinden bıraktı. Ne oluyor lan? Kulaklarına kan hücum etti. Neden onu aramamıştı ve kamyoneti neden otoyolun kenarındaydı? Bunun için Sean'ın kıcığını tekmeleyecekti.

"Ne ?" Sam talep etti.

Ethan telefonu tekrar cebine soktu. "Bakın, biriniz gidip kamyonetimi getirebilir mi? Sean kasabanın hemen dışındaki 79. yolda park halinde olduğunu söyledi. Rachel'ı eve götürüyor."

"Kahretsin," diye küfretti Garrett. "Rachel iyi mi?"

"Sean öyle olduğunu söyledi ama başka bir şey söylemedi. Beni eve bırakması lazım. On dakika içinde orada olacağını söyledi."

"Haydi," dedi Sam her zamanki sorumluluk alan tavrıyla. "Garrett ve ben seni eve bırakacağız. Nathan? Joe'yu Ethan'ın kamyonetini almaya ve evine geri götürmeye götürebilir misin?"

"Evet, tabii. Sorun değil." Nathan Ethan'a doğru baktı. "Umarım her şey yolundadır, dostum."

Ethan dikkat etmiyordu. Sam'in kamyonetine tırmanmaya başlamıştı bile.

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçti, ki bu da gayet iyiydi. Ethan'ın konuşmak ya da spekülasyon yapmak gibi bir isteği yoktu. Endişe karnında bir delik açıyordu. Rachel ne derse desin, onun yalnız gitmesine asla izin vermemeliydi. Bir kaza mı geçirmişti? Terapistle olan randevusu çok mu ağır gelmişti?

Garrett alçak bir sesle, "Kendini hırpalamayı bırak," dedi. "Bir şey olduysa bile ne olduğunu bilmiyorsun. Kendine sakla."

Ethan hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi ve cevap vermedi.

Garaj yoluna girdiklerinde Sean'ın devriye arabası çoktan ön tarafa park etmişti. İçinde kimse yoktu ve Sam arabayı yanına çeker çekmez Ethan arabadan atlayıp aceleyle ön kapıya yöneldi.

"Rachel?" diye seslendi içeri girer girmez. "Bebeğim, neredesin?"

Oturma odasına daldığında Rachel'ın kanepede oturduğunu gördü, yüzü solgun ve çizgiliydi, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Sean onun yanına oturdu ve Ethan'ı görmek için başını kaldırdığında yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Ayağa kalktı ve Ethan'la buluşmak için ilerledi.

Ethan'ın midesi Rachel'a kilitlendiğinde düştü. Rachel'ın yüzündeki ifade dışında her şeyi görmezden gelerek Sean'ın yanından geçti. Kaybolmuş görünüyordu.

Sean kanepeye doğru geri adım attı ve Rachel'ın duyabileceği şekilde kısa bir süre eğildi.

"Sözünü unutma. Ethan'a her şeyi anlat. Her şey yoluna girecek, yemin ederim."

Başını salladı ama sanki hızla bozulan soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi başka tarafa baktı.

Sean Ethan'ın omzuna dokunduktan sonra oturma odasını geçerek Sam ve Garrett'ın durduğu yere doğru yürüdü. Ethan, Sean'ın Ethan'ın kardeşlerine dışarıda hareket ettiğini görece kadar uzun süre arkasını döndü ve sonra Rachel'la yalnız kaldılar.

Rachel'ın yüz ifadesindeki bir şey, ona gitmesini ve kollarına almasını engelledi. Gözlerinde karanlık ve korkunç bir şey vardı ve eve geldiğinden beri ilk kez gerçek, somut bir korku hissetti. Neyden korktuğunu bilmiyordu.

Korktuğu pek çok şey vardı. Ama bunlara bir isim koyabilirdi. Onun nasıl bir pislik olduğunu, boşanmak istediğini, korkunç suçlamalarda bulunduğunu ve onu kendinden uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptığını hatırlamasından ölesiye korkuyordu.

Ama bu. Bu farklıydı ve bu korku onu felç etti. "Rachel."

Kızın adı mırıltıyla çıkınca boğazını temizledi ve onun için daha güçlü olamadığı için utandı.

"Sean aileme sırtımı dayama konusunda daha iyi olmam gerektiğini söylüyor," diyerek onu şaşırttı. "Yardım istemekten ya da işler kötü gittiğinde sana söylemekten utanmamam gerektiğini söyledi."

Ethan hâlâ ona dokunmaya korkarak yanına oturdu. Gözlerinde öyle yaralı bir ifade vardı ki. Geçmişleriyle ilgili bir şeyler mi hatırlamıştı? Evliliklerini mi? Adamın nasıl bir piç olduğunu mu?

"O haklı. Biz de bunun için buradayız. Sizi seviyoruz."

Titreyerek gülümsedi. "Ona beni tutuklaması gerektiğini söyledim."

Ethan tepeden tırnağa kaskatı kesildi. "Ne oluyor be?"

"Terapistle tanıştıktan sonra berbat bir haldeydim," dedi, sesi duygusallıktan titriyordu. "Ne beklediğimi bilmiyorum. Aslında biliyorum ama aptalca ve gerçekçi değildi. Sihirli bir değnek sallamasını ve beni düzeltmesini istedim. Kendimi çok çaresiz ve kızgın hissettim. Tanrım, çok öfkeliydim. Patlayacağımı sandım. Sonra oradan ayrıldım ve ihtiyacım olan . . . Bir iğneye o kadar çok ihtiyacım vardı ki tek odaklanabildiğim şey oydu."

Gözlerini kaçırdı, utançla dolan gözleri aşağıya bakıyordu. "Neredeyse bir çocuğa uyuşturucu bulmayı bilip bilmediğini soracaktım Ethan. Bir çocuğa. Yüce Tanrım, ne hale geldim ben? Ben bir öğretmendim. Ve bir çocuğu bağımlılığımıza sürükleyerek onun hayatını mahvetmeye razı oldum. Hayatımı mahvetmeye razıydım, geriye ne kaldıysa."

Ani bir öfke yüzünü kapladı, gözleri parlarken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Tanrım, sesim çok zavallı çıkıyor. Kahretsin Ethan, acınası görünmekten bıktım. "Hayatımdan geriye kalanlar. Yeter artık. Yeter, yeter, yeter," diye haykırdı. "Ben çok şanslıyım. İkinci bir şansım var ve ben bunu mahvetmeye çalıştım. Bu ne kadar affedilemez? Beni seven bir kocam ve harika bir ailem var ve ben tüm bunları bir kenara atmaya hazırdım çünkü bana sorular soran bir kadın kendimi çaresiz ve aşağılık hissetmeme neden oldu."

Ayağa kalktı, tedirgindi, elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı.

"Pekala, bununla işim bitti," dedi şiddetle. "Beni duyuyor musun Ethan? Benden bu kadar. İçimdeki bu ihtiyaç beni öldürüyor ama buna izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Buna izin vermeyeceğim. Deli olabilirim ama seni ya da ailemi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Kendimi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Omuzları çökmüştü ve Tanrı şahidim, muhteşemdi. Gözleri şişmiş, kızarmıştı ve nefesleri kısa, düzensiz hırıltılarla çıkıyordu ama ona geri döndüğünden beri onu gördüğü en canlı, en güçlü haliydi.

"Buraya gel," diye fısıldadı, boğazındaki kocaman düğümünden kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

Hayatında hiç bu kadar değersiz olmamıştı. Cesareti olsaydı, ona her şeyi anlatırdı. Ona apaçık gerçeği söyler ve affetmesi için yalvarırdı. İşleri düzeltme şansı için yalvarırdı.

Ama tek yapabildiği onu kollarının arasına almak ve sıkıca sarılmaktı. Kız ona karşı titriyordu ve adam bunun damarlarında dolaşan öfke olduğunu fark etti. Gözyaşı değil.

Komikti. Kırılgan ve ağlamaklı Rachel'a ne yapacağını biliyordu. Onu tutabilir, rahatlatabilir, kendi başına ayakta duracak gücü olmadığında ona yaslanmasına izin verebilirdi. Ama kızgın ve kararlıyken hiçbir şey yapamıyordu. Bu yüzden tek yapabileceği ona sıkı sıkı sarılmaktı.

"Bana bir şey söylemekten asla korkma," diye fısıldadı saçlarına doğru. "Ne kadar utanırsan utan. Seni asla yargılamayacağım Rachel. Seni seviyorum."

Sözleri kulaklarında yankılandı. Sertti. Ona söylediği her şey doğrudu ve bu onu en kötü ikiyüzlü yapıyordu. Ondan beklediği şeyi kendisi vermek istemiyordu. Gerçeği.

Gözlerini kapadı ve yüzünü onun saçlarına gömdü. Zamanı kısıtlıydı. Hatırlayacaktı. Mesele hatırlayıp hatırlamayacağı değil, ne zaman hatırlayacağıydı. Her gün daha fazla geri geliyordu. Küçük parçacıklar.

Yüzeye çıkan anılar. Gerçeği ondan daha ne kadar saklamayı umabilirdi?

"Özür dilerim Ethan," dedi.

Geri çekildi ve kollarını onun boynuna dolayarak kucağına doğru eğildi.

"Biraz delirdim. Hissettiklerimden nefret ediyorum" diye fısıldadı. "Bu bağımlılıkla daha ne kadar yaşayacağım? Yeterince uzun olmadı mı? İyiyim ve sonra bam, birdenbire derim ürperiyor ve rahatlamayı o kadar çok istiyorum ki sanırım onu elde etmek için her şeyi yapacağım."

"Seni doktora geri götüreceğim. Bunu çözeceğiz, Rachel. Yemin ederim. Terapiste geri dönmek istemiyorsan, başka bir şey buluruz. Bunu birlikte yapabiliriz."

Sonra gülümsedi ve bu onun nefesini kesti. Kapıdan içeri onu perişan halde gördüğünden beri ilk kez gözlerinde umut parlıyordu.

"Haklısın. Sean haklı. Bunu birlikte yapabiliriz. Daha iyisini yapacağım Ethan. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum," dedi hüzünle.

Daha önce oldukları gibi. Tanrım. Keşke bilseydi. Bu istediği son şeydi. Her şeyin farklı olmasını istiyordu. O gitmeden, onun öldüğünü düşünmeden önceki haline asla geri dönmek istemiyordu.

İkisi için de yeni bir başlangıç istiyordu. Ancak bu yeni başlangıca sahip olmak için geçmişle yüzleşmeleri gerekecekti.

BÖLÜM 30

ETHAN kalabalık oturma odasını nasıl idare ettiğini görmek için Rachel'a bir bakış attı. Aile, Nathan ve Joe'nun bir süreliğine evde geçirecekleri son gece için toplanmıştı. İki gün içinde bir eğitim görevine çıkacaklardı ve annelerinin de çocuklarını bir araya getirmek için bir bahaneye ihtiyacı yoktu.

Gece Nathan ve Joe'ya ait olabilirdi ama Rusty çok hafif bir özürle sahnenin ortasına geçmişti. Rachel'ın tepkisini tahmin etmek zordu. Ethan onun Rusty'nin ne yaptığını bilmesini bile istememişti ama babasının Rusty'nin herkesin önünde özür dilemesini istemesi sonucunda bunu ondan saklamak imkânsız hale gelmişti. Rachel tüm bunlar olurken Rusty kadar sessiz ve bastırılmış kalmıştı.

Mesele şu ki, Rusty samimi görünüyordu. Kız şimdi bile solgun, genç yüzünde endişe çizgileriyle bir kenarda duruyordu. Kahretsin, tek endişelenmesi gereken oğlanlar ve sokağa çıkma yasakları olmalıydı, değil mi?

Ethan içini çekti ve kısa süreliğine gözlerini kapadı. Çok yorgundu ve Rusty'nin düzeliş düzelmeyeceği konusunda endişelenmek öncelikler listesinde yoktu.

"Hey, iyi misin dostum?"

Ethan gözlerini açtığı anda Donovan'ın kaşlarını çatmış bir halde başında dikildiğini gördü.

"Evet, Ben Güzel. Düşünce sen vardı Başlık kapalı görevlendirildin mi?"

Donovan başıyla onayladı. "Yarın sabah. Nathan ve Joe'yu uğurlamam gerekiyordu."

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Ethan, Rachel'ı bir dakikalığına bile terk etmek istemiyordu ama Sam ve Garrett'in geride kalması fikri onu rahatsız ediyordu, özellikle de kendisi yüzünden burada kaldıklarından eminken.

"Yok, ben iyiyim. Çocuk oyuncağı. O pislik ona neyin çarptığını asla bilemeyecek. Ayrıca Rachel'ın sana ihtiyacı var. Tek endişen ona iyi bakıldığından emin olmak."

Ethan, Nathan ve Joe'ya sarılırken Marlene'in yanında sessizce duran Rachel'a bir kez daha baktı. Donovan Ethan'ın kolunu kavrayınca birden kendini yukarı doğru sürüklenirken buldu.

"Ne oluyor be?"

Donovan pek bir şey söylemedi. Sadece Ethan'ı arka kapıya doğru çekti ki Ethan'ın ağabeyinden en az otuz kilo ve iki santim fazla olduğu düşünülürse bu oldukça gülünçtü.

Yine de kavga etmedi. Van'ın kışındaki böcek her neyse, Ethan ertesi sabah yola çıkmadan önce onun yok edilmesi gerektiğini düşündü.

Dışarı çıktıklarında Donovan acımasızca, "Tamam, dökül bakalım," dedi.

"Neyi döküyüm?"

Donovan içini çekti ve parmağıyla Ethan'ın göğsüne vurdu. "Seni rahatsız eden her neyse. Dostum, bok gibi görünüyorsun. Muhtemelen günlerdir uyumamışsındır. Rachel'a hasta bir köpek yavrusu gibi bakıp duruyorsun."

"Tanrım," diye mırıldandı Ethan. Bu kadar açık konuştuğunu kesinlikle fark etmemişti.

"Ne haltlar ?" Donovan sessizce sordu.

Ethan yorgun elini yüzünde gezdirdi. Kardeşiyle bu işe girmek istemiyordu. Kimseyle bu işe girmek istemiyordu. "Hiçbir şey" demek için ağzını açtı ama Donovan'ın kendisine yönelttiği sert kaşlarını yakaladı. Van çok fazla şey için sinirlenmezdi. Adam rahatlık konusunda bir çalışmaydı. Şu anda en iyi kış parçasına yapışmış bir pitbull kadar kararlı görünüyordu. Ethan bu görüntü karşısında neredeyse kendi kışını ovuşturacaktı.

Dışarıda sadece kendisinin ve Donovan'ın olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Ağabeyine içini döküyor olması, bunu tüm dünyanın duymasını istediği anlamına gelmiyordu. Bir tanesi yeterince kötüydü.

"Eve döndüğümde işlerin zor olduğunu hatırlıyorsunuz.
Rachel'in düşük yapmasından sonra."

"Evet, görevinden istifa etmiştin. Senin için büyük bir alışma süreciydi. İkiniz için de."

Van'ın sadakat gösterisine gülümsedi. Bunu gerçekten hak etmemişti ama çok iyi hissettirmişti.

"Pisliğin tekiydim," diye itiraf etti Ethan. "Rachel'i uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Neden o kadar uzun süre benimle kaldığını bile bilmiyorum."

Donovan kaşlarını çatı, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Sonra da sanki ailenin geri kalanının bilmediği çok şey olduğunu nihayet anlamış gibi gözleri büyüdü.

"Rachel bunlardan herhangi birini hatırlıyor mu?"

Ethan doğrudan isabet karşısında irkildi. Sonra başını salladı.

Donovan nefesini üfledi ve ellerini ceplerine soktu. "Burada ne kadar kötü bir durumdan bahsediyoruz Ethan?"

"Merhamet görevine gitmeden hemen önce ona boşanmak istediğimi söyledim."

"Ne? Ona ne söyledin?" Donovan tam bir şok içinde ona baktı.

"Gittiği anda istediğimin bu olmadığını anladım," dedi Ethan bıkkınlıkla. Sanki bu söylediği şeyler için bir savunmaydı. "Eve döner dönmez onun ayaklarını yerden kesmek gibi büyük planlarım vardı. Ona üzgün olduğumu söyleyecek ve bir şans daha vermesini dileyecektim. Tanrım, hiç şansım olmadı."

"Vay canına, dostum. Hiç bilmiyordum. Yani şimdi ne halt edeceksin? Yani ..." Sanki sormak üzere olduğu soruyla boğuşuyormuş gibi uzun bir süre Ethan'a baktı. "Sıkışmış hissediyor musun? Yani çıkmak istiyor musun?"

Ethan'ın bir an için yapabildiği tek şey bakmak oldu. Az önce Donovan'a söylediklerinin ışığında bu adil bir soruydu ama bu ilişkiden çıkma düşüncesi bile omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

"Hayır. Hayır! Tanrım hayır. Endişeleniyorum, Van. Ona karşı nasıl bir piç olduğumu hatırlayacağı gün için endişeleniyorum. I . . . Onu seviyorum."

"Bunu başka birine söyledin mi?"

Ethan başını salladı. "Çok utanıyordum. Her şeyi ettim. Gerçekten ."

Kardeşinin eli omzuna indi. Donovan sıkıldı ve gözlerinde sempati parladı.

"Hatalar yaptın Ethan. Hepimiz yaptık. Şimdi önemli olan nasıl ilerleyeceğin. Onunla bu konuyu konuştun mu?"

Konuştuk. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Gözlerini kapadı ve içinde yanan çaresiz öfkeye karşı yutkundu.

"Sınırdan, Van," dedi sakın bir sesle. "Onu daha fazla yaklaştıramam. Şu anda bildiği tek şey onu sevdiğim. Bundan bir an bile şüphe duymasına neden olamam."

"Kahretsin," diye nefes aldı Donovan. "Özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok. Yatağımı yaptım ve şimdi yatağımda yatıp onu geri aldıktan sonra kaybetmemeyi ummak zorundayım."

"Bir şey söylemeyi düşünüyor musun?"

Ethan başını salladı. "Hayır ve bu şekilde kalmasını tercih ederim."

"Bir yolunu bulursun." Donovan'ın gözlerinde endişe ve belki biraz da şüphe vardı. Bu Ethan'ın karnına sert bir darbe indirdi. "Onu sevdiğin çok açık."

"Onu sevmediğim hiç olmadı," dedi Ethan sessizce. "Ama hafızasını geri kazandığında, beni sevmeyi uzun zaman önce bıraktığını fark edeceğinden endişeleniyorum."

Donovan'ın dudakları sert bir çizgi halinde gerildi. "Buna inanmamın imkânı yok. O seni seviyor. Hayatım üzerine bahse girerim. Hafızan olsun ya da olmasın. Böyle bir sevgi sen bir piçsin diye yok olup gitmez."

Ethan'ın dudaklarından sert bir kahkaha döküldü. "Teşekkürler. Sanırım. Birimizin kendinden emin olmasına sevindim."

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

Ethan başını salladı. "Biliyorum dostum. Ve bunu takdir ediyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Yumruğunu uzattı ve Donovan kendi yumruğunu Ethan'ın vurmak için sıktı.

"Yarın için iyi şanslar," dedi Ethan. "Ve dikkatli ol. Garrett yalnız gideceğin düşüncesiyle kedi yavrusu doğurmak üzere."

Donovan homurdandı. "Hareketsiz kaldığı için kızgın sadece. Oturup sakinleşmek ona iyi gelecek. Adam çok fazla çalışıyor. Kırkına varmadan ülser olacak. Tabii o kadar uzun yaşarsa."

"Shi-it. Bunu anneme söyleme. Onu ölene kadar gagalar."

Her iki adam da durdu ve farkına vararak birbirlerine baktılar.

Yüzlerine yavaş bir sırıtma yayıldı ve kahkahalara boğuldular.

"Oh be. Garrett bunun için bizi öldürecek ama buna değecek," diye kıkırdadı Donovan.

"Ona söylemek ister misin yoksa ben mi söyleyeyim?" Ethan omuzları titrerken sordu.

Görev başındaki anneleri görülmeye değer korkunç bir manzaraydı. Yavrularından birinin olması gerektiği gibi olmadığına dair herhangi bir ipucu derhal harekete geçilmesini sağlardı.

"Hayır, çıkarken ona söylerim. Bu onun dikkatini bana vereceğinden emin olduğu dersten uzaklaştırır."

Ethan Donovan'ın sırtını sıvazladı. Onu deli gibi kızdırsalar bile kardeşlerinin arasına dönmek güzeldi. Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Üzerindeki ağır kıyamet pelerininin bir kısmı kalkmıştı ve korku ve endişenin ağırlığını hissetmiyordu.

"Dikkatli ol, tamam mı? Seni tek parça halinde geri istiyorum." Donovan gözlerini devirdi. "Tamam anne."

"Ethan?"

Arka kapıdan gelen yumuşak sesle iki adam da döndü. Rachel yarı içeride, yarı dışarıda durmuş, temkinli bir ifadeyle onlara bakıyordu. Ethan onun güzel gözlerindeki belirsizliği ortadan kaldırabilmek için her şeyini verebilirdi.

"Hey, tatlım," dedi Donovan kolayca.

Gülümsedi ve bu gülümseme gölgeleri kovarak gözlerini aydınlattı.

"Selam, Donovan. Yarın yola çıkacağını duydum. Umarım dikkatli olursun."

"Her zaman. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı, bebeğim?" Ethan sordu.

Bir an kaşlarını çatı ve ne için dışarı çıktığını hafızasında arar gibi alt dudağını dişleriyle çekti.

Sonra bakışlarını tekrar kaldırdı, gözleri tanıdık bir ifadeyle parlıyordu. "Nathan ve Joe ayrılmak üzereler. İçeri gelip veda etmelisin."

Ethan ve Donovan, Rachel'ın durduğu arka kapıya doğru yöneldiler. Ethan dayanamayıp Rachel'ın kalkık dudaklarına bir öpücük kondurdu. Rachel onun dudaklarının arasından gülümsedi ve Ethan bu gülümsemeyi olabildiğince derine çekerek yedi. Onun gülümsemeleri için yaşıyordu. Hatırlamak istemediği kadar uzun bir süredir bu kadar keyif almamıştı.

Elini onun elinin içine soktu ve Nathan ile Joe'nun babaları tarafından kucaklandıkları oturma odasına geri döndüler.

"Hey, işte buradasınız," dedi Joe başını kaldırıp. "Sen ve Van'ın çoktan kümeden kaçtığınızı sanıyordum."

"Annemin bundan kurtulmamıza izin vereceğini düşünseydim..." Ethan başladı.

Nathan homurdandı ve hemen Ethan'a sarıldı. Birbirlerinin sırtına vurdular ve birkaç hakaret savurdular. Evet, hayat yine güzeldi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Ethan. "Kıçını tek parça halinde buraya geri getir."

"Her zaman."

Van ve Nathan karşılıklı hakaret şenliklerini yaparken Ethan Joe'ya doğru ilerledi.

Joe, Ethan'ın kucağından çekilirken ciddi bir sesle, "Kızımıza iyi bak," dedi.

"Her zaman," dedi Ethan, Nathan'ın yeminini yineleyerek.

"Tamam dostum," diye seslendi Nathan Joe'ya. "Haydi yola koyulalım." İki adam ellerini kaldırıp el sallayarak ön kapıdan çıktılar. Aile de arkalarından geldi,

İkizler kamyonlarına doluşurken ön bahçeye doluştular.

Arabayla uzaklaşmalarını izlerken Ethan kolunu Rachel'in omuzlarına doladı.

"Bu akşam barbekü yapmak isteyen var mı?" Sam sordu. "Ben Garrett'ın pişirmesine gönüllü olurum."

Garrett, "Güzel, göt herif," diye mırıldandı.

Donovan kıkırdadı. "Ben de . Büyük, iğrenç bir biftek işime yarayabilir.

Gücümü yüksek tutmalıyım."

Sam, Donovan'a, "Ethan'la sen bira almaya ben de eti getiririm," dedi. "Anne? Baba? Siz de gelmek ister misiniz?"

Marlene uzanıp Sam'in yanağını okşadı. "Bunu sorman çok hoş ama sanırım ayaklarımı uzatıp biraz dinleneceğim. Rusty bu akşam yemek pişireceğini söyledi ve ben de bunu kabul etmeyi planlıyorum."

Ethan başını çevirdiğinde Rusty'nin yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü. Marlene'in bu küçük haberi etrafa yaymış olmasından hiç memnun değildi. Sert çocuk. İçinde zerre kadar yumuşaklık yoktu. En azından birinin kolayca görebileceği bir yerde.

Kolunu Rachel'a daha sıkı doladı ve ona gülümsedi. "Ne dersin? Van ve benimle bira içmeye gitmek ister misin?"

Onun ve tüm kardeşlerinin arasına bakarken gülümsedi. "Beni de yanında istediğine emin misin? Bu, erkekleri birbirine bağlayan şeylerden biri gibi görünüyor. Ben eve gidebilirim ve siz de işinizi yaparsınız."

Sam ve Garrett küstahça baktılar.

"Lanet olsun, Rachel. Kalbimize bir hançer sapla. Eskiden hep bizimle takılırdın. Yoksa çok fazla testosteron olurdu," dedi Sam.

Gülümsemesi genişledi. "Biftek gerçekten kulağa hoş geliyor." Ethan'a baktı. "Üstümü değiştirmek için eve koşmam umurunda mı?"

Onun yanağına dokundu. "Hiç de değil. Benim de gelmemi ister misin?" "Hayır. Sen Donovan'la git. Uzun sürmez."

Cebinden anahtarları çıkardı ve parmaklarının ucundan sarkıttı. Kadın anahtarlara uzandı ve eli onun elinin etrafına dolandığında koluna bir sıcaklık yayıldı. Bu kadar uzun zaman sonra bile dokunuşu kadar basit bir şeyle onu etkilemesi onu şaşırttı.

Erkek kardeşlerinin etrafta dikilip onu izlediğini umursamadan, onu öpmek için eğildi ve ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Tadı küçük ve kadınsıydı. Mükemmeldi. Bu, geceleri yataklarında tek başına yatıp acı çekerken hayalini kurduğu bir tattı.

Kadın da en az onun kadar nefessiz bir şekilde geri çekildi, gözleri hafifçe buğulanmıştı. O zaman onun kendisine kaybolmadan önceki gibi bakmadığını fark etti. O zaman ona karşı temkinli davranmış, ne düşündüğünü görmesine asla izin vermemişti. Bu, soğukluğuyla ona zorla kabul ettirdiği kendini koruyucu bir önlemdi. Şimdi ona sıcaklıkla bakıyordu. Sevgiyle. Sözcükleri söylememişti ama adam uzun zamandır olmadığı kadar rahat hissediyor, onun sevgisinden emin oluyordu.

"Bir oda tut," diye sıırttı Garrett.

Ethan Rachel'ın orta parmağını kaldırdı. Ethan Rachel'ı tekrar öperken Sam ve Donovan güldüler.

"Şimdi gitsen iyi olur bebeğim," diye mırıldandı. "Yoksa ben de seninle eve gelirim."

Uzaklaşırken yanakları pembeleşti ama gözleri ona bakarak güldü. Adamım, bunu özlemişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, ondan çok kendisi için.

Gülümsedi, dişleri parlıyordu, gözleri mutlulukla parlıyordu. Bu onun nefesini kesti.

"Uzun sürmez," diye söz verdi.

Sonra ona bir öpücük vermek için parmak uçlarında eğildi.

BÖLÜM 31

Ethan'ın kamyonetine geri dönerken Rachel'in midesinde HEYECAN kıvrılıyordu. Artık rahat bir kot pantolon ve tişört giymiş olan Rachel, Sam'in göldeki evine gitmek için sabırsızlanıyordu.

Eski kıyafetleri şimdi üzerine daha iyi oturuyordu. Şortunun bel kısmı hâlâ boldu ve tişörtü omuzlarından sarkıyor, göğüslerinin etrafında toplanıyordu. Marlene'in getirdiği sayısız yemek ve Ethan'ın daha fazla ve daha iyi beslenmesi için durmadan dırdır etmesi sayesinde kilo alıyordu. Rengi daha iyiydi. Gözleri daha parlaktı. Saçları bile yeniden parlaklığını kazanmıştı.

Şimdi keşke ilaçların kalıcı etkilerinden kurtulabilse ve geçmişine dair tüm hafızasını yeniden kazanabilse. Bulmacanın tek eksik parçası buydu.

Kentucky Gölü üzerindeki köprüden yukarı çıkmaya başladı. Su parıltıyor ve her iki yanında kilometrelerce yayılıyordu. Sakin bir gündü ve güneş hâlâ tepede parlıyordu. Barbekü yapmak için mükemmel bir gündü.

Refleks olarak, beton korkuluğun bir hafta önce traktör römorku kazası nedeniyle devrildiği tepeye ulaştığında yavaşladı. Turuncu koniler stratejik bir şekilde kenarda duruyordu ama yol ile iniş arasında hiçbir koruma yoktu.

Sağ şerit kapatılmış ve kimse tehlikeye atılmasın diye trafik sol şeride yönlendirilmişti. Yaklaştıkça hızlandı, tek istediği korkutucu noktanın ötesine geçmekti.

Keskin bir darbe onu direksiyona doğru savurdu. Emniyet kemeri tepki olarak sıkıştı ve onu koltuğa doğru geri çekti. Biri ona arkadan çarpmıştı! Daha da kötüsü, sol çamurluğuna çarpmış ve onu döndürerek köprünün yan tarafındaki boşluğa bakmasını sağlamıştı.

Tekrar vurulduğunda arkasını görmek için koltuğunda döndü. Metal çıtırtılarının mide bulandırıcı sesi

kulaklarına saldırdı. Kamyon ileri doğru savruldu ve kenara doğru roket gibi fırlarken çığlık attı.

Ayağı frene çarptı ve sanki tek başına iradesi onu yan tarafa düşmekten alıkoyacakmış gibi tüm ağırlığını frene verdi.

Bir kez daha arkadan vurulunca boynu öne doğru kırıldı. Kamyonun ön tarafı köprünün yüzeyini terk ederken alçaldığında çığlık attı. Gözlerini kapattı, suyun ve etrafını saran soğuğun etkisini hissetmeye hazırlandı.

Birkaç saniye sonra dikkatle gözlerini tekrar açtığında güneş ışığının hâlâ ön camdan süzüldüğünü gördü. Ön cam tehlikeli bir şekilde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Aman Tanrım. Uçurumun kenarında asılı kalmış, hafifçe aşağı yukarı sallanıyordu. Herhangi bir hareket onu uçurabilirdi.

Hareket etmedi. Nefes almaktan korkuyordu. Sadece gözleri, nasıl çıkacağını anlamaya çalışırken hızla bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Elleri direksiyonun etrafında kıvrılmış, parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı tutuyordu. Emniyet kemeri hâlâ bağlıydı ve onu açmak için direksiyonu bırakmaya cesaret edemiyordu.

Kamyon esintide hafif bir tahterevallî hareketi yaparken o da dehşet içinde oturuyordu. Etrafında ona bağırان sesler duyuyordu ama başını bile çeviremiyor. Önüne baktı ve köprüden düşerken hayatta kalıp kalamayacağını merak etti.

Ethan su eğitimi almıştı. SEAL'larda geçirdiği yıllar boyunca suda yaşamıştı. Şimdi ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey için çılgınca anılarını araştırdı. Histerik bir kahkaha attı. Suyu batmış bir araçtan kaçmak hiçbir konuşmalarında geçmemişti. Bundan emindi.

Sesler şimdi daha yakındı. Onu dışarı çekmeye çalışmayacaklarından emindi. Midesinde panik patladı. Yavaşça ve dikkatlice döndü, böylece göz ucuyla pencereden dışarıyı görebiliyordu.

İki adam birkaç adım ötede durmuş ona bağıyorlardı. Ne söylüyorlardı? Kulaklarındaki uğultu yeterince azalırsa belki öğrenebilirdi.

Sakinleştirici birkaç nefes çekti ve kendini rahatlamaya zorladı.

Kimildama. Orada kal.

Evet, bunu duymuş. Endişelenme. Hiçbir yere gitmiyordu. Belki aşağı inmek dışında.

Bir an sonra siren seslerini duydu. Göğsü rahatlamayla çöktü. Elbette onu bu durumdan nasıl kurtaracaklarını biliyorlardı.

Endişe onu hasta ediyordu. Kusacağından emin olana kadar midesi bulanıyordu. Midesini tutan tek şey, kusmasına izin verirse muhtemelen uçurumun kenarından yuvarlanacağını bilmesiydi.

"Rachel! Rachel!"

Rahatlamıştı. Sean. Onu görmek için başını çevirmeye çalıştı.

"Hayır! Kimildama, tatlım. Sıkı otur, tamam mı? Sadece burada olduğumuzu bilmeni istiyorum. Seni bu durumdan kurtaracağız, tamam mı? Tanrı aşkına kimildama."

Sean'ın sesindeki endişe, sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Sakin, soğukkanlı Sean'ın sesinde panik gibi bir tını vardı.

Dudaklarını dudaklarının etrafına sıkıştıramadan önce alçak bir inilti kaçtı. Kamyonetin içi boğucuydu. Boynundan aşağı ve göğüslerinin arasından ter akıyordu. Nefes alış veriş sığ ve hızlıydı, bu da başının dönmesine neden oluyordu.

O nefret ettiği sıcak kutunun anıları zihnine geri çarptı. Günler birbirinin içine geçmişti. Gece olduğunu anlamasının tek yolu, sıcaklığın dayanılmazdan biraz daha az dayanılır hale gelmesiydi. Ve sonra her şey yeniden başladı.

Sakin kalmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen elleri titredi. Oraya geri dönemezdi. Yapamazdı. Anılara karşı gözlerini kapattı çünkü şimdi her şey çok gerçek görünüyordu. Belki de her şeyi rüyasında görmüştü. Bir halüsinasyon

geri çekilmenin ve nefret edilen hapisshanedede sıcakta pişen günlerin getirdiği.

Eli ayrıldı ve cama doğru savruldu.

Hava. Havaya ihtiyacı vardı.

Kamyon tehlikeli bir şekilde sallandı ve cam aşağı kayarak içeri temiz hava girmesini sağladı.

"Rachel, hayır! Lanet olsun, kımıldama!"

Dışarı çıkmak zorundaydı. Ölmek istemiyordu.

"Lanet olsun, acele edin ve güvenli hale getirin!" Sean bağırdı.

Kısık bir inilti çıkardı. Nefes alamayana kadar boğazı sıkıştı. Sean'ın onunla konuştuğunu duyabiliyordu, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. Etrafındaki gürültüyü duyabiliyordu, adamlar onu geri çekebilmek kamyonun arka tarafını emniyete almak için acele ediyorlardı.

"Tamam Rachel, beni dinle."

Ona kilitlenebileceği kadar döndü. Adam kamyonundan sadece bir adım uzakta duruyordu. Dokunabilecek kadar yakındı ama ne o ne de kadın bunu yapmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Yüz hatları gergin ve endişeliydi ama dudakları kararlı bir çizgi halindeydi. Onun ölmesine izin vermeyecekti.

Paniğinin bir kısmı azaldı. Hayır, Sean ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. Onun kararlılığı içine işledi ve iki eliyle ona sarıldı. Cehennemde bir yıl geçirdikten sonra eve dönüp bir pisliğin onu köprüden atmasına izin vermeyeceğine de aynı derecede kararlıydı.

Sean kamyona birkaç santim kalana kadar yaklaştı. Göz hizasına gelecek şekilde eğildi.

"Kamyonu geri çekeceğiz, tamam mı? Sakin olmanızı istiyorum. İşimizi yapmamıza izin ver. Seni sağ salim çıkaracağız. Gitmene izin vermeyeceğiz. Bana güvenmeni istiyorum Rachel."

Duyduğunu ve anladığını belli etmek için yavaşça başını salladı. Arkadan hafif bir sarsıntı geldi ve kalbi neredeyse göğsünden çıkacakmış gibi hızlanırken direksiyonu tekrar kavradı.

"Sakin ol!" Sean havladı. Sonra Rachel'a döndü. "Tamam tatlım, burada benimle kal. Bunu yapacağız."

Yine başını salladı. İçindeki paniği bastırdı. Sean buradaydı. Ona bir şey olmasına izin vermezdi. Ama Ethan'ı istiyordu. Ona burada ihtiyacı vardı.

"Ethan," diye fısıldadı kısık sesle

"Geliyor, Rachel. Her an burada olabilir, tamam mı? Söz veriyorum."

Kamyonun metali gıcırdadı ve protesto edercesine inledi. Geriye doğru yalpaladı ve boynunu öne doğru fırlattı. Protesto eden bir çığlık duydu ve sonra kaputun kenardan kaymaya başladığını gördü.

Sonra büyük bir çatırtı ve patlama oldu ve kamyon öne doğru eğildi. Kadın çığlık attı ve sonra kapısı açıldı. Sean içeri uzandı, emniyet kemerini çekti ve onu kabaca koltuktan kaldırdı.

Yere düştüler, kadın adamın üzerine yığılmıştı. Kamyonun köprüden aşağı uçtuğunu görmek için tam zamanında arkasına baktı. Dehşete kapılmış bir halde su patlamasını duydu ve havaya yükselip üzerlerine geri dönerken püsküren suyu hissetti.

"çocuğu," diye mırıldandı Sean onun altından.

Uyuşuk bir şekilde Ethan'ın kamyonetinin birkaç dakika önce durduğu boş noktaya baktı. Aklını bir türlü toparlayamıyordu. Her yerde insanlar vardı. İtfaiye araçları, ambulanslar, polis arabaları. Tüm alanın etrafını çevirmişlerdi ve kurtarma personeli koşarak kenara gelip şaşkınlık ifadeleriyle etrafa bakıyorlardı. Sonra tekrar ona baktılar.

Titremeye başladı. Ne kadar kontrol etmeye çalışırsa çalışsın, vücudundaki her kas titriyordu. Yoksunluktan daha kötüydü.

Sean ayağa kalktı, kollarını ona doladı. "İyi misin?" diye sordu nazikçe.

Cevap bile veremedi. Dişleri acı içinde birbirine çarpıyordu. Bir elini ağzına götürdü ama parmakları bile şiddetle titriyordu.

Yolun sert zeminine oturdular, adam ona sarılırken kadın bacaklarının üzerine yayıldı. Tek yapabildiği köprünün üzerindeki boşluğa bakmaktı.

"Aman Tanrım," dedi sonunda. "Ethan'ın kamyoneti."

"Kamyonet için endişelenme. Ethan sadece senin hayatta olduğuna sevinecek," diye yatıştırdı Sean.

"Rachel!"

Ethan'ın sesinin geldiği yöne döndü ve bir an sonra Ethan kalabalığın arasından fırlayarak kendisini tutmaya çalışan elleri silkeledi.

Sonunda bakışları onun üzerinde parladı ve gördüğü rahatlama onu şaşırttı. Koşup onun ve Sean'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Sonra onu kollarının arasına aldı, o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alamıyordu.

"Tanrım, bebeğim. Beni korkuttun. Lanet olsun, bunu bana bir daha asla yapma. İyi misin? Yaralandın mı?"

Saçma sapan konuşurken onu geri çekti ve ellerini vücudunda gezdirdi.

"Ben iyiyim," diye . "Sean beni kurtardı."

Onu kollarında sallarken tekrar tekrar "Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Kamyonun," diye ağzından kaçırdı. "Gitmiş. Özür dilerim."

Kadının yüzünü iki elinin arasına aldı ve sertçe ona baktı. "Umurumda bile değil. Benim için önemli olan tek şey sensin."

Garrett, Sam ve Donovan koşarak gelip onun, Ethan'ın ve Sean'ın hâlâ yere yığılmış olduğu yerde sendeleyerek durdular. Sam diğerlerinin ayakta durduğu kenara doğru ilerledi ve gözlerini dikti.

"Tanrım," diye mırıldandı tekrar uzaklaşırken.

Rachel hâlâ solgun olan ve düzensiz nefes alan Sean'a döndü.

"Teşekkür ederim. Kamyon devrilirken beni kurtarmak için hayatını riske attın."

"Bunu yapmaktan memnundum ama Rachel? Bunu bir daha asla yapamaz mıyız?"

Gülümsedi ve elini sıkmak için ona doğru uzandı. "Söz veriyorum."

Sam ve Donovan Sean'ı ayağa kaldırmak için uzandılar. Garrett eğildi ve Ethan da ayağa kalkarken Rachel'in kalkmasına nazikçe yardım etti.

"İyi misin, tatlı bezelyem?" Garrett sordu.

Başını salladı. "Sean'a teşekkürler."

Titremeyi bırakmayan ellerine baktı. Yorgun bir şekilde Ethan'a doğru sarktı ve onun beline sarıldı.

"Eve gidebilir miyiz?"

Ethan, dudakları pişmanlıkla bükülmüş olan Sean'a doğru baktı. "Benim için bazı soruları cevaplamaya hazır mısın Rachel? I

burada ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Zihni çarpışmadan önceki o ana gidip gelirken soğuk bir korku omurgasına yayıldı. Zihninde her şeyin bu kadar net olması garipti. Dikiz aynasındaki o kısa bakış. Çarpma hissi. Ve ikincisi. Kaşlarını çattı.

"Biri beni köprüden atmaya çalıştı," diye ağzından kaçırdı.

Ethan onun yanında kaskatı kesildi. Sam ve Donovan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Garrett'in yüzü bir fırtına bulutuna dönüştü.

Sean kaşlarını çattı, sonra bekleyen ambulansı işaret etti. "Neden arkaya oturup sağlık görevlisinin sana bakmasına izin vermiyorsun? O sana bakarken biz de konuşabiliriz."

Yere baktı. Yaralanmamıştı. Sonra etrafına, kendisine bakan yüzlere baktı. Yüz ifadelerinde derin bir endişe vardı. Evet, yaprak gibi titriyordu ama o kadar kötü mü görünüyordu?

Ethan onu bir sağlık görevlisinin beklediği yere götürdü. Yaptığı ilk şey omuzlarına bir battaniye sarmak oldu ve sonra Ethan onu ambulansın arkasına oturması için kaldırdı.

Usulca doktorun talimatlarını dinledi ve daha da sert bir şekilde titrediğinde kaşlarını çattı. Birinin "Şok," diye mırıldandığını duydu. Öyle ya. Neredeyse bir köprüden düşüyordu.

Sean düzgün bir sesle, "Şimdi bana neler olduğunu anlat," dedi.

Omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Bir an son kazanın olduğu yere bakıyordum ve sonra bana arkadan çarptı."

"O mu?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Sanırım bir kadın da olabilirdi. Ben görmedim. Bu sadece bir varsayımdı."

"Anlıyorum. Sonra ne oldu?"

"Bana vurdu, böylece köprünün eksik olan kısmına doğru döndüm. Sonra tam üstüme vurdu. Bu beni daha da yaklaştırdı. Neredeyse frene basacaktım ama bana üçüncü kez vurdu ve bu da beni uçurumdan aşağı itti."

Sean, Ethan ve kardeşleriyle bakıştı. Birinin onu köprüden aşağı itmeye çalışacağı fikrinden mi yoksa aklını kaçırdığından mı endişelendiğini anlayamıyordu.

"Ben deli değilim," dedi yumuşak bir sesle.

Ethan elini onunkine doladı. "Şşşt, bebeğim. Tabii ki değilsin."

"Tanık var mı, Sean?" Garrett sordu.

"Şu anda sorgulanıyorlar. Diğer araçtan iz yok. Bakıyoruz. Plaka yok, bir kısmı bile yok. Muhtemelen adam panikledi ve olay yerinden kaçtı. Onu bulacağız. Fazla uzaklaşmış olamaz. Ön tarafında büyük hasar olmalı."

"Artık onu eve götürebilir miyim?" Ethan başının üzerinden sordu. "Evet, tabii. Daha sonra devam ederim ama evet, onu Eve. İşi bitmiş görünüyor."

"Hadi, seni bırakayım," dedi Garrett. "Sam, Donovan'ı eve geri götürmelisin ki yola çıkabilsin."

Sağlık görevlisi ona cesaret verici bir şekilde gülümserken, Ethan Rachel'ın inmesine yardım etti. Ethan köprünün yan tarafında açılan delikten uzak dursa da, aşağıda ne olduğunu biliyordu ve ona çarpan kişinin bunu tek bir amaç için yaptığına dair tedirginlik hissinden kurtulamıyordu. Onun ölümü.

BÖLÜM 32

ETHAN kanepeye uzandı parmaklarını Rachels'ın kolunda rahatlatıcı bir şekilde aşağı yukarı gezdirdi. Rachels ona iyice sokulmuştu, vücudu onunkine karşı sıcak ve tatlıydı.

İkisi de ayakkabılarını çıkarmıştı ve kızın bacakları adaminkilerle dolanmış, ayakları da onunkilerin arasına sıkışmıştı. Çiftleşen aşk böcekleri gibi sarılmışlardı ve daha mutlu olduğu bir zamanı hatırlamak onun için zordu.

"Sonsuza kadar böyle kalabilirim," diye mırıldandı.

Bu kadar şeffaf mıydı? O da tam olarak aynı şeyi düşünüyordu. Kızın da kendisi kadar memnun görünmesi ona tuhaf geliyordu.

Kolunu okşamaya devam etti, sadece ona dokunmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Kız onun kucağına biraz daha sokuldu ve saçları dudaklarına ve burnuna dökülürken gülümsedi.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hâlâ biraz gerginim ama evet, şimdi burada seninle olduğum için çok daha iyiyim."

Göğsünden bir zevk dalgası fırladı. Ona söylemedi ama içi neredeyse kızarmıştı. Hâlâ kafasının içinde ne bok yediğini haykırırken burada bu kadar sakin bir şekilde uzanıp ona sarılabilmesine bile şaşırmıştı.

Sean'ın onu arayıp Rachel'in köprüden düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylediği o korkunç anı asla yeniden yaşamak istemiyordu. Asla. Ve sadece Sean'ın hızlı hareket ederek Rachel'i kamyonundan indirmesinin onu kurtardığını bilmek onu hâlâ dizlerinin üzerine çökertecek güce sahipti.

Yer değiştirdi ve ona bakabilmek için kendini yukarı kaldırdı. Saçları son haftalarda biraz uzamıştı ve annesiyle birlikte gittiği kuaför sayesinde uçları kesilmiş ve katlar eklenmişti.

Küçük elleri göğsüne yayıldı ve omuzlarına doğru düzeltti.

"Ethan?"

Ona baktı, şu anda ondan neredeyse her şeyi isteyebileceğini ve onun da ona evet diyeceğini biliyordu.

"Seninle sevişsem çok mu rahatsız olursun?"

Yutkundu ve tekrar yutkundu. İşte bu güzel kadın, her şeyden çok sevdiği kadın karşısındaydı. Evlendiği ve kaybettiği kadın. Şimdi buradaydı, bir rüya gibi, ona çok tatlı bir şekilde sevişip sevişemeyeceğini soruyordu.

Yüce Tanrım, evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet.

"Başka bir şey istemem," diye mırıldanmayı başardı. Sikişin çılgılığı bu olsa bile, kulağa oh be evetten daha iyi geliyordu.

Gülümsedi ve gözleri boğucu bir hal aldı. Korku ve endişenin yerini, tüylerini diken diken eden sıcak, dünyevi bir ısıltı almıştı.

Eskiden yatakta onun inisiyatif almasına bayılırdı ama onu itmeye başladığında bu durum sona ermişti. Çaba göstermeyi bırakması için çok fazla kez reddedilmesi gerekmemişti.

Vücudu tepki verdi, bakışlarındaki baştan çıkarma vaadiyle hayata sıçradı. Kadın koltuğa oturabilmek için daha fazla kayarken ellerinin kollarında oyalanmasına izin verdi.

Gözlerinde çok yaygın olan yaralı morlukların bir kısmı yerini neredeyse şakacı bir ışığa bırakmıştı. Bu bakışta boğulabilirdi.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Tanrım, bebeğim. Ben de bana dokunmanı istiyorum." "Benim için soyunur musun?"

Bakışlarında şimdi bir utangaçlık vardı ve gözleriyle buluşmayı reddederek hafifçe düşürdü. Adam onun ellerini tuttu ve ağzına götürdü. Her bir parmağı öptü ve sonra dikkatlice altından kaydı.

Kanepeden kalkmak için ayaklarını yere koyarak yuvarlandı. Sonra ona döndü ve elbisesinin fermuarına uzandı.

Kot pantolon. Gözlerinde arzuyla birleşen bir merak kıvılcımı vardı.

Kadının açık incelemesi onu öylesine tahrik etmişti ki, kot pantolonunu ereksiyonunun üzerinden aşağı indirmekte zorlandı. Serbest kaldığında, duyulabilir bir rahatlama sesi çıkardı.

Gözleri takdirle irileşti ve aleti acı verici bir şekilde göbeğine doğru gerilene kadar daha da sertleşti. Şakacı ve alaycı olma fikrinden vazgeçerek tişörtünü başının üzerinden yırttı ve bir kenara fırlattı. Sonra çırılçıplak önünde durdu, onu o kadar çok istiyordu ki, tek yapabildiği onu kanepeye fırlatıp uzun ve sert bir şekilde üzerine binmemekti.

Kararsız ve gergin görünüyordu.

"Benden ne yapmamı istediğini söyle bebeğim," diye teşvik etti.

Onu yönlendirmek yerine kanepede öne doğru eğildi, giydiği tişört dizlerine kadar sarkıyordu. Ona bir kez baktı ve sonra parmakları onu çevreleyene kadar tereddütle uzandı.

Uçları ereksiyonunun üzerinde dans ederken, okşarken, hafifçe okşarken bir inilti çıkardı. Taşaklarını avuçlayıp onu çıldırtmaya yetecek kadar basınçla sıkıldığında alnından terler boşandı.

Bundan sağ çıkamayacaktı. İyi olmaya çalışıyordu. Tüm içgüdüleri kadını alıp ikisinin de adını unutana kadar onunla sevişmesi için bağırırken sabırlı ve anlayışlı.

Sonra dudakları onu buldu ve ondan başka her şeyi unuttu. Sadece hafif bir öpücüktü. Ve sonra eğlenceli bir yalamaydı. Kadın cesaretlendi ve adam daha da sertleşti.

Parmakları iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Parmak eklemlerinin etrafındaki tüm hissi kaybedene kadar sıkı ve çözdü.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı.

Ah lanet olsun.

Başın etrafında bir daire çizerek yaladı, arkadaki kıvrıma ve tepedeki yarığa özellikle dikkat etti. Onu çıldırtıyordu. Kesinlikle taş gibi delirtiyordu.

"Rachel, bebeğim, Tanrım..."

Alaycı bir şekilde dilini şaftın üstüne ve sonra altına kaydırđı, böylece kesesini nazikçe emebildi. Ayak parmakları haliya kıvrıldı ve o nefis ağızdan daha fazlasını isteyerek yukarı doğru gerildi.

Eliyle onu sıkıca kavradı ve dudaklarını tekrar ucuna kadar takip ederek dışarı doğru yuvarlandı. Bir kez daha nazikçe yaladı ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan onu ağızına çekerek derinlere götürdü.

"Ahhhh!"

Ağızının sıcak kadife pençesine gömüldü. Dili alt taraf boyunca sürtündü, sürtünme lezzetli ve dayanılmazdı. Adam derinliğine ulaştığında, kadın önce nazikçe, sonra da daha güçlü bir şekilde emdi.

Parmakları, başının tepesini kavrayana kadar kızın saçlarında beceriksizce dolaştı. Ayak parmaklarının ucunda sallandı ve sonra öne doğru ilerleyerek daha derine soktu. Derisinden çıkmak üzereydi. Kaşınıyordu, canlıydı ve hayatında yaşadığı en enfes, en işkenceli zevkti.

"Bebeğim, durman gerek," diye inledi. "Boşalacağım. Daha fazla dayanamayacağım."

Dikkatlice çekildi ve arkasına yaslandı, memnun bir kedi gibi dudaklarını yalarken ona baktı. Tanrım, şimdi ve burada boşalmamak için elinden gelen tek şey buydu. Uzanıp sikinin başını parmaklarının arasına sıkıştırdı ve kafasında uçuşan erotik görüntüleri kovalamaya çalıştı.

"Şimdi gelersen, geceyi bitirmiş mi olacaksın?" diye sordu merakla.

"Bebeğim, bana öyle bir bakıyorsun ki, sanırım beş dakika içinde yeniden sertleşirim."

Muhtemelen doğru değildi, ama en az kendisi kadar heyecanlı olduğu halde buna inanmadıysa kahretsın.

"O zaman kesinlikle şimdi gelmeni istiyorum."

Sesinin boğuk tınısı adamın üzerine çöktü. Aleti elinde zıpladı, sanki ona defolup gitmesini söylüyor gibiydi.

Bırakın kadın halletsin. O da buna izin vermeye çok istekliydi.

Kızın eli onunkinin yerini aldı, serin ve yumuşaktı. Bir an için okşadı, çizgileri keşfetti, taşaklarına doğru bir yol izledi ve sonra tekrar geri döndü.

Onun ağzına ihtiyacı vardı. Yakında ve onun ağzında olmak istiyordu, dudakları dibinde dolaşırken, taşakları çenesine dayanırken derin olmak istiyordu.

Onu içine almak için dudaklarını ayırır ayırmaz, sert ve derin bir şekilde itti. Kadın, adamın ayak parmaklarına kadar zevk kırıntıları gönderen tatlı, nefes nefese bir memnuniyet sesiyle onun etrafında iç çekti.

Onunla sevişiyor olmalıydı. Onu yere yatırmalı ve vücudunun her santimini öpmeliydi. Ama Tanrım, ona çok ihtiyacı vardı. Bunu özlemişti, aralarındaki açıklığı özlemişti. Çok geç olana kadar onun kıymetini bilmemişti ve şimdi her anını yaşamaya ve onu bir daha asla hafife almamaya kararlıydı.

Ateş leğen kemiğinin alt kısmında başladı. Taşakları sıkılaştı ve aleti dikiş yerlerinden yarılacakmış gibi hissedene kadar şişti. Onun vücuduyla çok uyumluydu. Buna bayılmıştı. İçgüdüsel olarak tutuşunu sıkılaştırdı ve ona ihtiyacı olan ekstra baskıyı verdi.

Eliyle yukarı aşağı, sert ve sıkı bir şekilde çalıştı. Yanaklarını çukurlaştırarak onu derinlemesine emdi.

Etrafındaki dünya bulanıklaşmıştı. Tek algılayabildiği, kızın sıcak, nemli ağzının aletin etrafını sarmış olduğu hissiydi. Cennet ve cehennem bir aradaydı.

"Boşalacağım bebeğim," diye uyardı. Hatta ağzına boşalmamak için geri çekilmeye çalıştı ama kadın buna izin vermedi.

Onu boğazının arkasında tuttu ve yutkundu. Dayanabildiği tek şey buydu.

Boğuk bir haykırıyla boşalmaya başladı. İlk fışkırma aletinden patladı, acı vericiydi, neredeyse dayanılmaz bir yoğunlukta idi.

Hızla yutkundu ve elini yukarı aşağı hareket ettirerek onu daha derine emdi.

İkinci ve üçüncü kez nabız attı ve sonra tekrar. Başını geriye attı ve ileri doğru gerilirken gözlerini kapattı. Her iki eli de saçlarına dolandı ve taşaklarının çenesine değdiğini hissedene kadar onu kendine çekti.

Hayatında hiç bu kadar sert ve çok boşalmamıştı.

Kendine geldiğinde, ellerinin saçlarına gömüldüğünü görmek için aşağıya baktı. Çok sert davrandığından endişelenerek hemen bıraktı, ama o olduğu yerde kaldı, kanepenin kenarına tünedi, ağzı onu şimdiye kadar yaşadığı en yoğun orgazmdan yavaşça aşağı indirdi.

"Bu inanılmazdı," dedi nefes nefese.

Elleri hâlâ onu kavrarken geri çekildi ve gözleri arzuyla parlayarak ona baktı. Belki de bu kadar kısa sürede tekrar kalkabileceği konusunda yalan söylememişti. Eğer ona o baştan çıkarıcı gözlerle bakmaya devam ederse, ağaç gövdesi büyüklüğünde bir odunla spor yapıyor olacaktı.

"Buraya gel," diye mırıldandı ellerini kızın kollarının altından geçirmek için uzanırken.

Onu ayağa kaldırıp kollarının arasına aldı. Kadın aceleyle dudaklarını yaladı ve adam dudaklarını onunkilere yapıştırmadan hemen önce adamın menisini ağzından çıkardı.

"bende," diye homurdandı dolgun dudaklarını ısırırken.

Tüm ağzı kiraz kırmızısıydı ve ona gösterdiği ilgiden dolayı nefis bir şekilde şişmişti. Ona en az onun kendisine verdiği kadar zevk vermeye kararlıydı. Boşaldığında onun adını haykırmasını istiyordu.

Adam uzandı ve ellerini tişörtün altına sokarak sabırsızca çekti. Kadın geri çekildi ve tişörtü başından geçirmesine izin verdi.

Kadın sadece düz beyaz bir külotla karşısında durduğunda tüm havası ciğerlerini terk etti. Bir pamuk parçasını nasıl bu kadar erotik gösterebilmişti?

Bakışları kadının dolgun göğüslerine kaydı ve her ikisini de avuçlayıp ağırlıklarını ve boyutlarını ölçme isteğine koyamadı.

elinde.

Onlar mükemmeldi. Tıpkı onun gibi. Parmakları yumuşak ve inanılmaz derecede ipeksiydi. Başparmaklarını şiş tepelerin üzerinde gezdirdi ve buruşarak gergin tepelere dönüşmelerini hayranlıkla izledi.

"Beni istediğini söyle Rachel. Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye yalvardı usulca.

Kollarıyla onun boynunu çevreledi ve bedenine doğru eğildi, yüzü kalkıktı, gözleri arzuyla parlıyordu.

"Sana ihtiyacım var Ethan. Hem de çok. Sev beni, lütfen."

Ona sarıldı ve ellerinin aşağıya, poposunun kıvrımlarına doğru kaymasına izin verdi. Ona dokunmayı seviyordu, onun en basit okşamalara verdiği tepkileri seviyordu.

Biçimli küreleri okşadı, sonra bir parmağını sırtının küçük yarığına doğru gezdirdi ve kız titrediğinde kıkırdadı.

"Erkek gibi davranıp seni mağarama götürdüğümde buna bayılırdın."

Bu fikre hiç de karşı olmadığını gösteren yumuşak bir mırıldanma sesi çıkardı.

Kulağını kemirdi ve kabuğunu diliyle ısırды, onu bir kez daha tüm vücuduyla ürperteceğini biliyordu. Kadın ona doğru sarktı ve adam boynunun yumuşaklığını tadarken sıırttı.

Aşağı uzanarak kolunu kızın dizlerinin altından geçirdi ve onu göğsüne doğru çekti. Kız ona doğru yerleşti. Mükemmel bir uyum. Sanki hiç gitmemiş gibiydi. Sanki onu hiç terk etmemiş gibi.

Umut göğsünde o kadar sert çarpıyordu ki, her acı verici patlamayı hissedebiliyordu. Bu onlar için olsun. Onu bir daha kaybedemezdi.

Adam yatak odasına doğru yürürken dudaklarından kahkahalar döküldü, kaygısız ve güzeldi. Yatağa vardığında, onu kollarının arasına alarak döndü ve gözlerindeki sevincin tadını çıkardı.

İkisinin de başı döndüğünde, adam onu yatağa bıraktı ve kadın sırtüstü uzandı, gözleri hala ona gülüyordu.

"İç çamaşırını çıkar," diye .

Kıkırdayarak başparmağıyla aşağıya uzandı ama sonra durdu ve isyan edencesine ona baktı.

"Onları çıkarmak istiyorsan, yaparsın."

Tek kaşını kaldırdı ve ellerini kalçalarına koyarak geri çekildi.

"Bana karşı arsızlaşıyor musun, sürtük?"

Kahkahasını bir eliyle bastırdı ama omuzları titriyor ve göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

Yatağın üzerine süründü ve elleri ve dizleri üzerinde ona doğru yaklaştı. Bir avucunu onun yan tarafına yerleştirdi ve diğer eliyle parmaklarını külotunun bel bandına sokmak için uzandı.

Sabrı tükenince çekti, narin kumaşı kalçalarının üzerinde gezdirdi, ta ki amının yumuşak eti görüş alanını doldurana dek. Kadının iç çamaşırını tekmeleyerek çıkarmasına izin ve sonra parmaklarını bacağının iç kısmında gezdirdi, ta ki tüylü saç tutamı uçlarından fısıldayana kadar.

Başparmağıyla dolgun kıvrımları okşadı. Yumuşak dudakların ötesine geçerken kadının sıvı sıcaklığı parmaklarını çevreledi. Eğildi ve inledi, öyle muhtaç bir sesteki ki bu, adamın aletinde bir şimşek çakmasına neden oldu.

Dizlerinin üzerine çökerek, pembe etleri alçak ışıktaki parlayana kadar bacaklarını daha da araladı. Sertçe yutkunduk ve kendini onun tatlılığında kaybedebilmek için alçaldı.

"Ethan," diye fısıldadı Ethan'ın ağzı onu bulduğunda.

Tembelce onu dilledi, acele etmedi ve her yalamada narin küçük titremeler ortaya çıkardı. Klitorisi büzüştü ve dudaklarına doğru kabardı. Titreyen, sıkı bir tomurcuk haline getirirken ıslak bir iz bırakarak onu daire içine aldı.

Onu nasıl memnun edeceğini unutmamıştı. Onun vücudunu kendi vücudundan daha iyi tanıyordu. Her zaman bencil bir piç olmamıştı ve şimdi onu memnun etmenin en sevdiği yollarını yeniden öğrenmekten zevk alıyordu.

Bir parmağı girişinden içeri kaydı. Onu kavradı, kasları ıslak bir şekilde kasılıyordu. Geri çekildi, nemi emdi

ve sonra diliyle onun açıklığını araştırdı.

Adını haykırarak yataktan kalktı. Kalçaları yukarı doğru kalktı ve parmakları çarşafın içine kıvrıldı. Göğsü her nefeste kabarıyor ve meme uçları sıkı küçük düğümler halinde boncuklanıyordu.

"Tıpkı seninkine geldiğim gibi ağzıma gel," dedi kısık sesle.

Gözleri parlıyordu ve yüzü heyecan ve uyarılmayla kızarmıştı. Başını tekrar eğdi ve klitorisini yavaşça ağzına aldı. Dudaklarının arasında tuttu ve dilini, onu çılgınca kıvrandırmaya yetecek bir güçle ucunun üzerinde gezdirdi.

Bacakları kontrolsüzce titriyordu. Kamburlaştı, tüm kasları ona karşı gerildi. Çok yakındı, çok yakındı.

Acı ve zevk arasındaki o hassas çizgiyi geçmemeye özen göstererek klitorisini daha sert emdi. Bir çığlık attığında, hızla aşağı indi, ağzıyla açıklığını kapattı ve sertçe emdi.

Orgazmı bedeninde bir doğa gücü gibi yuvarlanırken tadı dilinde patladı. Onun altında kıvrandı ve kıvrandı, ama özünün her bir parçasını içerken kalçalarını sıkıca tuttu.

Hanımeli gibi ipeksi ve tatlı.

Tamamen aşağı inmeden önce, onu daha geniş bir şekilde ayırdı, ardından gergin horozu dudaklarının az önce bıraktığı yere acilen bastırana kadar vücudunda yukarı doğru hareket etti.

Onu incitmemeye özen göstererek içeri kaydđ. Kadın onu kolaylıkla içine aldı ve adam şişmiş dokularının üzerinde kayarak, etrafındaki sıcak ve ıslak hissi içine çekti.

Sıvı ısı. Kadife. Cennet.

Kadının bacakları yukarı kalktı ve adamın etrafını sararak onu derinden kavradı. Adam kendini onun üzerine bir battaniye gibi bıraktı. Kadın onu kucakladı, ağırlığını aldı ve adam uzun bir süre orada yatarak aralarındaki bağın tadını çıkardı.

Elleri adamın sırtında, omuzlarında ve boynunda gezindi ve çenesini kavradı. Ağzını kaldırdı

ve onunkini ezdi.

Sıcak. Vahşı. İnanılmaz derecede tatlı. Çok fazla güce sahipti ve bunu fark ettiğinden bile şüpheliydi. Adam onundu. Tamamen ve bütünüyle ona aitti.

Kendini hafifçe onun üzerinden kaldırarak pozisyonunu ayarladı ve uyluklarının arasına daha rahat yerleşti. Kadın kalçalarını kaldırdı ve adam daha derine indi.

Bir iniltiyle geri çekildi ve sonra tekrar ileri itti. Kadın uzandı ve kollarını ona doladı. Tüm vücudu ona sıkıca sarılmıştı. Adam onu koruyordu. Tam da olması gerektiği gibiydi.

"Ethan," diye tekrar fısıldadı.

Onun adını dudaklarında duymaktan asla bıkmayacaktı.

Duyuları bulanıklaşırken ona doğru sürdü. Kadın buradaydı. Onun kollarındaydı. Güvendeydi.

Daha hızlı. Daha sert. Onun verdiği her şeyi aldı. Parmakları adamın omuzlarına gömüldü ve bacakları adamın etrafında titredi.

Kadın çok sıkıydı, adamın etrafında çok şişmişti. Sıvı saten. Akılsızdı.

"Rachel. Bebeğim."

Vücudundaki her kas gerilirken kelimeler dudaklarından döküldü. Orgazmı öncekinden çok daha hızlı ve yoğun bir şekilde parladı. Uzun bir birikim olmadı, sadece anlık bir patlama oldu, o kadar canlıydı ki birkaç dakika boyunca kendini kaybetti.

En azından bir nebze kendine geldiğinde, Rachel'ın gözlerinde kalbiyle ona baktığını görmek için yere baktı. Nefesi boğazında düğümlendi. Sonra o söyledi.

"Seni seviyorum, Ethan."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, keskin ve yakıcıydı. Söyleyecek sözü . İstese de konuşamazdı. Boğazındaki düğüm onu boğmakla tehdit ediyordu. Nefes almaya çalıştı ama kendini kapalı buldu.

"Tanrım, bebeğim. Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Alnını onunkine yaklaştırdı ve yetişmeye çalışırken ikisinin de göğsü birbirine çarptı.

Birkaç saniye sonra, bunu hayal edip etmediğini, duyma ihtiyacının fantezide kendini gösterip göstermediğini merak etti.

"Tekrar ," diye boğuldu.

Gözleri yumuşadı ve elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. Bir an için boş boş çenesinin hatlarını okşadı ve bakışlarına yansıyan onca duyguyla ona baktı.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum Ethan. Her şeyi hatırlamıyor olabilirim ama doğru hissediyorum. Doğru hissediyoruz. Bundan her şeyden emin olduğum kadar eminim."

Bir damla gözyaşı yanağına sıçradı. Düştüğünü bile hissetmemişti. Duygularını içinde tutmaya çalışırken nefesi kesildi. Yine de bir barajın yıkılması gibiydi. Onu kollarının arasına aldı, bedenleri hâlâ birleşikti ve hayata tutunmaya çalıştı.

BÖLÜM 33

Havada ağır bir ölüm kokusu vardı. Rio adamlarını durdurmak için elini hafifçe kaldırdı sonra onlara dağılıp daire çizmelerini işaret etti. İçgüdüleri bunun doğru olmadığını haykırıyordu. .

Hava kan kokuyordu. Taze kan. Yoğun bir bitki sarmalının içinde pozisyon alırken burun delikleri alevlendi ve titredi. Bir insandan çok bir bukalemun gibi çevresine kusursuzca uyum sağladı. Yavaş ve dikkatli hareketlerle tüfeğini aşağıdaki kampa doğrulttu ve bir tarama yaptı. O Zihinsel olarak çapraz Kendisi. Tatlı Tanrım, Mary ve Joseph'gördü ama bu acımasız bir manzaraydı. Ölüm ve cinayet söz konusu olduğunda görülecek her şey vardı.

Gördüğü şey etkili bir ölüm bölgesi değildi. Bu bir mesajdı. Kanlı bir mesaj. Cesetler bir kamp alanındaki çöpler gibi alana yayılmıştı.

Katliamı her kim yaptıysa en az on iki saat önce gitmişti. Rio sessiz köyden hiçbir hareket, hiçbir yaşam belirtisi algılayamıyordu. Ama bölgenin temiz olduğundan emin olana kadar adamlarını şansa bırakmayacaktı.

Sabırla bekledi ve izledi. Leşler bile henüz taze cesetleri bulamamıştı ve ormanda leş yemek bazen ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebiliyordu.

Siperinden dikkatlice çıktı ve adamlarına kampa yaklaşmaları için alçak sesle bir çağrı yaptı. Tüfekleri havada, bakışları yalnız olmadıklarına dair en ufak bir uyarı için dikkatle sağa sola bakınarak dar bir çember oluşturdular.

Ölümler hiç ses çıkarmazdı ve burada geriye kalan tek şey ölümlerdi.

Rio, kulübelerin başladığı ve ormanın yerini kampa bıraktığı açıklığın kenarındaki iki cesedin üzerinden geçti. Rachel Kelly bir yıl boyunca tam da bir yerde tutulmuştu. Öfke damarlarında alev alev parlıyordu. Bu

bir kadına göre değildi. Hayvanların ona ne yaptığını kimse bilemezdi.

O pisliklere hiç acımasız bir memnuniyetle fark etti. Zavallı piçler muhtemelen onlara neyin çarptığını asla bilemeyeceklerdi. Saldırıyı gerçekleştiren her kimse, bir orduya rakip olacak ateş gücüyle gelmişti.

Terrence köyün merkezine doğru adım attı ve Rio'ya doğru baktı. Sonra da her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Adamları teker teker ormandan , katliamı incelerken yüz ifadeleri sertleşmişti.

Rio ona yaklaşıırken Terrence, "Biri bizim için işimizi yapmış, görüyorum," dedi.

Rio tiksintiyle, "Ölüler konuşmaz," dedi. Terrence başını salladı. "Bu yüzden öldürülmüş olabilirler."

"Rachel'in kurtarılması sırasında eski kampın yok edilmesinin ardından adamlarımızın burada yeni bir kamp kurmasından birkaç gün sonra birinin gelip tüm köyü yok etmesi son derece tesadüfi ve ben tesadüflere inanmam."

"Evet, bana sorarsanız çok uygun," diye onayladı Terrence. "Bunu kim yaptıysa yarım kalmış bir iş istememiş, orası kesin."

Rio kaşlarını çatı. Sam mutlu olmayacaktı. Kahretsin, o mutlu değildi. Kartelin kışını tekmelemeyi dört gözle bekliyordu. Kadınları savaşta kullanmak pantywaistler içindi. O pisliklerin savunmasız bir kadınla karşı karşıya olmadıklarında kendilerini bu kadar güçlü hissedip hissetmeyeceklerini görmek eğlenceli olurdu.

Adamları ceset tarlasında dikkatle ilerlerken etrafına bakındı. Burada neyin üstü örtülmeye çalışılıyordu? Rachel'in "ölümü" dikkatle planlanmıştı. Ailesinden koparılmış ve tıpkı bunun gibi Tanrı'nın unuttuğu bir bok çukurunda tutulmuştu. Neden? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ve şimdi birileri hiçbir sorunun cevaplanmadığından emin olmak için büyük bir zahmete girmişti.

"Peki şimdi ne olacak?" Terrence sağa sola saçılmış cesetlere bakarken sordu.

"Onları gömmeyeceğimden eminim," diye mırıldandı Rio. "Ve kesinlikle Meryem Ana duası da etmeyeceğim. Bırakın cehennemde yansınlar."

Birkaç metre öteden gelen alçak bir ses rüzgâra karıştığında sözünü kesti. Rio ve Terrence tüfeklerini kaldırıp "ölü" adamlardan birine doğrulttular. Ama o ölü değildi.

"Hâlâ nefes alıyor," diye mırıldandı Terrence.

Rio koşarak geldi ve bir intihar tuzağına düşmediğinden emin olduktan sonra ağır yaralı adamın yanında diz çöktü.

"Habla Español?" Rio talep etti.

Adamın gözleri dar yarıklar halinde açıldı. "İngilizce," diye fısıldadı. "İngilizce konuşuyorum."

Rio ve Terrence bakiştılar. Bir Amerikalının Kolombiya uyuşturucu karteline bulaşmış ne işi vardı?

Adam öksürdü ve ağzından bir damla kan sıçradı. Cam gibi bakışlarını Rio'ya odakladı. "Fazla zamanım yok." Her kelimeyi dayanılmaz bir hassasiyetle söylüyor gibiydi. Nefes alış veriş i o kadar zordu ki göğsü dramatik bir şekilde inip kalkıyordu. "Ona yardım etmeye çalıştım. Onu elimden geldiğince korudum. Bir kişiyi görevin iyiliğine tercih edemem. Bunu sen de biliyorsun. Sen bir askersin."

"Ne lan sen?" Rio hırladı. "Sen lanet olası bir hükümet ajanısın ve Rachel Kelly işkence görürken ve bir yıl boyunca esir tutulurken öylece oturdun öyle mi?"

Adam gözlerini kapattı ve ağzının kenarından daha fazla kan damladı. "Başka seçeneğim yoktu. geleni yaptım. Onu uyuşturmak ona yapabilecekleri en nazik şeydi. Onun için geleceklerini umarak ailesine bilgi gönderdim." Rio, "Evet, ama geldiler," dedi. "için yanlış kadını seçmişsin." Bakışları yıkılmış köyü ve yerdeki cesetleri taradı. "Kim yaptı bunu? Bu biz değildik."

Adam başını salladı. "O biliyor. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalı. yaptığı kimsenin yaşamasına izin vermezdi." Gözlerini kapadı ve tuhaf bir boğulma sesi çıkardı.

"Kim bilir?" Rio talep etti. Kendine gelmesi için adamın omzunu salladı "Tüm bunların arkasında kim vardı?"

Adamın gözleri bir kez daha açıldı. "O güvende değil. Bir dahaki sefere onun peşine düşecek."

Sonra gözleri karardı ve başı yana düştü, bakışları ölümle sabitlendi.

"Kahretsin," diye ısırdı Terrence. "Bu bize kesinlikle hiçbir şey anlatmadı." Rio ayağa kalktı ve kaşlarını çattı. Bunların hiçbiri hoşuna gitmemişti.

"Buradan siktir olup gidelim ki Sam'e rapor verebileyim."

Terrence alaycı bir ifadeyle, "Steele hayal kırıklığına uğrayacak," dedi.

sırıttı. "İçeri girmesi için onu beklemememiz onu zaten kızdırmıştı."

"Steele'i siktir et. O benim takımımı yönetmiyor. Bizim ne yaptığımızla ilgileneneğine kendi yaralılarıyla ilgilensin."

"Yolculuğa çıkmaması için ona şimdi mi söyleyelim yoksa görevin iptal olduğunu bildirmeden önce buraya gelmesine izin mi verelim?"

Rio, Terrence'la birbirlerine sinsice bakarken sırıttı. Steele'i kızdırmak bugünlerde en çok eğlendikleri şeydi.

"Herkesi toplayın ve izleri takip edelim. Ormanı kana bulayan her kimse geri gelmeye karar verirse diye burada olmak istemiyorum."

Terrence'ın eli havaya kalktı ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Steele konusunda henüz bir karara varılmamıştı ama ikisi de Steele'i önce kızdırıp sonra da yelkenlerini suya indireceklerini biliyordu.

her yerde eğlendiler.

BÖLÜM 34

Rüya ona eziyet ediyordu. Bu sefer daha canlıydı. Daha gerçektir. Hâlâ önünde uzanan sahnenin içinde olmasına rağmen, kâbusu tekrar yaşamak istemediği için mücadele etti.

Ethan oturma odalarında duruyordu. Yüzü sert, öfkeli çizgilerle çizilmişti. Adam bağıırıyordu ve kadın öylece duruyordu, sersemlemişti, tüm kavgası bitmişti.

Sonra kitaplığa döndü. Sayısız edebiyat eserini, öğretmenlik el kitaplarını ve çok sevdiği aşk romanlarını barındıran kitaplığına. İki kitabın arasından bir tomar kâğıt çıkardı ve ona doğru itti.

Bir önemleri vardı, ama ?

Kırıldığını hissedebiliyordu. İçini kaplayan umutsuzluğu hissedebiliyordu

Kendini uykudan uyandırdı ve kalbi çılgınca çarparak yatakta doğruldu. Ethan'ın hâlâ yanında mışıl mışıl uyuduğunu görmek için aşağıya baktı ve kendini rahatlatmak için elini onun koluna koydu.

Yine de içindeki hastalıklı his daha da şiddetlendi. Neden bu rüyaları görüyordu? Onu kaybetme korkusu bilinçaltına yerleşecek kadar kendine güvensiz miydi?

Yoksa anılar mıydı?

Bu düşünce ona acı verici bir şiddetle çarptı. Elbette, her gün hayatına dair daha çok şey hatırlıyordu. Küçük şeyler. Sonunda tüm bulmacayı oluşturan parçalar ve parçalar.

Yataktan yuvarlandı, karnında mide bulantısı oluşuyordu. Ethan onu seviyordu. O da onu seviyordu. Ona aksini düşünmesi için hiçbir neden vermemişti.

Çıplak bacakları ürperdi ve aceleyle bir eşofman altı giyip çekmecesinden Ethan'ın tişörtlerinden birini aldı.

Kitaplık. Şüphesiz bu, tüm bunların kötü bir kabus mu yoksa gerçekten de zor bir anı mı olduğunu kanıtlayacaktı.

Tanrım, belki de gerçekten çıldırıyordu. Suçu kazanın yarattığı strese atabilirdi. Paranoyak sanrılar görüyordu. Önce biri onu öldürmeye çalışıyordu, şimdi de kocası kitapların arasına gizemli belgeler saklıyordu.

Karanlık oturma odasına girdi ve korkuyla kitap raflarına baktı. Nerede, hangi kitapların arasında olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Altı kitaplığı ve bir çubuğu sallayabileceğinden çok daha fazla kitabı vardı.

Masanın üzerindeki lambayı yaktı ve sonra kitaplara baktı. Gözlerini kapadı ve rüyayı hatırlamaya çalıştı. İkisinin arasında ve birinin önünde duruyordu, yani ortadaki. Hangi tarafta?

Ansiklopediler. Erkek için omuz hizasında, kadın için biraz daha uzun.

Odayı geçti ve ansiklopedilerden birini çıkarmak için parmak uçlarında yükseldi. Sürpriz, sürpriz, orada hiçbir şey yoktu. Sırayı takip etti, çıkardığı her ciltte kendini daha da aptal gibi hissediyordu.

Sondan üçüncü sayfaya geldiğinde pes etmeye hazırdı ve kitabı çekip çıkardığında yere bir dizi katlanmış kâğıt düştü.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve sanki bacağını koparmak üzere olan iğrenç bir yaratıkmış gibi aşağıya baktı.

Dikkatle ansiklopediyi yeniden rafına yerleştirdi ve geri çekildi, hâlâ yere bakıyordu. Çömelerek kâğıtları topladı ve lamba ışığında görebilmek için masaya doğru yürüdü.

Kâğıtları açtı ve ilk başta ne olduklarına bir anlam veremedi. Bunlar yasal belgelerdi, o kadarını biliyordu. İlk sayfayı üç kez okuyana kadar bir şey anlamamıştı.

Şok, hızla giden bir trenin gücüyle ona çarptı. Boşanma. Ethan boşanma davası açmıştı.

Mide bulantısı karnının derinliklerinde fokurdayıp kaynarken bir elini karnının üzerine koydu. Oh Tanrım.

O korkunç günün parçaları tekrar aklına gelirken gözlerini kapattı. Pek çok şey hâlâ bulanıktı ama Ethan'ın öfkeli yüzünü aklından çıkaramıyordu.

Ondan nefret ediyordu. Evliliklerinden ayrılmak istiyordu. Tanrım, onu suçladığı bazı şeyler.

Eli ağzına gitti. Onu Garrett'la ilişkisi olmakla suçlamıştı. Bunların herhangi biri doğru muydu? Tanrım, hatırlayamıyordu!

Masadaki sandalyeye çöktü ve o gün yaşadıklarının daha fazlası onu bombardımana tutarken yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ethan bu şekilde yaşamaktan yorulduğunu söylemişti. Onun Güney Amerika'ya merhamet görevine gitmesini istememişti. Ona burada, evde düzeltilecek çok şey olduğunu söylemişti, o halde neden iyi niyetli bir görev için bir bok çukuruna gidiyordu?

Bundan daha fazlasıydı. Onunki gibi bir mutsuzluk bir gecede ortaya çıkmıyordu ve kendi mutsuzluğunu, ne yaparsa yapsın bunu asla düzeltmeyeceği hissini hatırlayabiliyordu. Evlilikleri için hiç umut yoktu. Yine de o kâğıtları çıkardığında bu onu mahvetmişti.

Ondan nefret ediyordu. Artık onu sevmiyordu. Ve sonra o öldü. Sevinmiş miydi? Şimdi bu saçmalık niye? Suçlu mu hissediyordu?

Ailesi bilmiyordu. Bu düşünce aklına geldi. Ailesine gidemediği için kendini nasıl kapana kısılmış hissettiğini hatırladı; evlilik sorunlarının boyutunu öğrenmelerine izin vermeden ölebilirdi. Ethan da onlara gitmezdi, bu yüzden işlerin ne kadar kötü olduğunu bilemezlerdi.

Tanrım, bu yüzden mi şimdi hayatının aşkıymış gibi davranıyordu? Neden? Tanrım, neden?

Bilmediği, bilmesi gereken çok şey vardı. Duvarları çığlık çığlığa yıkmadan önce bu evden çıkmak zorundaydı.

Garrett. Her zaman onun için oradaydı. Her zaman. Ama Ethan'a ihanet etmişler miydi? Hayır. Bu mümkün değildi. O sevmişti

Ethan. Boşanmak istediğinde, hayır, boşanmayı talep ettiğinde yıkılmıştı.

Ama Garrett bilirdi. Bazı cevaplar onda olabilirdi. Sessiz kalma ve her şeyi kendine saklama zamanı sona ermişti. Başka kimsesi yoktu. Sadece Ethan vardı ve şimdi ona bile sahip olmadığını biliyordu.

Ayağa kalkarken hıçkırıklarını bastırdı. Garrett kamyonetinin anahtarlarını mutfak masasının üzerine bırakmıştı. Sam onu almaya gelmişti, böylece Ethan'ın kamyonetini değiştirene kadar Ethan'la birlikte ulaşımını sağlayabileceklerdi.

Garrett'in kamyonetine doğru aceleyle yola çıktığında dışarısı inanılmaz derecede karanlıktı. Saate bakma zahmetine katlanmamıştı ve şimdi daha önce neredeyse uçup gideceği köprüye doğru ilerlerken paniğe kapıldı.

Avuçları terden kayganlaşmıştı ve nefes alış veriş o kadar sığı ki başının döndüğünü hissetti. Yaklaşırken yavaşladı ve neredeyse kenara çekecekti. Cep telefonu vardı. Garrett'in numarası programlanmıştı. Gelip onu alabilirdi.

Tiksinti dolu bir hırıltıyla gaza bastı ve köprüden hızla geçti. En iç şeritten devam etti ve polis şeridinde ve boşluğun etrafına dikilmiş barikalara göz ucuyla bile bakmadı.

"Artık seni senden başka kimse kurtaramaz," diye mırıldandı kendi kendine. Belki de bunu yeterince sık söylerse aklına yerleşecekti.

On dakika sonra Sam'in göl evinin çakıl taşlı yoluna girdi ve Garrett'in kamyonetini Sam'in kinin yanına park etti. Donovan bu kadar geç -ya da erken- yola çıktığı için muhtemelen fazla uyumamışlardı ve şimdi de içeri dalıyordu.

Garrett'la olan ilişkisi hakkında yanıldığına dair bir fikir bulmak için yırtık pırtık anılarını yokladı ama bulabildiği tek şey yakın bir arkadaşlık duygusuydu.

Kapıda tereddüt etti ve cesaretini toplamak için birkaç uzun saniye harcadı. Nemli avuçlarını eşofmanına sürttü ve bu kadar pısırik olduğu için zihinsel olarak kendini azarladı.

Titreyen elleriyle kapıyı çaldı ve sonra gözlerini devirdi. Sanki bunu duyacaklardı? Bunun yerine zile birkaç kez bastı ve endişe midesinde bir delik açarak bekledi.

Kapı çekilerek açıldı ve Sam'e dikkatle bakarken içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Üzerinde spor şortu vardı, tişörtü yoktu ve kızın yutkunmasına neden olan bir kaş çatması vardı.

Kaşlarını çatarak ona baktığında kaşları çatılmıştı. Kızgınlığının yerini anında endişe aldı ve o da daha tehditkâr görünmemek için bir adım geri çekildi.

"Rachel? Tatlım, her şey yolunda mı?"

Ağlamayacaktı. Ağlamazdı. Ağlamazdı. Ağlamayacaktı. Ona bakarken soğukkanlılığını korumak için acı verici yüz hareketleri yaptı.

"Garrett'ı görmem gerek," dedi duraksayarak.

Sam kapıyı daha geniş açtı ve onun koluna uzandı. "Ben onu getiririm. İçeri gel ve otur. Ethan nerede? Bir sorun mu var?"

Yine gözyaşı tehdidi onu neredeyse çözüyordu. Nefesini kesik kesik sarsıntılarla dışarı verdi ve onu içeri kadar takip ederken alt dudağını ısırды.

"Ethan evde," dedi yumuşak bir sesle. "O iyi."

Sam'in keskin bakışları kızın üzerinde gezindi ve kızın kendisini "tamam" denkleminin dışında bıraktığını gözden kaçırmadığı belliydi. Ona kanepeye oturmasını işaret etti ama oturamadı. Çıldıracaktı.

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra Garrett saçları dağınık, alnı endişeyle kırışmış bir halde oturma odasına daldı. Sam de bir gömlek ve bir kot pantolon giyerek arkasından geldi.

Duygu selini daha fazla kontrol edemeyerek kendini Garrett'a doğru fırlattı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Gözyaşları gömleğine sızdı ve içinde tutmak için çok uğraştığı tüm ıstırabı dışarı dökülürken ona tutundu.

"Hey, sorun nedir, tatlı bezelye?"

Kollarını ona doladı ve bir elini saçlarında gezdirirken ona sarıldı. İlk sorusundan sonra

hiçbir şey söylemedi. Kızın üzerine kapanıp ağlamasını bekledi. Sonunda kendini kontrol altına aldığında ve hıçkırıkları burnunu çekmeye dönüştüğünde, onu dikkatlice uzaklaştırdı ve çenesini ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Sorun ne Rachel? Oturup bana anlatabilir misin? Ethan hangi cehennemde?"

Ethan'ın adını duyunca gözlerini kapadı ve daha fazla gözyaşını geri kııptı.

"Ah kahretsin," diye mırıldandı Sam arkalarından. "Bana o mankafanın aptalca bir şey yapmadığını söyle."

Garrett'in onu kanepeye götürmesine ve oturtmasına izin verdi. Garrett onun yanına yerleştı, koltuğun kenarına tünedi ve ona doğru döndü. Ellerini tuttu, bırakmaya korkuyordu, tekrar yıkılacağından ve sorularının hiçbirine cevap alamayacağından korkuyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" Garrett sordu.

Başını salladı ve dudaklarını yaladı, bu konuyu ona nasıl açacağını merak ediyordu. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını Garrett'inkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diye sordu acı içinde. "Gerçeğe ihtiyacım var."

Elini kızın yanağına götürdü ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne istersen."

Yutkundı ve sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Seninle bir ilişkimiz oldu mu?"

Garrett'in gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. Sam bir ünlem işareti yaptı ama sadece Garrett'a odaklanmıştı. Eğer Garrett'in tepkisi bir şey ifade ediyorsa, Sam çok ama çok yanıılmıştı ve şimdi kendini en kötü türden bir aptal gibi hissediyordu.

"Tanrım hayır," diye haykırdı. "Neden böyle bir soru soruyorsun ki? Tatlı bezelye, Ethan'a ihanet ettiğini ya da bizim ona ihanet ettiğimizi düşünerek kendine işkence etmediğini söyle bana. Hadi canım. Yapmadın, değil mi?"

"Bizim yaptığımızı düşündü," diye fısıldadı. "Kim?"

"Ethan."

Garrett'in ağız açık kaldı. O ve Sam birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Sam kanepenin köşesindeki yatar koltuğa uzandı.

"Tamam, geri çekilmelisin, tatlı bezelye. Çünkü bunların hiçbirini anlamıyorum. Ethan seninle bir ilişkimiz olduğunu mu düşünüyor?"

"Boşanmak istedi. Talep etti," dedi acı içinde.

"Lanet olsun," diye tısladı Garrett. "Lanet olası aklını mı kaçırdı? Bütün bunları bu gece mi söyledi? Neredeyse bir köprünün üzerinden geçtikten sonra mı?"

Garrett'in yüzü her geçen dakika daha da kızarıyordu. Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve o da durumu yatıştırmak için acele etti.

"Bunu çok kötü açıklıyorum. Hayır, bu gece olmaz. Tanrım, Garrett. Sanırım aklımı kaybediyorum."

Sam öne doğru eğildi, sesi yumuşak ve eşitti. "Acele etme tatlım. Geri çekil ve bize her şeyi anlat."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Çok yorgundu. Birkaç saat önce dünyayı fethedebilecekmiş gibi hissediyordu. Mutluydu. Ethan'ın sevgisiyle güvendeydi. Sonunda hayatının rayına oturduğunu düşünmüştü ama şimdi her şey darmadağın olmuştu.

"Mutlu muyduk?" diye sordu. "Ethan ve benim mutlu olduğumuzu mu düşünüyordun? Yani ben ölmeden önce."

İkisi de cevap vermedi ve belki de bunun retorik bir soru olduğunu düşündüler. İçini çekti ve devam etti.

"Bu rüyaları görüyorum. Gerçekten kabuslar. Hepsinde Ethan kızgın. Çok kızgın. Bağırıyor. Şaşkınım ve kendimi çaresiz hissediyorum. Acaba güvensizliklerim rüyalarımda mı kendini gösteriyor diye düşündüm çünkü Ethan beni kurtardığından beri çok mükemmeldi. Her şey çok mükemmeldi. Ona onu sevdiğimi söylemek istedim ama bu düşünce beni hep korkuttu. Bir şey beni hep geri tuttu. Bu gece sonunda ona söyledim ve o da çok sevindi. Sonra uyudum ve yine korkunç bir kabus gördüm."

"Kâbusun ne?" Sam nazikçe sordu.

"Daha fazla bağırış. Daha fazla öfke. Benden nefret ettiğini biliyordu. Bu kağıtları bana itiyordu."

Onları eşofmanının bel bandına soktuğunu hatırlayarak şimdi çıkardı ve titreyen elleriyle tuttu.

"Onları aramak için ayağa kalktım çünkü rüyamda onları gördüğümde dünyam sona eriyormuş gibi hissediyordum. şimdi nedenini biliyorum."

"Nedir onlar?" Garrett sessizce sordu.

Çekingen bir tavırla ellerini uzattı ve Sam ellerini ondan aldı. Sam lambayı yakmak için ayağa kalktı ve kadın aniden gelen ışık karşısında gözlerini kırptırdı.

Garrett kâğıtlara inanamayarak bakarken, Sam de omzunun üzerinden benzer bir kuşku ifadesiyle okudu.

Garrett tekrar ona baktı. "Bunlar sen gitmeden önceki tarihlere ait. Ne oluyor be?"

"Bir yalanı mı yaşıyorum, Garrett? Ben gitmeden önce çok kötü şeyler söyledi. Her şeyi hatırlamıyorum. Tanrım, keşke . Sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum ama çok kızgındı. Ayrılmak istiyordu. Beni seninle bir ilişki yaşamakla suçladı."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sam.

Garrett suçlamayı aklına sığdıramamış gibi hâlâ ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

"Tanrım, hayır. Asla bir ilişkimiz olmadı, Rachel. Yemin ederim. Bu bir düşünce bile değildi. Kahretsin, sen benim küçük kız kardeşim gibisin. Ve senin için her zaman Ethan vardı. Tanıştığınız günden beri senin için başka kimse yoktu. Onun için de aynıydı, ya da en azından ben öyle sanıyordum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Bu sözlerin uyandırdığı sefil ve çaresiz duygudan nefret ediyordu. "Güney Amerika'ya gittiğim gün o kağıtları bana fırlattı. Evliliğimin bittiğini bilerek ayrıldım. Ve şimdi bir yıl sonra beni seviyor mu? Bunların hiçbirisi olmadı mı? Evliliğimizin iki versiyonunu nasıl uzlaştıracam?"

Sam onun diğer tarafına oturdu ve avuçlarını şakaklarına dayadı.

"Belli ki sen gitmeden önce Ethan'la aranızda neler olup bittiğine dair bilmediğim -hepimizin bilmediği- çok şey var ama tatlım, senin öldüğünü sandığında bu onu neredeyse mahvediyordu. O seni artık sevmeyen ve evliliğinden ayrılmak isteyen bir adam değildi. Gittiğin bütün yıl boyunca yas tuttu. Ondan gördüğümüz tek yaşam belirtisi, senin hayatta olduğunu söyleyen paketi aldığı gündü. Ondan sonra tek odak noktası sendin. Seni geri almak."

Şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Artık biliyorum ki sorunlarımızı onun ailesine hiç anlatmadım. Bunu yapmamalıydım. Şu anda burada olmamalıydım ama ona bir şekilde ihanet edip etmediğimi bilmek zorundaydım."

Garrett'in eli onun elinin etrafına dolandı. "Her zaman, her zaman bana gelebilirsin, tatlı bezelyem. Ethan benim kardeşim. Onu seviyorum. Ama sen de ailedensin. Sırf Kelly olduğu için bedava geçiş hakkı yok. Kendini asla yalnız hissetmeni istemiyorum."

Titreyerek gülümsedi ve sonra yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken sessizce küfretti.

Telefon çalınca irkildi. Sam telefonu açmak için uzandı ve Ethan'ın endişeli sesini birkaç metre öteden bile duyabildi.

Sam ona baktı.

"O burada, Ethan. O iyi. Sadece üzgün. Hayır, henüz gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eğer istediği buysa onu daha sonra eve getiririz."

Sam telefonu kulağından uzak tuttu ve başını salladı.

"Telefonu çoktan kapattı. Sanırım buraya gelmenin bir yolunu bulacaktır."

Rachel, Garrett'in elini daha sıkı kavradı.

"Şu anda onunla konuşmak zorunda değilsin," dedi Garrett. "Sam ve ben onu dışarı atıp eve dönmesini sağlayabiliriz. Burada kararları sen verirsin, tatlı bezelyem. Tamam mı? İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, bilmem gerek. Bu şekilde devam edemem. Şimdi ve burayı geçmişle uzlaştırmam gerekiyor. Eve döndüğümünden beri evliliğim hakkında düşündüğüm her şey bir yalan."

Bu sözlerin kalbine gönderdiği acıya karşı gözlerini kapattı. Gerçekten yalnız olduğu fikri onu korkutuyordu. Yeniden sevmeye başladığı kocasının sadece bir maskeden ibaret olduğu fikri, esaret altında geçirdiği bir yıl onu öldürmemişken öldürme gücüne sahipti. İmkânsızı başarmıştı ama eve dönüp umutlarının ve hayallerinin soluşunu izlerken yavaş yavaş ölmek için mi hayatta kalmıştı?

Garrett onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. Başının üstünü öptü ve kulağına yakın bir yerde anlamını çözemediği kelimeler mırıldandı.

"Ne gündü ama," diye mırıldandı Sam.

Garrett'ın göğsüne doğru fısıldayarak, "Şimdi tek merak ettiğim, öldüğümü düşünmesinin onu rahatlatıp rahatlatmadığı," dedi.

"Şşşt, tatlı bezelye. Bu çılgınca bir konuşma. Ona söylediklerinde oradaydım. Cenazende oradaydım. Son bir yıldır kendi kabuğuna dönüşmesini izledim. Ve seni ilk kez kucağına aldığında onu izledim. Daha önce ne olduğunu bilmiyorum ama seni seviyor. Seni seviyor."

"Düşük yaptıktan sonra eve geldiğinde Garrett'ı evde seninle kalırken bulduğunda aklımdan neler geçtiğini hep merak etmişimdir. O zamanlar seninle birlikte olamadığı için suçluluk duyduğumu düşünüyordum ama şimdi kıskançlık olup olmadığını merak ediyorum. Ya da belki ikisinin bir kombinasyonuydu."

Rachel kaskatı kesildi ve Sam'e bakmak için Garrett'tan uzaklaştı. "Bir bebek mi kaybettim?"

Sam gözlerini kapadı ve . "Tanrım, özür dilerim. Her şeyi hatırlamadığımı unutmuşum. Çok özür dilerim, tatlım. Seni hiçbir şey için incitmezdim."

Zihni korkutucu derecede uyuşuk ve boştu. Ona göre "ölümünden" önceki hayatı kesinlikle tam bir karmaşaydı. Her şeyi aklımdan çıkarmış olmasına şaşmalı mıydı? Oh, o biliyordu ki

ve onunkinin klinik anlamda bir histerik hafıza kaybı vakası olmadığını, ancak şimdi gerçek karşısında akli başında her insanın unutmak isteyeceğini söyledi.

Neredeyse gülecekti. Ama akli başında değildi, değil mi? Kendini tıpkı saatler önce köprüde olduğu gibi tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında hissediyordu. Sallanıyordu, düşmek üzereydi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını mide bulandırıcı bilgisiyle.

"Anlat bana," dedi belli belirsiz.

"Ethan görevdeyken düşük yaptın," dedi Garrett huysuzca. "Sonrasında oldukça hastaydın, bu yüzden hastaneden çıktığında evde seninle kaldım. Ethan bir hafta sonra eve döndü. Ondan kısa bir süre sonra da görevinden istifa etti."

Kuru bir kahkaha atmayı başardı. Ya bu olacaktı ya da histerik bir şekilde ağlayacaktı. Hayatı daha ne kadar acınası hale gelebilirdi? Mükemmel bir hayatı ve mükemmel bir evliliği olduğunu hayal etmişti. Mükemmel bir aile. Her şeyin mükemmel olduğunu. Gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ön kapının yüksek sesle çalınması, hayatıyla ya da hayatının eksikliğiyle ilgili daha fazla tartışmayı engelledi, ki bu da gayet iyiydi. Bu tartışmayı yanlış insanlarla yapıyordu.

Sam ve Garrett'a endişeyle bakarken korkuya kapıldı. Ethan buradaydı. Gerçeği bilerek onunla nasıl yüzleşebilirdi? Onun yüz hatlarını her zaman yumuşatan sevgiye bakmaya ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını bilmeye dayanabileceğinden emin değildi.

"Onunla şimdi konuşmak zorunda değilsin," dedi Sam nazikçe. "Ben izin vermedikçe buraya giremez. İstedğin kadar kalabilirsin. Eve geri dönebilirsin. Bize ne istediğini söyle yeter. Biz bunu gerçekleştireceğiz."

Belli belirsiz gülümsedi. "Başlangıçta senden neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadın."

O da gülümsedi ve elini sıkmak için uzandı.

Garrett saçına dokundu ve Garrett dönüp onun mavi gözlerindeki endişeyi gördü. "Ne , tatlı bezelyem? İstiyor musun

Ethan ile konuşmamızı mı yoksa onu mı istiyorsunuz?"

BÖLÜM 35

ETHAN sabırsızlıkla kardeşinin ön kapısında durdu. Kapı kilitliydi, yoksa çoktan içeri girmiş olacaktı ve Sam acele etmezse Ethan kapıyı kıracaktı.

Kapı açılıp Sam diğer tarafta durduğunda yumruğunu tekrar vurmak için kaldırdı, yüzünde neredeyse suçlayıcı bir ifade vardı.

"Nerede o?" Ethan kardeşinin yanından geçerken sordu.

"Oturma odasında," dedi Sam sert bir sesle. "Garrett'la birlikte."

Sam konuşurken onu inceliyor gibiydi ama Ethan'ın umurunda değildi. Rachel için endişelenmekten çılgına dönmüştü. Sam'in yanından geçerken, Sam Ethan'a bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama Ethan yine kardeşini görmezden geldi ve Rachel'ı bulmaya odaklandı.

Oturma odasına girdiğinde Rachel'ın kanepede Garrett'ın yanına büzülmüş olduğunu gördü. Üzgün olduğu belliydi ve Garrett başını kaldırıp Ethan'a, daha küçük bir adamın altına işemesine neden olacak bir bakış gönderdi.

Tanrım, oluyordu?

Rachel'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Garrett'inkilerden ayırdı.

"Bebeğim, sorun ne?" diye sordu . "Ne oldu? Uyandım ve sen gitmiştin. Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Kamyon gitmişti. Sen . Sean'ı aramak ve beni buraya getirmesini istemek zorunda kaldım."

Ondan ürkerek uzaklaştı, sanki ona dokunmaya dayanamıyormuş gibi geri çekildi. Adam şok içinde ona baktı.

Garrett ayağa kalktı ve Sam'e yakın durana kadar geri çekildi.

"Kalmamızı istiyor musun Rachel?" Garrett sakın bir sesle sordu.

Ethan her zamankinden daha şaşkın bir halde ikisinin arasına baktı. Burada kendisinin de bilmediği bir şeyler oluyordu. Midesine hastalıklı bir his yerleşti. Kız her şeyi hatırlamış mıydı?

Rachel başını salladı. "Hayır. Ama teşekkür ."

Sam, Garrett'la birlikte oturma odasından çıkmak için dönerken, "Bir şeye ihtiyacın olursa biz bodrumdayız," dedi.

"Rachel?" Ethan yalnız kaldıklarında sordu.

Karnındaki düğüm her geçen saniye daha da büyüyordu.

"Bunu buldum," dedi buruşuk kâğıtları ona doğru iterken.

Ne olduklarını bakmadan biliyordu. Onun gözlerine bakmaya bile cesaret edemiyordu.

"Oh Tanrım."

Kâğıtları uzatmaya devam ederken elleri titriyordu. "Kızgın olduğuna, benden nefret ettiğine dair rüyalar görüp duruyordum."

"Şşşt." Parmağını kızın dudaklarına bastırdı ve başını salladı.

"Tanrım hayır. Senden asla nefret etmedim bebeğim. Asla."

Onu başından savdı ve kâğıtlara baktı. "Bunlar senin yaptığını söylüyor. Ya da en azından beni artık sevmediğini. Evliliğimizin bittiğini düşündüğünü ve ayrılmak istediğini. Tanrım, onlardan kurtulmaya bile çalışmamışsın. Onları bir yıl önce ayrılmadan önce gördüğüm yerde bırakmışsın."

Ne diyebilirdi ki? Ona yaşattığı onca acı için hiçbir savunması yoktu.

"Onları orada bıraktım çünkü senin önünde onları yırtabilmek istedim. Sana bir şans daha vermek için yalvarmak için. Hiç elde edemediğim bir şans."

"Konuş benimle Ethan," diye yalvardı. "Bilmem gerek. Boşanma evraklarından daha fazlasını. Sorunlarımızın tek kaynağı bu değil. Her şeyi hatırlamıyorum. Sadece orada burada parçalar var. Sam bana bu gece söyleyene kadar bir bebek kaybettiğimi bile bilmiyordum. Ya da hemen ardından SEAL'den ayrıldığını. Neler olduğunu anlamam gerek."

Sendeleyerek geri çekildi, içi kaynıyordu. Hazır değildi. Her gün, her saniye onun eninde sonunda hatırlayacağını ve açıklama yapmak zorunda kalacağını bilerek yaşamıştı ama yine de hazır değildi. Onu daha yeni geri kazanmışken kaybetme ihtimaliyle yüzleşmeye hazır değildi.

Kızarmış sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Bu çok önemliydi. Bu onun hayatıydı. Ne kadar kötü görünmesine neden olursa olsun ona yalan söyleyemezdi.

"Hamile olduğunu öğrendiğinde çok heyecanlanmıştın," dedi, onun ne kadar heyecanlandığını hatırlayınca gülümseyerek. "Çok sık yoktum ve doğum yaptığında yanında olamayacağımdan endişelendim. Garrett sorun olmayacağını söyledi. Minnettar olmalıydım ama kıskançlık ve kızgınlık içindeydim.

"Ve sonra ben bilinmeyen bir yerdeyken düşük yaptın. Ekibim ortaya çıkana kadar bundan haberim bile yoktu. Sam bana ulaşmaya çalışıyordu. Kendimi çok suçlu hissettim çünkü çocuğumuzu ne kadar çok istediğini biliyordum. Bana en çok ihtiyaç duyduğun anda yanında olmadığım ve bunu tek başına atlatmak zorunda kaldığın için kendimi suçlu hissettim."

Hâlâ kanepede oturan ve kollarını ince beline dolamış olan Rachel'a baktı. Gözleri onu rahatsız ediyordu. Hatırlayabildikleriyle ona anlattıklarını süzgeçten geçirmeye çalışırken çok fazla acı ve kafa karışıklığı vardı.

"Eve geldim ve Garrett oradaydı. Taş Garrett. Bunca zamandır seninle olan Garrett. Öfkeliydim - çoğunlukla kendime - ve delicesine kıskançtım. Ayrıca kızgındım ve bebeğimiz için yas tutuyordum ve sana saldırdım. Tanrım, keşke hepsini geri alabilseydim."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve tekrar ondan uzaklaşırken ensesini kavradı.

"Görevimden istifa ettim çünkü seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Benden bunu hiç istemedin. Asla istemezdin. Donanmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun. Ama yine de istifa ettim ve bundan nefret ettim. Evde olmaktan nefret ediyordum. Ne olacağını bilmemekten nefret ettim.

Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı bilmiyordum. Aileme ve eşime karşı başarısız görünmekten nefret ediyordum.

"İçten içe bunun senin hatan olmadığını bildiğim halde sana kızdım. Senin seçimin değildi. Benim seçimimdi ama sana çok içerledim ve seni suçlamaya başladım. Kendimin en büyük düşmanıydım ve evliliğimizi ve aşkınızı mahvediyordum ve bu beni daha da öfkeliendiriyordu."

Rachel'ın sıkıca bastırılmış dudaklarından acı dolu bir ses çıktı. Adam ona vurmuş gibi görünüyordu. Bunların hiçbirinin doğru olmasını istemiyordu. Onu asla incitmek istemiyordu ama şimdi ona yalan söyleyemezdi. Bu, ruhunun tam kalbindeki zehir gibiydi ve ondan kurtulması gerekiyordu. Hem de hepsinden.

"Seni her fırsatta vurdum. Denedin. Tanrım, denedin. Sen beni sevdin ve ben bunun üzerine sıçtım çünkü içimde kızgınlık ve kendi kişisel mutsuzluğumla canlı canlı yeniyordum. Dudaklarından seni seviyorum cümlesini duymak istemiyordum ama sen bunu söylemeyi bıraktığın anda sana daha da içerledim. En kötü türden bir pisliktim ve sonunda senin için yapabileceğim en az şeyin seni özgür bırakmak olduğuna karar verdim. Asilce, ha?"

Tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı ve arkasını döndü. Kadının yüzündeki ıstırap kusma isteği uyandırdı. Ona dokunmak, sarılmak istiyordu ama bundan korkuyordu çünkü eğer şimdi onu reddederse kendini kaybetmiş olacaktı.

"Erkek gibi davranıp sana kararımdan memnun olmadığımı söyleyemeyecek kadar korkaktım. Sen beni desteklerdin. Destekleyeceğini biliyorum. Bu yüzden seni perişan ettim ve sonra da boşanma kağıtlarını önüne attım. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım Rachel. Geçen yıl boyunca beni yiyip bitirdi. Senden nefret ettiğimi ve evliliğimizi bitirmek istediğimi düşünerek çekip gittin ve ben aramızdakileri asla düzeltemedim."

Titreyerek ayağa kalktı, kalkarken kendini sabitlemek için eli kanepenin kenarına gitti. Yüzü solgun, gözleri kocaman olmuştu. Yıkılmış görünüyordu.

Dudaklarını yaladı ve cesaretini topluyormuş gibi kısa bir süre gözlerini kaçırdı. İronikti, çünkü aralarında bir savaşçının gücüne ve cesaretine sahip olan tek kişi oydu.

Ona tekrar baktığında, bakışlarındaki duygu onu tam karnından vurdu. Koyu kahverengi gözlerinden yaşlar süzüldü ve sessizce yanaklarından aşağı kaydı.

"Ayrılmak mı istiyorsun Ethan? Seni yiyip bitiren bu suçluluk duygusu mu şimdi benimle olmanın nedeni? Olanlardan kendini sorumlu hissettiğin ve bana söylediğin son sözlerin boşanmak istediğinle ilgili olduğu için mi? O kağıtları bulmamı ister miydin?"

Artık ondan ayrı duramayarak odayı geçti ve onu kollarının arasına aldı.

"Hayır, bebeğim. Tanrım, hayır. Asla. O zaman çıkmak istememiştim. Şimdi de istemiyorum. Seni seviyorum. Hatalar yaptım. Bana her şeye mal olan hatalar. O kapıdan çıktığın an, hayatımın en büyük hatasını yaptığımı anladım. Gittiğin bütün haftayı eve döndüğünde sana söyleyeceğim doğru şeyleri planlayarak geçirdim. Yalvarmaya hazırdım. Kalmanı sağlamak ve seni sevdiğimi göstermek için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya.

"Ve sonra öldüğün haberini aldım."

Sesi çatladı ve daha fazla devam edemedi. Kelimeleri söylemek bile o günün gerçekliğini geri getirdi. Tüm dünya altından kayıp gitmiş gibi hissediyordu. Oraya asla geri dönmek istemiyordu.

"Çok üzgünüm, bebeğim. Seni incittiğim için çok üzgünüm. Ne o zaman ne de şimdi ihtiyacın olan adam olmadığım için üzgünüm. İlk başta kağıtları sakladım çünkü döndüğünde yırtıp atmak istedim. Ama sonra bana öldüğün söylendiğinde, kaybettiğim her şeyi ve hatanın sadece ve sadece bende olduğunu hatırlatmak için onları sakladım. Hayatta olduğunu öğrendiğimde, aklımdaki en son şey onlar oldu. Onları orada bıraktığımı tamamen unutmuştum."

Yavaşça uzaklaştı, onu görmeye ihtiyacı vardı. Yüzüne dokundu, solgun tenindeki kırmızı gözyaşı lekelerini düzeltti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sıcak gözyaşları parmak uçlarına döküldü ve her biri yanağından aşağı süzülürken ruhu acıyarak onları uzaklaştırdı.

"Şu anda benimle beni sevdiğin için birlikte olduğunu bilmem gerekiyor, geçmişteki bir yanlış düzeltmek zorunda hissettiğin için değil." "Ölü karın mezardan geri döndüğü için kendini kapana kısılmış hissettiğini düşünerek yaşayamam. Gerçek olmadığı halde geçen yıl dua her şeyin bana verildiğini düşünerek yaşayamam. Burası cennet değil, cehennem." Önce alnını, sonra burnunu öptü. Sonra her iki göz kapağını. Yanaklarındaki nemli izleri öptü. ve sonunda titreyen ağzına nazik bir öpücük kondurdu.

"Hayatta olduğunu öğrendiğim gün, yaşadığım en büyük Hayatımın en güzel günüydü. Nedeni ne olursa olsun, Tanrı bana ikinci bir şans verdi. Bize ikinci bir şans verdi. Bunu hak etmiyorum ama bunu yaşamaktan daha çok istiyorum. Hayatımın geri kalanını, bu kez bana güvenebileceğini sana kanıtlayarak geçirmek istiyorum Rachel."

Ona öyle bir umut ve yıkımla baktı ki, bu onun kalbini kırdı.

Kadının iki elini de kavradı ve kalbinin üzerine uzanmaları için göğsüne doğru kaldırdı.

"Her şeyi bir günde, hatta bir ayda çözmemizi beklemiyorum. Hatırlaman gereken çok şey var. Benim de aramızda yeniden inşa etmem gereken çok güven var. En azından benimle eve gelir misin? Böylece bu konuyu biraz daha konuşabiliriz. Lütfen Rachel. Benimle eve gel. Bana bu kadarını ver. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama şu anda yalvarıyorum."

Tereddüt etti, acı dolu gözlerle ona bakıyordu. Onun yüzünde bir daha asla böyle bir ıstırap görmek istemediğine yemin etmişti, boşanmak istediğini söylediğinde çekip gittiği günkü gibi. Oysa şimdi on kat daha kötüydü. Son derece kırılgandı ve öylesine yıkılmıştı ki, ona bir daha asla güvenemeyeceğinden korkuyordu. Ya onu kaybederse? Ya onu geri kazanma mucizesinden sonra, yine de onu kaybederse?

"Korkuyorum," dedi boğuk, yürek burkan bir sesle. "Kalbim hasta."

Ellerini göğsünden çekti ve ondan uzaklaştı. Görünüşteki reddedilme adamın midesini düğümledi. İşte böyle hissediyordu. Ona her şeyin bittiğini söylediği gün. Bu

böyle hissetmiş olmalı. Sanki dünya başına yıkılıyormuş ve yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi.

Onu incitmiş olması, onu bu kadar uzun süre incitmiş olması canını yakıyordu. Onu bu anılardan koruyabilseydi, bunu gözünü kırpmadan yapardı ama Tanrım, yapamazdı. Zamanı dolmuştu.

Saçlarına dokunmak için uzandı ve sonra elinin omzuna doğru kaymasına izin verdi. Kadın irkildi ama adam geri çekilmedi. Çekemezdi. Aralarında mesafe olmasını istemiyordu. İsteddiği her şeyi geri aldıktan sonra onu kaybedebileceğini kabul edemezdi.

"Rachel," diye fısıldadı. "Lütfen bana bak."

Uzun bir süre tereddüt etti ve sonunda döndü, gözleri önce kısıktı. Başparmağını çenesinde gezdirdi ve kadın bakışlarını onunkilerle buluşturana kadar çenesini okşadı.

"Seni seviyorum. Seni istiyorum. Bizi istiyorum."

Yutkundu ve gözünün kenarını silmek için titreyen elini kaldırdı. "Ben de bunu istiyorum Ethan. Ama sadece gerçekse."

"O zaman benimle eve gel."

Ona baktı, kalbi gözlerinde çok canlıydı. Sonunda başıyla onayladı ve adamın göğsü rahatlayarak çöktü. En azından onunla konuşmayı reddetmiyordu.

"Sam ve Garrett'a seni eve götüreceğimi söyleyeyim, böylece endişelenmezler." Kızın ellerinden birini ağzına götürdü ve açık avucunu öptü. "Hemen döneceğim, bebeğim."

Ethan aceleyle bodruma indi ve kafasını kapıdan içeri soktu. Kardeşleriyle, özellikle de Garrett'la yüzleşmek istemiyordu. Van'ın Ethan'ın yaptığı hataları bilmesi yeterince kötüydü, ama şimdi Sam ve Garrett'ın da bilmesi Ethan'ın kendini daha da büyük bir pislik gibi hissetmesine neden oldu.

Sam ve Garrett inceledikleri dosyaları bir kenara bırakıp Ethan'ı merakla incelediler.

"Rachel'ı eve geri götüreceğimi söylemek istedim."

Garrett kaşlarını çattı. "Gitmek istiyor mu?"

Ethan burnundan bir nefes çekti. Garrett sadece Rachel'a göz kulak olurken kızmaya hakkı yoktu. Tıpkı her zaman olduğu gibi, ama Ethan bunu bilemeyecek kadar aptal ve güvensizdi.

"Evet. Konuşmamız gerek. İşler değişti. Her şeyi berbat ettim." Doğrudan kardeşlerine baktı. "Onu kaybedemem."

Sam'in ifadesinde sempati kaynıyordu ve Garrett bir nebze yumuşamış olabilirdi. Kaşları çatıkken bunu söylemek zordu.

"İyi şanslar dostum," dedi Sam.

Ethan bodrumdan çıktı ve aceleyle Rachel'ın beklediği yere gitti. Ona elini uzattı ve tutmasını bekledi.

Çekingen bir tavırla parmaklarını avucunun üzerinde kaydırды. Bir an için bu küçük güvenin tadını çıkardı ve sessizce bu güveni bir daha asla kötüye kullanmamaya yemin etti.

Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı ve saatini kontrol etti. Sabahın ikisiydi. Kahretsin, ikisi de hâlâ yatakta olmalıydı, adam ona olabildiğince sıkı sarılmıştı.

Onu kamyonete kadar geçirdikten sonra arabaya bindi. Sam'in evinden uzaklaşırken sessizlik çökmüştü ve o da bu sessizliği bozmak istemiyordu. Herhangi bir konuşmanın evde, onu kollarının arasına alabileceği bir zamanda yapılmasını tercih ediyordu.

Göle paralel uzanan dolambaçlı yol geceleri cehennem gibi karanlıktı. İlerideki kavşakta bir arabanın durduğunu görünce yavaşladı. Arabayla yanlarından geçmeye başladıklarında Ethan uzanıp parmaklarını Rachel'ın parmaklarının arasından geçirdi.

Farlar çevresini aydınlatıyordu. Ne oluyor be? Pislik onları aydınlatıyordu. Sonra ışıkların doğrudan onlara doğru geldiğini gördü.

Ethan frene bastı ve SUV'den kaçınmak için direksiyonu kırdı, ancak SUV sürücü tarafına çarptı ve Garrett'in kamyonetini yolun karşısındaki hendeğe doğru itti.

Başında bir acı patladı ve her şey kararmadan önce kan kokusunu hayal meyal fark etti.

BÖLÜM 36

Darbe Rachel'ın dişlerini neredeyse yerinden . Kapisına çarptı ve koluna saplanan acıyla haykırdı. Kamyon sarsılarak durdu ve oturup olanları anlamaya çalıştı.

Ethan.

Koltuğunda döndü ve kolu protesto çığlıkları attığında tekrar bağırdı.

"Ethan," dedi kısık sesle. "Ethan!"

Hareket etmedi. Yan darbe hava yastığı tarafından itilerek direksiyon simidine doğru yığılmıştı. Alnından kan akıyordu ve adam kıpırdamayınca kadın dehşet içinde bakakaldı.

"Ethan, . Aman Tanrım, Ethan."

Kapısı açıldığında gıcırdayan metalin sesi onu koltuğunda sarsmıştı.

"Oh teşekkür ederim Tanrım! Benim koca o
incindim. Biz ihtiyaç bir ambulans."

Adam eğildi, onu saçlarından yakaladı ve kamyondan dışarı çıkardı.

Adam onu vücuduna doğru çarpıp yaralı kolunu aralarında sıkıştırdığında çığlık attı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı adam onu yola doğru çekerken.

"Sen öldürmesi zor bir kaltaksın," diye .

Beyni kısa devre yaptı. Yaşadığı şok onun için çok fazlaydı. Çılgınca Ethan'ın baygın yattığı parçalanmış kamyona baktı.

"beni!"

Vücudunu kesip geçen yakıcı acıyı görmezden gelerek geri tekmeledi ve mücadele etti.

Arkasını döndü ve kızın yüzüne sert bir tokat atarak onu yere düşürdü. Sonra onu kolundan tutup kaldırdı.

koluna girdi ve onu bekleyen bir araca doğru sürükledi.

Yüzü zonkluyordu ve ne olduğunu ve neden olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Onu öldürmenin zor olduğunu söylemişti.

Köprü kazası bir kaza değildi. Olmadığını biliyordu. Ama neden? Neden biri onun ölmesini istesin ki?

Adam onu başka bir adamın beklediği arka koltuğa attı ve ardından sürücü koltuğuna geçerek otoyolda kükreyerek ilerledi.

"Kimsin sen?" diye sordu ikinci adamın elinden kurtulmaya çalışırken. "Ne istiyorsun?"

Şoför onu görmezden geldi ve cep telefonunu eline aldı. Birkaç tuşa bastıktan sonra ahizeye doğru havladı.

"Onu yakaladım. Evet, bu sefer hata yok. Asla konuşmayacağından emin olacağım. Hayır, bu sefer kaza gibi görünmesini sağlayamam. Bunu zaten denedim. Kaltak ölmedi. Onu öldürüp cesedinden kurtulacağım. Kimse onu bulamaz. Çözülmemiş suçlardan biri olarak kalacak. Castle mutlu olur, Tony ve ben de Meksika'da kayboluruz."

Castle. Castle. Bu ismi biliyordu. Parçalanmış zihnine lanet okudu. Bu ismi nereden biliyordu?

Kolu acıyla çığlık atıyordu ve kafası patlamak üzereydi. Sağlam elini şakağına götürüp masaj yaptı ve kendini hatırlamaya zorladı. Yanındaki iki numaralı katil onu yakından izliyordu ve sonunda bileğini kavrayıp kolunu koltuğa doğru çekti.

"Bırak beni," diye yalvardı usulca. "Hiçbir şey söylemeyeceğim, yemin ederim. Kocamın ailesi sana ödeme yapabilir. Seni Meksika'ya bile uçurabilirler. Sadece lütfen bırak gideyim. Bu onları öldürecek. Öldüğümü sanıyorlardı."

Saçmaladığını biliyordu ama çaresizdi. Ve korkudan aklını kaçırmıştı.

Şoför güldü. "Evet, hayatta kalmanın bir yolunu bulmuşsun. Senin dokuz canlı bir kedi olduğuna ikna oldum. Bir yıl önce ölmeliydin. Köprüde ölmeliydin. Kaza süsü vermeyi umuyordum ama bir kurşun daha uygun."

Kusacaktı. Acı ve panik arasında zar zor düşünebiliyordu.

"Neden?" diye mırıldandı. "Ben kimseye bir şey yapmadım."

"Castle bunu istiyor. Sorgulamıyorum. Faturaları o ödüyor, ben de o ne derse onu yapıyorum."

Araba bir saat önce geçtiği virajlı yolda hızla ilerlemeye devam ederken iki adam gülüştü. Sam'in evine geri dönüyorlardı. Onu takip mi etmişlerdi? Yoksa onu nerede bulacaklarını nasıl bilebilirlerdi?

Umutsuzluk üzerine çökerken gözlerini kapattı. Esir tutulduğu bir yıl boyunca bir kez bile ölümünü kabullenmemişti. Ethan'ı beklemişti, bir şekilde, bir şekilde onu bulacağını biliyordu. Artık böyle bir umudu yoktu. Ona ne olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Hayatta bile olmayabilirdi.

Felç edici korku ve paniği yok eden bir sakinlik hissi çöktü. Daha önce, birinin onu kurtarmasını beklemişti. Şimdi kendini kurtarmak ona kalmıştı.

Artık seni senden başka kimse kurtaramaz.

Kendi sözleri aklına geldi. Çok kısa bir süre önce söyledikleri. Nasıl da kehanete dönüşmüşlerdi.

Ethan artık ona yardım edemezdi. Sadece kendisi vardı.

Donovan ve Garrett'in ona kendini savunmayı öğrettikleri anıları aklına geldi. Onun bir şey öğrenemeyecek kadar kız gibi olduğunu düşünüp nasıl da umutsuzluğa kapılmışlardı. Öfkeyle onları kışkırtmanın üstüne fırlattığında onlara göstermişti.

Gülmüşler ve ona çok kolay demişlerdi ve o da bir hafta boyunca onlarla konuşmayı reddetmişti. Sonunda çikolata ve kitaplarla ona yalakalık yapmışlardı.

Ona öğretmeye devam etmelerini sağlamıştı. Ethan bu kadar çok yokken, kendini savunabilmenin önemli olduğunu hissetmişti.

Boğazında histerik bir kahkaha fokurdadı ve irade gücüyle kahkahasını bastırdı ve bir an önceki ürkütücü sakinliğini geri kazandı.

Her iki adamı da inceledi, öndeki ve yaralanmamış bileğini morartıcı bir şekilde kavrayan adamı. Endişeliydi.

Sağ kolu kırılmıştı ama kafasına isabet eden bir kurşunun yanında kırık bir kolun ne önemi vardı ki?

Kabullen, Rachel. Kolay olmayacak ve çok acıtacak ama savaşmadan yenilmeyeceksin.

Şoför kısa boyluydu ama tıknaz bir yapısı vardı. Yanında oturan pislik uzun boyluydu, ondan çok daha uzundu ama onun kadar iri değildi. Muhtemelen onu kışının üstüne devirmekte daha başarılı olurdu ama o zaman da silahı kullanan şofördü.

Hiçbir şey yapmazsa ölecekti, yani kaçmaya çalışırken ölse de sonuç yine aynıydı. Kendi ölümünü bu kadar kabullenebilmesi onu şaşırtmıştı. Belki de son bir yıldır ölü olduğu içindi.

Gölden uzaklaşan çakıllı bir yola girdiler ve sürücü farları kapatarak etraflarındaki dünyayı karanlığa gömdü. Ay bile görünmüyordu ve bulutlu gökyüzü yıldızların görünmesini engelliyordu.

Ne yapacaktı? Bir plana ihtiyacı vardı. Plan mı? Tek planı hayatta kalmaktı, ancak bunu başarabilirdi.

Sürücü yine yoldan ayrıldı, bu sefer ormanın içine doğru giden bir patikaya girdi. Bir iniltiyi bastırdı. Kaçmayı başarsa bile, nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmayacaktı.

Araba durdu ve hareket ettiği anda gelecek olan acı verici ağrıya kendini hazırladı. Ve eşek herif onu arabadan çıkarırken hiç de nazik davranmamıştı.

Çenesini kapattı ama adamın eli kırık kolunu çevreleyip çekince acı dolu bir inilti yine de kaçtı.

"Şu işi çabuk halledelim," diye mırıldandı şoför. "Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi."

Adam cebinden çıkardığı silahın donuk metal yüzeyini gördü. Harekete geçmek için sadece saniyeleri vardı.

Deliydi, değil mi? Ne kadar deli olduğunu görmenin zamanı gelmişti.

Uzun boylu adam onu ağaçların arasına çekmek için elini koluna doladığı anda, kız bir çığlık atarak serbest kaldı.

banshee'nin. Adamın kasiğına diz çöktü ve kolundaki acıyı görmezden gelerek onu gözlerinden bıçakladı. Adam bir kız gibi çığlık atarak yuvarlandı ve kadın onu kendisiyle silahlı adam arasında tutmaya dikkat etti.

Ayağı büyük bir kayaya çarptı ve yere düştü, parmaklarını kayaya dolayana kadar eliyle kavradı. Adam silahını ona doğrulttu ve kadın silahın ateş almasına izin verdi. Sekiz yıl boyunca boşuna softball oynamamıştı.

Ölümcül bir isabetle tam kafasına isabet etti. Adam bir kukla gibi yere yığıldı ve kadın bir saniye bile kaybetmeden ayağa fırlayıp ormana doğru kaçmaya başladı.

ağaçlara çarpan mermilerin sesi onu teşvik etti. Piç bir susturucu kullanıyordu, bu yüzden ne kadar geride olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama fark etmezdi. Eğer onu yakalarsa, ölecekti.

"ETHAN. Ethan!"

Ethan bir anda uyandı, tüm içgüdüleri ona bir şeylerin çok yanlış gittiğini haykırıyordu. Sean'ın yüzüne ışık tuttuğunu görmek için etrafına baktı. Gözlerini parıltıdan korumak için bir elini kaldırdı ve Sean ışığı indirdi.

"Tanrım, beni on yıl korkuttun. Ne oldu böyle?" Sean talep etti.

Rachel.

Farkına vardığı şey bir yük treninin gücüyle üzerine çöktü. Aşağı uzandı ve emniyet kemerini çekti. Sean onu yakaladı ve durması için bağırdı.

"Lanet olsun Ethan, ambulansı beklemen gerek. Hareket etmemelisin. Omurgana zarar verip vermediğini bilmiyorum. Hadi, benimle işbirliği yap."

"Rachel," diye homurdandı Ethan. "O ellerinde."

Sean'ın kollarından kurtuldu ve emniyet kemerinden kurtulmayı başardı. Tanrım, nasıl dışarı çıkacaktı? Kamyonun her tarafı çökmüştü. Pencere kırılmıştı ve Sean el feneriyle içeri eğildi.

Ethan yolcu koltuğuna doğru döndü. Rachel'ın olduğu yere. Kapı hâlâ açıktı ama koltuğu ürkütücü bir şekilde boştu.

Kendini toparlayarak orta konsola doğru süründü ve yolcu koltuğundan yere düştü. Sean bir anda kamyonetin etrafında dönmüş, o lanet olası el feneri ışını Ethan'ın yüzüne tekrar çarpmıştı.

"Rachel ne olacak?" Sean sordu. "O da seninle miydi?"

Ethan kendini ayağa kaldırdı ve sallanırken Sean'ın omzuna tutundu. Lanet olsun. Buna ihtiyacı yoktu.

"Evet. O benimleydi. Piçler onu aldı. O haklıydı, lanet olsun. Köprüdeki kaza. Kaza değildi. Sam'den çıktığımızda o pislikler bizi bekliyordu. Bize çarptılar ve onu aldılar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Sean.

Hemen telsizinden emirler yağdırmaya başladı. Bir ara sustu ve Ethan'a sertçe baktı.

"Bana hatırladığın her şeyi anlat Ethan. Bir başlangıç noktasına ihtiyacımız var."

"Bilmiyorum," diye ısırdı Ethan. "Hava karanlıktı. Onları otoyolun kesiştiği yerde park halinde gördüm. Işıklarını yaktılar ve yaklaştığımızda bize çarptılar. Gerisi bulanık ama Rachel'ın çığlık attığını ve bir adamın onu saçlarından tutup kamyonndan dışarı çektiğini hatırlıyorum."

"Tanrı olsun," diye mırıldandı Sean. "Tamam, geniş bir arama organize etmemiz . Bizden önde başlıyorlar. Otoyolların ve tali yolların kapatılması için telsizle haber vereceğim. Henry Country Şerif Departmanı'yla temasa geçip onları aramaya çıkaracağım."

"Bana bir telefon ver ki Sam ve Garrett'ı arayabileyim."

Sean ona bir cep telefonu uzattı ve Sam'in numarasını çevirdi. Bağırsakları bir volkan gibi çalkalanıyordu. Korku onu kısıvrak yakalamıştı. Sean arka planda hızlı hızlı konuşuyor, telsizi megafon gibi ötüyordu. Ethan genç adamın hakkını vermek zorundaydı, işini biliyordu ve şu anda Rachel'ı bulmasına yardım edeceği için çok mutluydu.

Sam'in cevap vermesini beklerken gözlerini kapattı.

Geliyorum, bebeğim. Sıkı tutun. Sana ulaşacağım, yemin ederim. Sadece dayan. Benim için. Bizim için.

Lütfen Tanrım, onu şimdi alma.

Birisi onun ölmesini istiyordu. Hayatı, onun ve kardeşlerinin bunu dün anlamasına bağlıydı. Ve Ethan onları bulduğunda Tanrı o piçlerin yardımcısı olsun.

SAM elini yorgun bir şekilde yüzüne sürdü. Ne lanet bir karmaşa. Hiç şüphelenmemişti. Elbette Ethan'ın sert bir orospu çocuğu olabileceğini biliyordu ama Rachel'la evliliğinin bu kadar sorunlu olduğunu hayal bile edemezdi.

Garrett'a baktı, o da aynı şaşkınlıkla bakıyordu. Garrett başını kaldırdı ve sadece başını salladı.

"Ben. Ve Rachel."

Başını tekrar salladı, sanki birisinin kardeşinin karısıyla ilişkisi olduğunu düşündüğü fikrini aklına sığdıramıyormuş gibiydi.

Garrett, "Bu bir şey," dedi.

Sam saatine baktı. Rio'nun giriş yapma vakti gelmek üzereydi. Artık yatağa dönmenin bir anlamı yoktu. Garrett'a işaret etti.

"Haydi. Savaş odasına gidelim. Rio yakında giriş yapacak, sen ve ben de yolculuğumuzu planlamalıyız. Steele muhtemelen çoktan yola çıkmıştır. Benim isteklerime karşı olduğunu da eklemeliyim. O orospu çocuğuna asla bir şey söyleyemezsin. Temel eğitimden nasıl geçti bilmiyorum. Bir bok için emir almaz."

Garrett, "Geçmeyi başardı çünkü o lanet olası bir makine," diye mırıldandı.

Sam'i takip etmek için ayağa kalktı ve ikisi yan kapıdan çıkıp karanlıkta çimlerin üzerinde yürümeye başladılar.

"Gecenin bir yarısı uydu telefonunu evden savaş odasına taşımanın ne kadar saçma olduğunu hiç düşündün mü?" Sam kapının güvenlik kodlarını girerken Garrett eğlenen bir ses tonuyla sordu.

Sam yere baktı ve omuz silkti. Adamları bir görevdeyken telefonu her zaman yanlarında bulundururlardı ama o burada, tüm ekipmanlarına erişebileceği bir yerde rapor almayı tercih ederdi.

Birkaç saniye sonra tavandaki floresan tüpler yanarak içeriği ışıkla doldurdu. Sam bilgisayarın arkasına otururken saatini tekrar kontrol etti.

Donovan yarım saat içinde Teksas'a incek ve ekibiyle buluştuktan sonra check-in yapacaktı. Oradan da hızlı bir giriş-çıkış olması beklenen tahliye için Meksika'ya kısa bir yolculuk yapacaklardı.

Sam esnedi. "Van için de ayakta kalabilirim."

Garrett, Donovan'ın geride bıraktığı bilgileri incelerken başını salladı.

Garrett, "Onunla gitmek için baskı yapmalıydım," dedi.

Sam sandalyesinde arkasına yaslandı ve Garrett'a doğru bir kaşını kaldırdı. "Benimle Güney Amerika'ya gelmeye zorlandığın gibi mi?"

"Van'a teslim oldum çünkü iki eli arkadan bağlıyken bu görevi halledebilirdi. Rio'yla Güney Amerika'ya yapacağın yolculuk bambaşka bir iş ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Sam teslim olmak için ellerini kaldırdı. Garrett yeniden köpürmeye başlamıştı, çok da uzun sürmedi.

Uydu telefonu bip sesi çıkararak gelen bir aramayı işaret etti. Sam ahizeye uzandı.

"Sam burada. Devam et."

Çizgide Sam'in kaşlarını çatmasına neden olan bir müdahale vardı.

Pozisyonunu kaybetmek için çok kötü bir zaman.

Rio, "Haberler kötü patron," diye söylendi. "Biri arkamızdan buraya gelmiş."

"Arkanda ne demek ?" Sam talep etti.

"Adamlarınızı etiketledik, gözetleme yaptık, sizin için bir giriş noktası oluşturmak üzere birkaç mil kuzeyde keşif yaptık. Döndüğümüzde tüm köy temizlenmişti. Profesyonelceydi ve kanlıydı. Sanırım mesaj gönderildi."

Sam'in kanı . Çok açıktı. Zamanlama Rachel'ın köprüdeki kazasına çok yakındı.

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı koltuğunda öne doğru otururken. "Çekin ve kışınızı kaldırıp eve dönün. Derhal."

"Dahası da var. Bir adamı canlı bulduk. Rachel'a yardım etmeye çalıştığını söyledi. Esaret altındayken onu korumuş."

"Kışımı korudu," diye hırladı Sam.

"Gizli çalışıyordu. Birinin iyiliği için görevi feda etmek gibi saçmalıklar yok. Ethan'a tüm bilgileri gönderen oydu, ailesinin bir kurtarma operasyonu düzenleyeceğini umuyordu."

"Ona kahraman statüsü teklif etmezsem beni bağışlayın," dedi Sam iğrenç bir şekilde.

"Sizden bunu beklemiyorum. Sadece bulgularımızı aktarıyorum. Ve Sam, dikkatli olmanı, bir dahaki sefere onun peşinde olacağını söyledi."

"Kim?" Sam talep etti.

Rio tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Piç kurusu biz onunla konuşmayı bitirmeden ölme terbiyesizliğini gösterdi. Sadece Rachel için hâlâ var olan olası bir tehditten haberdar olmanızı istedim."

"Evet, bunu artık biliyoruz. Ekibini oradan çıkar. Sizi çapraz ateşte ya da kartel arasındaki lanet olası bir savaşa istemiyorum."

"Patron sensin."

"Ve Rio ... dikkatli ol."

Rio cevap vermedi ve hat kesildi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Garrett sordu. Boynundaki damarlar şişmişti ve çenesi o kadar gergindi ki Sam dişlerinin yerinden fırlayabileceğini düşündü.

Rio'nun bulgularını kısaca açıkladı ve ardından Rachel'ın kazasıyla ilgili kendi şüphelerini ekledi.

Garrett ayağa fırladı. "Onun ve Ethan'ın peşinden gitmeliyiz. Orospu çocuğu Sam, köprüden atıldığını söyledi. Bunu bize söyledi ve biz de onu görmezden geldik."

Sam'in midesinde hastalıklı bir korku kabardı. "Ben anahtarları alayım."

Eve geri koştular ve içeri girdiklerinde telefon çalıyordu.
Sam bunun iyi bir haber olmadığını biliyordu.

37. BÖLÜM

Kırık kolunu hareketsiz hale getirmek için göğsüne **bastıran** Rachel, ormanda geniş bir daire çizmeye odaklandı. Otoyolun yanlış tarafındaydı. Göle doğru gitmesi gerekiyordu. Kimse ondan çıkmaz yola girmesini beklemezdi, değil mi?

Başı dönüyor, durup kusmak istiyordu. Yanları yanıyor ve attığı her adımda koluna şiddetli bir acı saplanıyordu.

Her şeyi unuttu. Gölü ve ne kadar harika hissettireceğini hayal etti. Suyun serinliğini. Rahatlatıcı dalgalanmalar. Kaçış. Göle gitmesi gerekiyordu.

Ayakları yeri dövüyordu. Sayısız taşa ve köke takıldı ama ayağı yere basmaya devam etti. Eğer düşerse, gidiciydi. Sadece bu düşünce bile onu ayakta ve koşarken tutuyordu.

Doğru yönde mi koşuyordu? Nefes almak için durmak istedi, sadece bir anlığına, ama buna cesaret edemedi. Hemen arkasında olabilirlerdi.

Başka ateş edilmemişti ama onu takip etmediklerini, bir hata yapmasını beklemediklerini nereden biliyordu?

Bir saat acı içinde kıvrandıktan, bir ayakkabısını kaybettikten ve tek çıplak ayağını hırpaladıktan sonra ormandan dışarı fırladı ve nehir kıyısından aşağıdaki suya düştü.

Soğuk bir şoktu ve kırık kolu darbenin en ağır kısmını aldığı anda acı çığlığını zar zor geri çağırdı. Burnuna ve ağzına su doldu ve başını gürül gürül akan sudan kaldırdı.

Bir an nefes nefese yattı. Sonra suyun yumuşak kucağında sesler duydu. Yakındaydılar. Oh Tanrım.

Kendini dik kıyıya doğru itti ve umutsuzca sürünerek sığınağına doğru ilerledi. Bu onun tek sığınağıydı.

ve suya inmemeleri için dua etmek zorundaydı.

Nemli toprak ve çamura büzüldü ve kendini olabildiğince sıkı, göze çarpmayan bir top haline getirdi. Sesler şimdi daha da yaklaşmıştı ve şoförün diğerine dağılması için bağırdığını duydu.

Tam önündeki banktan aşağı toprak yağdığında nefesi kesildi ve tutuldu. O buradaydı. Tam üstünde.

Ter boynundan aşağı yuvarlandı. Burnu kontrolsüzce seğiriyordu. Vücudundaki her kas ağrıyordu. Hareket etmeye, yer değiştirmeye, bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

"Kaltak geri dönmüş olmalı. Suyu geçmeyi ," diye bağırdı şoför ortağına.

Hâlâ bekliyordu, korkudan donakalmıştı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kendisini ele vereceğinden korkuyordu. Sonsuza dek orada oturdu, acı dalgalar halinde üzerine çöktü.

Tam temkinli bir şekilde pozisyonunu değiştirmeye başlamıştı ki, hafif bir ses duyuldu ve bir damla toprak tekrar kıyıya döküldü. Dehşet içinde bakakaldı, neredeyse yapacağı hata yüzünden felç olmuştu. Adam onu bekliyordu. Dışarıda bir yerde olduğundan şüpheleniyordu ama nerede olduğunu bilmiyordu. Tuzağı o kurmuştu ve kız neredeyse tuzağa düşüyordu.

Gözlerini kapattı, ondan daha uzun süre dayanmaya kararlıydı. Hareket etmeyecekti. Nefes almayacaktı. Hayatı buna bağlıydı.

Acı dolu, bitmek bilmeyen bir sürenin ardından bacaklarını gerdi ve kendini son derece dikkatli bir şekilde açtı. Kolu sertleşmiş ve şişmişti, zar zor hareket ettirebiliyordu.

Hiçbir şekilde ormana geri dönmek istemiyordu. Onu bekliyorlardı. Avantaj onlarda.

Dere. Tek yapması gereken suya girip onu takip ederek göle ulaşmaktı. Umarım çok uzaklaşmamıştır. Burada su sığdı ama yer yer daha derin havuzlar olduğunu biliyordu.

Koruyucu çıkıntının altından sürünerek çıktı ve dikkatlice suyun kenarına doğru ilerledi. Onun

İçgüdüleri ona koşmasını, suya atlamasını ve akıntıya karşı olabildiğince hızlı yürümesini söylüyordu.

Bunun yerine tüm gücünü topladı ve sessizce suya girdi. Suyun daha derin olduğu ortaya doğru yürüdü ve akıntının kendisini taşımasına izin verirse daha kolay olacağını bilerek suya battı. Çok yorgundu ve çok acı çekiyordu, daha fazla yürüyemezdi.

Kayalar ona tokat atıyor, dizlerini ve ayaklarını kesiyordu. Dip boyunca zıpladı ve kolu her sarsıldığında çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Yer yer o kadar sığlaşmıştı ki su sadece ayak bileği derinliğindeydi ve çamurlu kıyıya çıkarsa iz bırakmaktan çok korktuğu için çakıl dipte yürüdü.

Gideli ne kadar olmuştu? Saatler gibi gelmişti ama gökyüzü hâlâ zifiri karanlıktı, doğuda şafaktan eser yoktu. Su tekrar derinleşti ve yorgun bir şekilde aşağıya battı, sadece bir süre yüzmeye çok istekliyd.

Keskin bir köşeyi döndü ve önünde uzanan gölün mürekkep karası genişliğini görünce nefesini tuttu.

Gecenin köründe göle girme fikri onu korkutuyordu. Nehir kanalı oldukça derindi, koylarda otuz fitten fazla, ana yolun ortasında ise elli fitten fazla derinliğe ulaşıyordu.

Yine de diğer seçenekten daha iyiydi. Her şey Castle onun ölmesini istediği için vurulmaktan iyidir. Hafızasını kurcalayan ama gölgeler içinde gizlenen bir adam.

Yorgun bir şekilde ilerledi, sırt üstü yuvarlandı ve ayaklarını tekmeleyerek gölün içine doğru ilerledi.

Adrenalinin etkisinden hızla çıkıyordu ve şoka girmişti. Bayılmadan önce hızlıca güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu.

Ters dönerek bir koluyla saldırdı, diğerini vücuduna yakın tuttu. Güçlü bir şekilde tekmeledi ama suyun içinde düzensiz bir şekilde hareket eden sakat bir kurbağa yavrusuna benzediğinin farkındaydı.

Tek bir düşünceyle gölün ana kısmına odaklandı, başarmaya, peşindekilerle arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya kararlıydı.

Ayak parmaklarına kadar uyuşmuş, yorgunluktan sendeleyerek koydan çıkıp nihayet gölün aşağısını görebileceği bir yere doğru ilerledi. Uzakta, köprünün ışıkları onunla alay edercesine parıldıyordu. Gülmek zorunda kaldı. Neredeyse onu öldürecek olan o lanet köprü, şimdi onun için gidilmesi imkânsız bir mesafeyi işaret ediyordu.

Sam'in evi o köprüden önceydi. Mülkü suyun kenarındaydı. Karanlıkta iskelesini tanıyabilir miydi? Evi köprüden ne kadar uzaktaydı? Köprü bitmez tükenmez bir mesafe gibi görünüyordu.

İki giriş mi? Üç mü? Bu durumda, şimdi hangisindeydi?

Su yüzüne vuruyor ve başını üstünde tutmak için mücadele ediyordu. Fısıltı kadar ince bir ipliğe tutunuyordu. Yuvarlanıp suyun onu almasına izin vermek çok daha kolay olurdu.

Sinsi sesler kulağına fısıldadı. Bazıları onunla alay ediyor, bir pısırik gibi pes etmesini söylüyordu. Diğerleri ona cesaretini toplamasını söyledi. Ailesi çok daha kötü şeyler yaşamıştı. Ethan ve tüm kardeşleri vurulmuş, yaralanmış, imkânsız ihtimallere meydan okumuşlardı ve o kırık bir kolla yüzmeyi bile beceremiyordu.

Ethan'ın SEAL kardeşleri ona kışkırlarıyla gülerlerdi.

Şu anda bir SEAL'e ya da üçüne ihtiyacı vardı. Ya da en azından bir tanesini yönlendirmesi gerekiyordu. Bu onlar için parkta bir yürüyüş olacaktı.

Tanrım, sayıklamaya başlamıştı.

Kendisiyle saçma bir diyalog sürdürürken iyi bir ilerleme kaydettiğini fark etmek moralini yükseltti. En azından bir şey onun lehine işliyordu. Akıntıyla birlikte hareket ediyordu.

İlk eylem planı Sam'in evini bulmak olacaktı. Ya da herhangi bir evi. Eğer bu başarısız olursa, köprüye gidecek ve oraya kadar gidebilmek için dua edecekti.

Yüzme hareketlerini deneyemeyecek kadar yorgun olduğu için tekrar sırt üstü döndü ve akıntının onu sürüklemesine izin verdi.

Yüzünü kıyıya doğru çevirdi ve tanıdık gelen bir şey var mı diye kıyıyı taradı. Uzaktan ışıklar görünüyordu. Bir ev mi? Evler mi?

Beceriksizce kıyıya doğru ilerledi. Yaklaştıkça, karanlığın içinde bir iskelenin şekli belirdi. Heyecan acısını biraz olsun dindirmişti. TVA'nın yeni inşaatlarla ilgili düzenlemeleri nedeniyle fazla rıhtım yoktu. Sam'in evi yıllardır kendisine aitti ve yirmi yıldır gölde yaşayan birinden satın almıştı.

Ayak parmakları dipte sürüklendi ve kıyıya yaklaşmak için zorlayarak ayak parmaklarını içine soktu.

İki rıhtım. Sam, iskelesi olan birinin yanında mı yaşıyordu?

Başını iki yana salladı. Buranın Sam'in evi olup olmaması önemli değildi. Tek umduğu, burada her kim yaşıyorsa onun evde olmasıydı.

Ayağı bir kayaya takıldığında yüzeyin altına kaydı. Her hareketinde yanaklarından aşağı acı dolu gözyaşları süzülüyordu. Sonunda ayakta durmaktan vazgeçti ve sığ suda sürünerek iskeleye doğru ilerledi. Sağlam eliyle kolunu iskeleyi destekleyen ahşap direklerden birinin etrafına dolamak için uzandı.

Birkaç dakika boyunca alnını tahtaya yasladı ve acı dolu, keskin nefesler aldı. Kırık kolu ona doğru sarkıyordu. Her hareketinde canı yanıyor, acı ve hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyordu.

Destek için rıhtımı kullanarak, sonunda suda sadece ayak bileği derinliğine gelene kadar kenar boyunca ilerledi. Her adım gülünç miktarda irade gerektiriyordu. Dudaklarının arasından acı dolu hayvan sesleri fısıldanıyordu. Sesler yükselene kadar bunun farkına varmamıştı.

Yokuşun dibinde durdu ve karanlıkta görmek için zorlayarak yukarı baktı. Burası Sam'in evi değildi ve içeride ya da dışarıda evde birinin olduğunu gösteren tek bir ışık bile yanmıyordu.

Yokuşu tırmanırken bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü. Mide bulantısı keskin bir şekilde yükseldi, öğürene ve kusana kadar midesinde sert bir şekilde şişti. Kalan azıcık soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek yumruğunu toprağa gömdü ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Arka kapıya gitti ve yaralanmamış eliyle kapıyı yumrukladı. Uzun bir bekleyişten sonra hâlâ sessizlik hakimdi. Hiçbir ışık yanmıyordu.

Bu yoldan vazgeçerek evin yanından ön kapıya doğru yürüdü. Zili ve kolu salladı. Bu noktada evde kimsenin olup olmaması umurunda değildi. Sadece bir telefona ve saklanacak güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

Kilit yerinden oynamayınca ve kimse cevap vermeye gelmeyince arkasını döndü, gözleri karanlığı aradı. Posta kutusu. En azından ona nerede olduğunu söyleyecekti.

Olabildiğince hızlı bir şekilde kısa araba yolunun sonuna kadar yürüdü ve posta kutusunun yanına baktı. Kalbi hızlandı. Eğer rakamlar doğruysa, bunlar Sam'in komşularıydı. Evi yolun yarım mil aşağısındaydı.

Yenilenmiş bir güçle, kalitesiz bir şekilde döşenmiş yolda neredeyse koşuyordu. Taşlar ve asfalt parçaları ayak deliyordu ama bu rahatsızlığı görmezden geldi. Kolundan aşağı vuran acının yanında, geri kalanı önemsizdi.

Sam'in posta kutusuna ulaştığında neredeyse bayılacaktı. Bir an için elini metal kutuya dayadı ve nefes nefese kaldı. Gözyaşları göz kapaklarını yaktı ve devam edecek gücü bulmak için mücadele ederken gözlerini kapattı.

Görünüşe göre her odada ışıklar yanıyordu. Evde miydiler? Aceleyle ön kapıya gitti ve kapıyı açık bulduğunda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

"Sam! Garrett!" diye bağırdı kapıyı çarparak kapatırken. Ünlemini sessizlik karşıladı.

Odadan odaya geçti ama her yeri boş buldu. Ethan'la yola çıkmaya zorlanmalarının üzerinden ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sam ve Garrett muhtemelen onunla birlikteydi. Ya da onu arıyorlardı.

Kendilerine vuran adamların Ethan'la nerede olduklarını bildiklerini anlayınca korkuya kapıldı. Onları Sam'in evine kadar takip etmişler ve gitmelerini beklemişlerdi. Bu da geri dönebilecekleri anlamına geliyordu.

İçindeki panik ateş gibi parlayarak odadan odaya koştı ve tüm ev karanlığa gömülene kadar her ışığı kapattı.

Bir telefon. Bir telefona ihtiyacı vardı.

Mutfakta telsiz telefonu şarjdan çekip çıkardı ve bodruma yöneldi. Onu öldürmeye çalışan adamlar geri gelirse ona zaman kazandıracak saklanabileceği pek çok yer vardı.

Sıcak su ısıtıcısının bulunduğu küçük dolabın en karanlık, en küçük köşesini bulduğunda yere çöktü ve 911'i aradı.

BÖLÜM 38

Olası tüm senaryoları gözden geçirmişlerdi. Ethan, Sam ve Garrett yerel ve eyalet yetkilileriyle koordine olmuş, sonra da boşlukları doldurmak için ayrılmışlardı. Eğer polisin gözden kaçırdığı bir şey varsa, Kelly'ler onu bulacaktı.

Çağrı şafaktan bir saat önce geldi. Ön tarafı çökmüş terk edilmiş bir SUV, 232'nin dışındaki çakıllı yollardan birine park edilmişti.

Her yönden yaklaşıyorlardı ama uzun süredir içinde kimsenin olmadığı belliydi. Motor tamamen soğuktu, kapılar açıktı ve ayak izleri ormana doğru uzanıyordu.

Ethan küfretti ve yumruğunu kamyonun yan tarafına vurdu. Garrett elini tuttu ve onu uzaklaştırdı.

" sakla, dostum. Rachel'ın sana ihtiyacı var."

"Ava çıkma vakti geldi," diye mırıldandı Sam eğilip el fenerini ayak izlerinin oluşturduğu karmaşaya tutarken. "Şunu görüyor musun? Diğerlerinden daha küçük. Sanırım onlardan kaçmış. İzler ormana doğru gidiyor."

"Ne buldun?" Sean alanı inceledikten sonra yaklaşıırken sordu.

Sam eliyle işaret etti ve teorisini anlattı. Sean başıyla onayladı.

"Adamlarımın dağılmasını sağlayacağım." Ethan'a baktı ve sabit bir bakışla onu süzdü. "Onu bulana kadar pes etmeyeceğiz."

Ethan başıyla onayladı. "Teşekkür ."

Kardeşler ormandaki ayak izlerini takip ettiler. Zaman zaman, yol bir ayakkabının izini kaydedemeyecek kadar kayalık olduğunda izi kaybettiler. Birkaç metre sonra tekrar bulmuşlar. Cipten yaklaşık çeyrek mil uzakta, yaprakların ve toprağın arasında bir tenis ayakkabısı buldular.

Ethan'ın damarlarında adrenalin yükseldi. "Bu Rachel'ın," dedi kısık sesle. Titreyen elleriyle ayakkabının kenarlarındaki ve tabanındaki kiri sıyırdı. Kesinlikle onun ayakkabısıydı. Annesi bunları Rachel için yaptığı alışveriş gezilerinden birinde almıştı.

"Devam etti," dedi Garrett.

Sam el fenerinin ışığını, bir tenis ayakkabısı ve bir çıplak ayak izinin ormanın içlerine doğru ilerlediği patika boyunca yönlendirdi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Sam.

Ayak izlerini takip ederken el fenerlerini yere doğrultarak aceleyle ilerlediler.

Sonunda bir nehir kıyısında durdular. Toprak, sanki biri düşmüş gibi bozulmuş ve eğim aşınmıştı.

Ethan nehrin kenarına yakın bölgeyi incelemek için setten aşağı kaydı. Belirgin ayak izleri vardı ve çıkıntıya yakın bir yerde, birinin orada büzülmüş gibi görüldüğü oyuk bir alan vardı.

Rachel'ın izleri burada sona ermişti ama daha büyük çizme izleri daireler çizerek üst üste binmiş ve sonunda kıyıya paralel olarak batıya doğru ilerlemişti.

Kardeşleri yüzlerinde çatık kaşlarla yanındaki alanı taradı.

"Bundan ne anlıyorsun Sam?" Garrett sordu.

Sam Ethan'a baktı ve Sam'in kendini tutması onu çileden çıkardı.

Ethan, "Sadece ," diye . "Zamanımızı boşa harcıyoruz."

"İki olasılık var," dedi Sam yavaşça. "Küçük izler buraya geliyor ve hiçbirisi uzağa gitmiyor. Bot izleri buraya geliyor ve diğer yöne doğru tekrar gidiyor. Ya Rachel onları burada kaybetti ya da ona burada yetiştiler ve o da kendi başına ayrıldı."

Ethan nefesini içine çekti. Rachel'ın öldüğü yere bakıyor olabilirdi. Başını iki yana salladı. Lanet olsun, hayır. Buna inanmayı reddetti. Rachel ilk seferinde kaçtıysa, bunu tekrar yapabilirdi. Zekiydi ve bir savaşçıydı.

Garrett nehri incelemek için döndü.

"Suya girmiş olabilir. Her türlü kaçış taktiğini öğrenecek kadar toplantılarımızı dinlemiştir. Eskiden oturup bira içer ve savaş hikayeleri anlatırdık. Suya girmiş ve iz bırakmamak için orada kalmış olması ihtimal dışı değil."

Heyecan Ethan'ın midesini bulandırdı. Buna inanmak zorundaydı. Alternatifi düşünmeye bile değmezdi.

"Öyleyse ayrılalım," dedi Sam. "Ben nehrin yukarısına gideceğim. Siz ikiniz aşağıya gidin. Eğer nehrin aşağısına doğru gitmiş olsaydı, göle çarpmış olurdu. Sean'a telsizle haber vereceğim ve bir arama ekibinin nehrin yukarısını taramasını ve ayrıca gölde ondan bir iz olup olmadığını araştırmasını isteyeceğim. Eğer buradaysa, onu bulacağız."

Telsizleri çatırdadı ve Sean'ın sesi gece havasına karıştı.

"Sam, beni duyuyor musun?"

Sam telsizini eline aldı. Ethan kendi telsizini kavradı ama Sean'ın bir haberi olup olmadığını sorma isteğini bastırdı.

"Evet, seni anlıyorum, devam et," diye Sam.

"Az önce evinizden bir 911 çağırısı aldık. Kadın. Dehşete düşmüş. Erkeklerin onu öldürmeye çalıştığından bahsediyor. Santral hat kesilmeden önce kadının adını alamadı ama bahse girerim Rachel'dır. Şimdi oraya geliyorum."

Artık sessiz kalamayan Ethan mikrofonu tuşladı ve telsizi ağzına dayadı.

"Yola çıkıyoruz."

Kardeşleri tepki veremeden Ethan dönüp geldikleri yöne doğru koşmaya başladı. Kardeşleri de hemen arkasından. Bir fil sürüsü gibi çalılıkların arasından geçtiler. Uzunlar ve çalılar Ethan'ın yüzüne tokat gibi çarptı ama Ethan onları bir kenara itip yoluna devam etti.

Enkaz halindeki cipe geri döndüklerinde Sean'dan hiçbir iz yoktu. Ethan beklemedi. Sam'in kamyonetine atladı ve motoru çalıştırdı. Kardeşleri arka koltuğa atlادığında çoktan yola geri dönmüştü.

"Orospu çocuğu Ethan, bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" Garrett bağırdı.

Sam ön koltuğa doğru eğildi ve Ethan bir silah şarjörünün tık sesini duydu. "Sakin ol ve bizi oraya tek parça halinde götür. Başka bir ağaca daha sarılırsak Rachel'a hiçbir faydamız olmaz."

"Evinize nasıl geri döndü?" Ethan otoyola geri dönerken sordu. "Nehir kıyısında ayak izlerini bulduk. Orada son buldular."

Garrett gururlu bir ifadeyle, "Bizim kızın akıllandığını ve nehrin aşağısına, göle doğru gittiğini söyleyebilirim," dedi.

Ethan direksiyonu kavradı ve kafasındaki çarpıntıyı görmezden geldi. Sean kanamayı durdurmak için alnına gelişigüzel bir bandaj yapıştırmıştı ve şu anda sanki biri kafatasına balyoz indirmiş gibi hissediyordu.

Yolculuğu on dakikada tamamladılar ve muhtemelen bu süreçte yeni bir kara hız rekoru kırdılar. Ethan garaj yoluna neredeyse iki tekerlek üzerinde döndü ve her yöne çakıl fırlatarak durdu.

Sam kapısını açtı ve tökezleyerek dışarı çıktı. "Kahretsin. Ev tamamen karanlık. Sean senin kazanı haber verdikten sonra ayrıldığımızda acelemiz vardı ve evdeki neredeyse tüm ışıklar yanıyordu."

Garrett bir Glock'u Ethan'ın karnına dayadı ve ön kapıya doğru aceleyle ilerlerken ikinci bir Glock'u eline aldı.

"Bu işi akıllıca yapacağız," diye uyardı Sam. "Kimse aptal gibi içeri girip kendini vurdurmayacak. Tek bildiğimiz bunun büyük bir tuzak olduğu ve o pisliklerin pusuya yattığı. Rachel'ı yakalamışlarsa ve düşündüğümüz gibi suya girmemişse, onu arama yapmaya bile zorlamış olabilirler."

"Gevezeliği kes de gidelim," diye Ethan. "Anladım. İçeri girip evi temizleyeceğiz."

"Ben arkadan dolaşacağım," dedi Garrett. "On beş saniye bekle ve birlikte içeri girelim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar alçakta ve sessiz kalın."

Sam bir parmağını dudaklarına götürdü ve Garrett evin yan tarafında kaybolurken Ethan'a içeri girmesini işaret etti.

Sonsuz gibi görünen bir bekleyiştten sonra Sam üç parmağını kaldırdı, sonra iki ve en sonunda bire indirdi. Ethan kapı koluna uzandı ve sessizce çevirerek kapıyı açtı.

İçeri girdi, silahını kaldırdı, gözleriyle karanlık içeriği taradı. Sam yanına kaydı ve sağ tarafı Ethan'a bırakarak sol tarafa geçti.

Metodik bir şekilde üst kata doğru ilerlediler. Son yatak odası da arandıktan sonra oturma odasında buluştular ve bodruma doğru sürünerek ilerlediler.

Ethan'ın nabızı derisinden dışarı fırlamak üzereydi. Her kalp atışını hissedebiliyordu. Her nefes sessiz odada bir patlama gibi duyuluyordu.

Ne oluyor lan?

Başını kaldırıp bodrumun diğer iki noktasında duran kardeşlerine baktı.

Yok bir şey. Rachel yok. Hiç kimse yok.

Uzak köşeden hafif bir ses geldi. Hafif, neredeyse küçük bir hayvanın bir şeye sürünmesi gibi.

Adamlar gerildi. Sam bir parmağını dudaklarına götürdü ve diğerleriyle silahını kaldırdı. Ethan ve Garrett'a kendisiyle birleşmeleri için bir hareket yaptı.

Silahları havada, gürültüye doğru süründüler. Işık düşmesine en yakın olan Ethan'dı. Garrett'ın yanına gelmesini bekledi ve sonra düşmeyi çevirdi.

Odaya ışık doldu. Ethan'ı şoke eden Rachel köşede, sıcak su ısıtıcısının arkasında, ıslak, yalınayak ve üstü başı perişan bir haldeydi. Kendini ani ışıktan korumak için kolunu havaya kaldırdı, bir yandan da köşeye doğru ilerledi.

Rahatlama Ethan'ı sendeletti. Dizlerinin bağı çözüldü ve neredeyse yere düşüyordu. Tabancayı beline soktu ve ona doğru koşmaya başladı. Garrett ondan önce davrandı ve önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Rachel," diye seslendi Ethan kısık sesle.

Garrett'in arkasında durdu ve tam bir şok içinde bakakaldı. Tanrım, buna daha fazla katlanamazdı. Onu kaybetme korkusuyla daha ne kadar yaşayacaktı?

"Ethan?" diye seslendi zayıfça. "O burada mı? Sanırım Kazada ne kadar kötü yaralandığından emin değildim."

"O burada, tatlı bezelyem," diye yatıştırdı Garrett.

Ethan'ın yanına gelebilmesi için kenara çekildi. Ethan bir şey söyleyemeyecek kadar bunalmış bir halde bakakaldı. Denerse yıkılacağını ve bir bebek gibi ağlayacağını biliyordu.

Sinirli bir şekilde ona baktı ve sonra bakışları yana kaydı. Adam yutkundü. İhtiyat oradaydı. Kazadan önce neler olduğunu hatırlıyordu. Terörize edilmeden önce. Boğazı çok fena ağrıyordu.

"Sen iyi misin?" Garrett sordu. Bağırıldığını fark etmiş gibi sesini alçalttı. "Ne oldu, tatlı bezelyem?"

Kıpırdadı ve acı dolu bir soluk gürültüyle dışarı çıktı. Göğsüne bastırıldığı kolunu kaldırmaya çalıştı ve Ethan o zaman kolunun ne kadar şişmiş ve şekilsiz olduğunu gördü.

"Lanet olsun."

"Kolum," dedi duraksayarak. "Araba bize çarptığında kırdım."

"Lanet olsun!" Sam haykırdı. "Rachel, kırık bir kolla kaçmayı nasıl ve lanet ormandan geçip nehirden aşağı göle nasıl koştun? Sanırım yaptığın buydu, göle girip buraya gelene kadar kıyıda gezinmek mi?"

Gülümsedi, ama çok zayıf bir ipliğe bağlı olduğu belliydi. Nefes alış veriş i düzensiz ve sığdı, solgun ve şokta görünüyordu.

"Ethan uzaklardayken Garrett ve Donovan'ın bana öğrettiği kendini savunma hareketleri."

"Benimle dalga geçiyorsun!" Garrett dedi ki. "Bir de kız gibi davrandığın için seninle dalga geçtiğimizi düşünsene."

"Bu sana ders olur," dedi belli belirsiz. "İyi yaptım. Tıpkı bana öğrettiğin gibi."

Kelimeleri geveliyordu ve gözleri kayarak kapanıyor, sonra bilincini korumak için savaşıyormuş gibi tekrar açılıyordu.

Garrett uzanıp onun saçlarına dokundu. "Çok iyiydin, tatlı bezelyem. Çok iyiydin."

Ethan'ın arkasında, Sam telefonda Rachel için bir ambulans talep ediyordu.

"Bebeğim, bir süre uyanık kalmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?" Ethan nazik bir sesle sordu.

Ona dokunmak istedi. Tanrım, ona sarılmak istiyordu ama onu hareket ettirmekten korkuyordu, onu daha fazla incitmekten korkuyordu ama en çok da onu reddetmesinden ölesiye korkuyordu.

Yavaşça başını salladı. "Yorulдум. Canım yanıyor."

Garrett onun saçlarını okşadı ve Ethan'a baktı, gözlerinde parlak bir sempati vardı.

"Acıdığını biliyorum bebeğim. Sadece biraz daha dayan, tamam mı? Başka bir yerinin acıyıp acımadığını bana söyleyebilir misin?"

Titreyen parmaklarıyla yüzüne dokundu. "O pisliğin bana vurduğu yerde çenem ağrıyor. Taşaklarına diz çöktüm."

Sam güldü ama sanki Garrett'in yüzündeki çığ ve Ethan'ın ruhundaki acı verici duygularla savaşıyormuş gibi zayıf ve titrek bir sesle güldü.

"Onun dışında iyiyim. Sanırım. Söylemesi zor. Kolum çok kötü ağrıyor."

Şimdi fısıldıyordu ve başı bir tarafa kaymıştı. Garrett, "Seni bu köşeden çıkarmamız gerek," dedi. "Bu incindim, tatlı bezelyem. Tanrım, seni incitmemek için her şeyi yaparım ama başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sam ambulans çağırdı ama merdivenlerden aşağı sedye taşımak zorunda kalmazlarsa daha kolay olur."

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Burada olmanıza çok sevindim. Çok korkmuştum."

Ethan gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. Garrett elini onun omzuna koydu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Garrett sakın bir sesle, "Sen olabildiğince arkasına geçmeye çalış," dedi. "Bacaklarını tutacağım. Onu kaldıracamız ve

onu yukarı çıkar."

"Ben battaniye ve yastık getireyim," dedi Sam.

Bir an için Ethan ve Rachel'ın bakışları buluştu ve uzun bir süre öylece kaldı. Fiziksel acının ötesinde, Ethan yaralı bir belirsizlik, gerginlik ve derin bir üzüntü görebiliyordu. Rachel'ın kendisiyle ilgili ani tereddütlerinin sebebi olmamak için her şeyini verebilirdi. Bunu tamamen anlamış olsa bile.

Ethan ellerini onun kollarının altından geçirirken, "Seni incitmemeye çalışacağım," diye fısıldadı.

O ve Garrett ne kadar dikkatli olsalar da, onun acı çığlığını ruhunda hissetti. Onu göğsüne yasladı ve Garrett kolunu dikkatlice vücudunun aşağısına yerleştirdi.

Ethan onu duvara çarpmamak için yan dönerek merdivenlerden çıktı. Sam önden giderek ışıkları yakmış ve kanepenin üzerine bir battaniye sermişti.

Ethan onu dikkatle tutarak yavaşladı. Sam battaniyeyi onun etrafına sardı ve beklemeye koyuldular.

Sam'in cep telefonu çaldı ve Rachel irkildi. İrkildi ve kısık bir inilti çıkardı.

Sam telefonu kulağına götürdü. "Ben Sam." Ethan, Sam'in kaşlarının dikkatle izledi.

"Evet, onu bulduk. Ambulans bekliyoruz. Yaralı ama sanırım iyileşecek."

Bir duraklama daha.

"Hayır, böyle iyi. Sana ihtiyaç duyulan yere git. O orospu çocuklarını benim için duvara çivileyin. Tam bir rapor için hastanede bekliyor olacağız. Gelebildiğin zaman gel, tamam mı?"

Sam telefonu tekrar cebine soktu.

"Bu da böyle?" Garrett talep etti.

"Arayan Sean'dı. Enkaz halindeki cipin yakınlarında iki adam tutukladılar. Bizim adamlarımız olduklarını düşünüyorlar. Şu anda onları sorgulamaya götürüyor."

Ethan'ın burun delikleri alevlendi. Tepki vermemek için kendini zor tuttu ama Rachel'ı rahatsız etmek istemiyordu.

Ethan alçak bir sesle, "O piçleri istiyorum," dedi.

"Sean'a söyle, biri uzun boylu sıska bir adamdı. Koyu renk saçlı. Bıyıklı. Diğeri ... o sürdü ... silahlı biriydi. Daha kısa ve tıknazdı. Bana ateş etti."

" çocuğu," diye mırıldandı Garrett.

Rachel soluyordu. Göz kapakları çırpındı ve yavaşça kapandı, sonra tekrar açıldı.

Garrett kanepenin diğer tarafına oturdu ve aşırı yüksek bir sesle, "Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı, tatlı bezelyem?" dedi.

Uyku perdesiyle savaşıırken Ethan'a doğru hafifçe kıpırdandı. Ethan yanağını onun başına yasladı ve tüm gücüyle ona gücünü aşılamaaya çalıştı.

Konuşacakmış gibi ağzını açtı ve sonra alnı acıyla kırıştı. Zorlukla duyulabilen bir iç çekişle savaşı kaybetti ve bilincini kaybetti.

BÖLÜM 39

ETHAN, Rachel'ın hastane odasının önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Ailesinin diğer üyeleri koridorda toplanmıştı ve hepsi gözlerinde derin bir endişeyle ona bakıyordu.

Sam ve Garrett kapıya en yakın duvara yaslanırken, Marlene ve Frank karşı duvarda duruyordu. Marlene'in gözleri kızarmış ve şişmişti. Rusty birkaç adım ötede durmuş, ellerini ceplerine sokmuştu. Rahatsız görünüyordu ama her zamanki kavgacı kaşları yerinde değildi.

"Ne kadar sürer?" Ethan kapalı kapıya tekrar bakarken tükürdü. "Neden içeri girmeme izin vermiyorlar?"

Annesi bir elini onun koluna koydu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Hepimiz başlarına üşüşmeden onu yerleştirmeleri gerekiyor. Özellikle de sen. Muhtemelen hemşireleri ölümüne korkutuyorsun."

Ethan arkasını döndü ve koridorda volta atmaya başladı. Delirmek üzereydi. Acil serviste geçirdiği saatlerden sonra Rachel nihayet özel bir odaya nakledilmişti. Sadece ara sıra uyanıyordu ve bilinci açık olduğu birkaç seferde de kafası karışık ve titrek görünüyordu.

Kolu sabitlendi ve alçıya alındı, diğer yaraları ve sıyrıkları edildi. Doktor tamamen iyileşeceğine dair ona güvence verdi. Ama Ethan'ın onu görmesi gerekiyordu. Aklını kaçıracaktı.

Kapı açıldı ve hepsi odadan çıkan hemşirenin etrafında toplandı. Acı dolu bir ifadeyle elini kaldırdı.

"Şu anda rahatça dinleniyor. Ağrısı için ona bir şey verdim. Onu aşırı heyecanlandırmamaya çalışın. Tek seferde ziyaretçi sayısını sınırlandırabilirsiniz, bu yardımcı olacaktır."

Ethan yutkundu ve başını salladı. Karısını görebildiği sürece kendisinden başka kimin içeri girdiği umurunda değildi. Hemşireyi itti ve odaya girdi.

Yatakta yatan Rachel'a ilk kez baktığında göğsü gerildi. Alçılı kolu dikkatle belinin üzerine yerleştirilmişti ve hâlâ kendini korumaya çalışıyormuş gibi çarşafın içine büzülmüştü.

Yanağında bir morluk belirdi ve Ethan gözlerini, içinde kabaran ölümcül öfkeye kapadı.

Yaklaştıkça gözlerinin altındaki koyu gölgeleri fark etti. Kirpikleri yanaklarına dayanmış, zaten kırılğan olan görünümüne daha da narin bir hava vermişti. Hemşire saçlarını temizlemişti ve şimdi saçları yastığın üzerinde yumuşak bir şekilde taranmış, dalga dalga yüzünün etrafına yayılmıştı.

Dayanaksız hastane önlüğü onu mütevazı bir şekilde örtmek için çok az şey yapıyordu ve ilk fırsatta ona giymesi için daha rahat bir şey alacağına yemin etti.

Ona dokunmak için uzandı ama eli o kadar kötü titriyordu ki, vücudunda yükselen duygu dalgasını kontrol etmek için elini geri çekti.

Çok şey atlatmıştı. Onu kaybetmiş miydi? Sonunda onu kaybetmiş miydi? Bir değil, iki kez aşılmaz zorluklara göğüs germişti ve yine de evlilikleri hakkındaki gerçeği öğrendiğinde gözlerindeki bakış, başka hiçbir şey onu yıkamadığı halde yıkmış gibiydi.

Eğildi ve dudaklarını onun alnına bastırdı. Şakağındaki bebek inceliğindeki tüyler ağzının altında ipek gibi hissettirdi. Teni çok yumuşak, çok satendi. Kokusunu içine çekti ve orada tuttu, sadece onun iyi olduğu gerçeğinin tadını çıkarmak istiyordu. O yaşıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Buna inanmana ihtiyacım var bebeğim. Her şeyden önce buna inanmana ihtiyacım var."

"Ethan."

Ethan başını kaldırdığında Garrett'in birkaç adım ötede durduğunu gördü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sam onun hemen arkasındaydı.

"Bak dostum, senin durumun hakkında bilmediğim çok şey olduğunu biliyorum. Senin işine karışmıyorum."

Ethan gözlerini Garrett'a dikmiş, çekicin düşmesini bekliyordu.

"O seni seviyor. Seni sevdiğine hiç şüphem yok. Seni hep sevdi. Dün gece olanlar... altından halıyı çekti. Ama o seni seviyor. Buna tutun, tamam mı? Her şey yoluna girecek. Buna inanmalısın."

Ethan uzun bir nefes verdi. "Teşekkürler Garrett. Yaptığım suçlamalardan sonra..."

Garrett yaklaştı ve Ethan'ın omzunu kavradı. "Unutuldu."

Ethan ağabeyini bir ayı gibi kucakladı ve tüm gücüyle sarıldı. Garrett da onu sıktı ve sonra sırtına acıyla vurdu.

Sam sakın bir sesle, "Tamam kızlar, yeter," dedi. "Annemle babam iki ana tavuk gibi dışarıdalar. Rachel'a bakmak isteyeceklerdir, Garrett ve benim de sizinle konuşmamız gerek Ethan."

Ethan sert bir ifadeyle Sam'e baktı. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Rachel'a göz kulak olması için annemi çağırayım. Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

Ethan, Sam'in sesindeki endişeden hoşlanmamıştı. Rachel'ın durumu için endişelenmenin ötesine geçmişti. Başını salladı ve Sam odadan çıkarken gergin bir şekilde bekledi.

Birkaç saniye sonra geri döndü ve Marlene başını kapıdan içeri sokup oğullarına endişeli bir bakış attı. Sonra bakışları Rachel'a kaydı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Frank onun arkasından geldi ve iki elini rahatlatıcı bir şekilde omuzlarına koydu.

Marlene yumruğunu ağzına götürdü. "Sadece onu görmem gerekiyordu. Burada kalmayacağım ama iyi olduğunu görmek zorundaydım."

Sam onun koluna dokundu. "Olacak anne. Olacak. Garrett ve benim Ethan'la konuşmamız gerek. Sen ve babam bir dakika onunla kalabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Frank huysuzca. "Siz gidip yapmanız gerekeni yapın. Marlene uyanırsa ben sizi ararım."

Ethan kardeşleriyle birlikte kapıya yöneldiğinde annesi yanına geldi ve ona sıkıca sarıldı. "Bize ihtiyacın olduğu sürece burada kalacağız oğlum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Ethan onu yanağından öptü. "Öpeceğim anne. Merak etme."

Ethan, Sam ve Garrett'ı koridora kadar takip etti ve kapının yanında nöbet tutan üniformalı bir polis memurunu fark etti. Açıklama yapmak için Sam'e baktı ama Sam onu koridorda ilerlemesi için işaret etti.

Yolun yarısında bir dizi pencerenin önünde durdular ve Sam ile Garrett neredeyse koruyucu bir tavırla onu çevrelediler. Ağabeyleri nasıl da etrafını sarmıştı. Sanki yeniden on iki yaşındaydı.

"Rachel haklıydı. Biri onu köprüden atmaya çalışmış," dedi Sam açıkça.

Ethan başını salladı. Bu daha önce anlamadığı bir şey değildi. "Bunu sana söyleten ne? Bariz olanın dışında?"

"Sen ve Rachel evden ayrıldıktan hemen sonra Rio geldi." Sam'in gözleri bir an için kırıştı, sonra devam etti. "Onu biraz keşif yapması için Kolombiya'ya geri gönderdim. Garrett ve ben onunla buluşacak ve Rachel'i esir tutan orospu çocuklarının peşine düşecektik. Planım, ne yapmak zorunda kalırsam kalayım onları konuşturmaktı."

Öfke Ethan'ın çenesini sıktı. "Bunu neden daha yeni duyuyorum?"

"Bu çok açık," diye tersledi Garrett. "Rachel'ın sana burada ihtiyacı vardı, aşağıda intikam almaya değil."

Ethan öfkesini zar zor kontrol ediyordu. an Garrett'a, karısının intikamını alacak kişinin kendisi olmaması gerektiği iddiası hakkında ne düşündüğünü söylemenin yeri değildi.

"Rio kamplarının yeni yerini belirledi, biraz keşif yaptı, Steele'in ve ardından Garrett'la benim gelebileceğimiz bir yer bulmak için yola çıktı ama geri döndüğünde köyün boşa gittiğini gördü. Aynı gün Rachel köprüden atılmaya zorlandı."

"Siktir," diye fısıldadı Ethan. Gözlerini kapadı ve boynunun arkasını kavrayarak ağrıyan kaslarına masaj yaptı. "Orada neler oldu Sam? Görmemesi gereken bir şey görmüş olmalı. Mantıklı olan tek şey bu."

"Ama onu neden hayatta tuttular ki?" Garrett sordu.

Bu, defalarca sordukları bir soruydu ve ihtiyaç duydukları cevapları almaya yaklaşmamışlardı. Sekiz gönüllüden oluşan ekipten hayatta kalan tek kişi Rachel'dı. Diğer herkes Amerika'ya dönerken uçakta ölmüştü. Ve birisi Ethan'ı karısının da bu gruba dâhil olduğuna inandırmak için elinden geleni yapmıştı.

"Yardım çabalarını daha derinlemesine incelememiz gerekiyor. Gözden kaçırdığımız bir şeyler olmalı. Bu küçük bir organizasyondur ve ekiplerinin çoğu uçak kazasında öldü. Ondan sonra faaliyetlerini durdurdular. İncelediğimiz her şey kontrol edildi. Şüpheli bir şey yok."

Garrett başıyla onayladı ve görüşünü almak için Sam'e baktı.

"Neler olup bittiğini öğrenene kadar bu aile tecrit altında," dedi Sam acımasızca. "Hiç kimse güvende değil. Rio ve ekibinin yanı sıra Steele'i de çağıracağım."

Kardeşler aynı anda fark ettiklerinde birbirlerine baktılar . . .

"Donovan. Lanet olsun," dedi Sam. "Orospu çocuğu. Check-in'i kaçırdım."

"İyi bir nedenin vardı," dedi Garrett. "Donovan kendi başının çaresine bakabilir. O en iyisine sahip. Onu şimdi geri çekemeyiz. Bir gün içinde eve dönecek ve biz de P.J., Baker ve Renshaw'ı buraya yardıma çağırabiliriz."

Ethan gerçeği anlayınca yutkundurdu. Savaş ilan edilmişti. Önce ailesine, şimdi de onlar karşılık veriyordu.

Sam alçak sesle, "Bu aileyi güvende tutmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız," dedi. "Katılmak istediğini biliyorum Ethan, ama Rachel'ın sana ihtiyacı var ve ilk önceliğin o olmalı."

ve aranızı düzelteceğiz. Sizi haberdar edeceğiz, yemin ederim."

Ethan, Sam'in haklı olduğunu biliyordu. O piçlerin peşinden kendisi gitmek istiyordu. Rachel'a dokunmaya cüret ettikleri için kanlarını istiyordu. Ama Rachel'ın ona ihtiyacı vardı. Onun Rachel'a ihtiyacı vardı.

"Tamam," dedi sessizce.

Sam elini Ethan'ın omzuna koydu ve sıktı. "Sean'ın bana ne söyleyebileceğine bakmaya gidiyorum, eğer henüz bir şey varsa. Sonra da Van'a ulaşmaya çalışıp neler olup bittiğini öğrenmesini sağlamalıyım. Garrett annemi, babamı ve Rusty'yi eve götürecek ve Sean da onların korunması için yardımcıları sağlayacak. Bu aileden kimsenin yalnız ve korumasız kalmasını istemiyorum. Sen Rachel ile aşağı in. Ben daha sonra kontrol etmeye gelirim."

Ethan başıyla onayladı ve onların gitmesini beklemeden dönüp koridorda aceleyle ilerledi. Rachel'ın kapısının önündeki polisi süzdükten sonra tekrar içeri girdi.

Annesi Rachel'ın yatağından başını kaldırıp aceleyle yanına geldi.

"Henüz uyanmadı mı?" diye sordu ona.

Marlene başını salladı. "Hemşire hayati değerlerini kontrol etmek için geldi. Onlar verdi onu ağrı İLAÇ önce Onu odasına naklettiler, muhtemelen bir süre uyuyacak."

Frank yanına geldi ve kolunu Ethan'ın omuzlarına doladı. "İyi misin oğlum?"

Ethan başıyla onayladı. "Garrett seni eve götürecek, böylece biraz dinlenebilirsin. Ben Rachel'la kalacağım."

Annesi kaşlarını çattı. "Sana yiyecek bir şeyler alacak kadar eve gideceğim ama kalmayacağım. Sen ve Rachel için burada olmalıyım. Dinlenmeye ihtiyacı olan biri varsa, o da sensin."

Ethan babasına baktı. "Dinle anne. Eve gitmeni ve orada kalmanı istiyorum. Sean senin korunman için birkaç şerif yardımcısı gönderecek. Şu anda benim için yapabileceğin en iyi şey güvende olmak. Rachel'a ve bu aileye yönelik tehdidi ortadan kaldırıncaya kadar kimse bir yere gitmeyecek. İyi olacağım ve gelişmelerden sizi haberdar edeceğim. Söz veriyorum."

Annesinin dudakları büzüldü ve tartışmaya hazırды ama babası kolunu annesine doladı ve onu sıktı. "O haklı, Marlene. Yapabileceğimiz en iyi şey eve gidip yolumuzdan çekilmek, böylece daha az endişelenirler."

İç çekti ama başını salladı. Sonra uzanıp Ethan'ın yanağını okşadı. "Ona onu sevdiğimizi ve izin verir vermez onu görmeye geleceğimizi söyle."

Ethan gülümsedi ve onun yanağına bir öpücük bıraktı. "Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

Ethan giden anne babasının arkasından kapıyı rahatlayarak kapattı. Sonunda yalnız kalmıştı. Rachel'la geçireceğı zamana ihtiyacı vardı. Dağınık düşüncelerini toplamaya ihtiyacı vardı.

Rachel'ın yatağına olabildiğince yakın bir sandalye çekip oturdu ve o uyurken onu izlemek için öne doğru eğildi. Rachel'ın elini tuttu ve parmaklarını onunkilere doladı. Başparmağı avucunun üzerinde gezindi ve onun sıcak tenini hissetmekle yetindi.

Gerçeğı öğrendiğinde onunla yüzleşmekten ne kadar korkmuştu. Ona kavuştuğı için ne kadar sevinse de, her günü ödünç alınmış bir zamanla geçmişti. Şimdi hayatının en zor göreviyle karşı karşıyaydı. Onu tekrar kendilerine inandırmak.

Huzursuzca kıpırdandı, kaşları çatılmıştı. Başını kaldırdı, hevesle bilincinin yerine geldiğine dair bir işaret aradı.

Yavaş yavaş sıkıntısı azaldı ve tekrar uykuya daldı, uykusu artık daha huzurlu görünüyordu.

O da bekledi. Ve beklerken en mutlu anılarını yeniden canlandırdı. Onlara odaklandı, kötü şeylerin üzerinde durmayı reddetti.

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü birinin omzunu sarsmasıyla uyandı. Uykulu gözlerle başını kaldırdığında Sam'in yanında durduğunu gördü.

Ethan Rachel'a dönüp baktığında onun hâlâ huzur içinde yattığını gördü ve sonra tekrar ağabeyine baktı.

"Ne kadar oldu?" diye sordu halsizce.

"Birkaç saat. Sean'ı görmekten yeni döndük." Sözüünü kesti ve Rachel'a baktı. "Neden gitmiyoruz?"

Hemşire odasına gidip bir fincan kahve al. Kafeine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ethan bir an tereddüt ettikten sonra ayağa kalktı ve parmaklarını Rachel'inkilerden ayırdı. "Evet, tabii, sadece bir dakikalığına. Uyandığında burada olmak istiyorum."

Sam'i odadan çıkarken takip etti ve hâlâ kapının hemen yanında oturan nöbetçiye başıyla selam verdi.

"Kapıyı aralık bırakacağım. Eğer onu duyarsan bana seslen, tamam mı? Koridorun sonunda olacağım."

Muhafız ona kısa bir selam verdi ve Ethan dönerek Sam'i kahve odasına kadar takip etti.

Açılan kapının yumuşak sesi Rachel'ı kendine getirdi. Dar aralıklardan, erkek hemşirenin içeri girdiğini ve önlüğünün göğüs cebinden bir şırınga çıkardığını gördü.

Nefesi kesildi ve uyanık olduğunu bilmesini istemediği için gözlerini zar zor açtı. Omurgasında bir tedirginlik belirdi ama nedenini anlayamadı.

Yatağa yaklaşırken neredeyse endişeyle arkasına baktı ve profilinin sert çizgisi başka bir zamana ve yere ait bir anıyı tetikledi.

Castle. Senatör Castle. Bir sonraki seçimlerde partisinin beklenen başkan adayı. O zaman iki yıl uzaktaydı. Şimdi bir yıl mı?

Panik aklını karıştırdı ve parçaları bir araya getirmek için çabaladı. Castle, bu adam, diğer ikisi. Keşfedilme korkusunu hatırladı. Geri çekilmeye çalıştığını. Şu anda hastane odasında olan bu adamın onu görmesinden.

Bakışları kaya gibi sertti ve o gözlerde ölümünü görmüştü. Castle'ın ölüm emrini duymuştu.

Ama o hayatta tutuldu.

Neden?

Nefesi göğsünde şişiyor, boğazından patlamakla tehdit ediyordu. Cesaretini toplarken orada sessizce yatmak için her şeyini harcadı.

Parmakları hafifçe kıpırdadı. Adam şiringanın kapağını açtı ve serum hattını alıp bağlantı noktasına dokundu. Şiringanın içindeki her neyse onun ölümü demekti.

İğne portun içine kaydı.

Yataktan fırladı. Alçısını serum hattına çarptı ve hortumu hızla sert kalıbın etrafına sardı. Sonra çekebildiği kadar sert çekti.

Avazı çıktığı kadar bağıırken sonda elinden acı içinde sarsıldı, bant serbest kaldı. Adamdan yuvarlanarak uzaklaştı ve çılginca korkuluklara tırmandı.

Sertçe yere düştü ve adamın gözlerindeki şok ve öfkeyi görmek için yukarı baktı. Sonra döndü ve kapıdan dışarı kaçtı.

ETHAN hemen bir fincan kahve doldurup Sam'e ikram etti, sonra da kendisi için bir tane daha doldurdu. Sam'in Sean'dan ne öğrendiğini duymak için sabırsızlanıyordu ama Rachel'in yanına dönmek için de acelesi vardı.

"Koridora geri dönelim. Yolda bana bilgi verebilirsin," dedi Ethan.

Sam başıyla onayladı. "O zaman biraz uyumalısın Ethan. Bu halinle Rachel'in gözünde bir değer olmayacak. Sen biraz uyurken Garrett ve ben sırayla Rachel'in yanında kalabiliriz."

Ethan kaba bir anlaşmazlık sesi çıkardı ve sıcak kahveden bir ağız dolusu emdi.

İçeceklerin saklandığı küçük aile odasından çıktılar ve uzun koridordan Rachel'in odasına doğru ilerlediler.

Daha birkaç adım atmışlardı ki tiz bir çığlık havayı ikiye böldü. Ethan kahvesini bıraktı ve koşmaya başladı.

Hastane önlüğü giymiş bir adam Rachel'in odasından fırlayıp doğruca polis memuruna doğru koşarken, Rachel'in kapısının önünde duran nöbetçi ayağa fırladı.

İkisi de yere düştü ve yuvarlandı. Saldırgan bir yumruk attı ve Ethan ona sertçe vurup ikisini de yere düşürdüğü sırada ayağa kalktı.

Sam, Ethan'ı uzaklaştırırken sert bir sesle, "Ben hallederim," dedi. "Rachel'la sen ilgilen."

Ethan'ı adamı koridorda öldürmekten alıkoyan tek şey ona olanlardan duyduğu korkuydu. Geri çekildi ve odaya koştu.

Yatağı boştu ve onu yerde, bir köşeye büzülmüş, alçılı kolunu göğsünde tutarken bulana kadar çılgınca bir o yana bir bu yana baktı.

Saçları karmakarışık, gözleri korkuyla parlıyordu. Nerede olduğuna dair bir fikri olduğundan emin değildi.

"Rachel," dedi usulca.

Yanında yere diz çöktü ve onu dikkatlice kollarının arasına aldı. Kadın ürperdi ve şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

"Bebeğim, iyi misin? Seni incitti mi? Bana ne olduğunu anlatman gerek."

Hiç cevap alamadı. Kapı hızla açıldı ve bir sağlık personeli seli odaya .

Onun kollarında kaskatı kesildi ve hemşireler yaklaşır yaklaşmaz arkasından sürünmeye başladı.

Hepsini uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı ve onlara en tehditkâr bakışını fırlattı.

"Sen aklanana kadar kimse ona dokunmayacak," diye hırladı.

Sam kapıdan içeri girdi, bakışları Ethan'ın Rachel'la birlikte oturduğu yere kaydı.

"O gözaltında. Sean yolda. Rachel iyi mi?" Ethan, "Odayı boşaltın," diye emretti. "Kimse onun yanına yaklaşmasın. Ta ki burada neler döndüğünü öğrenene kadar."

"Efendim, onu muayene etmemiz gerekiyor. Serumunu yeniden takmamız gerekiyor," diye itiraz etti hemşirelerden biri.

Ethan ağzını açtı ama Sam onunla hemşire arasına girerek elini kaldırdı.

"Hemşirelerinizden biri Rachel'ı öldürmeye çalıştı. Güvenlikten geçene kadar kimse ona dokunmayacak. Bizim güvenliğimiz."

Hemşire yüzünü buruşturdu ve geri .

Rachel zayıf bir sesle, "Serum," dedi.

Ethan aşağı baktı ve onun yanağına dokundu. "Ne olmuş bebeğim?"

"Şırınga. Hâlâ portta takılı duruyor. Hattın içine bir şey enjekte etmeye çalıştı."

Sam direkte sallanan halata doğru ilerledi ve hortumu aldı. Bağlantı noktasından bir şırınga sarkıyordu, iğnesi takılı, pistonu hâlâ sonuna kadar gerideydi.

O ve Ethan dehşet dolu bakışlar attılar. O iğnenin içindeki her neyse, Rachel'in damarına girmeye çok yaklaşmıştı.

"Eldivenin var mı?" Sam istedi.

Ethan'la yüzleşen hemşire duvardaki bir kutuyu işaret etti. Sam bir tanesini çekip indirdi ve hemşirelere gitmelerini işaret etti. Onlar kapıya doğru yönelirken, nöbetçi polis memuru içeri girdi.

"Hastane güvenliği koridorun her yerinde geziniyor. Onlara dışarıda kalmalarını söyledim ama mutlu değiller. Sean'ın tahmini varış süresi beş dakika."

Sam başıyla onayladı. "O gelene kadar onları dışarıda tut. Onlarla o ilgilenebilir."

Sam eldiveni taktı ve iğneyi porttan dikkatlice çekti.

"Nedense kendimi bu işe bulaştırmak istediğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

Rachel Ethan'ın göğsüne yaslanarak ürperdi ve parmakları Ethan'ın gömleğine sıkıca dolandı.

"Burada kalmak istemiyorum."

"Biliyorum bebeğim. Seni eve götüreceğim."

Kızın reddetmesini, kendisini başka birinin götürmesini istediğini söylemesini bekledi ama kız ona karşı sessiz ve hareketsiz kaldı.

Başını kaldırıp hâlâ şırıngaya bakmakta olan Sam'e baktı.

"Onu anne ve babama götüreceğim. Anneme Doktor Campbell'ı aramasını söyleyeceğim."

Rachel. Kime güvenebileceğimizi öğrenene kadar onu burada istemiyorum."

"Sean gelene kadar burada kalacağım. Rachel'dan hikayeyi almak için daha sonra gelmek isteyecektir. Bunu ona teslim edeceğim, böylece laboratuarda inceletebilirler. Pislikler burada yığılıyor."

"Castle," diye mırıldandı Rachel. "Bu Castle."

Ethan şaşkınlıkla yere baktı. "O da ne bebeğim?" "Senatör Castle," dedi daha net bir sesle. Ethan'ı itti.

Ethan'dan uzaklaştı ve korku dolu gözlerle ona baktı. "Bildiklerimi bilerek yaşamama asla izin vermeyecek."

BÖLÜM 40

● sahneyi aklından çıkaramıyordu. Tekrar tekrar oynadı, konuşma ilk duyduğu günkü kadar netti.

Kafası karışmıştı. Aklını kaçırarak kadar korkmuştu. Ama bir şeyden emindi. Bir yıl önce kulak misafiri olduğu konuşma, o zamandan beri katlandığı tüm cehennemin sebebiydi.

Başı ağrıyordu. Kolu o kadar kötü ağrıyordu ki ölmek istiyordu. Sean ve diğer birkaç polis memuru hastaneye gelirken, Ethan ve Sam onu hemen annelerinin evine götürmüşlerdi.

Sonuç olarak, Marlene'in oturma odası sağlık ve polis personelinin ileri karakoluna dönüştürüldü.

Mide bulandırıcı bir acı daha vücudunu sarmıştı ama hastanede olanlardan sonra bir şey almaktan ölesiye korkuyordu. Korkusu muhtemelen mantıksızdı ama çok kötüydü. Pek de mantıklı bir ruh hali içinde değildi.

"Rachel, seni daha rahat ettirecek bir şey vermeme izin vermelisin," dedi yaşı doktr nazikçe.

Onu tekrar odak noktasına getirmek için gözlerini kırptırdı. Acı onu şoka sokuyordu ve doktor ziyareti sırasında sayamayacağı kadar çok kez kendinden geçmişti.

Güzel bir yüzü vardı. Yaşı, yaşıla  izgilenmiş. Muhtemelen Kelly'nin aile dostu olduğu için sayısız kez gördüğü biriydi.

Ama iyi olması onu öldürmeye çalışmadığı anlamına gelmiyordu.

Onun yanındaki kanepeye oturdu, alçısını incelerken, nabzını ölçerken, hastanede zaten müdahale edilmiş olan kesik ve çürükleri gözden geçirirken kenara tünedi. küçük yarayı yırtıktan sarmıştı.

ve şimdi ona zararsız beyaz haplar öneriyordu. Her şey olabilecek beyaz haplar.

Gözlerini kapattı. Peşinde gerçekten insanlar varsa ona paranoyak denemezdi, değil mi? Ve şimdi nedenini biliyordu. Kendisi risk altındaydı. Ailesi risk altındaydı.

Ethan'ı aradı, onu sadece birkaç adım ötede dururken gördüğünde endişesi arttı. Cehennemin ortasında, boşanma belgelerinin iç burkan keşfini hatırladı: Ethan'ın öfkesini, suçlamalarını ve evliliğinin sona erdiği bilgisini.

O ne düşünüyordu? Aralarında çözülmemiş çok şey vardı ama nedense şimdi o kadar önemli görünmüyordu. Onu seviyor muydu? Aralarında bir şeylerin farklı olmasını gerçekten istiyor muydu?

Cevaplara sahip olmayı diliyordu ama hislerini ve duygularını ayırtıramayacak kadar yorgundu. Ethan'ın ne hissediyor olabileceğini tahmin etmeye çalışamayacak kadar yorgundu.

Yukarı baktı ve onun bakışlarını yakaladı. Gözleri ham bir fırtınaydı. Orada gördüğü acı karşısında irkildi. Teması sürdüremeyince başını eğdi ve tekrar başka tarafa baktı. Bu bir reddedilişti. Bunu biliyordu ve orada öylece çaresizce oturmaktan başka bir şey yapamamaktan nefret ediyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve herkesin görebileceği şekilde tamamen açılmaması için dua etti.

"Rachel?"

Doktorun sesi onu düşüncelerinden sıyırdı ve avucunda o masum küçük hapları tutan doktoru görmek için geri döndü.

Panik boğazına sıçradı.

Garrett bir anda oradaydı. Ethan ilerlemeye başladı ama sonra duraksadı.

Garrett, "Onları bana bırak doktor," dedi. "Kısa bir süre içinde onları almasını sağlayacağım."

Ona minnetle baktı. Anlamıştı.

Doktor isteksizce ayağa kalktı ve hapları Garrett'a uzattı.

"Bana ihtiyacın olursa Marlene'e söyle arasın. Saat kaç olursa olsun hemen gelirim."

Ethan yola çıkarken onun elini sıktı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

Hareketlilik onu bunaltmıştı. Baktığı her yerde insanlar duruyordu. Ethan ve Garrett dışında kimse ona dikkat etmemişti. Hepsi bilgileri işlemekle meşguldü.

Sırtını minderlere yasladı ve alçısını göğsüne dayadı. Hayatında hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Bu kadar tamamen ve tamamen bitkin. Derin uyku ihtiyacına yenik düşmesini sadece korku engelledi.

"Bizimle şimdi konuşabilir misin?" Garrett sordu.

Arkasından Sean ve Sam yaklaştı. Sean diğer memurlara geri çekilmelerini işaret etti. Sam kenarda durdu ve ilk kez ona açık bir davette bulundu. Yukarı baktı ve sonra elini uzattı.

Gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı ve sonra öne doğru gelip kanepede onun yanına oturdu. Ethan onun diğer tarafına doğru eğildi.

Sam onun parmaklarına uzandı ve sıktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Başına gelen onca şeyin ışığında saçma bir ifade gibi görünüyordu ama yine de sessizce söylenen bu yemin onu rahatlatmıştı. Ve ona inandı. Hepsine inandı. Artık tehdidi bildiklerine ya da bileceklerine göre, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaklardı.

"Bize ne olduğunu anlatabilir misin, Rachel?" Sean sordu.

Elini Sam'inkinden çekip şakağına götürdü ve zihninden akan bilgi sağanağını sıralarken derin bir masaj yaptı.

"Onu tanıdım," dedi basitçe. "Hastane odama geldiğinde. Onu bir yıl önce Güney Amerika'da görmüştüm. Senatör Castle ve diğer iki adamla konuşuyordu."

Hiçbiri onun açıklamasına şaşırılmış görünmüyordu. Belki de onun sözde ölümü ile son olaylar arasında bir bağlantı olduğunu çoktan anlamışlardı.

"Ne hakkında konuştuklarını hatırlıyor musun?" Garrett sordu.

Başını salladı. "Uyuşturucu. Senatör Castle bir tür değiş tokuşun ana hatlarını çizdi. Uyuşturucu karteli ona birkaç zafer 'verecekti'. 'Uyuşturucuya karşı sert' kampanyasını Kolombiya'nın kalbine taşıyacak, başkanlığa adaylığını koymaya hazırlanırken birkaç büyük zafer kazanacaktı. Karşılığında ABD'ye giden uyuşturucu yollarını açacaktı. Kartel de birkaç rakibini satacaktı. Bu bir kazan-kazan durumuydu. Castle iyi görünüyordu ve kartel de Amerika'ya sınırsız bir giriş ve uyuşturucu ticaretinde tekel elde etti."

Sean, "Ve bütün bunlara kulak misafiri oldun," dedi.

"Evet. Çocuklara iğne yaptığımız çadırdan ayrılıp, kaçan küçük kızlardan birini almaya gitmiştim. Castle ve diğer adamlar çocuğun ailesinin kulübesinin arkasındaydı. Onu tanıdım. Onu orada gördüğümde çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Birlikte seyahat ettiğim örgütün destekçilerinden biriydi ve şimdi nedenini biliyordum. Bu onun için mükemmel bir kılıftı.

"Neden bahsettiklerini anladığımda su sarnıçlarından birinin arkasına saklandım ama artık çok geçti. Hastane odama gelen adam ben kaçamadan beni gördü. Castle karteğe benden kurtulmalarını söylemiş. Trajik bir kaza gibi görünmesini sağlayın."

"," diye mırıldandı Ethan.

"Ama seni öldürmediler," dedi Garrett. "Nedenini biliyor musun?"

Yutkundu ve esaretinin acı dolu anıları zihnine hücum ederken bakışlarını kaçırdı.

"Ben onların sigorta poliçesiydim. Kartelin. Castle'ı tatmin etmek için ölümümü sahnelediler ama beni hayatta tuttular ki Castle pazarlıklarından vazgeçerse beni çıkarıp 'Hey, onu hatırladın mı? Bakın elimizde ne var. Bu en büyük şantaj planıydı."

"Vay anasını," diye nefes aldı Garrett. "Oldukça iyi bir plan."

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "KGI'yi hesaba katmadılar."

Ethan elini onun boynunun arkasına soktu ve ensesini nazikçe sıktı. Kız irkildi ve ona bakmak için başını çevirdi. Ethan onun bakışlarını tuttu ve bu kez gözlerini kaçırmadı. Sormak istediği, bilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki ama şimdi zamanı değildi. Bir zaman olacağından da tam olarak emin değildi. Evliliğinin gerçekten bitmiş olabileceği fikri, kırık kolundan daha fazla acı veriyordu ve ilaçlar bu tür bir acıyı gideremezdi.

Sonunda diğerlerine döndü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, sorgulayan bakışlarına önünde duran her bir adamı da dahil ederek.

Sean, "Artık hikâyenin tamamını bildiğime göre, gözaltındaki pisliklere karşı koz olarak kullanabilirim," dedi. "Muhtemelen biri ya da hepsi Castle'a teslim olmak yerine şarkı söyleyecek. Onların ifadesine ihtiyacımız olacak. Bir savunma avukatı Rachel'ı kürsüde paramparça eder."

Ethan onun boynunu sıkıca kavradı. "Onun bunu yaşamak zorunda kalmasını istemiyorum."

Sean yüzünü buruşturdu. "Kovuşturmada rolü olması kaçınılmaz. Ne kadar büyük bir rol oynayacağı savcıya bağlı. Eğer davayı onun tanıklığı olmadan da yürütebilirse, bu yolu tercih edeceğinden emin olabilirsiniz."

Garrett, "Önce pislikleri konuşturmanız gerekir," dedi.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Birkaç saat içinde zaten elimden çıkmış olacak. Federaller ve eyalet polisi kışımda o kadar çok sürünecek ki, onları çıkarmak için lavmana ihtiyacım olacak."

Bir dizi kıkırdama gergin atmosferi hafifletti.

Ethan eğilip Garrett'tan ilacı aldı. Sonra Rachel'a döndü, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"İlaçlarını almalısın, bebeğim. Canın yanıyor."

Bir an tereddüt etti ve sonunda başını salladı. Birkaç saniye sonra Garrett eline bir bardak su tutuştururken Ethan da hapları dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Onları yuttu ve sonra kanepeye doğru sarktı. Ethan'ın ona sarılmasını istedi. Geri dönmek istedi.

Sadece iki gün, o lanet boşanma belgelerini bulamadığı ve evliliğinin bittiğini hatırladığı zamana kadar.

Sonunda ilaç etkisini gösterene ve her şey biraz bulanıklaşana kadar etrafında olup bitenleri boş bir merakla izledi. Sean gitti ama Kelly'ler geride kaldı. Sırayla ona doğru endişeli bakışlar atıyor gibiydiler.

Burası eviydi. Burası onun ailesiydi.

Savaşmak istedi. Onlardan vazgeçmek istemiyordu. "Uyu bebeğim," diye mırıldandı Ethan onun kulağına yakın bir şekilde. "Ben uyuyacağım. sana göz kulak olacağım."

Sessizce verilen bu söz, parçalanmış ruhuna merhem oldu. Sesinde inanç vardı. Sevgi vardı.

Yeterli miydi? Onun yüzünde tutunabileceği bir şeyler aradı. Kendini her zaman iyiliğe inanan biri olarak görmüştü. Hatta iyimser. Şu anda o inancın bir kısmını bulmak için mücadele ediyordu. Endişe ve korku onu bunaltıyordu.

Kelly'lere ve Sean'a, polis departmanına güveni tamdı. Hikayeyi çözecek ve bulmacanın parçalarını bir araya getireceklerdi. Zamanla güvende olacaktı. Hayatına devam edebilirdi.

Ama hiç eskisi gibi olacak mıydı? Her zaman birlikte yaşanacağını bildiği adam olmadan bir gelecekle yüzleşecek miydi? Eve dönüp hayatının gözlerinin önünde parçalandığını görmek için bu kadar çok şeyin üstesinden gelmeyi nasıl göze alabilirdi?

BÖLÜM 41

RACHEL kafası karışmış ve nerede olduğundan emin olamadan uyandı. Bir an için panik omurgasına yayıldı ama vücudunun etrafında sabit, güven verici bir sıcaklık hissetti ve rahatladı.

Odadaki düşük ışığa alışmak için gözlerini kırptırdı. Marlene'in yatak odalarından biriydi. Ethan'ın eski yatak odası. Dışarısı neredeyse karanlıktı, bütün gün uyumuş muydu?

Omzu ağır alçının garip pozisyonundan dolayı ağrıyordu ve dönmeye çalıştı ama sert bir göğse çarptı.

Ethan.

Kendisiyle böylesine tatlı bir şekilde sevişen adamla yüz yüze geldiğinde nefesini içine çekti - sadece dün gece miydi?

İkisi de konuşmaya çalışmadan birbirlerine baktılar. Sonunda boynunun çarpık pozisyonu onu geri dönmeye zorladı. Alçıya lanet olsun. Hareket edemediği gerçeğine lanet olsun.

Ethan'a sarılmıştı ve Ethan'ın kolları onun belinden sarkıyor, onu göğsüne yakın tutuyordu. Yavaşça kolunu hareket ettirdi. Yatak eğildi ve onu hayal kırıklığına uğratan adam ayağa kalktı.

Tekrar dönmeye çalıştı ama adamın yatağın diğer tarafına geçtiğini görünce vazgeçti.

Yatağın üzerine tırmandı ve tekrar uzandı. Bu kez yüz yüze geldiler ve kadın onun gözlerindeki korkunç belirsizliği gördü.

Nedense bu onu rahatlatmıştı. Belirsizliğe katlanabilirdi - Tanrı biliyordu ki o belirsizlikle doluydu. Dayanamadığı şey umudun kayboluşunu görmektir.

Sonunda sessizliği bozdu. "Nasıl hissediyorsun? Kolun acıyor mu? Senin için daha fazla ağrı kesici ilacım var."

Koluna şöyle bir baktı. Acıyordu ama tekrar ilaçlara gömülmek istemiyordu. Ele alınması gereken çok fazla şey vardı.

"Sean bir şey öğrendi mi?"

Oradan başlayabilir, evliliği konusundan bir süreliğine uzak durabilirdi. Oraya geri dönme düşüncesi bile göğsünü öylesine sıkıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Oldukça fazla," dedi Ethan. "Biz konuşurken FBI Senatör Castle'ı tutukluyor."

Ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman oldu. "Sadece söylediklerime dayanarak mı?"

Ethan yüzünü buruşturdu. "Hayır, bebeğim. Hafızandaki boşluklar yüzünden pek inandırıcı bir tanık değilsin. Sean'ın gözaltında tuttuğu adamlar onu ele verdi. Onu cinayet işlemek için komplo kurmaktan tutukluyorlar. Senin cinayetin. Uyuşturucu kaçakçılığı, kartelle yaptığı anlaşma, senin ortadan kaybolmanda parmağı olması ... bunlar daha sonra ona karşı bir dava oluşturulurken ortaya çıkacak.

"Üç suikastçı da anlaşma yapmak istiyor, bu yüzden içlerini döküyorlar. Önemli olan Castle'ın hapse girecek olması."

"Demek bitti," diye mırıldandı. "Bir yılın ardından nihayet bitti."

Alnına düşen bir tutam saçı parmaklarıyla uzaklaştırdı.

"Evet, bebeğim. Her şey bitti."

Sertçe yutkundu, cesaretini topladı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Peki ya biz? Bitti mi?"

Bakışları çok perili görünüyordu. Gözlerinin altında derin gölgeler vardı. Başındaki bandaj çıkarılmıştı ve saç çizgisindeki kesikte dikişler varmış gibi görünüyordu.

Yanağına dokundu ve parmakları teninde titredi. Adamın nefesi göğsünden düzensiz bir şekilde çıkıyordu ve kadın adamın her şeyi bir arada tutmak için ne kadar çabaladığını fark etti.

"Çok uzun zamandır ilişkimizin itici gücü bendim. Ben zorladım, sen verdin. Ben yok ederim ve sen acı çekersin. Yalnız ben

Evliliğimizin gidişatına bir yıl önce sana o kâğıtları ittirdiğimde ve dağılmanı izlediğimde karar verdim. Kendin için en iyisinin ne olduğuna karar vermenin zamanı geldi."

Yutkundu, adem elması boğazında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Alevlenen burun deliklerinden derin bir nefes çekti ve gözleri akmayan yaşlarla parladı.

"Seni seviyorum Rachel. Şimdi her zamankinden daha çok. Bir şans daha istiyorum. Tanrım, bunu çok istiyorum. Bunun için her şeyi yaparım ama seni kötü bir karara zorlamayacağım. Birlikte olmamızı istiyorum. Önümüzdeki elli yıl boyunca gülmemizi ve sevmemizi istiyorum. Annem ve babamınki gibi bir evlilik istiyorum. Her sabah kollarımda seninle uyanmak istiyorum. Gitmemizi istemiyorum."

"SEAL'lar ne olacak? Ayrılırken mutlu değildin." "Hayır," diye itiraf etti. ". Ayrıldım çünkü bunun yapmam gereken şeydi."

"Geri dönebilir misin?"

Gülümsedi ve ağzının etrafında bir çizgi çizdi. "Sam KGI için çalışmamı istiyor. Görevimden istifa ettiğimden beri bunu istiyordu ama ben çok inatçıydım ve dünyaya kızmakla meşguldüm. Bunun ne anlama geldiğini konuşmamız gerek ama bu fikir hoşuma gitti. Kardeşlerim baş belası ama arkamı kollayacak kadar güvenilebileceğim kimse yok. Ya da senin."

Bir süre orada yattı ve geleceklerinin nasıl olabileceğini hayal etti. Sorunları bir gecede çözülmeyecekti. Çok sıkı çalışma ve sabır gerekecekti. Henüz yüzde yüz değildi. Belki de hiçbir zaman olamayacaktı.

"O terapistte tekrar gidebilirim," diye ağzından kaçırdı. "O kadar da kötü değildi."

Ethan nazikçe, "Seninle ve bizimle işleri yoluna koymak için dünya kadar vaktimiz var," dedi.

Bunu bu şekilde duyunca, endişesinin bir kısmı eriyip gitti. Omuzlarına yerleşmiş olan gerginlik azaldı ve yastıklara gömülerek rahatladı.

Zamanları vardı. Kimse yarın ya da ertesi gün her şeyin mükemmel olması gerektiğini söylemedi. Bunu kabul edebilirlerdi.

her seferinde bir gün. Birlikte.

Birlikte.

Ethan'sız bir hayatı hiç hayal etmemiştir. Hayal etmek de istemiyordu. İkisi de hata yapmıştı ve ikinci bir şans hak ediyorlardı. O haklıydı. Tanrı onlara -evliliklerine- ikinci bir şans vermişti. Bu harika bir hediye idi ve o da bu hediye nin değerini bilmeye niyetliydi.

Verdiği kararla kendini huzurlu hissederek Ethan'ın kucağına daha da sokuldu. Yüzünü onun boynuna çevirdi ve "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kaskatı kesildi, vücudundaki her kas o kadar gergindi ki kız ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu. Sonra içinden büyük bir ürperti geçti ve dudaklarını kızın saçlarına bastırdı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Tanrım, seni seviyorum. Seni kaybettiğimi sanmıştım. Bu sefer seni geri alamayacağımı düşündüm."

Adam ona karşı sarsıldı ve kadın göz kapaklarını ıslatan yaşlara karşı gözlerini kapattı.

"Bunu çözebiliriz Rachel. Sadece bana bir şans ver. Bu sefer seni mutlu edeceğim."

Uzaklaştı ve gözleri kızarmış, yanakları gözyaşlarıyla harap olmuş, duygudan sertleşmiş bir yüze baktı. Onun nemli tenine dokundu ve kalbi sevgiyle sıkıştı.

"Bu sefer ikimizin de mutlu olmasını istiyorum," diye fısıldadı. Adam eğildi. Dudakları sıcak, tatlı bir telaşla onunkilerle buluştu.

Bu bir arayış öpücüğüydü. İki aşığın uzun ve dolambaçlı bir ayrılıktan sonra birbirlerine geri dönüş yolunu bulmasıydı.

İki ayrı yolun birleşerek tek bir yol haline geldiğini görebiliyordu. Önünde uzanan kaçınılmaz tümsekleri ve virajları öngöremese de bir şeyden emindi. Bu yolculuğu birlikte yapacaklardı.

BÖLÜM 42

"Bu alçıyı çıkarmak için sabırsızlanıyorum," diye yakındı Rachel. "Beni çıldırtmak üzere."

Ethan ikisine de birer fincan kahve koyarken gülümsedi. Karısının arka bahçelerine bakan masada oturduğunu ve gazeteyi önüne yaydığını görmek için başını çevirdi. Ama onun dikkatini çeken gazete değildi. Metal bir elbise askısını bükmüş ve kaşıntısını hafifletmek için ucunu alçısına sokmaya çalışıyordu.

Karısı.

Bu kelimeyi kullanmaktan asla bıkmazdı. Duymaktan. Düşünmekten.

"Onunla kolunda bir delik açacaksın," dedi kahvesini önüne koyarken hafifçe. "Muhtemelen kurşun zehirlenmesi de geçirirsin. Ya da belki kilitli çene. Paslı mı?"

Bir an için ona ters ters baktı ve sonra askıyı bir kenara fırlatırken güldü.

"Kaşınıyor ve durduramıyorum."

Öne doğru eğildi ve onu öptü, kısa, sıradan temasın tadını çıkardı. Çok normal ve çok eski kafalı hissettiriyordu, çiftlerin uzun süre birlikte olduktan sonra paylaştıkları türden bir öpücük. Henüz tüm engelleri aşmamış olsalar bile onunla yaşadığı bu rahatlık hissini seviyordu. Oraya varıyorlardı ve önemli olan da buydu.

"Randevunuza kadar sadece birkaç saatiniz var ve her şey yolunda gider ve röntgenler iyi çıkarsa alçı çıkar."

Kahvesinden bir yudum aldı ve iç çekerek sandalyesine geri oturdu. "Sabırsızlanıyorum."

Kahvesini bıraktı ve gazeteyi ona doğru itti. "Manşetleri gördün mü? Görünüşe göre dostumuz Castle çok uzun bir süreliğine gidiyor."

Ethan kaşlarını çattı ve makaleyi gözden geçirirken gazetenin kenarını avucunun içinde buruşturdu. Yaptığı şey için o pişin ölmesini istiyordu ama eski senatör tipik bir şekilde bir anlaşma yapmıştı. Gerçi bunun ona pek bir yararı olmayacaktı. Hâlâ çok uzun bir süre hapiste kalacaktı.

Ethan, Castle'ın politikacıları çocuk tacizcileriyle aynı ölçekte değerlendiren ve buna göre hareket eden bir grup mahkûmla sıkışıp kaldığı oldukça kötü fanteziler besliyordu.

Rachel kahvesini içmeye devam etti, bakışları son birkaç haftadır denetlediği peyzaja odaklanmıştı. Ethan bahçeyi düzenlemek için yorulmak bilmeden çalışmıştı. Rachel ve annesinin arasında, orduda daha az çalıştığına yemin edebilirdi.

Rachel'in gözlerinde eğlence parıldadı ve ne düşündüğünü merak etti. Hafızası hâlâ yüzde yüz değildi. Çok uzaktı ama her geçen gün hafızasını daha fazla geri kazanıyor gibiydi. Sağlığına kavuştukça ve uzun süredir bağımlı olduğu ilaçların kalıntılarından kurtuldukça, daha çok şey hatırlıyor gibiydi.

"Peki geçen yıl Noel'de Noel Baba kimdi?" diye sordu.

Adam bu sıra dışı soru karşısında gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Noel. Bilirsin işte, Noel Baba?"

Kaşlarını çattı ve kalbinin üzerine düşen gölgeden kurtulmaya çalıştı. "Geçen Noel o kadar da harika değildi bebeğim. Kimsenin iyi olduğundan şüpheliyim. Yalnız geçirdim. Burada."

Yüz hatları düştü ve sağlam eliyle uzanıp onunkini sıktı. "Özür dilerim. Düşüncesizce davrandım."

Gülümsedi. "Hayır, olanları unutmuştun ve bu iyi bir şey. Seni kaybettiğimizi sanmıştık ama kaybetmemişiz, yani oraya bir daha dönmek zorunda kalmayacağız. Neden Noel Baba'yı soruyorsun?"

Gülümsemesini yeniden kazandı ve gözleri ikiz elmaslar gibi parladı. "Geçen yıl kimse Noel Baba olmadığına göre, demek ki sıra Garrett'ta."

Ethan başını geriye attı ve güldü. "Aslında ona hatırlattık bile. Çok heyecanlandığını sanmıyorum ama sen ve annem için bunu yapacaktır."

"Rusty'yi onun yardımcısı yapabiliriz. İkisi birlikte Noel'i Çalan Grinç'in harika bir yorumunu yaparlar."

Ethan yüzünü buruşturdu. "Ahh. Bu ikisini bir araya getirip neşe beklemek muhtemelen iyi bir fikir değil. Ayrıca, Rusty'nin Noel'de hâlâ buralarda olacağını varsayıyorsun."

Rachel'ın gözlerinde düşünceli bir bakış belirdi. "Sanırım burada olacak. Marlene ve Frank'i seviyor. Geri kalanınızdan henüz pek hoşlanmıyor."

"Evet, hislerimiz karşılıklı," dedi Ethan. "Kız tam bir baş belası."

"Tıpkı küçük kız kardeşlerin olması gerektiği gibi," dedi Rachel usulca. Ethan inledi. "Sen annemden de betersin."

"Ona bir şans ver Ethan. O genç, kafası karışık ve zor bir hayat geçirmiş. Hepimiz ikinci bir şansı hak ediyoruz."

Onu orada tutuyordu. Oğlum, onu orada yakalamıştı. İkinci şansların değerini en iyi o bilmeliydi. Duygularına kapıldı - böyle bir ikinci şans için minnettarlık- onu sandalyenin üzerinden kucağına oturması için çekti.

Adamın göğsüne sokuldu ve hantal alçısını masanın üzerine bıraktı.

"Seni seviyorum," dedi boynunu öperken.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Biz ikinci şanslar üzerine bir çalışmayız, biliyor musun?"

Gözlerinin içine bakmak için başını yukarı çevirdi. Alt dudağı davetkâr bir şekilde dudak büktü ve adam onu dişleme isteğine karşı koyamadı.

"Bazen ikinci şanslar en iyi şanslardır," diye fısıldadı. "Çünkü bu sefer doğru olanı yapacağız."

MAYA BANKS'IN YENİ Kİ ROMANININ ÖZEL BİR
ÖN GÖSTERİMİ SAYFAYI ÇEVİRİN

KAÇACAK YER YOK

BERKLEY SENSATION'DAN
ARALIK 2010'DA GELİYOR!

SOPHIE gaz pedalını geri çekti ve tekne yavaşlayarak Kentucky Gölü'nde neredeyse durma noktasına geldi. Karanlık onu örtmüştü. Gökyüzü kapalıydı. Yeni ay. Bulutların arasından sadece bir ya da iki yıldız görünüyordu. Işıksız ilerliyordu ve hedefine yeterince yaklaştığından emin olana kadar gölün ortasından ayrılmıyordu.

Elindeki küçük GPS'i inceledi ve sonra bakışlarını kıyı şeridinden kuzeye doğru kaldırdı. Koordinatlara göre varış noktası gölün bir mil aşağısındaydı.

Korkusunu ve gerginliğini yuttu ve otomatik olarak elini yatıştırıcı bir hareketle karnına koydu. Sam orada olacak mıydı? Onu tekrar gördüğünde nasıl tepki verecekti? Onun hakkındaki gerçeği öğrendiğinde ne diyecekti?

Endişeyle omzunun üzerinden karanlığa baktı. Göl, gece yarısı bir şırıltı gibiydi. Sadece

Duyabildiği ses, teknesinin gövdesine çarpan hafif dalgaydı.

Sinirleri bozulmuştu. Risk aldığını biliyordu ama seçenekleri tükenmişti. Amcasının adamları ona doğru yaklaşıyordu. Onların kokusunu alabiliyordu. Onları vücudunun her yerinde hissedebiliyordu. Son haftalarda çok fazla ölümle burun buruna gelmişti.

Akıllı bir kadın, artık kendi başına bir şeyler yapamayacağının farkına varır. Kendini akıllı bir kadın olarak görüyordu ve bu yüzden buradaydı. Lanet bir gölde lanet bir teknede bebeğinin babasını bulmaya çalışıyordu, böylece umarım ikisini de koruyabilirdi.

Beş ay boyunca kaçtıktan sonra, böylesine savunmasız bir yerde olma fikri onu çok korkutmuştu. Doğru, arabasını cesurca Dover'a sürüp Sam Kelly'yi nerede bulabileceğini sorduktan sonra evinin önüne park edecek değildi ya. O kadar akıllı vardı. Amcasının kaçmasını beklediği ilk yer Sam olurdu. Bu yüzden bu kadar uzun süre uzak kalmıştı.

Bir de ne onun ne de Sam'in birbirlerine karşı dürüst olmadıkları gerçeği vardı. İkisi de başka insanlardı. Aralarındaki tek gerçek şey yoğun arzuydu. Hızlı ve sert düşmüştü.

Gerçeği öğrendiğinde ondan nefret edecek bir adam için.

GPS'indeki çizgiyi takip ederek tekneyi ileri doğru itti.

Şansı yaver giderse Sam'in arka bahçesine yanaşacak ve izinsiz girdiği için vurulmamayı umacaktı.

İleriden ve soldan gelen bir ses onu uyardı. Başını kaldırıp baktı, gecenin soğuk havasını içine çekerken burun delikleri açıldı.

Ani bir ışık patlaması onu kör etti. Yüzünü korumak için kolunu kaldırdı ama işe yaramadı.

Hızlanan bir motorun gürültüsü kendini koruma çabalarını hızlandırdı. Hiç tereddüt etmeden denize atladı. Soğuk suya çarptı ve şoku ayak parmaklarında hissetti.

Büyük tekne yankılanan bir çatırtıyla onunkine çarptı. havaya uçtu ve etrafındaki suya çarptı. Kocaman bir

Gövde önündeki yüzeye çarptı ve suyu başının üzerine üfledi.

Ağız suyla doldu ve kıyıya doğru yüzmek için yuvarlanmadan önce suyu dışarı itti. Daha tam nefes alamamıştı ve şimdiden ciğerleri hava ihtiyacıyla dolmuştu.

Yüzeye çıktı ve derin bir nefes çekti. Kolunda acı patladı ve bir ağız dolusu su daha soludu. Şok, iğneye benzer bir farkındalıkla parçalandı. Koluna dokundu ve sıcaklık hissetti. Sıvı sıcaklığını.

Kan.

Orospu çocuğu onu vurmuştu! Dehşet ona bir balyoz gibi çarptı. Paniğini uzak tutmak için savaştı. Kendini tutması gerekiyordu. Onu neden vurmuştu ki?

Bir el onu sudan çekip çıkarırken saçları dümdüz yukarı doğru uzadı ve boynu geriye doğru fırladı. Bir teknenin kenarına çarptı ve kollarını koruyucu bir şekilde ortasına saracak kadar akli vardı.

Bebeğini. Bebeğini korumak zorundaydı.

Teknenin güvertesine çarparak indi ve yüzüne vuran ışık huzmesine karşı gözlerini kısıtı.

"Ayağa kalk."

Tek gözünü açtı ve tepesinde dikilen adama baktı. Etrafına baktı ve başka kimseyi göremedi.

"Git kendini becer."

Koluna bir tekme attı ve acı vücudunda sekti. Sonra uzandı, elini saçlarına doladı ve onu ayağa kaldırdı.

Eğer adam onu hâlâ tutuyor olmasaydı, kadın yere düşecekti. Bacakları işbirliği yapmayı reddetti. Kolu yanıyordu ve yanında gevşekçe sallanıyordu.

"Anahtar nerede Sophie?"

"Bak, seni tanı mıyorum bile," diye . "Bana ilk adımla hitap edemezsin. Ya da hiç. Bunu yanımda taşıyacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Bir gümüş parıltısı bakışlarını yakaladı. Çok keskin bir bıçağın hınzır kıvrımını görünce gözleri büyüdü. Sonra bakışlarını daha yukarı kaldırdı ve suikastçının yüzündeki soğuk kararlılığı gördü.

Sesini kabadayılığa zorlayarak, "Beni öldürürsen, hiçbir şey alamazsın," dedi.

"Eminim buna güveniyorsundur," dedi düz bir ses tonuyla. "Bana verilen emir seni konuşturmak. Ne şekilde olursa olsun. Güven bana, konuşacaksın."

Yutkundu ve burun deliklerinden hava emdi. Tanrım, ne yapacaktı? Sam'e çok yaklaşımişti. Çok yakındı.

Bunca ay, bunca zaman gölgelerde kalmış, babasının elinden hep bir adım önde olmuştu. Ölüyken bile onu boğazından tutuyordu. Amcası onun ölüm satma mirasını devam ettirecekti. Her zaman dizginleri ele almak isteyen biri vardı.

Ama babasının servetine ve kaynaklarına erişimi olmadığı için Tomas sakattı. Onu bu şekilde tutmayı planlıyordu.

Adam onu kendine doğru çekti, nefesi yüzüne sıcak bir şekilde üflüyordu. Bıçağın ucunu karnında hissetti ve safra boğazında keskin bir şekilde yükseldi.

"Ölmeyeceksin. İlk başta değil. Ama bebeğin ölecek. Bana bilmek istediklerimi söyle yoksa seni keserim ve çocuğunun karnından dışarı dökülmesine izin veririm."

Midesi bulandı ve öğürdü, düğüm o kadar büyüktü ki boğuldu. Gözyaşları gözlerini yaktı ve sonra öfke bir patlamanın ilk dalgası gibi sıcak bir şekilde patladı.

"Seni orospu çocuğu," diye .

Artık canına tak etmişti. Sürekli hafife alınıyor olması genellikle onun lehine işliyordu ama bu adam babasının çalıştırdığı diğer pisliklerden daha zeki görünüyordu. Gerçekten de, kendi kanından birini vuracağına inanmayan babasından daha zekiydi.

Bu piç kurusu, sırf sevimli, sarışın ve masum görünümlü olduğu için ona kolay geçiş hakkı tanımayacaktı.

Bu da bebeğini hayatta tutabilmek için cesaretine ve kararlılığına güvenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Tamam, anlatacağım," diye soluk soluğa bağırdı. "Bıçağı kaldır."

"Olduğu gibi seviyorum."

Bunu kolaylaştırmayacaktı.

Aşağı bakmamaya, hatta kıpırdamamaya bile dikkat ediyordu. Hamlesini yaparken önceden uyarıda bulunmadı. Neredeyse yerinden sıçrayana kadar bekledi. İşte oldu. Bıçak biraz gevşedi ve artık derisini o kadar sert ısırmıyordu.

Dizini taşaklarına vurdu ve dirseğini bileğine indirdi. Bıçak güverteye çarptı ve kadın sert bir tekme atarak onu teknenin diğer tarafına savurdu.

Onu boynundan yakaladı, kambur durmasına ve boştaki eliyle taşaklarını tutmasına rağmen parmakları teninin derinliklerine işledi.

Eli acımasızca sıkarak hava akışını kesti. Kız ölecekti.

Burada, muhtemelen Sam'in yaşadığı yerden çok uzak olmayan bir tekne. Cesedinin yok edilmesini kolaylaştırmak için gölde. Cinayetten hava durumundan bahseder gibi bahseden bir pisliğin ellerinde.

Öfke. Kızgın ve yakıcı. Volkanik bir öfke gibi damarlarını parçaladı.

Teslim olmuş gibi yaparak vücudundaki tüm kasların gevşemesine izin verdi. Belki de bu onu hazırlıksız yakalamıştı ya da belki de onun savaşmasını bekliyordu çünkü tutuşu gevşemişti.

Öfkesini dizginleyerek ileri atıldı ve kendini o pisliğe doğru fırlattı. Ön kollarını göğsüne dayayarak itti ve gücünün her zerresini hareketlerinin arkasına koydu.

Geriye doğru sendeledi, ayakları geri kalanına yetişmek için tökezledi. Elleri havaya kalktı ve korkulukları tutmaya çalıştı.

Kız onun üzerine atladı ve ikisi de yan tarafa düştüler.

Soğuk su ona bir ton tuğla gibi çarptı.

Karanlığa gömüldü. Panikle savaştı ve tekneden uzaklaşmak için yüzmeye başladı. Birkaç metre açıkta, nefes nefese kalarak su yüzeyine çıktı.

Oradaydı. Muhtemelen yakındaydı. Ama onu aramak için tekneye geri dönmesi çok değerli zamanını alacaktı. Kendi avantajına kullanabileceği bir zaman.

Tekrar suya dalarken bu kez daha derin bir nefes aldı ve bilincinin etrafında gölgeler büyüyene kadar kendini suyun altında kalmaya zorladı. Yüzeye çıktı ve açlıkla hava emerken başını aşağıda tuttu.

Arkasına dönüp baktığında teknenin spot ışıklarının suyun üzerinde dans ettiğini gördü.

Hızla nefes aldı ve tekrar suyun altına daldı. Kolundaki acıya aldırmadan derin ve sert bir şekilde yüzdü. Sonunda vücudu soğuktan uyuştı ve acı azaldı. Hızlı bir teşekkür mırıltısı verdi ve kendini ileriye doğru itti.

Yüzeye çıkma, nefes alma ve tekrar aşağıya inme şeklindeki sonsuz döngüyü ne kadar süre tekrarladığını bilmiyordu. Saatler gibi gelmişti. Hayatta kalma ihtiyacından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Sonunda gücü tükendiğinde ve adrenalin sisteminden kaçtığında, yüzeyi kırdı ve arkasına baktı. Büyük bir rahatlamayla tekneyi göremedi. Işık yoktu, sadece bulanık karanlık vardı.

Suya basarken göl suyu çenesine hafifçe vuruyordu. Ve aniden acı bir araba kazası şiddetiyle geri geldi.

Bilinci yerinde olmadığı için güçlükle kıyıya doğru ilerlemeye çalıştı ama kıyı bir mil ötede görünüyordu. Akıntı bacaklarını çekiştiriyor, kıyıya doğru ilerlemesine izin vermek yerine onu geriye ve nehir kanalına doğru çekiyordu.

Bitkin bir haldeyken mücadele etmeyi bıraktı ve elinden geldiğince yüzmek için sırt üstü döndü. Sudan çıkmak zorundaydı. Onu arıyor olabilirdi.

Kafası sert bir şeye çarptı ve irkilerek bir çığlık attı. Panik içinde kısa süreliğine suyun altına düştü.

Yüzeye çıktığında, önünde sallanan büyük bir kütük görmek için etrafına bakındı.

Tutunacak bir şey bulduğuna şükrederek vücudunu yukarı çekti ve kendini sandığın üzerine bıraktı. Islak ağaç kabuğu yanağını aşındırdı ama umursamayacak kadar yorgundu.

Sağlam koluyla uzandı ve elini karnının üzerine koydu. Bebeği iyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı. Gözlerini kapatarak içinden bir tepki gelmesini bekledi. Sadece küçük bir tekme. Sophie'nin bebeğinin güvende olduğunu anlamasını sağlayacak bir şişlik bile.

Hiçbir şey.

Elini kolunda gezdirerek kurşun yarasının ne kadar kötü olduğunu hissetti. Suyun içinde bunu söylemek imkânsızdı. Gece yaşananların bebeğine zarar vermemiş olması için içten bir dua fısıldadı.

Tekrar avucunu indirdi ve hareket olup olmadığını kontrol etti.

Panikle mücadele etti. Annesi bir şok geçirdikten sonra bebeğin hareketsiz kalması yaygın bir durumdu. Bunu hamilelik kitaplarından birinde okumuştı.

Tıbbi yardım almaya cesaret edemediği için kendi kendini tedavi etme konusunda uzmanlaşmıştı. Tomas onu anında bulabilirdi. Bu yüzden eline geçen her kitabı yuttu. Reçetesiz satılan vitaminleri alıyor, sütünü içiyor ve tetikte kalabilmek için egzersiz . Babasının adamlarının onu yakalaması gibi bir durum için.

Tepemizde bir yıldız vardı. Sadece bir tane ve bulanık ve uzak görünüyordu. Yıldız bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve bunun çok şiddetli sallandığından mı yoksa gölün sertliğinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Kolu kütüğe daha sıkı sarıldı ve yanağını ıslak ağaç kabuğuna bastırdı. Bir süre daha sürebilirdi ve belki de hızlı akıntıdan gölün daha sakin sularına doğru sürüklenirdi.

Bilincini korumak için savaşıırken bile göz kapakları titriyordu. Sıcak ve ıslak bir şey kolundan aşağı aktı. Kan. Kan gibi kokuyordu.

Sam.

Adamın görüntüsü zihninde canlandı. Son tutarlı düşüncesi Sam'e ulaşması gerektiğiydi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.